

SFATURI PENTRU PĂRINȚI, EDUCATORI ȘI ELEVI

Ellen G. White

Prefață

Încă din 1872, pana Ellenei White a început să adreseze adventiștilor de ziua a șaptea sfaturi și învățături referitoare la educația creștină. Intitulat „Proper Education” (O educație bună), primul articol consistent pe această temă, se găsește în Testimonies for the Church 3:131-160. În cele 30 de pagini ale acestui articol se găsește, în formă embrionară sau mai dezvoltată, orice principiu care ar trebui să guverneze pregătirea și instruirea copiilor și a tinerilor. Deși, la început, unele dintre ideile exprimate păreau revoluționare, azi ele sunt recunoscute și recomandate de ideologiile educației. Adventiștii de ziua a șaptea se pot considera, pe bună dreptate, extrem de favorizați prin faptul că această schemă de principii a apărut atât de devreme în literatura lor. Această scurtă, dar cuprinzătoare, schiță, menită să ne călăuzească pe cărările educației, a fost urmată, de-a lungul anilor, de sfaturi mai detaliate, reiterând principiile expuse inițial, extinzându-le aplicarea și recomandând adoptarea lor. Christian Education și Special Testimonies on Education, două lucrări mici, publicate între 1890-1900, au adresat lumii aceste solii. În fine, în 1903, Education, o capodoperă în domeniul formării caracterului, a fost oferită publicului cititor de Ellen White și, prin numeroasele ei tipăriri și traduceri, și-a transmis ultimele solii miilor de oameni din America și din alte țări. Dar o învățătură special detaliată și adresată îndeosebi adventiștilor de ziua a șaptea nu putea fi destul de bine încorporată în această lucrare populară, destinată unei distribuii mai generale; și, cum primele lucrări văzuseră deja lumina tiparului, noi puteam fi astfel lipsiți de bogăția valoroaselor sfaturi speciale pentru noi. De aceea, în 1913, a fost publicată această lucrare -- Counsels to Parents, Teachers and Students -- care, împreună cu alte scrieri mai recente și mai complete, tratează anumite aspecte ale subiectului.

În prezentul volum, sunt expuse principiile și metodele realizării unei

educații ce „include nu numai disciplina minții, ci și acea pregătire care va asigura un moral neclintit și o conduită corectă”; „acea educație care-i va face pe oameni apți de slujire, dezvoltându-le și punându-le în exercițiu toate facultățile”. Pe măsură ce subiectul este dezvoltat, reies clar responsabilitățile și îndatoririle părinților, sfaturile încurajatoare pentru călăuzirea profesorilor în lucrarea lor și învățăturile practice pentru cei care-și consacră anii tinereții în pregătirea pentru o viață de slujire. La sfârșitul fiecărei secțiuni, sub titlul „Pentru studiu suplimentar”, sunt prezentate referințe din alte lucrări ale Ellenei White, conținând învățături asociate. Prin publicarea celor patru lucrări: *Fundamentals of Christian Education* (1923), *Messages to Young People* (1930), *The Adventist Home* (1952) și *Child Guidance* (1954), aria de materiale ale Ellenei White la acest subiect s-a extins în mare măsură. În prezenta ediție, paginile „Pentru studiu suplimentar” au fost completate cu aceste surse ajutătoare. Dorința sinceră a editorilor este ca acest volum să poată servi mai deplin drept un ghid pentru părinți și învățători, în avansarea celei mai delicate lucrări încredințate vreodată muritorilor, lucrarea de a readuce «omul în armonie cu Dumnezeu»”.

Înalta educație

Lecțiile cele mai importante, pe care să le învețe profesorii și elevii, sunt acelea care arată nu spre lume, ci dinspre lume spre crucea lui Hristos.

Capitolul 1

Cunoașterea esențială

Înalta educație este o cunoaștere practică a planului de mântuire, și această cunoaștere se dobândește prin studiul atent și sârguincios al Scripturilor. Ea va înprospăta mintea și va transforma caracterul, restaurând în sufletul omului imaginea lui Dumnezeu. Va fortifica mintea împotriva șoaptelor înșelătoare ale vrăjmașului și ne va face în stare să înțelegem glasul lui Dumnezeu. Ea îl va învăța pe ucenic să devină împreună lucrător cu Isus Hristos în risipirea întunericului moral din jurul său, aducând lumină și cunoștință oamenilor. Ea este simplitatea adevăratei sfințenii -- pașaportul nostru dintr-o școală de pregătire pe pământ, pentru școala mai înaltă din cer.

Nu există educație mai înaltă, pe care să o obținem, decât aceea dată primilor ucenici și descoperită nouă prin Cuvântul lui Dumnezeu. A dobândi înalta educație înseamnă, implicit, a urma acest Cuvânt; înseamnă a merge pe urmele lui Isus, a practica virtuțile Sale. Înseamnă a renunța la egoism și a-ți închina viața slujirii lui Dumnezeu. Înalta educație cere ceva mai mareț, mai divin decât cunoașterea ce se obține doar din cărți. Ea înseamnă o cunoaștere personală și practică a lui Hristos, o eliberare de ideile, obiceiurile și practicile dobândite în școala prințului întunericului, care este împotriva loialității față de Dumnezeu. Înseamnă învingerea încăpățânării, mândriei, egoismului, ambiției lumești și necredinței. Înalta educație este o solie a eliberării de păcat.

Secol după secol, curiozitatea oamenilor i-a făcut să caute pomul cunoștinței și, deseori, ei cred că au ajuns să culeagă fructul esențial când, în realitate, acesta este vanitate și nulitate în comparație cu acea știință a adevăratei sfințenii care le poate deschide porțile Împărăției lui Dumnezeu. Ambiția omenească umblă după cunoștința care aduce glorie, înălțare de sine

și supremație. Influențați de Satana, Adam și Eva au negociat interdicția lui Dumnezeu, începându-și educația la școala profesorului minciunii. Ei au dobândit astfel cunoștința pe care Dumnezeu le-o refuzase -- cunoștința consecințelor păcatului.

Așa-numitul pom al cunoștinței a devenit un instrument al morții; Satana a țesut cu meșteșug dogmele sale, teoriile lui false în învățătura pe care o preda. Din pomul cunoștinței, el vorbește cât se poate de seducător despre o educație înaltă. Mii de oameni s-au împărtășit din roadele acestui pom, dar ele au însemnat moarte pentru ei. Hristos spune: „De ce cântăriți argint pentru un lucru care nu hrănește?” (Isaia 55, 2). Vă folosiți talentele încredințate de cer pentru a dobândi o educație pe care Dumnezeu o declară nebunie.

În mintea fiecărui elev trebuie imprimat gândul că educația este un eșec, dacă înțelegerea nu s-a deprins cu adevărurile revelației divine și dacă inima nu primește învățăturile Evangheliei lui Hristos. Elevul care, în locul principiilor clare ale Cuvântului lui Dumnezeu, a acceptat idei minore și-și permite consumarea timpului și a atenției cu lucruri mărunte, își va descoperi intelectul redus și slăbit. El își va pierde puterea de a se dezvolta. Mintea trebuie pregătită să înțeleagă importante adevăruri care privesc viața veșnică.

Mi s-a arătat că trebuie să înălțăm puterea de gândire a elevilor noștri mai mult decât se crede acum posibil. Mintea și inima trebuie învățate să-și păstreze puritatea, fiind alimentate zilnic din fântâna adevărului veșnic. Educația obținută printr-un studiu al Cuvântului lui Dumnezeu va lărgi hotarele înguste ale învățăturii omenești și va oferi minții o cunoaștere mult mai profundă, care se obține printr-o legătură vitală cu Dumnezeu. Ea îl va situa pe orice elev, care este un împlinitor al Cuvântului, într-o arie mai largă a gândirii și-i va asigura o bogăție nepieritoare a informației. Fără această cunoaștere, este sigur că omul își va pierde viața veșnică. Având această

cunoaștere, el va fi bun pentru a deveni tovarăș cu sfinții, în lumină.

Mintea și mâna divină au păstrat, de-a lungul secolelor, raportul creațiunii în puritatea lui. Singur Cuvântul lui Dumnezeu ne oferă un raport autentic al creării lumii noastre. Acest Cuvânt trebuie să fie știința de căpătâi în școlile noastre. Prin el, putem afla ce L-a costat mântuirea noastră pe Acela care, de la început, a fost egal cu Dumnezeu și care și-a jertfit viața pentru ca un popor să poată sta înaintea Lui, fiind eliberat de tot ce este pământesc și înnoit după chipul lui Dumnezeu.

Binele pe care Dumnezeu ni l-a făcut nouă nu are limite. Tronul de har este, el însuși, cea mai mare atracție și pe el stă Acela care ne dă voie să-L numim Tată. Dar Iehova n-a considerat complet planul de mântuire, investind în el doar dragostea Lui. El a pus la altarul Său un Avocat îmbrăcat în natura Sa. Ca intermediar al nostru, lucrarea lui Hristos este aceea de a ne prezenta lui Dumnezeu drept fii și fiice ale Sale. El mijlocește în favoarea celor care Îl primesc. Cu propriul sânge, El a plătit răscumpărarea lor. În virtutea propriilor merite, El le dă putere să devină membri ai familiei regale, copii ai Împăratului ceresc. Iar Tatăl Își demonstrează infinita dragoste pentru Hristos, primind și salutând, ca pe prietenii Lui, pe prietenii lui Hristos. El este bucuros de ispășirea făcută. Dumnezeu este slăvit prin întruparea, viața, moartea și mijlocirea Fiului Său.

știința mântuirii, știința adevăratei sfințenii, știința relevantă din veșnicie, și care intră în planul lui Dumnezeu, exprimă intențiile Lui și descoperă ținta -- Cerul, considerat a fi lucrul cel mai important. Dacă tinerii noștri obțin această cunoștință, vor fi capabili apoi să dobândească și toate celelalte cunoștințe esențiale; dar, dacă nu obțin această cunoștință, toată știința pe care ei ar putea-o dobândi din lume nu va reuși să îi claseze în rândul aleșilor lui Dumnezeu. Ei pot acumula toată știința pe care o dau cărțile, fiind totuși ignoranți ai principiilor elementare ale acelei neprihăniri care le va asigura caractere apreciate de Dumnezeu.

Pericolul educației lumești

Peste mulți care își aduc copiii la școlile noastre vor veni puternice ispite, datorate dorinței lor de a le asigura copiilor ceea ce lumea consideră a fi educația cea mai bună. Acestor părinți, le-aș spune: „Aduceți-vă copiii la simplitatea Cuvântului și ei vor fi în siguranță. Această carte este temelia întregii științe adevărate. Cea mai înaltă educație pe care o pot primi este aceea de a învăța cum să unească credința lor «cu fapta; cu fapta, cunoștința, cu cunoștința înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavie, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni». «Căci dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos căci dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta, vi se va da din belșug, intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos».” (2 Petru 1, 5-11)

Atunci când Cuvântul lui Dumnezeu este lăsat la o parte în favoarea cărților care depărtează de Dumnezeu și întunecă înțelegerea în ceea ce privește principiile Împărăției cerului, educația este un sacrilegiu. Dacă elevului nu i se oferă hrană intelectuală, curată, cu totul separată de așa-numita „educație înaltă”, o educație în amestec cu sentimente neloiale, atunci el nu-L poate cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu. Numai aceia care cooperează cu cerul în planul de mântuire pot ști ce înseamnă în simplitatea ei adevărata educație.

Aceia care caută educația pe care lumea o apreciază atât de mult sunt îndepărtați din ce în ce mai mult de principiile adevărului, până ce devin lumești. Cu ce preț și-au procurat ei această educație! Ei s-au depărtat de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, alegând să accepte ceea ce lumea numește cunoaștere, în locul adevărilor pe care Dumnezeu le-a încredințat

oamenilor, prin slujitorii, apostolii și profeții Săi.

și sunt unii care, posedând această educație a lumii, cred că o pot introduce în școlile noastre. Există un constant pericol ca aceia care lucrează în școlile și spitalele noastre să întrețină ideea că trebuie să intre în rând cu lumea, să studieze ceea ce studiază lumea și să se obișnuiască cu lucrurile cu care se familiarizează lumea. Vom face greșeli grave dacă nu vom acorda o atenție deosebită cercetării Cuvântului. Biblia nu trebuie adusă în școlile noastre pentru a fi eclipsată de ceea ce este profan. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie fundalul de lucru și materia principală a educației. Este adevărat că acum cunoaștem mult mai mult decât în trecut din acest Cuvânt, dar încă mai avem multe de învățat din el.

Adevărata educație superioară este oferită de Acela ale căruia sunt „înțelepciunea și puterea” (Iov 12, 13), din a cărui gură „iese cunoștință și pricepere” (Proverbe 2, 6). În a-L cunoaște pe Dumnezeu se află izvorul întregii științe și creșteri adevărate. În orice parte ne-am îndrepta, în domeniul intelectual, în cel fizic sau în cel spiritual; oriunde am privi, cu excepția bolii nimicitoare a păcatului, această cunoștință este descoperită. Orice metodă de cercetare am folosi, cu scopul sincer de a ajunge la adevăr, suntem aduși în legătură cu Inteligența puternică, nevăzută, care lucrează în și prin toate. Gândirea omului este adusă în legătură cu gândirea lui Dumnezeu, cel mărginit cu cel Infinit. Efectul acestei comuniuni asupra corpului, minții și sufletului nu poate fi estimat. (Education, 14)

În Învățătorul trimis de Dumnezeu se află centrul oricărei activități cu adevărat educative. Despre această lucrare de astăzi, la fel de adevărat ca și despre lucrarea pe care a început-o El, acum aproape două mii de ani, vorbește Mântuitorul în cuvintele: „Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu”. „Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul” (Apocalipsa 1, 17.18; 21, 6).

În prezența unui astfel de Învățător, având aceste ocazii de a primi o educație divină, este o adevărată nechibzuință să căutăm educație departe de El, -- să căutăm să fim înțelepți departe de Înțelepciune; să căutăm să fim demni de încredere, respingând Adevărul; să căutăm iluminarea departe de Lumină și existența în absența Vieții; să ne întoarcem de la Izvorul apelor vii și să ne săpăm fântâni crăpate, care nu pot să țină apă! (Education, 83)

Dragi profesori, când vă gândiți la nevoia voastră de putere și de călăuzire -- nevoie pe care nu poate să o satisfacă nici un izvor omenesc -- vă implor să vă îndreptați atenția la făgăduințele Aceluia care este Minunat Sfetnic. „Iată”, spune El, „că ți-am pus înaintea o ușă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide” (Apocalipsa 3, 8). „Cheamă-Mă, și-ți voi răspunde” (Ieremia 33, 3). „Te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui și voi avea privirea îndreptată asupra ta” (Psalmii 32, 8). „și iată Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28, 20).

Aceasta fiind pregătirea cea mai înaltă pentru lucrarea voastră, vă îndrept atenția spre cuvintele, viața și metodele celui mai mare Învățător. Vă implor, gândiți-vă la El. Iată adevărul vostru ideal. Priviți-L, meditați la El, până când Spiritul adevăratului Învățător va lua în stăpânire inima și viața voastră. Privind „ca într-o oglindă slava Domnului”, veți fi „schimbați în același chip al Lui” (2 Corinteni 3, 18) (Education, 282).

Avansarea în educația adevărată nu este compatibilă cu egoismul. Cunoașterea adevărată vine de la Dumnezeu și se întoarce la Dumnezeu. Copiii Săi primesc, pentru ca, la rândul lor, să poată da. Cei care, prin harul lui Dumnezeu, au primit binecuvântări intelectuale și spirituale trebuie să-i antreneze și pe alții spre un mai înalt grad de cunoaștere. Iar această lucrare, menită să contribuie la binele altora, va avea colaborarea agenților nevăzuți. și continuând cu credincioșie această lucrare, vom avea înalte aspirații spre

neprihănire, sfințenie și o perfectă cunoaștere a lui Dumnezeu. În această viață, noi devenim desăvârșiți în Hristos, și aceste calități le vom lua cu noi în curțile cerului.

Capitolul 2

știința de căpătâi

Cunoașterea adevăratei științe înseamnă putere, iar dorința lui Dumnezeu este ca această cunoaștere să fie dobândită în școlile noastre, ca o pregătire pentru lucrarea ce va preceda scenele finale ale istoriei acestui pământ. Adevărul trebuie dus până la cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, prin agenți pregătiți pentru această lucrare.

Dar dacă, în general, cunoașterea înseamnă putere, cunoașterea faptului că Isus a venit personal pe pământ pentru a Se jertfi înseamnă o și mai mare putere. Știința salvării este cea mai importantă știință ce poate fi învățată în școlile pregătitoare de pe pământ. Înțelepciunea lui Solomon este de dorit, dar înțelepciunea lui Isus este cu mult mai de dorit și mai importantă. Nu-L putem cunoaște pe Isus printr-o pregătire exclusiv intelectuală. Prin El, însă, putem atinge cea mai înaltă treaptă a scării cunoașterii. Urmărirea unei bune cunoașteri în domeniul artei, literaturii, științelor și meseriilor nu trebuie descurajată, dar, în primul rând, elevul trebuie să-și asigure o cunoaștere practică a lui Dumnezeu și a voinței Sale.

Știința mântuirii este accesibilă tuturor oamenilor. Rămânând în Hristos, împlinind voia Lui și exercitând simpla credință în Cuvântul Său, chiar și cei neînvățați în înțelepciunea lumii pot avea această cunoaștere. Sufletului umil și încrezător, Domnul îi descoperă că toată adevărata știință este îndreaptă spre cer.

Stăpânind știința

Există o știință creștină ce trebuie stăpânită -- o știință cu atât mai

adâncă, mai vastă și mai înaltă decât oricare știință a omului, cu cât cerurile sunt mai sus decât pământul. Minte trebuie disciplinată, educată, antrenată, pentru că oamenii au de slujit lui Dumnezeu într-un chip care nu se potrivește cu înclinațiile lor înnăscute. De multe ori, pregătirea și educația de o viață trebuie date la o parte pentru a deveni elev în școala lui Hristos. Inima trebuie învățată să fie statornică în Dumnezeu. Bătrânii și tinerii trebuie să-și formeze obiceiuri de gândire, care să-i facă în stare să reziste ispitei. Ei trebuie să învețe să privească în sus. Principiile Cuvântului lui Dumnezeu -- principii înalte cât cerul și cuprinzând veșnicia -- trebuie înțelese în relația lor cu viața de zi cu zi. Orice faptă, orice cuvânt, orice gând trebuie să fie în armonie cu aceste principii.

Nici o altă știință nu este egală cu aceea care dezvoltă în elev caracterul lui Dumnezeu. Aceia care devin urmași ai lui Hristos descoperă noi motive de acțiune, noi gânduri și noi preocupări. Dar progresul este posibil numai prin luptă, pentru că există un vrăjmaș care întotdeauna li se opune, aducând ispite care să facă sufletul să se îndoiască și să păcătuiască. Sunt înclinații ereditare și înclinații cultivate spre rău, care trebuie învinse. Pofța și pasiunea trebuie aduse sub controlul Duhului Sfânt. Starea aceasta de război nu are sfârșit aici pe pământ. Dar fiind de dus lupte continue, sunt și biruințe prețioase de câștigat. Iar biruința asupra eului și a păcatului este de o valoare pe care mintea nu o poate estima.

Adevăratul succes în educație

Adevăratul succes în educație, ca de altfel în toate celelalte, se află în menținerea în atenție a vieții veșnice. De-abia născut, omul începe să moară, iar continua lui zbatere nu are nici un rezultat, dacă nu a dobândit o adevărată cunoaștere a celor ce privesc viața veșnică. Cel care consideră acest timp de probă drept școală pregătitoare a vieții, îl va folosi pentru a-și asigura un titlu pentru curțile cerești, o prezență în școala cea mai înaltă. Pentru această școală trebuie educați, disciplinați și pregătiți tinerii, prin

formarea unor caractere apreciate de Dumnezeu.

Dacă elevii sunt făcuți să înțeleagă faptul că motivul aducerii lor la existență este acela de a-L onora pe Dumnezeu și de a-i binecuvânta pe semenii, dacă ei recunosc dragostea pe care Tatăl din cer a manifestat-o față de oameni și înalta menire pentru care disciplina acestei vieți trebuie să-i pregătească -- demnitatea și onoarea de a deveni fii ai lui Dumnezeu -- mii de oameni se vor întoarce de la aspirațiile mărunte și egoiste și de la plăcerile ușoare, care i-au acaparat până în prezent. Ei vor învăța să urască păcatul și să-l evite, nu în speranța unei răsplătiri sau de frica pedepsei, ci dintr-o conștiință a indiscutabilei lui josnicii -- pentru că el le degradează capacitățile date de Dumnezeu și este o pată care le mânjește calitatea de om. Trăsăturile de caracter, care asigură unui om succesul și stima celorlalți -- dorința nestăvilită după ceva mult mai bun, voința neșămutată, activitatea consecventă, neobosita perseverență -- sunt indestructibile. Prin harul lui Dumnezeu, ei vor fi îndreptați spre ținte tot atât de înalte față de interesele vremelnice și egoiste, cât sunt cerurile față de pământ.

„De la început, Dumnezeu v-a ales pentru mântuire”, spune apostolul Pavel „în sfințirea Duhului și credința adevărului” (2 Tesaloniceni 2, 13). În acest text, sunt menționați cei doi agenți ai lucrării de salvare -- influența divină și credința puternică și vie a celor care-L urmează pe Hristos. Sfințirea prin Duhul și credința în adevăr sunt cele prin care devenim împreună lucrători cu Dumnezeu. Hristos așteaptă colaborarea bisericii Sale. El nu intenționează să aducă îmbunătățiri Cuvântului Său. El și-a terminat lucrarea în ceea ce privește inspirarea acestui Cuvânt. Sângele lui Isus Hristos, Duhul Sfânt, Cuvântul Sfânt, sunt ale noastre. Obiectivul acestei oferte a cerului se află înaintea noastră -- mântuirea sufletelor pentru care a murit Hristos. Depinde însă de noi dacă ne vom bizui pe făgăduințele lui Dumnezeu și vom deveni împreună lucrători cu El. Agenții divini și umani trebuie să coopereze în lucrare:

„Oricine este din adevăr, ascultă glasul Meu”, afirma Isus (Ioan 18, 37). Fiind participant la consiliile cerești ale lui Dumnezeu și o prezență în veșnicele înălțimi ale Sanctuarului, toate elementele adevărului se aflau în El. El era cu Dumnezeu. A-L prezenta în orice demers misionar pe Isus, răstignit, înseamnă mai mult decât pot înțelege mințile mărginite. „El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre, pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți” (Isaia 53, 5). „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5, 21). Hristos răstignit pentru păcatele noastre, Hristos înviat din morți, Hristos înălțat la cer ca Mijlocitor al nostru -- aceasta este știința mântuirii pe care trebuie s-o învățăm și s-o posedăm. Aceasta trebuie să fie sarcina lucrării noastre.

Crucea lui Hristos! Învățați-l și iar învățați-l pe elev despre ea. Cât de mulți cred ceea ce trebuie despre cruce? Cât de mulți o au în studiu și-i cunosc adevărata însemnătate? Ar putea exista vreun creștin în lumea noastră, fără crucea lui Hristos? Faceți din cruce temelie adevăratei educații în școala voastră. Crucea lui Hristos este la fel de apropiată învățătorilor noștri -- și trebuie înțeleasă de ei -- cum era pentru Pavel, care a putut spune: „departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume” (Galateni 6, 14).

De la cel mai de seamă și până la cel mai mic dintre ei, învățătorii trebuie să caute să înțeleagă ce înseamnă slava crucii lui Hristos. Apoi, prin sfat și exemplu, ei pot să-și învețe elevii despre binecuvântările pe care aceasta le aduce acelor care o poartă bărbătește și temerar. Mântuitorul afirmă: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze” (Matei 16, 24). și pentru toți cei care o ridică și o poartă, urmându-L pe Isus, crucea este o cheazășie a coroanei nemuririi pe care o vor primi.

Educatorii care nu vor lucra în această direcție, nu sunt demni de numele lor. Învățători, întoarceți-vă de la exemplul lumii, încetați cu vizibila glorificare a marilor oameni; întoarceți mintea elevilor voștri de la tot ceea ce nu glorifică crucea lui Hristos. Mesia cel răstignit este punctul central al întregului creștinism. Lecțiile cele mai importante de învățat pentru educatori și studenți sunt acelea care arată nu spre lume, ci dinspre lume spre crucea de pe Calvar.

A ajunge divin, a ajunge asemenea lui Dumnezeu -- iată ținta de atins. Înaintea școlarului stă deschisă o cărare de continuu progres. El are de atins o țintă, de întruchipat un caracter, care cuprinde în sine tot ce este bun, curat și nobil. El va face cât mai repede și mai departe progrese în fiecare ramură de adevărată cunoștință. Dar eforturile sale vor fi îndreptate spre dobândirea unor lucruri care sunt cu atât mai pe sus de interesele egoiste și lumești, pe cât este de sus cerul față de pământ.

Cine lucrează împreună cu intențiile divine, ca să dea tineretului cunoștința de Dumnezeu și să formeze caracterul în conformitate cu al Domnului, face o lucrare mare și înaltă ca cerul și întinsă ca universul; o educație, care nu poate fi terminată în viața aceasta, ci care se va continua și în viața viitoare; o educație care asigură elevului doritor de succes un certificat al școlii pregătitoare de pe pământ, spre a fi admis în înalta școală de sus.

Capitolul 3

Învățătorul adevărului, singurul educator sigur

În lume sunt două clase de educatori. Una este formată din cei pe care Dumnezeu îi face canale de lumină; cealaltă este a celor pe care Satana îi folosește ca agenți ai săi -- înțelepți în a face răul. Una contemplă caracterul lui Dumnezeu și crește în cunoașterea lui Isus. Ea este complet dedicată acelor lucruri care aduc iluminare și înțelepciune cerească, spre înălțarea sufletului. Orice capacitate a educatorilor din această clasă este în slujba lui Dumnezeu. Chiar și gândurile lor sunt supuse lui Hristos. Cealaltă clasă este asociată cu prințul întunericului, care este permanent în alertă pentru a găsi posibilitatea de a-i învăța pe alții știința răului și care, dacă i se permite, nu va pregeta să-și imprime calea în inimă și în minte.

Este mare nevoie de ridicarea standardului neprihănit în școlile noastre, de predarea acelei învățături după rânduiala lui Dumnezeu. Dacă Hristos ar intra în instituțiile noastre de educare a tinerilor, le-ar curăți așa cum a curățit templul, eliminând multe lucruri care au o influență nefastă. Multe dintre cărțile pe care le studiază tinerii ar fi date la o parte, și, în locul lor, ar fi puse altele, promovând o cunoaștere bogată și abundând în comori pentru inimă și minte, care să călăuzească în siguranță conduita.

Este scopul lui Dumnezeu acela ca falsele principii, falsele raționamente și sofisticări ale lui Satana să fie păstrate în mintea tinerilor și a copiilor noștri? Vor fi prezentate elevilor noștri lucruri păgâne, drept acumulări de valoare la bagajul lor de cunoștințe? Își imaginează aceia care se declară reformatori ce caută să-i îndrume pe copii și tineri pe calea dreaptă, pe calea trasată pentru răscumpărării Domnului, că Dumnezeu vrea ca ei să prezinte tinerilor, spre studiu, ceea ce Îi reprezintă greșit caracterul și Îl pune într-o lumină falsă? Vor fi ideile necredincioșilor și teoriile

ușuraticilor considerate demne de atenția elevului, pentru motivul că sunt emanații ale unor oameni pe care lumea îi admiră ca fiind mari gânditori? Vor culege cei care-și declară credința în Dumnezeu idei și expresii ale acestor autori nesfinți, ținându-le ca pe niște giuvaeruri prețioase, care trebuie păstrate printre comorile minții? Ferească Dumnezeu!

Domnul a revărsat peste acești oameni, pe care lumea îi admiră, daruri intelectuale inestimabile și i-a înzestrat cu minți superioare. Dar ei nu și-au folosit puterile spre slava lui Dumnezeu. Ei s-au despărțit de El, așa cum a făcut și Satana. Dar, făcând aceasta, le-au mai rămas încă multe din valoroasele resurse intelectuale, date de Domnul. Pe acestea, însă, le-au pus într-o slujbă greșită pentru a da satisfacție simțămintelor lor lumești, pentru a face atractive concepțiile prințului răului.

Este adevărat că, în scrierile necredincioșilor, se găsesc gânduri nobile, atractive pentru minte. Dar ele au o explicație. Nu a fost Satana purtător de lumină, părtaș la slava lui Dumnezeu în cer și imediat după Isus, în ceea ce privește puterea și maiestatea? În cuvintele Inspirației, el este descris ca fiind plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe. Profetul declară: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Ajunseseși la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe. Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut, până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine” (Ezechiel 28, 12.14.15).

Lucifer a pervertit măreția și puterea cu care l-a înzestrat Creatorul. Cu toate acestea, când își urmărește scopul, el poate provoca oamenilor simțăminte de admirație. Satana poate să-și inspire agenții cu gânduri ce par înălțătoare și nobile. N-a venit el la Isus cu citate din Scriptură atunci când intenționa să-L copleșească cu ispita? Tot așa vine și la oameni, mascându-și ispitele sub o aparență de bunătate și făcându-i să-l creadă nu vrăjmașul, ci

mai degrabă prietenul omenirii. În acest mod a sedus el oamenii, ademenindu-i cu ispite subtile și dezorientându-i cu aparențe înșelătoare.

Dumnezeu prezentat greșit

Satana Îi impută lui Dumnezeu toate relele pe care le moștenește natura umană. El Îl prezintă ca pe un Dumnezeu care Se bucură de suferințele creaturilor Sale, un Dumnezeu răzbunător și insensibil. Satana este cel care a inventat doctrina chinului veșnic ca pedeapsă pentru păcat, pentru că astfel putea să-i ducă pe oameni la necredință și răzvrătire, să tulbure sufletele și să detroneze rațiunea umană.

Privind pe pământ și văzând rătăcirile în care sunt duși oamenii, Dumnezeu știa că trebuia să meargă acolo un Învățător divin. Prin prezentările incorecte ale vrăjmașului, mulți au fost atât de amăgiți, încât s-au închinat unui dumnezeu fals, îmbrăcat în atributele unui caracter satanic. Aceia care se află în ignoranță și întuneric moral trebuie să primească lumină, lumina spirituală, pentru că lumea nu-L cunoaște pe Dumnezeu și El trebuie descoperit înțelegerii oamenilor. Adevărul a privit din cer pe pământ și n-a văzut reflectarea imaginii Sale, întrucât norii denși ai întunericului spiritual învăluiau lumea. Numai Domnul era în stare să risipească acești nori, pentru că El este Lumina lumii. Prin prezența Sa, El a putut să destrame umbrele întunecate pe care Satana le-a aruncat între om și Dumnezeu.

O prezentare adevărată

Fiul lui Dumnezeu a venit pe acest pământ pentru a arăta oamenilor caracterul Tatălui, ca ei să poată învăța să I se închine în spirit și în adevăr. El a venit pentru a semăna adevărul în lume. El avea cheile tuturor comorilor înțelepciunii și putea să deschidă porțile științei și să pună în evidență nedescoperite surse de cunoaștere, esențiale pentru mântuire. Lumina care

luminează tot omul venit pe lume și orice aspect al adevărului Îi erau cunoscute.

În zilele lui Hristos, învățătorii vremii îi instruiau pe oameni în tradițiile părinților, prin basme copilărești, amestecate cu idei ale celor considerați a fi înalte autorități. Dar nimeni nu putea afla lumină sau putere în învățătura lor.

Isus vorbea ca nimeni altul până la El. El revărsa peste oameni întreaga bogăție de cunoaștere și înțelepciune a cerului. El nu venise pentru a prezenta incertitudini, ci pentru a rosti adevărul fundamentat pe principii. Isus ar fi putut face dezvoltări științifice, care să pună în inferioritate descoperirile celor mai mari savanți, dar nu aceasta era misiunea Lui. El a venit pentru a-i căuta și salva pe cei pierduți, și nu și-ar fi permis să se abată de la acest obiectiv. El a redescoperit adevăruri care fuseseră îngropate sub balastul erorii și le-a debarasat de pretențiile și tradițiile oamenilor, proclamându-le apoi pentru a dăinui veșnic. El a scos adevărul la lumină și l-a pus în forma potrivită pentru a putea străluci în splendoarea lui originală. Ce minune, mulțimile mergeau în urma Domnului, ascultând cuvintele Lui și-I aduceau slavă!

Hristos aducea lumii ceva cu totul contrar prezentărilor lui Satana, referitoare la caracterul lui Dumnezeu, și căuta să-i convingă de iubirea Tatălui, care „atât de mult a iubit lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3, 16). El le-a subliniat oamenilor necesitatea rugăciunii, a pocăinței, a mărturisirii și a părăsirii păcatului și i-a învățat cinstea, toleranța, mila și compasiunea, cerându-le să îi iubească nu numai pe cei care îi iubeau, ci și pe aceia care îi urau și-i tratau ostil. Prin toate acestea, El le arăta caracterul Tatălui, care este îndelung răbdător, milos, plin de iubire, încet la mânie și plin de bunătate și de adevăr. Când Moise i-a cerut Domnului să-i arate slava Sa, Domnul a spus: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea”

(Exod 33, 19). „și Domnul a trecut pe dinaintea lui, și a strigat: «Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat, și pedepsește fărădelegea în copii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam!» Îndată Moise s-a plecat până la pământ și s-a închinat” (Exod 34, 6-8).

Când vom fi în stare să înțelegem caracterul lui Dumnezeu, așa cum a făcut Moise, și noi ne vom grăbi să ne plecăm în adorare și laudă.

Numai înțelepciunea lui Dumnezeu ne poate desluși tainele planului de mântuire. Înțelepciunea omului poate sau nu poate fi de preț, după cum va demonstra experiența, dar înțelepciunea lui Dumnezeu este de neînlocuit. În ceea ce privește acumulările omenești, puteți avea lipsuri, dar trebuie să aveți credință în iertarea care v-a fost adusă cu un preț infinit, altfel toată înțelepciunea dobândită pe pământ va pieri o dată cu voi.

Vom aduce în școlile noastre pe semănătorul de neghină? Vom îngădui noi oamenilor care au fost învățați de vrăjmașul a tot ce înseamnă adevăr să se ocupe de educația tinerilor noștri? Sau vom lua Cuvântul lui Dumnezeu drept călăuza noastră? De ce să luați cuvintele nestatornice ale oamenilor drept înțelepciune de admirat, când o înțelepciune mai mare și sigură vă stă la dispoziție? De ce supuneți atenției elevilor autori minori, când Cel ale cărui cuvinte sunt duh și viață vă invită: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Matei 11, 28.29). Isus sfătuia:

„Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru viața veșnică și pe care v-o va da Fiul omului; căci Tatăl, adică Însuși Dumnezeu, pe El L-a

însemnat cu pecetea Lui” (Ioan 6, 27). Când vom asculta de acest cuvânt, vom înțelege corect învățăturile Scripturii și vom aprecia adevărul ca pe cea mai de preț comoară cu care să ne îmbogățim mintea și vom avea astfel în noi un izvor de apă a vieții, rugându-ne asemenea psalmistului: „Deschide-mi ochii ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale”. Vom vedea atunci că „judecățile Domnului sunt adevărate, toate sunt drepte. Ele sunt mai de preț decât aurul, decât aurul curat, sunt mai dulci decât mierea, decât picurul de faguri.” (Psalmii 119, 18; 19, 9-11).

Numai viața poate da viață. Numai acela are viață, care este conectat la Izvorul vieții, și numai el poate fi un canal de viață. Pentru ca să-și îndeplinească menirea, învățătorul trebuie să fie o întrupare vie a adevărului, un canal viu, prin care înțelepciunea și viața să poată fi transmise. O viață curată, rezultat al unor principii ferme și obiceiuri corecte, trebuie, prin urmare, să fie considerată drept cea mai importantă calificare.

Capitolul 4

Slujirea neegoistă -- legea cerului

Dragostea, temelia creațiunii și a răscumpărării, este fundamentul adevăratei educații. Acest adevăr este prezentat clar în Legea pe care Dumnezeu a dat-o drept călăuză a vieții. Prima și marea poruncă este: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta” (Marcu 12, 30). A-L iubi pe Cel veșnic, pe cel Atotștiutor, cu toată puterea și din toată inima înseamnă perfecțiunea dezvoltării oricărei capacități, înseamnă că în întreaga ta ființă -- trup, minte, și suflet -- trebuie restaurat chipul lui Dumnezeu.

Asemenea cu prima, este și a doua poruncă: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Marcu 12, 31). Legea iubirii cere devotare cu trup, minte și suflet în slujirea lui Dumnezeu și a semenilor noștri. și făcându-ne o binecuvântare pentru oameni, în același timp ea ne aduce și nouă binecuvântări și mai mari. Altruismul stă la baza întregii creșteri adevărate. Printr-o slujire neegoistă, primim cea mai înaltă cultură și orice talent.

Roadă slujirii de sine

În cer, Lucifer dorea să fie primul ca putere și autoritate. El voia să fie Dumnezeu, să fie legiuitorul cerului. Pentru această cauză, el i-a câștigat pe mulți dintre îngeri. Atunci, cu oștirea lui rebelă, a fost alungat din curțile lui Dumnezeu. Lucrarea de răzvrătire și de căutare de sine a fost continuată pe pământ. Prin ispita satisfacerii sinelui și a ambiției, Satana a reușit căderea primilor noștri părinți. Iar, de atunci și până acum, satisfacerea ambiției omenești și a dorințelor egoiste s-a dovedit a fi ruina omenirii.

După Dumnezeu, Adam trebuia să fie capul familiei pământești, care să păstreze principiile familiei cerești. Aceasta ar fi adus pace și fericire. Dar Satana era hotărât să se opună legii prin care, „nici unul dintre noi nu trăiește pentru sine” (Romani 14, 7). El dorea să trăiască pentru sine și căuta să devină un centru al influenței. Acesta este motivul care a stârnit răzvrătire în cer și acceptarea lui de către om a adus păcatul pe pământ. Când Adam a păcătuit, omul a rupt legătura cu punctul de comandă din cer și un demon a devenit puterea centrală în lume. Acolo unde ar fi trebuit să fie tronul lui Dumnezeu, Satana și-a stabilit tronul său. Oamenii și-au depus omagiul ca o jertfă de bunăvoie la picioarele vrăjmașului.

Călcarea Legii lui Dumnezeu a adus după sine nenorocire și moarte. Prin neascultare, puterile omului au fost pervertite și egoismul a luat locul iubirii. Natura lui a devenit atât de slabă, încât omului îi era acum imposibil să reziste puterii celui rău. Astfel, ispititorul își vedea ajuns scopul de a se interfera în planul divin al creațiunii și de a umple pământul de nenorocire și dezastru. Oamenii și-au ales un legiuitor care i-a pus în lanțurile robiei sale.

Remediul

Privind la om, Dumnezeu i-a văzut starea nenorocită și a găsit un remediu. Hristos a fost darul Său făcut lumii pentru reabilitarea omului. Fiul lui Dumnezeu a fost desemnat să vină pe acest pământ pentru a lua natura umană și, prin exemplul Său, să fie o mare putere de învățare pentru oameni. Experiența Sa ca om avea să-i facă pe oameni să reziste puterii lui Satana. El a venit pentru a modela caracterul și pentru a-i da omului puterea minții, pentru a răspândi peste tot razele adevăratei educații, pentru ca adevăratul țel al vieții să nu fie pierdut din vedere. Fiii oamenilor experimentaseră pe viu cunoștința răului, iar Isus venea în lume pentru a le arăta că El sădise pentru ei pomul vieții, ale cărui frunze sunt pentru tămăduirea popoarelor.

Viața lui Hristos pe pământ ne învață că a avea o educație înaltă nu echivalează cu a câștiga popularitate, cu a-ți procura avantaje lumești, cu a avea toate nevoile vremelnice asigurate din abundență și cu a fi onorat de oamenii titrați și de oamenii bogați ai lumii. Prințul luminii a suferit neajunsurile sărăciei pentru a putea cunoaște nevoile celor nevoiași -- El care, prin puterea Lui divină, a putut să rezolve nevoile unei mulțimi flămânde. Nu pentru a purta fastuoasele straie de mare preot, nu pentru a avea bogățiile neamurilor a venit El pe acest pământ, ci pentru a-i sluji pe cei suferinzi și nevoiași. Viața Lui neagă orice satisfacere de sine. Umblând și făcând binele, El a arătat clar caracterul Legii lui Dumnezeu și natura slujirii Sale.

Hristos putea să descopere oamenilor cele mai adânci adevăruri ale științei. El putea să dezlege taine care au necesitat secole de sacrificiu și cercetări pentru a fi pătrunse. El putea să vină cu sugestii în domeniul științelor, care ar fi dat de gândit oamenilor și le-ar fi stimulat inventivitatea până la încheierea timpului. Dar nu a făcut asta. El n-a spus nimic pentru satisfacerea curiozității sau stimularea ambiției egoiste. El nu s-a ocupat de teorii abstracte, ci de chestiuni esențiale în ceea ce privește dezvoltarea caracterului, chestiuni de mărire a putinței omului de a-L cunoaște pe Dumnezeu și de a-i spori puterea de a face binele. În loc să-i trimită pe oameni să studieze teoriile omenești referitoare la Dumnezeu, la Cuvântul Său sau la lucrările Sale, Isus i-a învățat să-L vadă discret în lucrările Sale, în Cuvântul Său și-n providența Sa. El a pus mintea acestora în legătură directă cu mintea Celui Infinit și le-a descoperit principiile care lovesc la rădăcina egoismului.

Cei care nu cunosc educația așa cum a fost ea predată și exemplificată în viața lui Hristos nu cunosc înalta educație. Viața Sa de umilință și moartea rușinoasă au plătit prețul de răscumpărare pentru orice suflet. El S-a dat pe Sine pentru ridicarea celor căzuți și păcătoși. Ne putem imagina o educație mai înaltă decât cea obținută prin cooperare cu El?

Fiecăruia dintre noi, Isus îi poruncește să meargă azi să lucreze în via Sa pentru slava Numelui Său, prezentând unei lumi apăsate de stricăciune binecuvântarea unei educații adevărate și îndreptându-i pe oameni -- pe cei obosiți, împovărați, întristați sau dezorientați -- spre Izvorul a tot ce înseamnă putere, viață, speranță. El le cere educatorilor să fie niște lucrători conștiincioși, să urmărească înalta educație, pentru o conformare totală voinței lui Dumnezeu. Cu siguranță, ei vor culege astfel răsplata ce vine de pe urma acestui fapt, pentru că, fiind niște vase ale binecuvântării lui Dumnezeu, Numele Lui va fi mărit prin ei.

Nu o slujire superficială, sau pentru plată, ci vieți umile, consacrate -- iată ce așteaptă Dumnezeu. Învățătorii și discipolii trebuie să cunoască din experiență ce înseamnă o viață consacrată, o viață care să scoată în evidență principiile sfinte, care se află la temelia caracterului creștin. Aceia care își dau silința să afle calea și voia lui Dumnezeu primesc cea mai înaltă educație posibilă pentru muritor. Ei își clădesc experiența nu pe fanteziile acestei lumi, ci pe principii care sunt veșnice.

Este privilegiul oricărui discipol de a studia zilnic viața și învățăturile lui Isus. Educația creștină înseamnă acceptarea emoțională și mintală a învățăturilor Mântuitorului. Ea cuprinde o umblare zilnică conștiincioasă, pe urmele lui Hristos, Cel ce a consimțit să vină pe pământ în corp omenesc pentru a avea posibilitatea să ne dea o putere inaccesibilă nouă, altfel. Care este această putere? Este puterea de a primi învățăturile lui Hristos și de a le urma cu strictețe.

În împotrivirea Sa față de rău și lucrarea pentru alții, Isus a dat oamenilor un exemplu de educație supremă. El L-a descoperit pe Dumnezeu ucenicilor Săi într-un mod care a făcut o lucrare deosebită în inima lor, o lucrare pe care de mult ne îndeamnă să-I îngăduim să o realizeze și-n inima

noastră. Sunt mulți care, axându-se excesiv pe teorie, au pierdut din vedere puterea vie a exemplului Mântuitorului. Ei nu-L mai văd ca pe un slujitor umil și tăgăduitor de sine. Ceea ce le trebuie este o contemplare a lui Isus. Zilnic ei au nevoie de exemplul Său de tăgăduire de sine și de sacrificiu.

Avem nevoie de experiența lui Pavel, care l-a făcut să scrie: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine” (Galateni 2, 20).

Cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Isus, exprimată în caracter, este chiar cea mai înaltă educație. Ea este cheia care deschide porțile cetății cerești. Intenția lui Dumnezeu este ca toți creștinii să posede această cunoaștere.

Cel a cărui minte este iluminată de înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu își va da seama de răspunderea față de El și față de lume și va simți că toate capacitățile sale trebuie dezvoltate într-un mod desăvârșit, deoarece el este acela care să vestească „puterile minunate” ale Celui ce cheamă „din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2, 9). Crescând în har și în cunoașterea Domnului Isus Hristos, el își va da seama de propriile nedesăvârșiri, își va simți ignoranța și va căuta constant să-și păstreze și să-și dirijeze puterile minții pentru a deveni un creștin inteligent. Discipolii pătrunși de Duhul Sfânt vor atinge cunoașterea la nivelul tuturor capacităților lor. Fără această experiență, educația este dezbrăcată de adevărata ei strălucire și slavă.

Minunea Cuvântului lui Dumnezeu este efectul pe care-l are adevărul divin asupra inimii, efect de curățire și înnobilare a sufletului prin Duhul Sfânt. Capacitățile dedicate fără rezervă lui Dumnezeu, sub călăuzirea

Duhului Sfânt, se dezvoltă ferm și armonios. Consacrarea și sfințenia stabilesc o relație atât de strânsă între Isus și discipolii Săi, încât aceștia devin asemenea Lui. Prin puterea lui Dumnezeu, caracterul slab și oscilant al omului se schimbă într-unul al tăriei și fermității. Creștinul devine o persoană principială, inteligentă, cu o judecată sănătoasă și echilibrată. Având legătură cu Dumnezeu -- izvorul luminii și al înțelegerii -- vederile lui nealterate de propriile sale păreri preconceptuate se largesc, iar discernământul i se ascute. Cunoașterea lui Dumnezeu, înțelegerea voinței Lui descoperite -- atât cât poate cuprinde mintea omenească -- îi va face pe oameni buni atunci când este primită în caracter.

Cunoașterea înseamnă putere, dar ea este o putere spre bine numai asociată cu adevărata sfințenie. Ea trebuie însuflețită de Duhul lui Dumnezeu pentru servirea celor mai înalte aspirații. Cu cât este mai strânsă legătura noastră cu Dumnezeu, cu atât mai profund putem aprecia valoarea adevăratei științe, pentru că atributele lui Dumnezeu, așa cum apar ele în ceea ce El a creat, pot fi mai bine percepute de cel care Îl cunoaște pe Creatorul tuturor lucrurilor, pe Autorul a tot ce înseamnă adevăr. Astfel de oameni pot câștiga cel mai mult prin cunoaștere, pentru că, aduse sub deplinul control al Duhului Sfânt, capacitățile lor sunt valorificate la maximum.

Obiectivul școlilor noastre

„Pentru ca fiii noștri să poată fi ca niște lăstari bine crescuți în tinerețe, pentru ca fiicele noastre să poată fi niște pietre unghiulare, șlefuite pentru un palat.”

Capitolul 5

Copiii și tinerii noștri au nevoie de atenția noastră

Copiilor și tinerilor noștri li s-a acordat mult prea puțină atenție și astfel ei n-au reușit să crească în experiența creștină așa cum ar fi trebuit, deoarece membrii bisericii nu i-au privit cu înțelegere, simpatie și dorința de a le face posibilă creșterea în viața sfântă.

În comunitățile noastre mari se pot face foarte multe pentru tineri. E posibil să li se acorde mai puțină atenție, să li se ofere mai puține motive pentru a deveni creștini maturi -- bărbați și femei în Hristos -- decât în cadrul denominațiilor pe care le-au părăsit în favoarea adevărului? Vor fi ei lăsați în derivă, de colo până colo, pradă descurajării și căderii în ispitele ce pândesc pretutindeni să le atragă pașii imprudenți? Dacă rătăcesc și cad de la principii, îi vor condamna și le vor exagera eșecurile tocmai acei membri ai bisericii care au neglijat să vadă de mielusei? Sunt eșecurile lor discutate și prezentate și altora, iar ei lăsați pradă descurajării și disperării?

Treaba imediată a membrilor bisericii noastre este aceea de a deveni interesați de tineret, pentru că acesta are nevoie necontenit de bunătate, răbdare, și blândețe. Ah, unde sunt tații și mamele din Israel? Ar trebui să fie mulți ispravnicii ai harului lui Hristos, care să simtă un interes nu ocazional față de tineret, ci unul special. Ar trebui să fie dintre aceia ale căror inimi sunt mișcate de situația de milă în care se află tineretul nostru și care își dau seama că Satana lucrează prin orice mijloc posibil pentru a-i atrage în plasa sa.

Dumnezeu cere ca biserica să se trezească din letargia ei și să vadă ce fel de slujire i se cere în această vreme de pericol. Miei turmei trebuie

îngrijiți. Domnul cerului Se uită să vadă cine face lucrarea Sa pentru copii și tineret. Ochii fraților și surorilor noastre trebuie unși cu alifie cerească pentru a putea vedea necesitățile vremii. Trebuie să ne trezim pentru a vedea ce trebuie făcut în via lui Dumnezeu și pentru a ieși la lucru.

O educație multilaterală

Ca popor care susține că are lumină primită, trebuie să găsim mijloace prin care să asigurăm un corp de lucrători pregătiți, care să activeze în diferitele departamente ale lucrării lui Dumnezeu. Avem nevoie de o serie de tinere și tineri bine educați, cultivați, pentru sanatoriile noastre, pentru lucrarea misionară medicală, pentru publicații, pentru conferințe, pentru câmp, într-un cuvânt. Ne trebuie tineri și tinere cu un înalt grad de cultură pentru a face cea mai bună lucrare pentru Domnul. Ceva am făcut în direcția atingerii acestui standard, dar suntem încă departe de standardul la care ar trebui să fim.

Luați ca biserică și indivizi, trebuie să facem eforturi mai mari în a ne pregăti tinerii pentru a fi mai buni în diferitele ramuri ale mării lucrări încredințate mâinilor noastre. Trebuie să stabilim planuri înțelepte, pentru ca mințile inventive ale celor dotați să poată fi dezvoltate, disciplinate și șlefuite după cel mai înalt standard, pentru ca lucrarea lui Dumnezeu să nu sufere din lipsă de slujitori pricepuți, care să-și facă partea cu seriozitate și credincioșie.

Toți să fie educați

Biserica dormitează și nu-și dă seama de importanța educării copiilor și a tinerilor. „De ce”, ar putea spune cineva, „această nevoie de a insista atât de mult pentru pregătirea întregului nostru tineret? Avem impresia că, dacă luăm câțiva dintre ei, care s-au hotărât să răspundă unei chemări pentru literatură sau altei chemări ce reclamă o anumită pregătire, și ne ocupăm cum

se cuvine de ei, am făcut tot ce trebuia făcut. Nu este nevoie ca tot tineretul nostru să fie atât de bine cultivat. Nu va acoperi oare acest demers orice cerință esențială?”

„Nu!” răspund eu. „Cât se poate de categoric, nu!”. Ce selecție am putea face în rândurile tinerilor noștri? Cum am putea spune noi cine este cel mai promițător, cine-L va sluji cel mai bine pe Dumnezeu? Am putea, în judecata noastră, să ne luăm după aspectul exterior, așa cum a făcut Samuel când a fost trimis să-l descopere pe unsul Domnului. Când falnicii fii ai lui Isai au trecut pe dinaintea lui, iar ochii i s-au oprit asupra prezenței arătoase și a staturii impunătoare a celui mai mare dintre ei, lui Samuel i s-a părut că unsul Domnului se afla în fața sa. Dar Domnul i-a spus: „Nu te uita la înfățișarea și înălțimea staturii lui, căci l-am lepădat. Domnul nu Se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul Se uită la inimă” (1 Samuel 16, 7). Nici unul dintre acei chipeși fii ai lui Isai nu avea să fie ales de Domnul. Dar când David, fiul cel mai mic, a fost chemat de la câmp și a trecut pe dinaintea lui Samuel, Domnul a spus: „Scoală-te și unge-l, căci el este” (Ver 12).

Cine poate spune care din familie se va dovedi eficient în lucrarea lui Dumnezeu? Toți membrii familiei și toți tinerii trebuie educați în așa fel, încât să aibă acces la binecuvântările și privilegiile unei educații în școlile noastre, pentru a putea fi inspirați să devină împreună lucrători cu Dumnezeu. Toți au nevoie de educație, pentru a fi utili și calificați pentru poziții de răspundere atât în viața particulară, cât și în cea publică. Este necesar să se facă planuri pentru existența unui mare număr de lucrători competenți, mulți fiind buni profesori, pentru ca astfel și alții să fie pregătiți pentru marea lucrare din viitor.

Fond pentru lucrarea școlară

Biserica trebuie să se implice și, prin influența și mijloacele ei, să caute să sprijine atingerea acestui deziderat. Prin contribuții generoase, trebuie să fie creat un fond destinat înființării de școli pentru înaintarea lucrării de educație. Avem nevoie de oameni bine pregătiți, bine educați, care să slujească interesele școlii. Ei trebuie să arate că nu ne putem lăsa tinerii să meargă la școli aparținând altor denominațiuni, că trebuie să-i strângem în școli în care pregătirea lor religioasă nu va fi neglijată.

științe înalte

Dumnezeu nu ne vrea cu nici un chip rămași în urmă în lucrarea de educație. Dacă nu avem școli pentru tinerii noștri, ei vor frecventa alte seminarii sau colegii și vor fi expuși ideilor necredincioase, îndoielilor și nodurilor în papură, referitoare la inspirația Bibliei. Este mult de spus în ceea ce privește înalta educație și mulți consideră că ea constă în întregime în învățătura în domeniul științei și al literaturii. Dar acestea nu sunt totul. Înalta educație include cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu și este rezumată în cuvintele: „Să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17, 3).

Cel mai înalt nivel de educație este acela care va asigura cunoștința și disciplina care determină cea mai bună dezvoltare a caracterului și pregătește sufletul pentru o viață comparabilă cu viața lui Dumnezeu. Veșnicia nu trebuie pierdută din calculul nostru. Înalta educație este aceea care îi va învăța pe copii și pe tinerii noștri știința creștinismului, care le va oferi o cunoaștere practică a căilor lui Dumnezeu și care le va preda lecțiile pe care Isus le-a dat ucenicilor Săi despre caracterul de Tată al lui Dumnezeu.

„Așa vorbește Domnul: «Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui,

cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu, zice Domnul» (Ieremia 9, 23.24)”. Să căutăm să urmăm sfatul lui Dumnezeu în toate lucrurile, pentru că El este infinit în înțelepciune. Deoarece n-am reușit să facem ceea ce am fi putut face pentru tinerii și copiii noștri până în prezent, să ne căim și să răscumpărăm acum vremea.

Răspunderea membrilor bisericii

Nu este lucrare mai importantă ca educația tinerilor noștri. Mă bucur că avem instituții unde ei pot fi feriți de influențele corupătoare, atât de evidente în școlile de azi. Frații și surorile noastre trebuie să fie recunoscători că, prin providența lui Dumnezeu, au fost înființate școlile noastre și să fie gata să le susțină prin posibilitățile lor. Orice influență bună trebuie adusă pentru sprijinirea educației tinerilor și ridicarea moralului lor. Ei trebuie pregătiți să aibă curajul de a se opune valului de poluare morală din acest veac decăzut. Printr-o temeinică ancorare de puterea divină, în societate, ei pot mai degrabă să formeze și să modeleze, decât să fie modelați după tiparul lumii.

Atunci când tinerii vin în colegiile noastre, ei nu trebuie să se simtă ca printre niște străini, cărora nu le pasă de sufletele lor. Trebuie să-i apărăm, ținându-l la distanță pe Satana, pentru a nu ni-i lua din brațe. În Israel trebuie să fie tați și mame care să aibă grijă de sufletele tinerilor, ca de niște suflete pentru care au de dat socoteală. Frați și surori, nu stați departe de tineri, ca și cum nu ați avea nici un interes sau responsabilitate în privința lor. Voi, care vă declarați de multă vreme creștini, aveți o lucrare de făcut -- aceea ce a-i conduce cu răbdare și blândețe pe calea cea dreaptă. Trebuie să le arătați că îi iubiți, că ei sunt membrii mai tineri ai familiei Domnului, răscumpărați prin sângele Lui.

Viitorul societății va fi determinat de tineretul de azi. Satana face eforturi serioase și constante pentru a corupe mintea și a degrada caracterul oricărui tânăr. Vom rămâne noi, care avem mai multă experiență, simpli spectatori, uitându-ne cum Satana își îndeplinește scopul nestingherit? Să stăm la postul nostru de gardieni, lucrând pentru acești tineri și, cu ajutorul lui Dumnezeu, să-i recuperăm din capcana pierzării. În parabolă, atunci când oamenii dormeau, vrăjmașul a semănat neghina. Iar acum, în vreme ce voi, frații și surorile mele, nu vă dați seama de lucrarea lui, Satana adună sub flamura sa o armată de tineri, bucurându-se că, prin ei, își duce războiul împotriva lui Dumnezeu.

Privilegiul învățătorului

Profesorii din școlile noastre au o mare și responsabilitate de purtat. Ei trebuie să fie, în vorbă și caracter, ceea ce vor ca elevii lor să devină -- bărbați și femei care se tem de Dumnezeu și lucrează pentru neprihănire. Cunoscând calea dreaptă, ei îi pot pregăti pe tineri să meargă pe această cale. Ei îi vor învăța nu numai în domeniul științelor, ci îi vor forma să aibă autonomie morală, să lucreze pentru Isus și să-și asume sarcini pentru cauza Lui.

Profesori, ce ocazii aveți! Ce privilegiu, în accesul vostru la formarea minții și caracterului tinerilor care vă sunt încredințați! Ce bucurie veți avea când îi veți întâlni în preajma marelui tron alb, știind că ați făcut tot ce ați putut pentru a-i califica pentru veșnicie! Dacă lucrarea voastră va trece testul Marii Zile, asemenea celei mai plăcute muzici, urechile voastre vor auzi binecuvântarea: „Bine rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău” (Matei 25, 21).

În marele ogor de secerat este mult de lucru pentru toți, iar aceia care neglijează să facă ceea ce pot vor fi găsiți vinovați înaintea lui Dumnezeu. Să lucrăm pentru prezent și pentru veșnicie. Să lucrăm cu toate forțele pe care ni le-a dat Dumnezeu, iar El va binecuvânta eforturile noastre bine direcționate.

Mântuitorul dorește fierbinte salvarea tinerilor. El Se va bucura văzându-i în preajma tronului Său, înveșmântați în hainele imaculate ale neprihănirii Sale. Isus așteaptă să pună pe capetele lor cununa vieții și să-i audă cântând fericiți glorie, slavă și onoare lui Dumnezeu și Mielului, în imnul biruinței, care va răsună neconținut în curțile cerului.

Capitolul 6

Obiectivul primordial al educației

Printr-o concepție greșită despre adevărata natură și finalitate a educației, mulți au ajuns la grave și chiar fatale greșeli. O astfel de greșală se face atunci când punerea în rândul a emoțiilor sau stabilirea de principii sunt neglijate, într-un efort de a se asigura o cultură generală, sau atunci când interesele veșnice sunt trecute cu vederea dintr-o dorință avidă de avantaje vremelnice.

A face din posedarea onoarei lumești sau a bogățiilor motivul determinant este nedemn de cel care a fost răscumpărat prin sângele lui Hristos. Știința noastră ar trebui să fie mai degrabă dobândirea cunoașterii și înțelepciunii de a putea deveni creștini mai buni, pregătiți pentru un randament mai bun, pentru o slujire mai credincioasă Creatorului nostru și pentru ca, prin exemplul și influența noastră, să-i conducem și pe alții să-L slăvească pe Dumnezeu. Iată ceva real, palpabil -- nu doar cuvinte, ci fapte. Nu numai sentimente, ci slujirea întregii vieții trebuie consacrată Făcătorului nostru.

Singurul model perfect

Readucerea omului în armonie cu Dumnezeu, înălțarea și înnobilarea condiției sale morale, astfel încât să poată din nou reflecta imaginea Creatorului, este, deci, marele scop al întregii educații și discipline a vieții. Atât de importantă a fost această lucrare, încât Mântuitorul a părăsit curțile cerului și a venit personal pe acest pământ pentru a-i putea învăța pe oameni cum să obțină calificarea pentru o viață mai înaltă. Vreme de 30 de ani, El a locuit ca om printre oameni, a trecut prin experiențele vieții umane, în

calitate de copil, tânăr și apoi bărbat; El a suportat cele mai dure încercări pentru a putea prezenta o ilustrație vie a adevărilor pe care le învață. Ca Învățător trimis de la Dumnezeu, El i-a instruit pe fiii oamenilor trei ani de zile, apoi, lăsând lucrarea pe mâna colaboratorilor pe care și I-a ales, S-a înălțat la cer. Însă grija Lui în această lucrare nu este mai mică nici acum. Din curțile de sus, El privește cu cel mai profund interes înaintarea cauzei pentru care și-a dat viața.

Caracterul lui Hristos este singurul model perfect pe care trebuie să-l copiem. Pocăința și credința, supunerea voinței și închinarea afectivității înaintea lui Dumnezeu sunt mijloacele hărăzite împlinirii acestei lucrări. Obținerea unei cunoașteri a acestui plan divin trebuie să fie preocuparea de căpătâi în studiul nostru; iar conformarea la cerințele lui să fie primul nostru efort.

Solomon spunea că „Începutul înțelepciunii este frica de Domnul” (Proverbe 9, 10). Referitor la valoarea și importanța acestei înțelepciunii, el afirmă: „Iată începutul înțelepciunii: dobândește înțelepciunea și, cu tot ce ai, dobândește priceperea” (Proverbe 4, 7); „Căci câștigul pe care-l aduce ea este mai bun decât al argintului și venitul adus de ea este mai de preț decât aurul, ea este mai de preț decât mărgăritarele și toate comorile tale nu se pot asemui cu ea” (Proverbe 3, 14.15).

școala lui Hristos

Cel ce caută cu sârguință dobândirea înțelepciunii școlilor omenești trebuie să nu uite că și o altă școală îl vrea ca elev. Hristos a fost cel mai mare învățător pe care l-a văzut lumea vreodată. El a adus omului știință direct din cer. Lecțiile pe care ni le-a dat sunt ceea ce ne trebuie atât pentru prezent, cât și pentru viitor. El ne prezintă adevăratele direcții ale vieții și felul în care putem să le atingem.

În școala lui Hristos, studiile nu se încheie niciodată. Printre elevii ei, sunt și tineri, și bătrâni. Cei ce dau curs învățăturilor Profesorului divin cresc constant în înțelepciune, rafinament și noblețe a sufletului, fiind astfel pregătiți pentru a intra în școala mai înaltă, în care creșterea va continua de-a lungul veșniciei.

Infinita Înțelepciune ne prezintă marile lecții ale vieții -- lecția datoriei și lecția fericirii. Sunt două lecții adeseori greu de învățat, dar fără ele nu putem progresa cu adevărat. Ele ne pot costa efort și lacrimi, și chiar agonie, dar nu trebuie să șovăim sau să obosim. Vom auzi, în final, chemarea Învățătorului: „Vino, copile, mai sus!”

Aici, în această lume, în mijlocul încercărilor și ispitelor ei, este locul unde trebuie să dobândim calificarea pentru societatea purității și a sfințeniei. Aceia care ajung atât de absorbiți în studii mai puțin importante, încât încetează să mai învețe în școala lui Hristos, pierd enorm. Ei Îl jignesc pe Învățătorul divin, respingând ofertele harului Său. Cu cât persistă în acest demers, cu atât ei se afundă mai tare în păcat. Plata lor va fi proporțională cu infinita valoare a binecuvântărilor pe care le-au nesocotit.

În religia lui Hristos există o influență regeneratoare, care transformă întreaga ființă, ridicându-l pe om deasupra oricărui viciu înjositor și înălțându-i gândurile și dorințele spre Dumnezeu și spre cer. În legătură cu Cel Infinit, omul este făcut părtaș la natura divină. Asupra lui, săgețile celui rău nu au efect, pentru că este îmbrăcat cu platoșa neprihănirii lui Hristos.

Fiecare capacitate, fiecare atribut cu care Creatorul i-a înzestrat pe fiii oamenilor trebuie folosit spre slava Lui, găsindu-și în aceasta cel mai curat, cel mai sfânt și cel mai fericit exercițiu. Când principiul religios este suveran, orice pas înainte în dobândirea științei sau a culturii intelectuale este un pas

spre unirea omenescului cu Divinul, a finitului cu Infinitul.

Biblia ca educator

Ca educator, Biblia nu are rival. Ea este cea mai veche și cea mai cuprinzătoare istorie aflată la îndemâna oamenilor. Provenind proaspătă din fântâna adevărului veșnic, o mână divină i-a păstrat puritatea de-a lungul veacurilor. Ea luminează trecutul îndepărtat, unde cercetarea omului caută în van să pătrundă. Numai în Cuvântul lui Dumnezeu descoperim puterea care a pus temeliiile pământului și a întins cerurile. Numai aici găsim o relatare veridică despre originea popoarelor. Numai aici este prezentată o istorie a umanității, o istorie nealterată de mândria omenească sau de prejudecată.

În Cuvântul lui Dumnezeu, mintea găsește subiecte pentru cea mai adâncă meditație, pentru cele mai înalte aspirații. Aici, putem fi alături de patriarhi și profeți și putem auzi glasul Celui veșnic, vorbind oamenilor. Aici vedem Maiestatea cerurilor, umilindu-Se pe Sine pentru a fi înlocuitorul și scăparea noastră, pentru a se lupta cu mâna goală cu puterile întunericului și pentru a obține biruința pentru noi. O pioasă contemplare a unor subiecte ca acestea nu poate da greș în ceea ce privește înmuierea, purificarea și înnobilarea inimii și, în același timp, asigurarea minții cu o nouă tărie și vigoare.

Cei care consideră Biblia o lucrare omenească, tratând cerințele lui Dumnezeu cu indiferență și dispreț, își dovedesc astfel propria nesăbuiță și ignoranță. Fălindu-se cu libertatea și independența lor, ei sunt în realitate robi ai păcatului și ai lui Satana.

O viziune clară a ceea ce este Dumnezeu și a ceea ce ne cere El să fim ne va conduce la o umilință totală. Acela care studiază cum trebuie Cuvântul sacru va afla că inteligența omenească nu este omnipotentă, că fără ajutorul

pe care nimeni, în afară de Dumnezeu, nu-l poate da, tăria și înțelepciunea umană nu sunt decât slăbiciune și ignoranță.

Acela care urmează călăuzirea divină a găsit singura sursă reală de har mântuitor și adevărata fericire, și a dobândit puterea de a împărtăși din această fericire tuturor celor din jurul său. Nimeni nu se poate bucura cu adevărat de viață, fără religie. Dragostea pentru Dumnezeu purifică și înobilează orice gust și dorință, amplifică orice sentiment frumos și dă strălucire oricărei plăceri demne. Ea îl face pe om în stare să aprecieze și să se bucure de tot ceea ce este adevărat, bun și frumos.

Dar ceea ce, mai presus de toate considerentele, ne va conduce la prețuirea Bibliei este faptul că în ea este descoperită oamenilor voința lui Dumnezeu. În Biblie aflăm pentru ce am fost creați și mijloacele prin care acest obiectiv poate fi atins. Aflăm cum să ne facem în chip înțelept mai bună viața actuală și cum să ne-o asigurăm pe cea viitoare. Nici o altă carte nu poate răspunde tuturor întrebărilor minții și frământărilor inimii noastre. Dobândind o cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu și dându-i curs în viața lor, oamenii se pot ridica din cele mai joase adâncimi ale degradării la demnitatea de fii ai lui Dumnezeu, egali ai îngerilor fără păcat.

Lecții din natură

În varietatea imaginilor din natură se află, pentru toți cei care au învățat să comunice cu Dumnezeu, lecții despre înțelepciunea divină. Priveliștile ce se etalau în strălucire deplină privirii primei perechi de oameni din Eden sunt umbrite acum. Peste minunăția creațiunii s-a așternut o pâclă. și, totuși, oriunde ne-am întoarce, auzim glasul lui Dumnezeu și-I admirăm lucrarea mâinilor.

De la solemnă rostogolire a glasului puternic al tunetului și de la

vuietul necontenit al bătrânului ocean până la trilurile vesele ce umplu pădurile de muzică, zecile de mii de voci ale naturii Îi aduc slavă lui Dumnezeu. Pământul, marea și cerul, cu minunatele lor culori și nuanțe, variind în contraste uimitoare sau armonizându-se perfect, ne arată slava Lui. Munții cei neclintiți ne spun despre puterea Sa. Copacii, unduindu-și coroanele verzi în lumina soarelui, și florile, în frumusețea lor delicată, arată spre Creator. Verdele viu, care acoperă ca un covor cenușiu pământului, spune despre grija lui Dumnezeu față de cele mai neînsemnate dintre creaturile Sale. Adâncimile mării și ale pământului descoperă bogățiile Lui. Cel care a pus perle în ocean și ametist, sau criolit, printre roci este un iubitor al frumosului. Soarele care răsare pe cer este o reprezentare a Celui care este viața și lumina a tot ceea ce El a creat. Toată strălucirea și frumusețea care împodobesc pământul și luminează cerurile vorbesc despre Dumnezeu.

Să-L uităm atunci pe Dătător, bucurându-ne în schimb de darurile Sale? Să ne îndreptăm mai bine spre contemplarea bunătății și iubirii Sale. Fie ca tot ce este frumos aici, în casa noastră de pe pământ, să ne amintească de râul de cristal, de câmpiile verzi, de pomii unduitori și de fântânile vii, de orașul strălucitor și de cântăreții îmbrăcați în alb din căminul ceresc -- acea lume a frumuseții pe care nici un pictor nu o poate picta, nici o limbă muritoare nu le poate descrie. „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Corinteni 2, 9).

A locui veșnic în acest cămin al binecuvântării, a păstra în minte, trup și suflet nu umbrele păcatului și blestemului, ci desăvârșita asemănare cu Creatorul; a crește necontenit, prin veacuri, în înțelepciune, cunoaștere și sfințenie, printr-o permanentă explorare a unor noi arii de gândire și o permanentă descoperire a noi minuni și slăvi; a ne dezvolta permanent capacitățile de a învăța și de a ne bucura de iubire și cunoștință că, dincolo de noi, bucuria, dragostea și înțelepciunea rămân infinite -- acesta este obiectivul spre care visează speranța creștină, obiectivul educației creștine.

Dobândirea acestei educații și ajutorarea altora să o dobândească trebuie să fie țelul vieții creștinului.

Să nu pierdem niciodată din vedere faptul că Isus este un izvor nesecat al bucuriei. El nu-și găsește plăcerea în suferința oamenilor, ci Se bucură să-i vadă fericiți.

Capitolul 7

Modelul ceresc

Ne apropiem cu rezeziune de criza finală a istoriei acestei lumi și este important să înțelegem că avantajele educaționale, oferite de școlile noastre, trebuie să fie diferite de cele oferite de școlile lumii. Nici rutina școlilor nu trebuie să o urmăm. Instruirea dată în școlile adventiste de ziua a șaptea trebuie să conducă la practicarea adevăratei umilințe. În vorbire, îmbrăcăminte, dietă și influența exercitată trebuie să se vadă simplitatea adevăratei sfințenii.

Profesorii noștri trebuie să înțeleagă lucrarea care trebuie făcută în aceste ultime zile. Educația dată în școlile noastre, în bisericile și sanatoriile noastre, trebuie să prezinte clar marea lucrare de îndeplinit. Nevoia debarasării de orice practică lumească, aflată în opoziție cu Cuvântul lui Dumnezeu, și așezarea faptelor ce poartă pecetea naturii divine în locul acesta trebuie făcută clară elevilor de la orice nivel. Lucrarea noastră educațională trebuie să poarte întotdeauna semnul cerescului și astfel să demonstreze, categoric, că instrucția divină este mai bună decât învățătura omenească.

Unora li se poate părea imposibilă această realizare, a unei transformări complete. Dar, dacă ar fi așa, de ce ne-am strădui să susținem o lucrare a educației creștine? Cunoașterea a ceea ce înseamnă adevărata educație trebuie să ne conducă la permanenta urmărire a purității caracterului. În tot ce întreprindem, trebuie să nu uităm că pregătirea o facem pentru calificarea pentru o altă lume, că principiile cerului trebuie învățate și practicate, că superioritatea vieții viitoare față de cea prezentă trebuie imprimată în mintea oricărui elev. Profesorii care ratează acest lucru în munca lor de educație își ratează contribuția la marea lucrare de dezvoltare a caracterului, care se

bucură de aprobarea lui Dumnezeu.

În timp ce lumea din zilele noastre se lasă din ce în ce mai mult sub influența lui Satana, adevărații copii ai lui Dumnezeu vor dori din ce în ce mai mult să fie învățați de El. Trebuie angajați profesori care să modeleze ceresc caracterele tinerilor. Sub influența unor asemenea profesori, practicile neînțelepte și nefolositoare vor fi schimbate cu obiceiuri și practici caracteristice fiilor și fiicelor lui Dumnezeu.

În timp ce răutatea în lume devine mai accentuată și învățăturile celui rău mai pe deplin desfășurate și mai larg acceptate, învățăturile lui Hristos trebuie să fie puternic exemplificate în viața celor convertiți. Îngerii așteaptă să colaboreze în orice departament al lucrării. Așa mi-a fost arătat în repetate rânduri. În această vreme, poporul lui Dumnezeu, bărbați și femei cu adevărat convertiți, trebuie să învețe, sub îndrumarea unor educatori credincioși, lecțiile pe care Dumnezeul cerului pune preț.

Cea mai importantă lucrare a instituțiilor noastre educaționale în prezent este aceea de a prezenta lumii un exemplu care să-L onoreze pe Dumnezeu. Îngerii sfinți trebuie să dirijeze lucrarea prin agenții omenești și orice departament să poarte marca valorii divine.

Toate instituțiile noastre de sănătate, toate editurile, toate instituțiile de învățământ trebuie să fie conduse din ce în ce mai mult în concordanță cu învățătura care a fost dată. Atunci când Hristos este recunoscut drept capul tuturor forțelor noastre la lucru, instituțiile noastre vor fi din ce în ce mai atent eliberate de orice practică lumească. Etalarea și ostentația și multe din manifestările care au găsit, în trecut, un loc în școlile noastre nu îl vor mai găsi acolo, când învățătorii și discipolii vor căuta să facă respectată voia lui Dumnezeu pe pământ, așa cum este în ceruri. Ca lider al acestei lucrări, Hristos va modela caracterele potrivit ordinii divine, iar învățătorii și

discipolii, dându-și seama că fac o pregătire pentru școala mai înaltă din curțile cerești, vor elimina multe lucruri care acum sunt considerate necesare și vor slăvi și urma metodele lui Hristos.

Gândul vieții veșnice trebuie inspirat tuturor celor cu care lucrează creștinii. și dacă se lucrează în domeniul agricol sau, poate, mecanic, aceasta se poate face după modelul ceresc. Este privilegiul învățătorilor și al profesorilor școlilor noastre să releve în toată lucrarea lor călăuzirea Duhului lui Dumnezeu. Prin harul lui Hristos, au fost create toate posibilitățile pentru reușita caracterelor asemenea lui Hristos. Iar Dumnezeu este onorat atunci când poporul Său reflectă, în orice domeniu ar lucra, principiile cerului.

Domnul cere să fim la înălțime în cele mai mici, dar și în cele mai mari probleme. Cei care, în final, vor fi primiți ca membri în curtea cerului vor fi bărbați și femei care aici, pe pământ, au căutat să respecte voia Domnului în toate, care au căutat să pună amprenta cerului pe lucrările lor pământești.

Domnul a prezentat o lecție importantă poporului Său din toate timpurile atunci când, pe munte, Moise a dat instrucțiuni referitoare la construirea tabernacolului. El a cerut perfecțiune în fiecare amănunt al acestei lucrări. Moise era desăvârșit în cunoașterea întregii învățături egiptene. El avea o cunoaștere a lui Dumnezeu, iar planurile Lui îi fuseseră descoperite în viziuni, dar Moise nu cunoștea arta gravării și a brodatului.

israeliții fuseseră toată viața lor în robia Egiptului și, deși existau printre ei bărbați ingenioși, ei nu fuseseră învățați în interesantele meșteșuguri cerute la construirea tabernacolului. Ei știau să fabrice cărămizi dar nu se pricepeau la lucrul cu aur și argint. Cum avea să fie îndeplinită lucrarea aceasta? Cine era bun la așa ceva? Acestea erau problemele care-i frământau mintea lui Moise.

Dumnezeu în persoană explicase cum trebuia făcută această lucrare. El a desemnat nominal pe cei care aveau să facă anumite lucrări. Bețaleel urma să fie arhitectul. Acest om aparținea seminției lui Iuda -- o seminție pe care lui Dumnezeu Îi plăcea să o onoreze.

„Domnul a vorbit lui Moise și a zis: «Să știi că am ales pe Bețaleel, fiul lui Uri, fiul lui Hur, din seminția lui Iuda. L-am umplut cu Duhul lui Dumnezeu, i-am dat un duh de înțelepciune, pricepere și știință pentru tot felul de lucrări, i-am dat putere să născocască tot felul de lucrări meșteșugite, să lucreze în aur, argint și în aramă, să sape în pietre și să le lege, să lucreze în lemn și să facă tot felul de lucrări.

și iată că i-am dat ca ajutor pe Oholiab, fiul lui Ahisamac, din seminția lui Dan. Am dat pricepere în mintea tuturor celor ce sunt iscusiți, ca să facă tot ce ți-am poruncit».” (Exod 31, 1-6)

Pentru ca să-L poată reprezenta pe cel ceresc, sanctuarul pământesc trebuia să fie perfect în toate componentele lui și în orice detaliu, asemenea modelului din ceruri. La fel este și-n privința caracterului celor ce, în final, vor fi admiși în cer.

Fiul lui Dumnezeu a coborât pe acest pământ, pentru ca în El oamenii să poată avea o reprezentare a caracterelor desăvârșite, singurele pe care Tatăl le poate accepta. Prin harul lui Hristos a fost făcut tot ce trebuia pentru salvarea familiei omenești. Este posibil ca tot ceea ce întreprind cei care se cheamă creștini să fie la fel de curat ca faptele lui Isus. Iar sufletul care acceptă virtuțile caracterului lui Hristos și-și însușește meritele vieții Sale, este la fel de prețios înaintea lui Dumnezeu cum este Singurul Său Fiu. Credința sinceră și nealterată este pentru El ca aurul, tămâia și mirul -- darurile magilor pentru Pruncul din Betleem -- și dovada încrederii în El, ca fiind Mesia cel făgăduit.

„Copilul și tânărul să fie învățați că orice greșală, orice greutate învinsă devine o piatră de pus pasul spre lucruri mai bune și mai înalte. Prin asemenea experiențe, au ajuns la succes toți aceia care și-au făcut vreodată viața demnă.” (Educație, 296).

Capitolul 8

Clădirea caracterului

„De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele, și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, și au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelia zidită pe stâncă. Însă oricine aude aceste cuvinte ale Mele, și nu le face, va fi asemănat cu un om nechibzuit, care și-a zidit casa pe nisip. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au izbit în casa aceea; ea s-a prăbușit și prăbușirea i-a fost mare.” (Matei 7, 24-27).

Marea lucrare a părinților și educatorilor este formarea caracterului, căutând să refacă imaginea lui Isus în aceia care se află în grija lor. Cunoașterea științifică devine lipsită de importanță pe lângă acest măreț țel, dar întreaga și adevărata educație poate să ajute la dezvoltarea unui caracter neprihănit. Formarea caracterului este o lucrare de-o viață pentru veșnicie. Dacă toți și-ar putea da seama de acest lucru și ar fi conștienți de faptul că destinul nostru și al copiilor noștri ni-l hotărâm individual, pentru viața sau pentru ruină veșnică, ce schimbare ar avea loc! Cât de diferit ne-am petrece timpul de probă și ce caractere nobile ar umple lumea noastră!

Întrebarea care trebuie să ne fie familiară fiecăruia dintre noi este: Pe ce temelie construiesc eu? Avem privilegiul de a lucra cu sârg pentru nemurire și este cât se poate de important ca să săpăm adânc, înlăturând tot ce este slab și construind pe stânca cea tare -- Isus Hristos. El este temelia cea mai sigură. „Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Hristos” (1 Corinteni 3, 11). Numai în El este salvare. „În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.” (Faptele Apostolilor 4,

12).

Odată temeliala pusă, avem nevoie de înțelepciunea necesară pentru a ști să construim. Când era aproape să ridice sanctuarul în pustie, Moise a fost atenționat: „Ia seama să faci totul după chipul care ți-a fost arătat pe munte” (Evrei 8, 5). Dumnezeu ne-a lăsat modelul în Legea Sa. Zidirea caracterului nostru trebuie să urmeze „chipul care ți-a fost arătat pe munte”. Legea este marele standard al neprihănirii. Ea reprezintă caracterul lui Dumnezeu și este testul loialității noastre față de guvernarea Sa, fiindu-ne descoperită în toată frumusețea și perfecțiunea ei, în viața lui Hristos....

Este nevoie de multă grijă pentru a reuși în lucrarea de zidire a caracterului. Respectarea planului Meșterului ziditor trebuie să fie o preocupare serioasă. Structura trebuie să fie solidă. Nu poate fi admis lucrul neglijent, de mântuială, pentru că astfel clădirea se poate prăbuși. În această lucrare, trebuie întrebuințate puterile întregii ființe. El cere tărie și energie bărbătească; nu există resurse de cheltuit în chestiuni neimportante. Este nevoie de efort serios, atent și perseverent, pentru evitarea obiceiurilor, preceptelor și asocierilor lumești. Gândirea adâncă, țelul precis, integritatea sunt esențiale.

Nu trebuie să existe lenevie. Viața este ceva important, o investiție sacră; orice clipă a ei trebuie îmbogățită în chip înțelept, cu rezultate ce se vor vedea în veșnicie. Dumnezeu cere de la fiecare să facă tot binele posibil. Talanții pe care ni i-a încredințat spre păstrare trebuie valorificați la maximum. El ni i-a pus în mână pentru a-i folosi pentru slava și onoarea Numelui Său și pentru binele semenilor noștri.

Domnul are făgăduințe prețioase pentru această viață pentru aceia care păzesc Legea Lui. El spune: „Fiule, nu uita învățăturile mele, și păstrează în inima ta sfaturile mele! Căci ele îți vor lungi zilele și anii vieții tale, și-ți vor

aduce multă pace. Să nu te părăsească bunătatea și credincioșia; leagă-ți-le la gât, scrie-le pe tăblița inimii tale. și astfel vei căpăta trecere și minte sănătoasă, înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.” (Proverbe 3, 1-4).

Dar o răsplată mai bună decât cele pământești îi așteaptă pe cei care, bazându-și lucrarea pe Stânca cea tare, făuresc caractere conform Cuvântului viu. Pentru ei este pregătită „cetatea care are temelii tari, al cărui meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evrei 11, 10). Străzile ei sunt pavate cu aur. În ea se află Paradisul lui Dumnezeu, udat de râul vieții, care izvorăște din tron. De partea cealaltă a râului, în mijlocul drumului, se află pomul vieții, care rodește în fiecare lună, iar frunzele lui sunt pentru tămăduirea neamurilor.

Părinți, învățători și discipoli, nu uitați că zidiți pentru veșnicie. Vedeți dacă temelia e sigură; apoi construiți cu fermitate, cu efort continuu, dar în dragoste și blândețe. Astfel, clădirea voastră va sta neclintită nu numai atunci când vin furtunile ispitei, dar și atunci când revărsarea copleșitoare a mâniei lui Dumnezeu va acoperi lumea. (Special Testimonies On Education, 72-77).

Capitolul 9

Învățători și învățatura

Adevărata educație înseamnă mai mult decât urmarea anumitor studii. Ea este cuprinzătoare, incluzând o armonioasă dezvoltare a tuturor capacităților fizice și mintale. Ea învață dragostea și temerea de Dumnezeu și este o pregătire pentru achitarea cu credincioșie a îndatoririlor vieții.

Există o educație care este în mod esențial lumească. Ea vizează reușita în lume, satisfacerea ambiției egoiste. Pentru a dobândi această educație, mulți cheltuiesc bani, aglomerându-și mintea cu multe cunoștințe inutile. Lumea îi socotește învățați, dar Dumnezeu nu este în mintea lor. Ei mănâncă din pomul cunoștinței lumești, care hrănește și întărește mândria. În inima lor, ei devin nesupuși și străini față de Dumnezeu, iar darurile încredințate lor sunt trecute de partea vrăjmașului. Mare parte din educația zilelor noastre este de acest gen. Lumea poate să o considere de dorit, dar ea îl pune în pericol pe cel care o urmează.

Există un alt fel de educație, foarte diferită. Principiile ei de bază, după cum declară cel mai mare Învățător pe care lumea L-a cunoscut vreodată, sunt: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui” (Matei 6, 33). Scopul ei nu este egoist -- a-L onora pe Dumnezeu și a-L sluji în această lume. Pregătirea teoretică și, în aceeași măsură, cea practică au în vedere acest obiectiv. Cuvântul lui Dumnezeu este studiat; o legătură vitală se păstrează cu Dumnezeu și se nutresc sentimente și trăsături de caracter superioare. Acest gen de educație dă rezultate durabile cât veșnicia. „Începutul înțelepciunii este frica de Domnul” (Proverbe 9, 10), și mai bună decât orice cunoaștere este o înțelegere a Cuvântului Său.

Care să fie caracterul educației date în școlile noastre? Va fi ea racordată la înțelepciunea acestei lumi sau la înțelepciunea de sus? Învățătorii trebuie să facă mai mult decât o predare a științei cărților pentru discipolii lor. Poziția lor de ghid și instructor al tinerilor este una de mare răspundere, pentru că le este dată lucrarea de formare a unor minți și caractere. Cei care își asumă această lucrare trebuie să aibă un caracter echilibrat. Ei vor avea maniere alese, vor fi ordonați în îmbrăcăminte, atenți în tot ceea ce fac. și vor manifesta adevărată amabilitate creștină, care câștigă încrederea și respectul. Învățătorul trebuie să fie el însuși ceea ce dorește ca elevii săi să devină.

Profesorii trebuie să vegheze asupra elevilor lor, așa cum păstorul îngrijește de turma încredințată lui. Ei trebuie să aibă grijă de sufletele discipolilor ca de unele de care au de dat socoteală.

Se poate ca profesorul să aibă multe cunoștințe în ceea ce privește natura înconjurătoare, viața animală, descoperirile științei, invențiile tehnice sau artele, dar el nu se poate numi învățat, nu este bun pentru această lucrare de educator al tinerilor, dacă nu are în suflet o cunoaștere a lui Dumnezeu și a lui Hristos. El nu poate fi un adevărat educator până nu este el însuși un discipol în școala lui Hristos, unde primește învățătura de la Instructorul divin.

Dependența noastră de Dumnezeu

Dumnezeu este izvorul întregii înțelepciuni. El este infinit de înțelept, de drept și de bun. Fără Hristos, nici cei mai înțelepți oameni nu Îl pot înțelege pe Dumnezeu. Ei se pot considera deștepți, se pot felicita pentru ceea ce știu, dar simpla cunoaștere intelectuală, fără marile adevăruri aflate în Hristos, nu înseamnă nimic. „Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui ci cel ce se laudă, să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că

Eu sunt Domnul care fac milă, judecată și dreptate pe pământ” (Ieremia 9, 23.24).

Dacă oamenii ar putea pentru o clipă să privească dincolo de limita viziunii lor, dacă ar putea avea o vedere a celui Veșnic, orice gură s-ar opri din lăudăroșenia ei. Oamenii care trăiesc în această lume ca un atom, sunt mărginiți. Dumnezeu are nenumărate lumi care Îi sunt ascultătoare și-I aduc slavă. Când, în domeniul științei, oamenii au ajuns la cel mai înalt grad permis de puterile lor limitate, dincolo încă se află un infinit nepătruns de înțelegerea lor.

Înainte de a fi cu adevărat înțelepți, ei trebuie să-și dea seama că sunt dependenți de Dumnezeu și să se umple de înțelepciunea Lui. Dumnezeu este izvorul puterii intelectuale și spirituale. Oamenii cei mai mari, care au atins ceea ce lumea consideră minunate culmi ale științei, nu se pot compara cu Ioan, ucenicul iubit, sau cu apostolul Pavel. Când puterea intelectuală și cea spirituală se împletesc, atunci este atins cel mai înalt standard omenesc. Cei care fac acest lucru vor fi admiși de Dumnezeu ca împreună lucrători cu El în educație.

A te cunoaște pe tine însuși este o mare știință. Educatorul care se auto estimează corect. Îl va lăsa pe Dumnezeu să-i formeze și disciplineze intelectul și va recunoaște sursa puterii lui. Cunoașterea de sine conduce la umilință și la încredere în Dumnezeu, dar nu ține locul eforturilor de autoperfecționare. Acela care își cunoaște deficiențele, nu-și va cruța strădaniile atingerii celui mai înalt standard fizic, intelectual și moral. Nici unul care e mulțumit cu un standard mai scăzut nu trebuie să aibă de-a face cu lucrarea de pregătire a tinerilor.

Un ajutor efectiv

Adevăratul educator va încerca, prin sfat și exemplu, să aducă suflete la Hristos. El trebuie să primească adevărul dragostei care să-i curețe inima și să-i modeleze viața. Orice învățător trebuie să se afle sub deplinul control al Duhului Sfânt. Atunci Hristos poate să-i vorbească inimii lui, cu glasul iubirii. Iar dragostea lui Dumnezeu, primită în inimă, este o putere activă spre bine, însuflețind și înnobilând mintea și sufletul. Cu propria inimă caldă de dragostea divină, educatorul Îl va înălța pe Omul de pe Calvar nu pentru a le oferi discipolilor Săi o informație, ci pentru a-i face atenți la Hristos, până ce El le va apărea „deosebindu-se din zece mii”, cu toată ființa lui, „plină de farmec” (Cântarea Cântărilor 5, 10-16).

Duhul Sfânt este un ajutor efectiv în refacerea chipului lui Hristos în sufletul omenesc, dar eficiența și puterea Lui nu au fost prețuite în școlile noastre. El a fost prezent în școlile profetilor, punând chiar și gândurile în armonie cu voința lui Dumnezeu. Există o legătură vie între cer și aceste școli, iar bucuria și mulțumirea inimilor în iubire își găseau expresie în cântările de laudă la care se alăturau și îngerii.

Duhul Sfânt vine în lume ca reprezentat al lui Hristos. El nu doar vorbește despre adevăr, El este adevărul -- Martorul adevărat și credincios. El este marele Cercetător al inimilor, cunoscând caracterele tuturor.

Duhul Sfânt a venit deseori în școlile noastre și nu a fost recunoscut, fiind tratat ca un străin, poate chiar ca un intrus. Orice profesor trebuie să-L cunoască și să-L întâmpine frumos pe acest Oaspete ceresc. Dacă își vor deschide inimile pentru a primi Duhul, educatorii vor fi pregătiți pentru a colabora cu El în lucrarea pentru elevii lor. și când Duhului i se dă cale liberă, El va determina transformări minunate. El va lucra în orice inimă, vindecând de egoism, modelând și cizelând caracterul și supunându-i lui

Hristos chiar și gândurile.

Marea năzuință a educatorului trebuie să fie desăvârșirea caracterului lui Hristos în el și în elevii lui. Învățători, lămpile voastre să fie bine puse la punct, și ele vor fi nu numai lumină pentru elevii voștri, ci vor trimite raze clare și în căminele în care aceștia locuiesc, în vecinătatea lor și mult mai departe, în întunecimea morală a omenirii. (Special Testimonies On Education, 47-52, 15 mai 1896).

Unii frați afirmă că există o mulțime de tineri în biserica noastră care au nevoie de beneficiile pregătirii în școlile noastre, dar care nu le pot frecventa, dacă nu vor fi micșorate taxele.

Aceia care pledează pentru taxe reduse trebuie să analizeze problemele atent, pe toate fețele. Dacă elevii nu dispun de suficiente mijloace proprii pentru a plăti costul real al unei lucrări conștiincioase pentru educarea lor, nu ar fi mai bine ca părinții, prietenii sau comunitățile lor, de care aparțin, ori frați generoși din teritoriul conferinței lor să-i ajute, decât să lase ca asupra școlii să apese numeroase datorii? Ar fi mult mai bine ca mai mulți patroni de instituții să sponsorizeze împreună cheltuiala, pentru ca școala să nu devină datoare.

Bisericile din diferite localități ar trebui să simtă că asupra lor se află o solemnă responsabilitate în pregătirea tinerilor și educarea talentelor spre o angajare în lucrare misionară. Atunci când se găsesc în comunitate tineri promițători, ca viitori buni lucrători, acestea să-și asume răspunderea de a-i trimite la una dintre școlile noastre de pregătire. În comunitățile noastre, se află capacități extraordinare, care trebuie puse la lucru. Există persoane care ar putea sluji bine în via Domnului, dar mulți sunt prea săraci pentru a putea dobândi educația necesară, fără ajutor material. Comunitățile trebuie să simtă că a contribui la susținerea materială a acestora este un privilegiu.

Aceia care au adevărul în inimă sunt totdeauna dispuși să ajute cu generozitate acolo unde este nevoie, determinându-i și pe alții să le urmeze exemplul. Dacă sunt tineri care ar putea beneficia de școlile noastre, dar nu pot plăti în întregime taxele, biserica trebuie să-și arate generozitatea, ajutându-i. În plus, în fiecare conferință trebuie strâns un fond de împrumut pentru elevii buni, dar săraci, care doresc să se dedice lucrării misionare. În unele cazuri, acești elevi trebuie chiar să beneficieze de donații. Când a fost deschis pentru prima dată colegiul din Battle Creek, exista la Review and Herald un fond destinat celor care doreau să obțină o educație, dar nu aveau mijloace. El era la dispoziția unor elevi, până ce aceștia reușeau să-și facă o situație, apoi, din câștigul lor, ei aveau să restituie ceea ce folosiseră, astfel încât și alții să poată beneficia.

Asemenea rezerve trebuie făcute și în prezent pentru întreținerea unui fond de împrumut al elevilor buni, dar săraci, care doresc să se pregătească pentru lucrarea misionară. Tinerilor li se va arăta clar că trebuie, pe cât posibil, să-și aibă contribuția proprie la costul educației lor, pentru că ceea ce costă puțin va fi puțin apreciat, dar ceea ce are un preț relativ apropiat de adevărata valoare va fi apreciat corespunzător.

Avantajele profesorului nostru pot fi reduse, dar, dacă el are o adevărată pătrundere a naturii umane, dacă apreciază măreția lucrării sale, pentru care are o dragoste adevărată, dacă are dorința de a lucra în mod serios, umil și perseverent, el va înțelege nevoile elevilor săi și, printr-un spirit simțitor, le va câștiga inima, și-i va conduce înainte și în sus. Eforturile lui vor fi atât de bine direcționate, încât școala va deveni o putere vie în creșterea spre bine, plină de duhul adevăratei propășiri.

Principii generale

„Domnul îți dă pricepere în toate lucrurile.”

Capitolul 10

Educația cea bună

Lucrul cu mințile tinere este cea mai frumoasă lucrare făcută vreodată de bărbați și femei. Cea mai mare grijă trebuie avută în educarea tinerilor, pentru diversificarea metodei de instruire în vederea stimulării nobilelor capacități intelectuale. Părinții și profesorii sunt, cu siguranță, nepregătiți pentru buna educare a copiilor, dacă nu au învățat mai întâi lecția stăpânirii de sine, a răbdării, a îngăduinței, a bunătății și a dragostei. Ce postură importantă pentru părinți, pedagogi și profesori! Puțini sunt cei care realizează cele mai importante nevoi ale minții și felul în care trebuie direcționată dezvoltarea intelectului, evoluția gândurilor și a sentimentelor tinerilor.

Personalitatea la copii

Educarea copiilor, acasă ori la școală, nu trebuie să se asemene cu o dresură de animale; copiii au voință și inteligență, care trebuie orientate spre controlul tuturor capacităților personale. Animalele trebuie dresate, pentru că ele nu au rațiune și intelect. Minte omenească însă trebuie învățată autocontrolul. Ea trebuie educată să stăpânească întreaga ființă, pe când animalele sunt controlate de un stăpân și învățate să se supună lui. Stăpânul este pentru animalul lui minte, rațiune și voință.

Copilul poate fi educat în așa fel încât, asemenea animalului, să nu aibă voință proprie. Chiar identitatea lui poate fi înghițită de a aceluia care îi controlează formarea -- voința lui este, întru totul subjugată voinței educatorului. Copiii astfel educați vor fi întotdeauna deficitari în ceea ce privește tăria morală și responsabilitatea personală. Ei nu au fost învățați să

acționeze din rațiune și din principiu. Voința lor a fost controlată de altcineva, iar mintea nu le-a fost solicitată, pentru a se putea dezvolta și instrui prin exercițiu. Ei n-au fost îndrumați și disciplinați, potrivit capacităților și particularităților lor intelectuale, pentru ca, atunci când va fi nevoie, să le folosească cât mai bine.

Profesorii nu trebuie să se oprească aici, ci să acorde o atenție deosebită și cultivării, resurselor mai slabe, pentru ca toate capacitățile să fie exersate și aduse la un nivel superior, iar mintea să poată atinge dezvoltarea corespunzătoare.

Cauza instabilității la tineri

Sunt multe familii cu copii care par bine educați atâta vreme cât se află sub disciplina în care au fost crescuți. Dar atunci când sistemul care-i ținea sub control nu mai este, ei sunt incapabili să gândească, să acționeze sau să hotărască pentru ei înșiși. Acești copii s-au aflat atât de mult sub o dictatură de fier, neîngăduindu-li-se să gândească și să acționeze pentru ei în lucrurile în care era cel mai bine să o facă, încât nu au încredere în ei înșiși, pentru a acționa după propria judecată, și nu au opinia lor. Iar atunci când ies de sub influența părinților lor, pentru a acționa pe cont propriu, ei pot fi ușor manevrați, prin rațiunea altora, într-o direcție greșită. Aceștia nu au un caracter consecvent. Ei n-au fost lăsați să judece singuri și, prin asta, mintea lor nu s-a dezvoltat și întărit așa cum trebuie. Ei au fost atât de mult sub controlul absolut al părinților, încât sunt total dependenți de aceștia -- părinții le sunt minte și rațiune.

Pe de altă parte, tinerii nu trebuie lăsați să gândească și să acționeze independent de judecata părinților și educatorilor. Copiii trebuie învățați să respecte mințile cu experiență. Ei trebuie educați astfel, încât mintea lor să fie în armonie cu aceea a părinților și educatorilor și să vadă necesitatea de a

urma sfaturile acestora din urmă. Astfel, când se vor depărta de mâna călăuzitoare a celor ce i-au educat, caracterul lor nu va fi ca o trestie plecată în voia vântului....

Acei părinți și educatori care se laudă că dețin un control total asupra minții și voinței copiilor aflați în grija lor n-ar mai face-o, dacă ar putea vedea în viitor ceea ce se petrece în viața copiilor aduși la supunere prin forță sau teamă. Aceștia sunt aproape total nepregătiți pentru întâlnirea cu responsabilitățile dure ale vieții. Ne mai aflându-se sub controlul părinților și al educatorilor, și fiind nevoiți să gândească și să acționeze singuri, aproape sigur ei vor apuca pe un drum greșit și vor ceda puterii ispitei. Ei nu vor reuși în viața de zi cu zi și aceleași deficiențe se vor reliefa și în viața lor religioasă.

Dacă educatorii copiilor și ai tinerilor ar putea vedea anticipat rezultatul stilului lor greșit de lucru, atunci și-ar schimba planul de educare.... Dumnezeu n-a intenționat niciodată ca o minte omenească să se afle sub controlul total al alteia.

Aceia care fac eforturi pentru ca personalitatea celor pe care-i educă să fie absorbită de a lor, pentru a le fi acestora minte, voință și conștiință, își asumă responsabilități înspăimântătoare. Discipolii lor pot, în anumite ocazii, să se prezinte ca niște soldați bine dresați, dar, atunci când constrângerea dispare, se va vedea în ei o dorință de independență față de principiul ferm. Aceia care își vor propune să-și educe astfel elevii, încât aceștia să poată vedea și simți că puterea de a deveni oameni ai principiului neclintit, pregătit pentru orice situație în viață, există în ei înșiși, sunt cei mai utili și în permanență eficienți educatori. Lucrarea lor s-ar putea să nu pară chiar cea mai benefică unor observatori superficiali, iar strădaniile lor pot să nu fie la fel de apreciate cum sunt cele ale educatorilor care țin mintea și voința elevilor lor sub o autoritate absolută, dar viața de mai târziu a acestora va arăta roadele unui proiect de educație mai bun.

Există pericolul ca, atât părinții, cât și educatorii, să dicteze în exces, nereușind în același timp să intre într-o relație de comuniune cu copiii sau elevii lor. Ei sunt adeseori prea rezervați și-și exercită autoritatea într-o manieră rece, lipsită de simpatie, ce nu poate cuceri inimile copiilor și elevilor. Dacă i-ar strânge pe copii în jurul lor, le-ar arăta că îi iubesc și ar manifesta interes față de tot ceea ce fac ei, inclusiv față de jocurile lor, uneori chiar fiind ca niște copii printre ei, educatorii i-ar face foarte fericiți, câștigându-le dragostea și încrederea, iar copiii vor învăța mai repede să le respecte și să le iubească autoritatea.

Calitățile personale ale educatorului

Obiceiurile și principiile educatorului trebuie să fie considerate de o importanță mai mare decât pregătirea lui teoretică. Dacă este un creștin sincer, el va simți că trebuie să aibă același interes în pregătirea morală, fizică, mintală și spirituală a elevilor săi. Pentru a exercita o influență bună, el trebuie să aibă un autocontrol perfect, iar inima să-i fie plină de dragoste pentru elevii lui, dragoste văzută în privirile, cuvintele și faptele lui. El va avea un caracter ferm, și atunci va putea forma mintea elevilor săi, învățându-I totodată științele.

Educația de la început a tinerilor este, în general, cea care le formează caracterele pentru toată viața. Cei care se ocupă de tineri trebuie să fie foarte atenți în punerea în evidență a calităților intelectuale ale acestora pentru a putea ști mai bine cum să le direcționeze pentru a putea fi valorificate.

școala ca o temniță

Sistemul educațional, adoptat generație după generație, a fost dăunător sănătății și chiar vieții. Mulți copii au petrecut câte cinci ore zilnic în sălile

de clasă prost aerisite și insuficient de spațioase pentru sănătatea elevilor. Aerul din asemenea încăperi devine în scurtă vreme otravă pentru plămânii care îl inhalează.

Copiii mici, ale căror sisteme osos și muscular nu sunt puternice și al căror creier este în dezvoltare, sunt ținuti închiși în clasă, spre răul lor. Mulți copii pornesc în viață cu o slabă zestre vitală și întemnițarea lor zilnică într-o sală de clasă îi îmbolnăvește și le slăbește sistemul nervos. Ei nu se mai dezvoltă fizic datorită epuizării nervoase.

și, atunci când candela vieții se stinge, părinții și educatorii nu consideră că au vreo contribuție directă la aceasta. Lângă mormântul copiilor lor, părinții îndurerați consideră acest necaz drept o încercare de la Dumnezeu când, de fapt, printr-o rămânere voită în ignoranță, propria lor procedură este cea care a distrus viața copiilor. A pune moartea lor pe seama providenței este o blasfemie. Dumnezeu vrea ca micuții să trăiască și să fie educați pentru a avea caractere frumoase și pentru a-L onora pe Dumnezeu în această lume și a-I aduce mulțumiri într-o lume mai bună, cea veșnică.

Cunoașterea minunatului organism uman -- oase, mușchi, stomac, ficat, intestine, inimă, piele -- și înțelegerea dependenței dintre organe pentru o funcționare sănătoasă a lor este un studiu pentru care majoritatea mamelor nu manifestă interes. Ele nu cunosc nimic despre influența trupului asupra minții și a minții asupra trupului. Minte care face legătura între finit și Infinit se pare că ele nu o înțeleg. Fiecare organ al trupului a fost făcut să slujească minții. Mentea este capitala organismului.

Copiilor li se îngăduie să mănânce alimente din carne, condimente, unt, brânză, porc, dulciuri, mâncăruri picante în general.

De asemenea, ei sunt lăsați să consume alimente nesănătoase, la ore

neregulate, între mese. Acestea își fac efectul, afectând stomacul, excitând nervii și slăbind intelectul. Părinții nu-și dau seama că ei seamănă sămânța ce va rodi boală și moarte.

Multer copii li s-a ruinat viața prin preocuparea insistentă pentru intelect, neglijându-se consolidarea capacităților lor fizice. Mulți au murit de mici datorită procedurii urmate de niște părinți și educatori nechibzuiți, care le-au forțat mintea, prin măgulire sau amenințări, atunci când aceștia erau prea mici pentru a face cunoștință cu sala de clasă. Mintea lor a fost împovărată cu lecții la vremea când nu trebuia solicitată, ci lăsată până ce constituția fizică devenea destul de solidă pentru a putea susține efortul intelectual. Copiii mici trebuie lăsați slobozi, ca mieii, ca să alerge în aer liber, să fie liberi și fericiți, oferindu-li-se cele mai favorabile condiții pentru consolidarea unei constituții fizice robuste.

Planul ideal

Părinții trebuie să fie singurii profesori ai copiilor lor, până ce aceștia ajung la vârsta de 8-10 ani. De îndată ce copiii pot înțelege, părinții trebuie să le deschidă marea carte a naturii lui Dumnezeu. Mama trebuie să aibă mai puțină afinitate pentru artificial în casa și îmbrăcămintea ei. Ea trebuie să-și ia timp pentru a cultiva, în ea și copiii ei, dragostea pentru minunații boboci și pentru florile ce se deschid. Îndreptând atenția copiilor spre multele culori și spre varietatea formelor, mama le poate face cunoștință cu Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile frumoase, care îi atrag și îi bucură. Ea le poate îndrepta mintea spre Creatorul lor și le poate trezi în inimile tinere dragostea pentru Tatăl din ceruri, care a dovedit atâta dragoste pentru ei. Părinții l pot asocia pe Dumnezeu cu tot ceea ce El a creat.

Singura sală de clasă pentru copiii până la 8-10 ani trebuie să fie aerul liber, cu flori ce înfloresc, cu peisaje minunate, iar cel mai folosit manual --

toate comorile naturii. Imprintate în mintea copiilor, în cadrul plăcut și pitoresc al naturii, aceste lecții nu vor fi uitate ușor.

În educația primară a copiilor, mulți părinți și educatori nu pot înțelege că atenția cea mai mare trebuie acordată constituției fizice, pentru a se putea asigura sănătatea trupului și a minții. Există obiceiul de a-i îndruma pe copii la școală când sunt doar niște prunci ce încă au nevoie de îngrijirea mamei. La o vârstă fragedă, ei sunt frecvent înghesuiți în sălile de clasă prost aerisite, chinuiți în poziții incomode în bănci prost concepute, și drept rezultat, tânăra și fragila lor constituție are de suferit în multe cazuri.

Înclinațiile și obiceiurile din copilărie sunt foarte probabile de a se manifesta la maturitate. Un arbore tânăr îl poți îndoi aproape cum vrei, și, dacă îl lași să crească așa, va ajunge un copac deformat, o mărturie permanentă a răului pe care i l-ai făcut. După ani de creștere, poți încerca să-l îndrepti, dar toate strădaniile se vor dovedi zadarnice. Va fi întotdeauna un copac strâmb.

Așa este și cu mintea tinerilor. Ei trebuie pregătiți cu atenție și delicatețe, din copilărie. Pregătirea lor poate fi făcută spre bine sau spre rău, iar în viitor ei vor urma calea în care au fost porniți din copilărie. Obiceiurile formate în tinerețe se vor întări o dată cu creșterea individului și se vor consolida o dată cu maturizarea acestuia.

Degenerare fizică

Din mâna Creatorului, omul a ieșit frumos, perfect, și atât de plin de viață, încât au trecut mai bine de o mie de ani până când pasiunile și poftele lui nesănătoase și celelalte violări ale legilor sănătății și-au făcut simțit efectul asupra rasei omenești. Generațiile mai recente au simțit apăsarea infirmității și a bolii din ce în ce mai acut și mai grav. Puterea vieții a slăbit

substanțial prin îngăduirea apetitului și a pasiunii. Călcarea legii sănătății și urmările -- suferința -- predomină atât de tare, încât bărbații și femeile consideră actuala stare de boală, suferință, slăbiciune și moarte prematură, drept apanajul umanității.

Ciudata absență a principiilor ce caracterizează această generație, manifestată în desconsiderarea legilor vieții și ale morții, este uimitoare. Principala grijă este: „Ce voi mânca?” „Ce voi bea?” și „Cu ce mă voi îmbrăca?” Puterile morale sunt slăbite, pentru că bărbații și femeile nu vor să trăiască în ascultare de legile sănătății și nu-și fac din asta o datorie personală. Majoritatea tinerilor rămân ignoranți față de legile existenței lor și-și îngăduie pofte și pasiuni cu prețul afectării intelectului și a moralității. Se pare că, voit, ei rămân în ignoranță față de rezultatul călcării legilor naturii. Ei își satisfac apetitul nesănătos, folosind otrăvuri lente, care alterează sângele și subminează resursele nervoase, aducându-le, în consecință, boală și moarte.

Importanța formării în familie

O cauză importantă a actualei stări deplorabile de lucruri este aceea că părinții nu realizează obligația lor de a-și face copiii să se conformeze legii sănătății. Mamele își iubesc copiii cu o dragoste idolatră și le satisfac apetitul, deși știu că așa ceva le afectează sănătatea, aducându-le boală și nefericire. Această cumplită „bunătate” este larg răspândită în actuala generație. Dorințele copiilor sunt satisfăcute pe seama sănătății și caracterului lor, fiind mai ușor pentru mamă ca, din motive de timp, să procedeze așa, decât să-i rețină de la ceea ce ei cer în gura mare. Astfel, mamele seamănă o sămânță ce va răsări și va da rod.

Copiii nu sunt învățați să-și controleze poftele și dorințele și astfel ei devin egoiști, pretențioși, neascultători, nemulțumitori, nevlavioși. Mamele

care fac acest lucru, vor culege cu amărăciune rodul seminței pe care au semănat-o. Ele au păcătuit împotriva cerului și împotriva copiilor lor, iar Dumnezeu le va considera responsabile.

Dacă, vreme de generații, educația s-ar fi desfășurat după un alt plan, tineretul de azi nu ar fi atât de decăzut și nedemn. Educatorii din școli ar fi trebuit să înțeleagă psihologia și să fie interesați nu numai de educarea lor în domeniul științelor, ci și în domeniul sănătății, astfel încât cunoștința dobândită să o poată folosi cu cel mai bun randament.

Corelarea muncii și relaxării

Pentru ca tinerii și copiii să fie sănătoși, vioași și plini de viață, bine dezvoltăți fizic și intelectual, ei trebuie să stea mult în aer liber să aibă un bun echilibru între muncă și relaxare. Copiii și tinerii care sunt ținuti numai în școală, robi ai cărților, nu pot avea o constituție fizică robustă. Exercițiul minții, la studiu, fără un exercițiu fizic corespunzător, tinde să concentreze sângele la creier, dezechilibrând circulația lui în organism. Creierul primește prea mult sânge, iar periferia prea puțin. Trebuie să existe reguli care să potrivească timpul de studiu la anumite ore, după care, o altă bucată de timp va fi petrecută în activitate fizică. și dacă obiceiurile lor alimentare, vestimentare și cele referitoare la odihnă sunt în armonie cu legea sănătății, ei pot obține educația fără sacrificiul sănătății fizice și intelectuale.

Ar fi trebuit ca școlile să aibă legătură cu instituții ale muncii, pentru ca elevii lor să poată beneficia de exercițiul necesar pe lângă orele de clasă.

Munca și relaxarea ar fi trebuit să fie puse în acord cu legea sănătății și armonizate astfel, încât să le mențină copiilor tonusul tuturor facultăților lor trupești și intelectuale. Astfel s-ar fi putut ajunge la o cunoaștere practică a vieții, în același timp cu dobândirea unei culturi a minții.

La școală, elevilor ar trebui să li se dezvolte sensibilitatea morală pentru a vedea și simți ce așteaptă societatea de la ei; trebuie să trăiască în ascultare de legea sănătății, astfel încât să poată, prin existența și influența lor, prin sfat și exemplu, să fie un beneficiu și o binecuvântare pentru societate. Tinerii trebuie făcuți să înțeleagă că totul are o influență asupra societății, fie spre bine, fie spre rău. Prima lecție a tinerilor trebuie să fie cunoașterea trupului lor și menținerea acestuia sănătos.

Rezultatul studiului neîntrerupt

Mulți părinți își pun copiii să învețe aproape tot timpul anului. Acești copii ajung la rutina unui studiu mecanic, fără însă a reține ceea ce învață. Mulți dintre ei par astfel aproape privați de viața intelectuală. Monotonia unui studiu neîntrerupt le tocește mintea și le micșorează interesul față de lecții. Prea multa aplecare asupra cărților devine un chin. Copiii nu mai au plăcere să gândească și ambiție să obțină cunoștințe și nu-și cultivă obiceiuri de meditație și cercetare. Copiii au mare nevoie de o educație corectă, pentru a putea fi folositori lumii. Dar orice efort care pune cultura generală deasupra educației morale este un efort prost direcționat. Instruirea, cultivarea, șlefuirea și înnobilarea tinerilor și copiilor trebuie să fie atât sarcina părinților, cât și a educatorilor. Oameni care să gândească bine sunt puțini, din cauză că influențe false au obstrucționat dezvoltarea intelectului. Ideea părinților și a educatorilor, că studiul neîntrerupt fortifică mintea, s-a dovedit greșită în multe cazuri, rezultatul aplicării ei fiind opus așteptărilor.

Trăim într-un veac în care aproape totul este superficial. Statornicia caracterelor este mică, deoarece formarea și educarea copiilor încă din leagăn este superficială. Caracterele lor sunt clădite pe nisipuri mișcătoare. Renunțarea și stăpânirea de sine nu au fost incluse în procesul modelării acestor caractere. Copiii au fost mângâiați și alintați până au ajuns lipsiți de

orice simț practic....

Copiii trebuie învățați să se aștepte la ispite și întâlniri cu greutate și cu pericole; să aibă stăpânire de sine și calm pentru a le depăși. În cazul că nu vor căuta pericolul sau nu se vor așeza singuri în calea ispitei, ci vor evita influențele rele și anturajul stricat, când, în mod inevitabil, vor ajunge în tovărășii periculoase, ei vor avea tăria de caracter de a rămâne de partea dreptății, de a păstra principiile și de a se putea întoarce la puterea lui Dumnezeu cu moralul neatins. Dacă, fiind bine educați, tinerii fac din Dumnezeu sprijinul lor, puterile lor morale vor face față celui mai puternic test. (Testimonies for the Church 3:131-144).

Capitolul 11

școala noastră

Există pericolul ca școala noastră să fie deturnată de la intenția ei originală. Scopul lui Dumnezeu a fost făcut cunoscut -- acela ca noi să avem ocazia să studiem științele și, în același timp, să învățăm și cerințele Cuvântului Său. Studiul Scripturilor trebuie să ocupe primul loc în sistemul nostru de învățământ.

Elevii de la mari depărtări au fost trimiși la colegiul din Battle Creek, tocmai pentru a primi educație prin studiul subiectelor biblice. În ultima vreme, însă, a existat un efort susținut de a modela și școala noastră după modelul altor colegii. Când se va ajunge aici, nu vom mai încuraja părinții să-și trimită copiii la colegiul din Battle Creek.

Influența morală și religioasă nu trebuie pusă în plan secundar. În trecut, Dumnezeu a lucrat prin eforturile profesorilor noștri și astfel multe suflete au văzut adevărul, l-au îmbrățișat și au mers acasă pentru a trăi în continuare alături de Dumnezeu, ca rezultat al urmării colegiului nostru. Văzând că studiul Bibliei era parte din educația lor, ei au ajuns să-l privească drept fiind o materie de mai mare importanță și interes.

Educarea tinerilor pentru slujire

Prea mică atenție a fost acordată pregătirii tinerilor pentru slujba de pastor. Acesta a fost obiectivul primar la înființarea colegiului. În nici un caz, el nu trebuie ignorat sau privit ca o chestiune de importanță secundară. De mai mulți ani, însă, doar puțini au ieșit din această instituție pregătiți să prezinte altora adevărul.

Unii elevi, veniți cu prețul unei mari cheltuieli și vizând lucrarea pastorală, au fost încurajați de profesori să urmeze studii mai departe, studii cerând ani mulți, iar pentru aceasta au abandonat orice gând al predicării. Absolut greșit! Nu avem mulți ani pentru lucru, iar profesorii și educatorii noștri trebuie să fie umpluți cu Duhul Sfânt al lui Dumnezeu și să lucreze în armonie cu voința Lui, descoperită, în loc să se îngrijească de planurile lor. Pierdem mult în fiecare an, pentru că nu urmăm ceea ce a spus Dumnezeu cu privire la aceste lucruri.

Colegiul nostru are menirea de a întâmpina nevoile înaintării lucrării în această vreme de pericol și demoralizare. Studiul cărților, singur, nu poate oferi elevilor educația de care au nevoie. Trebuie pusă o temelie mai solidă. Colegiul n-a fost adus la existență pentru a fi exponentul ideilor cuiva. Profesorii și directorul trebuie să lucreze împreună, ca frați. Ei trebuie să colaboreze și, de asemenea, să se consulte cu pastorii și cu oamenii de răspundere și, mai presus de orice, să caute înțelepciune de sus, pentru ca toate deciziile lor, în ceea ce privește școala, să aibă consimțământul lui Dumnezeu.

Este nevoie de o educație mai cuprinzătoare -- o educație care reclamă din partea profesorilor și a directorului gândire și efort -- și nu simpla instruire în științe. Caracterul trebuie să primească o instruire bună, pentru cea mai deplină și nobilă dezvoltare. Elevii trebuie să primească în colegiu o educație care să-i facă să poată păstra în societate o ținută respectabilă, corectă, virtuoaasă, opusă influențelor demoralizatoare, care corup tineretul.

Ar fi bine dacă, asociate colegiului nostru, ar exista un teren pentru cultivat sau niște ateliere, sub administrarea unor oameni capabili să-i învețe pe elevi diferite aspecte ale muncii fizice. Se pierde mult prin neglijarea împletirii solicitărilor intelectuale cu cele fizice. Orele de destindere ale

elevilor sunt adeseori ocupate cu plăceri mărunte, care slăbesc capacitățile fizice, morale și intelectuale. Sub efectul degradant al libertății, senzualității sau al unei premature emoționări legate de curtenie și căsătorie, mulți elevi nu reușesc să atingă gradul înalt de dezvoltare intelectuală, pe care l-ar fi putut atinge de altfel.

Studiul Bibliei

Dacă moralitatea și religia există într-o școală, aceasta se datorează cunoașterii Cuvântului lui Dumnezeu. Unii ar putea să obiecteze că, dacă învățătura religioasă predomină, școala noastră va deveni nepopulară, iar aceia care nu sunt de credința noastră nu vor susține, din punct de vedere material, colegiul. Foarte bine, în acest caz, pot să meargă la alte colegii, unde vor găsi genul de educație potrivit gustului lor. Școala noastră a fost înființată nu pentru învățarea științelor, ci cu scopul de a instrui în mărețele principii ale Cuvântului lui Dumnezeu și-n aspectele practice ale vieții de zi cu zi. Aceasta este educația atât de necesară în timpul de azi.

Dacă influența lumească ajunge să domine școala noastră, vindeți-o lumii și lăsați-i întregul control asupra ei. Cei care au investit mijloace în această instituție să o înființeze din nou, pentru a fi condusă, nu potrivit modelului școlilor ce se bucură de popularitate, nici potrivit dorinței directorului sau a profesorilor, ci după planul stabilit de Dumnezeu.

În Numele Domnului meu, îi rog fierbinte pe toți cei care se află în poziție de răspundere în școala noastră să fie bărbați ai lui Dumnezeu. Când Domnul ne cere să fim deosebiți, cum putem noi urmări popularitatea sau cum putem căuta să imităm obiceiurile și practicile lumii? Dumnezeu și-a mărturisit intenția de a avea un colegiu în care Biblia să-și aibă locul potrivit în educarea tineretului. Ne facem noi partea în realizarea acestui scop?

Prin intermediul presei, cunoașterea de orice fel este pusă la îndemâna oricui și, totuși, ce pătură largă a oricărei societăți este decăzută moral, și este superficială în cunoștințe intelectuale! Dacă oamenii ar fi însă cititori ai Bibliei, cercetători ai ei, am vedea o altă stare a lucrurilor.

Într-o vreme ca a noastră, în care incorectitudinea abundă și în care caracterul lui Dumnezeu și Legea Sa sunt deopotrivă privite cu rezervă, trebuie acordată o grijă deosebită învățării tinerilor să cerceteze, să respecte și să împlinească voința divină, așa cum este ea descoperită omului. Temerea de Domnul pălește în mintea tinerilor noștri din cauza neglijării studiului Bibliei.

Directorul și profesorii școlii noastre trebuie să aibă o legătură vie cu Dumnezeu și să-I fie martori hotărâți și neînfricați. Niciodată, de teamă sau din strategie lumească, Cuvântul lui Dumnezeu să nu fie pus în plan secundar. Elevii trebuie să beneficieze intelectual, moral și spiritual, prin studiul lui.

Responsabilitatea profesorului

Există o lucrare de făcut pentru orice profesor al colegiului nostru. Nimeni nu este ocolit de egoism. Dacă, din punct de vedere moral și religios, caracterul profesorilor ar fi ceea ce ar trebui să fie, asupra elevilor s-ar exercita o influență mai bună. Profesorii nu caută să-și facă lucrarea doar spre slava lui Dumnezeu. În loc să privească la Isus și să-I copieze viața și caracterul, ei privesc la ei înșiși și năzuiesc prea mult să atingă un standard omenesc.

Doresc să pot imprima fiecărui profesor un deplin simț al responsabilității sale pentru influența pe care o exercită asupra tinerilor. Satana nu obosește în eforturile lui de a-și oferi serviciile tinerilor noștri. Cu

multă grijă, el își întinde capcana pentru piciorul neînvățat. Poporul lui Dumnezeu trebuie să se păzească vigilent de strategiile lui Satana.

Dumnezeu este personificarea bunăvoinței, milei și a dragostei. Cei care sunt cu adevărat legați de El nu pot fi în dezacord unii cu alții. Duhul Său, guvernând inimile, va da naștere la armonie, iubire și unitate. Opusul acestora se vede printre copiii lui Satana. Stârnirea invidiei, conflictului și geloziei este lucrarea acestuia. În numele Domnului meu, îi întreb pe cei care se declară urmași ai lui Hristos: „Ce roade purtați?”

În sistemul instruirii, folosit în școlile de rând, este neglijată cea mai importantă parte a educației -- studiul Bibliei. Educația are efect într-o mare măsură asupra vieții elevului nu numai în această lume; influența ei se extinde în veșnicie. Cât de important este, deci, ca profesorii să fie persoane capabile, cu o bună influență! Ei trebuie să fie bărbați și femei ai credinței, primind zilnic lumina divină, pe care să o împartă elevilor lor.

Partea părinților

Dar nu este de așteptat ca profesorul să facă lucrarea părinților. În cazul multor părinți, a existat o înspăimântătoare neglijare a datoriei. Ca Eli, ei au dat greș în exercitarea unei constrângerii corecte. Apoi, și-au trimis copiii nedisciplinați la colegiu, pentru a primi educația pe care ei ar fi trebuit să le-o dea acasă.

Profesorii au o misiune pe care puțini o apreciază. Dacă ei reușesc să-i schimbe pe acești tineri, porniți strâmb, primesc doar puțină apreciere. Dar, dacă tinerii aleg prost, mergând din rău în mai rău, profesorii sunt blamați și școala acuzată. În multe cazuri, blamul se cuvine chiar părinților. Ei au avut prima și cea mai favorabilă ocazie de a-i călăuzi și educa pe copii lor, atunci când spiritul acestora primea învățătură, iar mintea și inima erau ușor de

impresionat. Dar, prin nepăsarea părinților, copiilor li se îngăduie să urmeze propria lor voință, până ce se înscriu bine pe calea răului.

Părinții trebuie să studieze mai puțin despre lume și mai mult despre Hristos. Să se străduiască mai puțin să imite obiceiurile și modelele lumii și să consacre mai mult timp și efort pentru formarea minții și caracterului copiilor, potrivit modelului divin. Atunci ei își pot trimite fiii și fiicele bine pregătite pentru a primi o educație potrivită unor poziții viitoare de folos și încredere. Profesorii, aflați sub controlul iubirii și temerii de Dumnezeu, îi pot călăuzi pe acești tineri, pregătindu-i să fie o binecuvântare pentru lume și o onoare pentru Creatorul lor.

Aflat în legătură cu Dumnezeu, orice instructor va exercita o influență care-i va conduce pe elevii lui să studieze Cuvântul lui Dumnezeu și să asculte de Legea Lui. El le va îndrepta mintea spre contemplarea lucrurilor veșnice, deschizând înaintea lor vaste domenii de meditație, mari și înălțătoare teme pentru care cel mai viguros intelect și-ar putea întrebuința toată puterea în a le aborda, simțind totuși că încă a rămas un infinit neatins.

Nevoia de împreună consultare

Răul mândriei de sine și al independenței nesfinte, care afectează cel mai mult eficiența și care ne va semna ruina, dacă nu ar fi biruite, izvorăște din egoism. „împreună consultare” este solia repetată mie, iar și iar, de un înger al lui Dumnezeu. Influențând judecata omului, Satana se străduiește să determine ca lucrurile să meargă după voia lui. El poate reuși să îndrume strâmb mintea a două persoane; dar când mai mulți se consultă între ei, există mai multă siguranță. Fiecare proiect va fi mai bine analizat, orice mișcare mai bine gândită. Astfel, va exista mai puțin pericolul unor pași precipitați, prost orientați, care ar aduce confuzie. În unire este tărie. În divizare, slăbiciune și înfrângere.

Dumnezeu călăuzește și pregătește un popor pentru a fi mutat. Suntem noi aceia care ne facem partea în această lucrare, ca santinele ale lui Dumnezeu? Căutăm noi să lucrăm în unire? Suntem dispuși să devenim slujitorii tuturor? Urmăm noi pe Marele nostru Model?

Prieteni conlucrători, fiecare dintre noi seamănă sămânța pe ogoarele vieții. Cum este sămânța, așa va fi secerișul. Dacă semănăm neîncredere, invidie, gelozie, iubire de sine, răutate în gând și simț, vom secera amărăciune pentru sufletele noastre. Dacă manifestăm bunătate, dragoste, gânduri frumoase față de sentimentele celorlalți, vom primi în schimb aceeași monedă.

Amabilitate creștină

Profesorul aspru, plin de critică, extrem de exigent și insensibil, trebuie să se aștepte la același spirit manifestat de elevi față de el. Cel care vrea să-și păstreze demnitatea și respectul trebuie să fie atent să nu rănească fără nici un rost respectul de sine al altora. Această regulă trebuie respectată cu sfințenie chiar și față de cei mai slabi, mai mici sau mai greoi elevi. Nu știți ce intenții are Dumnezeu cu acești aparent neinteresanți tineri. El a acceptat, în trecut, persoane la fel de puțin promițătoare, pentru a face o mare lucrare pentru El. Duhul Său în acțiune a deșteptat orice capacitate la o activitate viguroasă. Domnul a văzut în acele pietre aspre, dure, materialul prețios care va rezista testului furtunii, arșiței și presiunii. Dumnezeu nu vede ca omul. El nu judecă după aparență, ci caută judicios la inimă și la minte.

Profesorul trebuie să se poarte întotdeauna ca un gentleman creștin. El trebuie să se prezinte ca un prieten și sfătuitor al elevilor săi. Dacă toți oamenii noștri -- profesori, pastori și membri laici -- ar cultiva spiritul amabilității creștine, ar găsi mai ușor drumul spre inima oamenilor și mult

mai mulți ar fi determinați să cerceteze și să primească adevărul. Atunci când fiecare profesor va uita de sine și va simți un profund interes pentru reușita și binele elevilor săi, conștient că aceștia sunt proprietatea lui Dumnezeu și că el va trebui să dea socoteală de influența avută asupra minții și caracterului lor, vom avea o școală în care îngerii se vor bucura să zăbovească. Isus va privi aprobator lucrarea lor și-și va trimite harul în inima elevilor.

Adevăratul test al calității

Dacă veți coborî standardul, pentru mai multă popularitate și pentru creșterea numărului de elevi, făcând din această creștere un motiv de bucurie, veți da dovadă de multă orbire. Dacă numărul, cantitatea, ar fi un semn al succesului, atunci Satana ar putea pretinde locul întâi, întrucât, în această lume, urmașii săi sunt marea majoritate. Gradul de tărie morală, ce caracterizează colegiul, este testul calității lui. Virtutea, inteligența și sfințenia poporului din biserică, și nu numărul de membri, trebuie să fie cauza bucuriei și recunoștinței noastre.

Fără influența harului divin, educația se va dovedi lipsită de eficiență reală. Elevul devine mândru, vanitos și arogant. Dar educația primită sub înnobilitoarea influență a Marelui Învățător, îl va înălța pe om pe scara valorii morale și-l va face în stare să-și reprime mândria și pasiunea, umblând umil înaintea lui Dumnezeu, ca unul care depinde de El în ceea ce privește capacitatea, bunele ocazii și orice privilegiu. Mă adresez lucrătorilor colegiului nostru: Trebuie nu numai să spuneți că sunteți creștini, ci să și exemplificați caracterul lui Hristos. Înțelepciunea de sus trebuie să transpară în toată învățătura voastră. Într-o lume a întunericului moral și a corupției, să se vadă că spiritul care vă animă este de sus, nu de jos. Bazându-vă în întregime pe propria putere și înțelepciune, cele mai mari eforturi ale voastre vor realiza puțin. Dar, dacă sunteți animați de dragostea lui Dumnezeu, Legea Sa fiindu-vă temelie, lucrarea voastră va fi durabilă. În vreme ce uscăturile și miriștea vor arde, realizarea voastră va rezista testului.

Pe tinerii aflați în grija voastră va trebui să-i întâlniți în preajma marelui tron alb. Dacă vă îngăduiți maniere și ieșiri necontrolate, dând astfel greș în a-i influența pe acești tineri pentru binele lor veșnic, veți cunoaște gravele consecințe ale lucrării voastre. Printr-o cunoaștere a Legii divine și ascultarea de preceptele ei, oamenii pot deveni fii ai lui Dumnezeu. Călcând această lege, ei devin slujitori ai lui Satana. Pe de o parte, ei ar putea să se ridice la o anumită înălțime morală; iar pe de altă parte, să se coboare la o oarecare adâncime a degradării. Lucrătorii colegiului nostru trebuie să manifeste zel și seriozitate proporțional cu valoarea mizei puse în joc -- sufletele elevilor lor, aprobarea lui Dumnezeu, viața veșnică și bucuriile celor răscumparați.

În calitate de colaboratori ai lui Hristos, având asemenea ocazii favorabile de a împărtăși cunoștința lui Dumnezeu, profesorii noștri trebuie să lucreze ca fiind inspirați de sus. Inimile tinerilor nu sunt îngreunate și nici concepțiile lor nu sunt banalizate, așa cum sunt ale celor mai în vârstă. Ei pot fi câștigați la Hristos prin purtarea, dăruirea și asemănarea voastră cu Hristos. Ar fi mult mai bine să-i solicitați mai puțin în studierea științelor, oferindu-le mai mult timp pentru bucuriile spirituale. Aici a fost făcută o mare greșală.

Scopul lui Dumnezeu cu colegiul

Influența voastră nu poate fi delimitată. Un singur act necontrolat poate dovedi ruina multor suflete. Prestația oricărui lucrător din colegiul nostru produce impresii în mintea tinerilor, iar aceste impresii se reproduc în mintea altora. Ținta profesorului trebuie să fie aceea de a pregăti fiecare suflet aflat în grija lui ca să devină o binecuvântare pentru lume. Acest obiectiv nu trebuie pierdut niciodată din vedere. Sunt unii care pretind că lucrează pentru Hristos, dar, uneori, se așează de partea lui Satana și-i fac lucrarea. Poate

Mântuitorul să-i considere pe aceștia robi buni și credincioși? Dau ei, ca străjeri, un sunet clar de trâmbiță?

Mântuitorul nostru ne recomandă: „Vegheați și rugați-vă ca să nu cădeți în ispită” (Marcu 14, 38). Dacă întâmpinăm greutăți și, în puterea lui Hristos, le depășim, dacă întâlnim dușmani și, în puterea lui Hristos, îi punem pe fugă, dacă acceptăm răspunderi și, în puterea lui Hristos, ne achităm cu credincioșie de ele, vom câștiga o experiență valoroasă. Învățăm astfel, cum n-am fi putut învăța altminteri, că Mântuitorul nostru este un ajutor prezent în orice vreme de nevoie.

Este o mare lucrare de făcut în colegiul nostru, o lucrare ce are nevoie de colaborarea fiecărui învățător. Lui Dumnezeu i displace când oamenii se descurajează unul pe altul. Se pare însă că oamenii uită cu toții că Satana este pârâșul fraților și se unesc cu vrăjmașul în lucrarea lui. În vreme ce preținșii creștini se luptă între ei, Satana își întinde capcanele pentru picioarele neinițiate ale copiilor și tinerilor. Aceia care au o experiență religioasă trebuie să încerce să-i protejeze pe tineri de uneltirile lui Satana. Trebuie să nu uite niciodată că ei înșiși au fost cândva ispitiți de plăcerile păcatului. Avem nevoie de mila și îndurarea lui Dumnezeu la orice oră, și atunci cât de nepotrivit este să fim lipsiți de răbdare în fața greșelilor tinerilor noștri nematurizați. Putem noi, colegi de păcat, să-i respingem pe aceștia, atâta vreme cât Dumnezeu nu îi alungă?

Întotdeauna tinerii trebuie priviți ca fiind răscumpărarea sângelui lui Hristos. În acest caz, ei au nevoie de dragostea, răbdarea, și simpatia noastră. Dacă-L urmăm pe Isus, nu ne putem limita interesul și afecțiunea la noi și la familiile noastre. Nu ne putem consacra timpul și atenția celor vremelnice, uitând de interesele veșnice ale celor de-aproape. „Să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu” (Ioan 15, 12) este porunca lui Isus. Priviți altruismul Lui, observați felul Lui de iubire față de noi și apoi urmați Modelul. (Testimonies for the Church 5:21-35, citit în Colege Hall, decembrie 1881).

Dacă vom cunoaște vreodată adevărul, aceasta va fi pentru că îl practicăm. Trebuie să avem o experiență vie în cele ce țin de Dumnezeu, înainte de a putea să înțelegem Cuvântul Său. Această cunoaștere practică este cea care întărește intelectul și ne zidește în Hristos, Capul nostru viu.

Capitolul 12

Comportamentul elevilor

Elevii care mărturisesc că-L iubesc pe Dumnezeu și ascultă de adevăr, trebuie să posede acel grad de autocontrol și tărie în principiul religios, care îi face în stare să stea neclintiți în mijlocul ispitelor și să rămână de partea lui Isus în colegiu, la pensiune sau oriunde ar fi. Religia nu este o simplă manta de purtat în casa lui Dumnezeu. Principiile ei trebuie să caracterizeze viața în toate aspectele ei. Cei care beau apă din fântâna vieții nu vor manifesta, asemenea lumii, dorința de schimbare în plăceri. În puterea și-n caracterul lor, se va vedea pacea, odihna și fericirea pe care le-au găsit în Isus, punându-și zilnic întrebările și poverile la picioarele Lui. Ei vor arăta că, în ascultare și conștiinciozitate, este mulțumire și bucurie. Astfel de elevi vor exercita o influență asupra colegilor lor, care va caracteriza întreaga școală.

Cei care alcătuiesc această armată loială îi vor înviora și întări pe profesori, dejucând orice formă de necredincioșie, discordie și neconformare la reguli și regulamente. Influența lor va fi salvatoare, iar rodul lucrării lor nu va pieri în ziua cea mare a Domnului, ci-i va urma în lumea veșnică. Influența lor din această viață va mărturisi neconținut prin veacurile veșniciei.

Un tânăr serios, conștiincios și credincios în școală, este o comoară inestimabilă. Îngerii din cer privesc cu simpatie la el și în registrele de sus este consemnată orice faptă de neprihănire a lui, orice ispită înfrântă și orice rău evitat. El pune o temelie bună pentru viitor, pentru a putea trăi veșnic.

De tineretul creștin depinde în mare măsură protejarea și perpetuarea instituțiilor pe care Dumnezeu le-a conceput ca mijloace prin care lucrarea

Lui să progreseze. Niciodată nu a fost o așa vreme, în care rezultatele atât de importante să depindă de o categorie de oameni. Cât de important este atunci ca tinerii să fie calificați pentru această mare lucrare, pentru ca Dumnezeu să-i poată folosi drept unelte ale Sale! Creatorul lor are mari pretenții de la ei, care sunt cei mai importanți dintre toți.

Dumnezeu este Cel care le-a dat viață și i-a dotat fizic și intelectual pe tineri. El le-a conferit capacitatea de a se dezvolta pentru a putea face o lucrare rezistentă cât veșnicia. În schimbul marilor Sale daruri, El cere o cuvenită cultivare și exersare a capacităților morale și intelectuale. El nu le-a dat aceste facultăți doar pentru satisfacerea de sine sau pentru a fi folosite abuziv într-o lucrare contrară voinței și providenței Sale, ci pentru sporirea cunoștinței adevărului și sfințeniei în lume. În schimbul neclintitei Lui bunătați și infinitei Sale mile, El le cere să fie buni, le cere închinare și dragoste. El nu dorește decât ascultare de legile Sale și de toate preceptele înțelepte, care-i feresc pe tineri de mașinațiunile lui Satana și-i conduc pe cărările păcii.

Caracterul neîmblânzit, indolent, al multora dintre tinerii din acest veac al omenirii provoacă multă durere în inimi. Dacă ar putea să vadă că, în conformarea la legile și regulile instituțiilor noastre, nu fac decât ceva care le îmbunătățește prezența în societate, le înalță caracterul, le înobilează mintea și le sporește fericirea, tinerii nu s-ar mai răzvrăti împotriva regulilor și regulamentelor și nu s-ar mai ocupa de crearea de suspiciuni și nume rău acestor instituții.

Cu zel și fidelitate, tinerii noștri trebuie să corespundă pretențiilor cerute de la ei, aceasta fiind o garanție a succesului. Tineri, care niciodată n-au avut succes în planul cerințelor vremelnice ale acestei vieți, vor fi, în aceeași măsură, nepregătiți pentru o angajare în sarcini mai nobile. O experiență religioasă se câștigă numai prin luptă, prin trecere prin dezamăgire, prin aspră disciplină de sine, prin rugăciune stăruitoare. Pașii

către cer trebuie făcuți unul câte unul, un pas pregătindu-l pe următorul.

Compania altora

Atâta vreme cât sunt la școală, copiii nu trebuie să lase ca mintea să le fie împovărată de gânduri romantice. Ei se află acolo pentru a obține o pregătire, ca să poată lucra pentru Dumnezeu, și acesta trebuie să le fie gândul suprem. Elevii trebuie să aibă o cât se poate de cuprinzătoare vedere asupra obligațiilor lor față de Dumnezeu. Să studieze sârguincios cum ar putea face o lucrare practică pentru un învățător, pe timpul cât sunt elevi, refuzând să împovăreze sufletul profesorilor lor prin demonstrarea unui spirit de ușurătate și a unei nepăsătoare desconsiderări a regulilor.

Elevii pot face mult pentru succesul școlii, lucrând împreună cu profesorii pentru a-i ajuta pe alți colegi de-ai lor și străduindu-se energic să se înalțe deasupra standardelor ieftine, joase. Aceia care cooperează cu Hristos vor deveni aleși în vorbire și purtare. Ei nu vor fi nesupuși și egoiști și nu vor învăța pentru egoismul și mulțumirea lor. Ei își vor lega toate eforturile de împreună lucrare cu Hristos ca mesageri ai milei și dragostei Sale, fiind una cu El în spirit și faptă. Ei caută să-și înmagazineze în minte prețioasele comori ale Cuvântului lui Dumnezeu, pentru ca fiecare să-și poată îndeplini lucrarea încredințată.

În tot ce facem cu elevii, trebuie avute în vedere vârsta și caracterul lor. Nu-i putem trata în același fel și pe tineri, și pe bătrâni. Sunt circumstanțe în care bărbați și femei cu experiență considerabilă se pot bucura de privilegii neacordate celor mai tineri, care sunt elevi. Vârsta, împrejurările și dispoziția intelectuală trebuie luate în considerare. Trebuie să fim înțelegători în tot ce facem, dar nu trebuie să ne slăbim intransigența și vigilența în raport cu elevii de orice vârstă, nici strictetea în interzicerea întovărășirilor neînțelepte și nefaste ale tinerilor și elevilor noștri necopți.

În școlile noastre din Battle Creek, Healdsburg și Cooranbourg, am dat o mărturie clară, referitoare la aceste probleme. Au fost dintre aceia care au considerat că restricția este prea severă, dar le-am arătat clar ce se poate și ce nu se poate, spunându-le că școlile noastre sunt înființate cu mare cheltuială pentru un scop precis și că tot ceea ce ar împiedica atingerea acestui scop trebuie îndepărtat.

În repetate rânduri, am venit înaintea elevilor școlii Avondale cu solii de la Domnul, referitoare la nefasta influență a liberei și ușoarei întovărășiri între tineri și tinere. Le-am spus că, dacă nu păstrează o distanță între ei și nu își dau silința să valorifice la maximum timpul, școala nu le va fi un beneficiu, iar aceia care le-au suportat cheltuielile vor fi dezamăgiți. Le-am spus că, dacă vor să urmeze propria voință și să aibă o cale a lor, ar fi mai bine pentru ei să se întoarcă acasă, sub supravegherea părinților lor, asta putând s-o facă imediat ce s-au hotărât să nu mai stea sub „jugul” ascultării, întrucât nu vrem să avem spirite conducătoare spre rău sau demoralizatoare pentru ceilalți elevi.

Am spus directorului și profesorilor că Dumnezeu a așezat asupra lor răspunderea vegherii asupra sufletelor elevilor ca asupra unora pentru care au de dat socoteală. Le-am arătat că drumul greșit, urmat de unii dintre elevi, îi va antrena și pe alții, dacă nu este curmat, iar, pentru aceasta, Dumnezeu îi va face pe ei răspunzători. Urmau școala și unii elevi care nu fuseseră bine disciplinați acasă și ale căror idei despre buna educație și valoarea ei erau deformate. Dacă acestora li s-ar fi permis să acționeze după propria lor obișnuință, atunci obiectivul pentru care exista școala ar fi fost compromis și păcatul ar fi fost imputat „păzitorilor” școlii, ca și cum ei înșiși l-ar fi făcut.

Dumnezeu îl face pe oricine răspunzător pentru influența pe care o răspândește în jur. El îi invită pe tineri să fie cumpătați și conștiincioși în

folosirea capacităților lor mintale și trupești. Acestea pot fi dezvoltate corect printr-o cât mai atentă folosire a ocaziilor și o înțeleaptă dedicare a energiilor spre slava lui Dumnezeu și spre binele semenilor.

A ști ce înseamnă curățenia minții, a sufletului și a trupului este o importantă parte a educației. Pavel a rezumat dezideratele posibile pentru Timotei, spunând: „Păstrează-te curat” (1 Timotei 5, 22). Necurăția gândului, a vorbei sau a faptei nu va fi tolerată de copilul lui Dumnezeu. Cele mai bogate binecuvântări și încurajări sunt rezervate celor care biruie practicile răului și cele mai teribile sancțiuni îi așteaptă pe cei care își profanează trupul și-și pervertesc sufletul.

Ferice de cei cu inima curată, profesori, ferice de ei acum, nu în viitor. „Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu” (Matei 5, 8). Da, ca și Moise, ei vor putea suporta vederea Celui ce este nevăzut. Ei au asigurarea celor mai bogate binecuvântări, atât în viața aceasta, cât și în viața veșnică viitoare.

Elevi, vegheați, rugați-vă și faceți eforturi stăruitoare în direcția cea bună, și astfel veți fi umpluți cu Duhul lui Hristos. „Îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați de grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftelile” (Romani 13, 14). Fiți hotărâți în a face din școală un succes. Dacă urmați învățătura dată în Cuvântul lui Dumnezeu, puteți avansa în direcția dezvoltării capacității morale și intelectuale, care-i va face chiar pe îngeri să se bucure, iar Dumnezeu Se va bucura de voi prin cântare. Sub această disciplină, vă veți asigura o perfectă dezvoltare a capacităților. Nu lăsați ca, prin diverse ispite, ușurătatea și poftelile tinereții să vă transforme ziua favorii și a privilegiului într-un eșec. Ancorați-vă zilnic în Hristos, și în scurta perioadă de probă aici, pe pământ, păstrați-vă demnitatea în puterea lui Dumnezeu, ca împreună lucrători cu cei mai înalți agenți ai cerului.

Este privilegiul profesorului credincios de a culege zilnic roadele vizibile ale muncii lui pline de răbdare și perseverență, în iubire, de a vedea creșterea gingașelor plante care înmuguresc, înfloresc și apoi rodesc ordine, punctualitate, credincioșie, sârguință și adevărată noblețe a caracterului. Este privilegiul lui să vadă crescând și consolidându-se în acești copii și tineri, de care el este răspunzător, dragostea pentru adevăr și dreptate. Ce răsplată poate fi mai mare decât aceea de a vedea cum în elevii lui se dezvoltă caractere care-i înnobilează și-i fac utili, calificați să ocupe poziții de răspundere și încredere -- bărbați și femei care, în viitor, vor avea puterea să țină sub control influențele rele și să ajute la risipirea întunericului moral al lumii?

Trezind în mintea elevilor lor conștiința posibilităților ce le stau înaintea, făcându-i să înțeleagă adevărul că ei pot deveni oameni de încredere, nobili și utili, el pune în mișcare valuri de influență ce, chiar și după ce el nu mai este, își vor face efectul, aducând bucurie celor triști și speranță celor descurajați. Aprinzând în mintea și în inima lor candela sârguinței serioase, el este răsplătit văzând cum razele ei strălucitoare se răspândesc în orice direcție, luminând nu numai viața celor câțiva aflați zilnic sub directa lui îndrumare, ci, prin aceștia, și viața multor alora.

școala căminului

„Vor locui împreună cu copiii lor.”

Capitolul 13

Prima școală a copilului

În înțelepciunea Sa, Domnul a hotărât ca familia să fie cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Avându-i pe părinți drept instructori, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață -- lecții despre respect, ascultare, sfințenie, autocontrol. Influențele educaționale ale căminului sunt o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău. În multe privințe, ele sunt discrete și treptate, dar, fiind exercitate spre bine, se vor dovedi o putere considerabilă pentru adevăr și neprihănire. Dacă copilul nu este bine instruit aici, Satana îl va educa prin agenții lui aleși. Cât de importantă este atunci școala căminului!

În această școală -- de prim rang -- trebuie făcut uz de chiar cea mai mare iscusință. Toți părinții au obligația instruirii copiilor lor din punct de vedere fizic, mintal și spiritual. Obiectivul oricărui părinte trebuie să fie acela de a asigura copilului său un caracter echilibrat, simetric. Aceasta nu este o lucrare de mică amploare sau importanță -- este o lucrare care necesită meditație serioasă și rugăciune și, în aceeași măsură, efort perseverent, și multă răbdare. Trebuie pusă o temelie bună, fixat un cadru puternic, stabil și corect, urmând apoi ca, zi de zi, lucrarea de zidire, șlefuire și perfecționare să meargă înainte.

Copiii pot fi pregătiți pentru a sluji păcatului sau pentru a sluji neprihănirii. Solomon spune: „Învață pe copil calea pe care trebuie să o urmeze și, când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea.” (Proverbe 22, 6). Această exprimare este pozitivă. Pentru a realiza această lucrare, părinții trebuie să înțeleagă ei înșiși „calea” pe care să meargă copilul lor. Părinților le este imposibil să dea copiilor lor o educație corectă, dacă mai întâi nu se

predau pe ei înșiși lui Dumnezeu, învățând de la Marele Învățător lecțiile de ascultare.

Pregătirea fizică, dezvoltarea trupească, este mult mai ușor de asigurat decât pregătirea spirituală. Joaca, activitatea în aer liber, asigură dezvoltarea fizică. În condiții normale, copilul își asigură în mod natural vigoarea și dezvoltarea fizică necesară. Totuși, și în aspectele fizice, el trebuie pregătit cu atenție.

Cultivarea sufletului -- cea care conferă puritate și noblețe gândului și parfum cuvântului și faptei -- reclamă mai mult decât un efort susținut. Ea cere răbdarea de a feri grădina inimii de orice buruiană a răului. Pregătirea spirituală nu trebuie în nici un fel neglijată, pentru că „frica de Domnul este începutul înțelepciunii” (Psalmii 111, 10). După unii, educația este situată imediat după religie, dar adevărata educație este însăși religia. Biblia trebuie să fie primul manual al copilului. Din această carte, părinții trebuie să dea o instruire înțeleaptă. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie făcut regulă de viață. Din el, copiii trebuie să învețe că Dumnezeu este Tatăl lor, iar din frumoasele lui lecții, să dobândească o cunoaștere a caracterului Său. Prin fixarea principiilor acestui Cuvânt, copiii vor învăța să judece și să facă ceea ce este drept.

Din diverse motive, mulți părinți nu simt plăcere să se ocupe de instruirea religioasă a copiilor lor, lăsându-i pe aceștia să-și procure doar în școala de Sabat învățătura a cărei împărtășire este privilegiul și datoria lor. Acești părinți nu-și îndeplinesc răspunderea ce le revine -- aceea de a da copiilor lor o educație completă. Dumnezeu poruncește poporului Său să-și pună copiii sub îndrumarea lui Isus. Ce înseamnă asta? Înseamnă a-i învăța să-și organizeze viața potrivit cerințelor și îndrumărilor Cuvântului; înseamnă a-i ajuta să dobândească o înțelegere clară a condițiilor intrării în cetatea lui Dumnezeu. Porțile acestei cetăți nu vor fi deschise pentru toți cei care ar vrea să intre, ci numai pentru cei care au cercetat, pentru a cunoaște,

voia lui Dumnezeu și și-au predat viața Lui.

Părinți, învățătura pe care o dați copiilor voștri trebuie să fie simplă și asigurați-vă că este în mod clar înțeleasă. Lecțiile pe care voi înșivă le învățați din Cuvânt trebuie să le prezentați minților lor tinere atât de clar, încât ei să poată să le înțeleagă. Prin lecții simple, extrase din Cuvântul lui Dumnezeu și din propria experiență a copiilor, îi puteți învăța cum să-și conformeze viețile celui mai înalt standard. Chiar din copilărie și tinerețe se poate învăța a trăi atent, serios, spre un bogat seceriș al binelui.

Altarul familial

În orice cămin creștin, Dumnezeu trebuie onorat prin jertfele de dimineață și de seară ale rugăciunii și slavei. Copiii trebuie învățați să respecte și să prețuiască acest timp al rugăciunii. Este datoria părinților creștini ca, dimineața și seara, prin rugăciune sinceră și credință perseverentă, să facă un cerc în jurul copiilor lor.

În biserica de acasă, copiii trebuie să învețe să se roage și să se încreadă în Dumnezeu. Învățați-i să repete poruncile lui Dumnezeu. Referitor la acestea, israeliții au fost astfel instruiți: „Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula.” (Deuteronom 6, 7). Veniți în umilință, cu o inimă plină de blândețe și cu conștiința ispitelor și pericolelor ce stau în fața voastră și a copiilor. Prin credință, apropiați-i de altar, cerând pentru ei ocrotirea Domnului. Învățați-vă copiii să aducă ofranda cuvintelor simple ale rugăciunilor lor. Spuneți-le că Dumnezeu Se bucură auzindu-i cum apelează la El.

Va trece Domnul cerului pe lângă aceste cămine fără să-și lase binecuvântările acolo? Categorie, nu. Îngerii slujitori vor veghea asupra

copiilor care sunt astfel consacrați lui Dumnezeu. Ei aud jertfa laudei și rugăciunea credinței și susțin cererile înaintea Celui care slujește în Sanctuar pentru copiii Săi, oferindu-și meritele în favoarea lor.

Disciplina căminului

Copiii trebuie învățați că toate capacitățile le-au fost date pentru onoarea și slava lui Dumnezeu. De aceea, ei trebuie să învețe lecția ascultării, pentru că numai printr-o viață de ascultare vor putea oferi lui Dumnezeu slujirea pe care El o cere. Înainte de a ajunge destul de mare pentru a raționa, copilul trebuie învățat să asculte. Acest obicei va fi format printr-un efort blând și persistent. Astfel pot fi, într-o mare măsură, prevenite acele conflicte de mai târziu dintre voință și autoritate, care contribuie atât de substanțial la apariția în mintea tinerilor a înstrăinării și supărării lor față de părinți și educatori și, prea adesea, a împotrivirii lor față de orice autoritate omenească sau divină.

Să le fie arătat copiilor că adevăratul respect este manifestat prin ascultare. Dumnezeu n-a poruncit nimic nesemnificativ și nu există altă cale de a-ți manifesta respectul, mai plăcută Lui, decât ascultarea -- să faci ceea ce El a spus.

Mama este regina căminului, iar copiii supușii ei. Ea trebuie să-și guverneze regatul cu înțelepciune și demnitatea maternității. Influența ei în cămin trebuie să fie absolută, cuvântul ei lege. Dacă este o mamă creștină, aflată sub controlul lui Dumnezeu, ea va impune respectul copiilor ei. Spuneți copiilor voștri exact ce vreți de la ei. Apoi faceți-i să înțeleagă că trebuie respectat cuvântul vostru. Astfel îi învățați să respecte poruncile lui Dumnezeu care vorbesc clar: „Să nu” „Adu-ți”

Puțini părinți încep suficient de timpuriu să-și învețe copiii să asculte.

De obicei, se lasă copilul în voia lui, doi sau trei ani, amânându-i-se disciplinarea, în ideea că este prea mic pentru a învăța să asculte. Dar, în tot acest timp, egoismul se dezvoltă cu putere în mica făptură și fiecare zi trecută face și mai grea sarcina părinților de a prelua controlul. De la o vârstă foarte timpurie, copiii pot înțelege ceea ce le este spus simplu și clar, iar cu blândețe și înțelepciune ei pot fi învățați să asculte. Niciodată să nu le fie îngăduit să arate lipsă de respect părinților lor. Încăpățânarea nu va trebui niciodată tolerată. Binele viitor al copiilor cere o disciplină blândă, iubitoare, dar fermă.

Există o dragoste oarbă, ce lasă copiilor „privilegiul” de a face ce vor ei. Dar a lăsa copilul să urmeze impulsurilor naturale înseamnă a-l lăsa să se autodistrugă și să devină capabil să facă rău. Părinții înțelepți nu vor spune copiilor lor: „Faci cum vrei tu, du-te unde vrei tu, fă ce-ți place”, ci: „Ascultă de povața Domnului!” Reguli și regulamente înțelepte trebuie stabilite și impuse, pentru ca frumusețea vieții căminului să nu fie compromisă.

Este imposibil de zugerit răul ce rezultă din lăsarea copilului în voia lui. Este posibil ca, mai târziu, întâlnind realitatea, unii dintre cei ce au luat-o razna din cauza neglijării lor în copilărie să-și vină în fire, dar mulți sunt pierduți pentru totdeauna, pentru că, în copilărie și tinerețea lor, au primit doar o educație parțială, unilaterală. Copilul astfel frustrat are un greu handicap de trecut în viață. În încercări, dezamăgiri, ispite, el va urma propria voință nesupusă și prost orientată. Copiii care n-au fost niciodată învățați să asculte vor avea niște caractere slabe, impulsive. Ei caută să se impună, dar nu știu să fie supuși. Ei nu au putere morală pentru a-și stăpâni pornirile rele, pentru a-și corecta obiceiurile proaste sau pentru a-și supune dorințele necontrolate. Neajunsurile datorate unei copilării lipsite de disciplină devin moștenirea omenirii. Minteaa astfel pervertită poate foarte greu să discearnă între adevăr și minciună.

Părinții care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu vor dovedi aceasta

printr-o dragoste față de copiii lor, care nu va fi indulgentă, ci va lucra în mod înțelept pentru binele lor. Ei își vor pune toată energia și toată iscusința în lucrarea de salvare a copiilor lor. În loc să-i trateze ca pe niște bibelouri, ei îi vor considera răscumpărarea lui Hristos și-i vor învăța că trebuie să devină copiii ai lui Dumnezeu. În loc să le îngăduie să-și permită ieșiri rele și dorințe egoiste, ei îi vor învăța lecții de autostăpânire. Iar copiii vor fi mai fericiți, mult mai fericiți, sub corectă disciplină decât lăsați să facă așa cum le dictează impulsurile nestăpânite. Cele mai veritabile drăgălășenii ale copilului constau în modestie și ascultare, în atenția urechilor la cuvintele de îndrumare, în dorința mâinilor și a picioarelor de a lucra și umbla în calea cerută.

Faceți căminul atractiv

Dacă unii părinți alunecă pe panta indulgenței, alții merg pe extrema opusă, disciplinându-și copiii cu nuiua de fier. Ei par a uita că și ei au fost cândva copii. Ei sunt rigizi, reci, lipsiți de simpatie. Voioșia, zburdălnicia și energia tinereții nu are justificare în ochii lor. Cele mai mici greșeli sunt tratate ca niște grave păcate. O asemenea disciplină nu este creștinească. Copiii astfel crescuți se tem de părinții lor, dar nu-i iubesc. Ei nu le vor destăinui acestora experiențele copilăriei lor. Unele dintre cele mai de valoare trăsături ale minții și inimii sunt înghețate astfel spre pieire, ca o plăpândă plantă în fața suflului geros.

Nu trebuie să ne permitem o afecțiune oarbă față de copii, dar nici să manifestăm o severitate excesivă. Copiii nu pot fi aduși la Domnul cu forța. Ei pot fi îndrumați, nu mânați: „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine”, spune Isus (Ioan 10, 27). El nu spune: „Oile Mele Îmi aud glasul și sunt astfel obligate să meargă ascultătoare.” Niciodată nu trebuie ca părinții să-și chinuie copiii prin pretenții dure și nerezonabile. Asprimea mână sufletele în plasa lui Satana.

Aplicați regulile căminului cu înțelepciune și dragoste, nu cu o nuiă de fier. Copiii vor răspunde cu ascultare voită la disciplina dragostei. Apreciați copiii ori de câte ori aveți posibilitatea. Faceți-le pe cât se poate viața fericită. Oferiți-le distracții nevinovate. Faceți din cămin un Betel, un loc sfânt, consacrat. Păstrați solul inimii curat prin manifestarea dragostei și a afecțiunii, pregătindu-l astfel pentru sămânța adevărului. Nu uitați că Domnul dă pământului nu numai nori și ploaie, ci și minunate și zâmbitoare raze de soare, care fac sămânța să germineze și florile să apară. Nu uitați, copiii au nevoie nu numai de dojană și corecție, ci și de încurajare și apreciere, de mângâietoarele raze ale unor cuvinte frumoase.

Căminul trebuie să fie pentru copil cel mai atractiv loc din lume, iar prezența mamei, cel mai puternic farmec. Copiii au o natură sensibilă, iubitoare. Ei sunt ușor de fericit sau de nefericit. Printr-o disciplină blândă, prin cuvinte și fapte de iubire, mamele își pot lega afectiv copiii de inimile lor.

Mai presus de orice, părinții trebuie să creeze în jurul copiilor lor o atmosferă de bucurie, amabilitate și iubire. Căminul în care dragostea locuiește, găsindu-și expresia în priviri, în vorbe sau în fapte, este un loc unde îngerilor le place să zăbovească. Părinți, lăsați ca razele iubirii, voioșiei și mulțumirii să vă pătrundă inima, iar dulcea lor influență să vă inunde căminul. Manifestați un spirit blând, îngăduitor și încurajați același lucru la copiii voștri, cultivând tot ceea ce poate aduce strălucire vieții căminului. Atmosfera astfel creată va fi pentru copii ceea ce aerul și soarele înseamnă pentru lumea vegetală, contribuind la sănătatea și vigoarea minții și a trupului.

În loc să-i alunge pe copii de lângă ea, ca să nu o mai deranjeze cu gălăgia și măruntele lor cereri, mama trebuie să organizeze jocuri sau

activități ușoare, care să solicite mâinile și mintea lor. Pătrunzând în sufletul lor și organizându-le distracția și ocupațiile, mama va câștiga încrederea copiilor ei, putând astfel mult mai eficient să le corecteze obiceiurile rele sau să le împiedice manifestările egoiste sau necontrolate. Un cuvânt de atenționare sau dojenire, spus la vremea lui, este de mare valoare. Printr-o dragoste răbdătoare și vigilentă, ea poate îndrepta mintea copiilor în direcția cea bună, cultivând în ei frumoase și atrăgătoare trăsături de caracter.

Copiii care nu promit

Sunt unii copii care necesită mai multă răbdare și blândețe decât alții în procesul de disciplinare și educare. Ei au în moștenire trăsături de caracter care nu prea promit, și din această cauză au nevoie de mai multă dragoste și simpatie.

Printr-o muncă perseverentă cu ei, acești capricioși pot fi pregătiți pentru un loc în lucrarea Maestrului. Se poate ca ei să posede capacități latente care, odată deșteptate, să-i facă să poată ocupa în lucrare locuri mult mai în față decât alții de la care se aștepta mai mult.

Dacă aveți copii cu temperament special, nu lăsați ca, din această cauză, tăciunile descurajării să le însemne viața. Să nu existe răstiri, nici cuvinte aspre, sau vorbe grele! Ajutați-i printr-o manifestare de îngăduință și simpatie. Întăriți-i prin cuvinte iubitoare și fapte blânde, pentru a le înfrânge defectele de caracter.

Lucrarea de „frângere a voinței” este contrară principiilor lui Hristos. Voința copilului trebuie ghidată. Păstrați întreagă puterea voinței, pentru că omul are nevoie de ea în întregime. Dați-i însă voinței o direcție bună. Tratați voința înțelept și blând, ca pe o comoară sfântă. Nu o sfărâmați în bucăți, ci, prin sfat și exemplu, modelați-o în chip înțelept până ce copilul atinge vârsta

responsabilității.

Când și cum să pedepsim

Este posibil ca mama să întrebe: „Să nu-mi pedepsesc deci niciodată copilul?” Bătaia poate fi necesară atunci când celelalte metode eșuează. Totuși, mama să nu folosească nuiua, dacă este posibilă evitarea ei. Chiar când măsurile mai blânde se dovedesc inefficiente, pedeapsa care să-l aducă în fire pe copil trebuie să fie aplicată cu dragoste. În multe cazuri, o astfel de corecție va fi suficientă, pentru viața întreagă, să-i arate copilului că nu face bine.

Iar când acest pas devine necesar, copilul trebuie să aibă clar în minte că el este făcut nu pentru satisfacerea părintelui sau pentru alimentarea unei autorități arbitrare, ci pentru propriul bine. El trebuie învățat că orice greșeală necorectată îi va aduce nefericire și-l va face neplăcut înaintea lui Dumnezeu. Sub astfel de disciplină, copiii vor găsi cea mai mare fericire în supunerea voinței lor voinței Tatălui lor ceresc.

Adeseori, mai mult îi provocăm decât să-i câștigăm pe copii. Am văzut o mamă smulgând din mâna copilului ei ceva ce acestuia îi făcea o deosebită plăcere. Copilul nu cunoștea rațiunea acestui fapt și de aceea, în mod natural, s-a simțit ofensat. A urmat o ceartă între părinte și copil, încheiată, pentru impresia generală cu aplicarea unei pedepse dureroase. Această bătaie a lăsat în frageda minte o impresie greu de șters. Mama respectivă a acționat în chip neînțelept. Ea n-a mers cu rațiunea de la cauză la efect. Acțiunea ei nechibzuită și violentă a stârnit cele mai rele simțăminte în inima copilului și, cu orice ocazie asemănătoare, aceste resentimente urmează să reapară și să se consolideze.

Credeți că Dumnezeu nu ia seama la felul în care li se aplică astfel de

corecții unor copii? El știe și, de asemenea, știe și ce rezultate binecuvântate ar putea exista, dacă lucrarea de corecție ar fi făcută într-o manieră menită mai degrabă să câștige decât să producă resentimente.

Niciodată să nu vă pedepsiți copilul cu mânie. Arătându-i mânie, nu-l puteți face pe copil mai bun. Aplicarea pedepsei este cazul în care trebuie să acționați cu umilință, răbdare și rugăciune. Este timpul să îngenuncheați împreună cu copiii, cerându-I iertare lui Dumnezeu. Înainte de a-i produce copilului neascultător suferință fizică, va trebui, dacă ești un tată sau o mamă creștină, să-i arăți dragostea pe care o ai pentru el. Plecându-te cu el, înaintea lui Dumnezeu Îi vei prezenta Răscumpărătorului cel plin de compasiune cuvintele Sale: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei.” (Marcu 10, 14). Această rugăciune va aduce îngerii în preajma voastră. Copilul nu va uita aceste experiențe, iar binecuvântarea lui Dumnezeu va marca acest gen de educație, conducându-l la Hristos.

Când copiii își dau seama că părinții lor încearcă să-i ajute, ei își vor canaliza energiile în direcția cea bună. Iar pentru copiii bine instruiți în cămin, avantajele școlilor noastre vor fi mai mari decât pentru aceia care au fost lăsați să crească fără un ajutor spiritual în familie.

Copiii care n-au simțit puterea curățitoare a lui Isus sunt prada cuvenită a vrăjmașului și îngerii răi au ușor acces la ei. Unii părinți sunt nepăsători și lasă copiii să crească doar cu puține restricții. Părinții au o mare lucrare de făcut în privința îndreptării și educării copiilor lor, în aducerea lor la Dumnezeu și în cererea binecuvântărilor Lui asupra lor. Prin eforturile credincioase și neobosite ale părinților și prin binecuvântarea și harul revărsate asupra copiilor, drept răspuns la rugăciunile lor, puterea îngerilor răi poate fi frântă, iar o influență sfințitoare îi poate învălui pe aceștia. Astfel, puterile întunericului vor fi mâunate înapoi.

Capitolul 14

Siguranța tinerilor

De mici, tinerii trebuie să aibă construită o barieră solidă între ei și lume, pentru ca influența ei dăunătoare să nu-i atingă. Părinții trebuie să vegheze neîncetat, pentru ca astfel copiii lor să nu fie pierduți pentru Dumnezeu. Angajamentele lui David, consemnate în Psalmul 101, trebuie să fie angajamentele tuturor acelorora asupra cărora se află răspunderile vegherii influențelor din cămin. Psalmistul declară: „Nu voi pune nimic rău înaintea ochilor mei; urăsc purtarea păcătoșilor; ea nu se va lipi de mine. Inima stricată se va depărta de mine; nu vreau să-l cunosc pe cel rău. Pe cel ce clevește în ascuns pe aproapele său, îl voi nimici; pe cel cu priviri trufașe și cu inima îngâmfată, nu-l voi suferi. Voi avea ochii îndreptați asupra credincioșilor din țară, ca să locuiască lângă Mine; cel ce umblă pe o cale fără prihană acela Îmi va sluji. Cel ce se dedă la înșelăciune nu va locui în casa Mea; cel ce spune minciuni nu va sta înaintea Mea.” (Psalm 101, 3-7).

Copiii nu trebuie lăsați să cunoască binele și răul de-a valma, în ideea că, în viitor, binele va precumpăni, iar răul își va pierde influența. Răul evoluează mai rapid decât binele. Este posibil ca răul învățat de copii să fie eradicat după mulți ani, dar cine ar putea garanta că se va întâmpla asta? Părinții trebuie ca, în nici un caz, să nu-și lase copiii să hoinărească liber pe căile păcatului.

Alegând tovarășii

Părinții trebuie să nu uite că întovărășirea cu aceia care prezintă un moral slab și defecte de caracter va avea o influență nefastă asupra tinerilor. Dacă dau greș în alegerea unei companii potrivite pentru copiii lor, dacă-i

lasă să se asocieze cu tineri de un moral îndoielnic, ei îi plasează sau îi lasă să se plaseze singuri într-o școală a învățării și practicării lecțiilor viciului. Este posibil ca ei să-și considere copiii destul de tari pentru a putea rezista ispitei, dar cum pot fi siguri de asta? Este mult mai ușor să cedezi influențelor răului decât să le rezisti. Înainte de a-și da seama, copiii lor pot fi contaminați de spiritul tovarășilor lor, pervertiți și ruinați.

Părinți, vegheați la principiile și obiceiurile copiilor voștri ca la lumina ochilor din cap. Nu-i lăsați să se asocieze cu nici unul al cărui caracter nu-l cunoașteți bine. Nu le permiteți împrietenirea cu cineva până nu vă asigurați că asta nu-i poate afecta în vreun fel. Obișnuiți-i pe copii să aibă încredere în judecata și experiența voastră. Arătați-le că aveți o mai clară percepție a realității caracterelor decât o pot avea ei, cu lipsa lor de experiență, și că hotărârile voastre nu trebuie să fie neluate în seamă.

Alegerea lecturii

Părinții să-și dea silința să țină departe de cămin orice influență care nu duce la bine. În această privință, unii părinți au mult de învățat. Celor care se simt liberi să citească povești și romane, le pot spune: Semănați o sămânță al cărei seceriș nu-l veți pune în hambar. Dintr-o astfel de lectură nu se obține putere spirituală. Ea distruge mai degrabă dragostea de puritatea adevărului Cuvântului. Prin acest agent al său -- lectura romanelor și a poveștilor -- Satana lucrează la umplerea cu gânduri irealiste și josnice a minții ce ar trebui să studieze sârguincios Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel, el jefuiește mii și mii de oameni de timpul, energia și autodisciplina pe care le reclamă importante probleme ale vieții.

Mintea impresionabilă și avidă a copilului tânjește după cunoaștere. Părinții trebuie să fie bine informați pentru a putea oferi minții copiilor lor o hrană potrivită. Asemeni trupului, mintea își asigură puterea din hrana pe

care o primește. Ea se lărgeste și se înalță prin gânduri curate, tonifiante, dar se îngustează și degradează prin gânduri josnice.

Părinți, voi sunteți aceia care decideți dacă mintea copiilor voștri va fi plină de gânduri înălțătoare sau de gânduri stricate. Nu puteți ține neocupată activa lor minte, nici nu puteți alunga răul doar încruntându-vă. Numai prin imprimarea principiilor bune puteți alunga gândurile rele. Dacă părinții nu sădesc sămânța adevărului în inima copiilor lor, vrăjmașul va semăna neghină. Învățătura bună, sănătoasă, este singurul antidot pentru sugestiile răului care strică bunele obiceiuri. Adevărul va apăra sufletul de nenumăratele ispite de care trebuie să se țină cont.

Tinerii noștri să fie învățați să acorde o atenție deosebită Cuvântului lui Dumnezeu. Primit în suflet, el se va dovedi o solidă barieră în calea ispitei. „Strâng”, spune psalmistul, „Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!” (Psalmii 119, 11), „Cât privește legăturile cu oamenii, eu, după cuvintele buzelor Tale, mă feresc de calea celor asupritori” (Psalmii 17, 4).

Învățându-i pe copii să fie folositori

Una dintre cele mai sigure protecții pentru tineri este ocuparea lor cu ceva folositor. Copiii învățați cu obiceiuri practice, astfel încât tot timpul lor să fie folosit util și plăcut, nu sunt tentați să se plângă de mulțimea treburilor și nici nu au timp de lenevie și visări la lumina zilei. Pericolul ca ei să-și formeze obiceiuri și tovărășii rele este mic.

În școala căminului, copiii trebuie învățați cum să îndeplinească îndatoririle practice de zi cu zi. De mici, mama trebuie să le dea sarcini ușoare, pe care ei să le rezolve zilnic. Îi va lua ceva mai mult timp să-i învețe pe copii cum să facă o treabă decât să o facă ea, dar să nu uite că, pentru

zidirea caracterului lor, trebuie să așeze temelia utilității. Să nu uite că „acasă” este o școală în care ea este dirigintele. Ea este cea care trebuie să-i învețe pe copiii ei să rezolve treburile gospodărești rapid și cu îndemânare. Cât de timpuriu posibil, copiii trebuie învățați să participe la treburile gospodăriei. De mici, băieții și fetele trebuie învățați să poarte poveri din ce în ce mai grele, ajutând plini de înțelegere în activitățile familiei.

La vârsta potrivită, copiii pot primi și scule. Se va vedea că ei sunt buni de ucenici. Dacă tatăl este tâmplar, el le va oferi băieților lui lecții de tâmplărie.

De la mamă, copiii trebuie să învețe ordinea, grija, și expeditivitatea. A lăsa copilul să piardă o oră sau două pentru o treabă ce ar putea ușor fi făcută în jumătate de oră înseamnă a-i permite să-și formeze obiceiul târăgării. Vrednicia și isprăvnicia vor fi o nespusă binecuvântare pentru tineri în școala mai mare a vieții, în care va trebui să intre când vor crește.

Copiii nu trebuie lăsați să creadă că totul din casă este jucăria lor cu care pot să facă ce poftesc. În această direcție, trebuie educați chiar și cei mai mici copii. Dumnezeu dorește ca înclinațiile rele, naturale copilăriei, să fie smulse din rădăcină înainte de a deveni obiceiuri. Nu dați copiilor jucării care se strică ușor. Dându-le, îi învățați distrugători. Dați-le jucării puține, dar bune și rezistente. Aceste sugestii, oricât de mărunte ar părea, înseamnă mult în educarea copilului.

Mamele trebuie să se ferească de a-i învăța pe copiii lor să fie dependenți și egocentriști. Nu-i faceți niciodată pe copii să creadă că ei sunt centrul și că totul trebuie să graviteze în jurul lor. Unii părinți acordă mult timp și multă atenție distracției copiilor lor. Dar copiii trebuie învățați să se distreze singuri, să-și antreneze propria ingeniozitate și îndemânare. Astfel ei vor fi învățați să se mulțumească cu bucurii simple. Ei trebuie învățați să-și

suporte cu demnitate micile dezamăgiri și încercări. În loc să dați importanță oricărui neînsemnat neajuns, distrageți-le atenția spre altceva mai interesant, învățați-i să treacă ușor peste micile neplăceri ale vieții.

Căutați cum să-i învățați pe copii să fie grijulii cu alții.

Tinerii trebuie obișnuți din timp cu supunerea, cu tăgăduirea de sine și cu grija pentru fericirea altora.

Ei trebuie învățați să-și supună ieșirile necontrolate, să-și reprime cuvintele mânioase, să manifeste o constantă blândețe, amabilitate și autocontrol.

Copleșită de multe griji, mama poate simți uneori că nu-și poate lua timp pentru a-i învăța cu răbdare pe micuții ei și pentru a le arăta dragoste și simpatie. Dar ea nu trebuie să uite că, dacă nu vor găsi la părinți și în căminul lor ceea ce le satisface nevoia de simpatie și tovarășie, copiii vor căuta alte surse care pot fi periculoase atât pentru minte, cât și pentru suflet.

Acordați din timpul vostru liber copiilor voștri. Alăturați-vă lor în munca și joaca lor și câștigați-le încrederea. Cultivați-le prietenia. Dați-le să poarte răspunderi -- mici, mai întâi și, pe măsură ce cresc, mai mari. Lăsați-i să vadă că îi considerați de folos. Niciodată, să nu vă audă spunând: „Mai rău mă încurcă decât mă ajută.”

Dacă este posibil, căminul să fie în afara orașului, acolo unde copiii să poată avea teren pe care să-l cultive. Fiecare să aibă peticul lui de pământ. și, arătându-le cum se îngrijește o grădină, cum se pregătește solul pentru semănat, și cât de important este să fie îndepărtate buruienile, învățați-i totodată cât de important este să ne ferim viața de obiceiurile și practicile urâte, dăunătoare. Învățați-i să smulgă din rădăcină obiceiurile rele, așa cum

smulg buruienele din grădina lor. Vă va lua timp predarea acestor lecții, dar merită, merită cu prisosință.

Spuneți-le copiilor voștri despre puterea miraculoasă a lui Dumnezeu. Studiind marele manual al naturii, Dumnezeu va impresiona mintea lor. Agricultorul își ară ogorul și seamănă sămânța, dar el nu o poate face să crească. El trebuie să depindă de Dumnezeu, care va face ceea ce nici un om nu poate face. Domnul pune puterea Sa de viață în sămânță, făcând-o să încolțească. Sub grija Sa, germenul vieții străpunge scoarța care-l ține închis și răzbate afară pentru a purta rod. Mai întâi un fir, apoi spicul și, după aceea, bobul plin, în spic. Aflând despre lucrarea pe care Dumnezeu o face cu sămânța, copiii învață și secretul creșterii în har.

Nespusă valoare există în muncă. Copiii să fie învățați să facă ceva folositor. Este nevoie de mai mult decât înțelepciune omenească, pentru ca părinții să înțeleagă cum să-și educe cel mai bine copiii pentru o viață folositoare, fericită, aici și pentru o slujire mai înaltă și o bucurie mai mare, dincolo.

Bunăstarea fizică

Părinții trebuie să caute să trezească în copiii lor interes pentru studierea fiziologiei. De la mijirea primilor zori ai rațiunii, mintea omului trebuie să înceapă să înțeleagă structura lui fizică. Putem privi și admira lucrarea lui Dumnezeu în natura înconjurătoare, dar natura umană este cea mai minunată. Este deci, de cea mai mare importanță ca, între materiile alese pentru studiul copiilor, fiziologia să ocupe un loc important. Toți copiii trebuie să studieze fiziologia. Apoi, părinții vor adăuga igiena practică.

Copiii trebuie învățați să înțeleagă că orice organ al corpului și orice facultate a minții este darul unui Dumnezeu bun și înțelept și că fiecare

dintre ele trebuie folosite spre slava Lui. Trebuie insistat asupra obiceiurilor corecte în ceea ce privește mâncarea, băutura și îmbrăcămintea. Obiceiurile rele îi fac pe tineri mai puțin sensibili la învățătura Bibliei. Copiii trebuie păziți de îngăduirea apetitului și, în mod special, de folosirea stimulentei și a narcoticelor. Mesele părinților creștini nu trebuie încărcate cu alimente care conțin ingrediente și condimente.

Există puțini tineri care au o cunoaștere clară a tainelor vieții. Studiarea minunatului organism omenesc, a legăturii și dependenței tuturor complexelor lui componente, este ceva pentru care mamele acordă, dacă acordă, puțin interes. Ele nu înțeleg influența trupului asupra minții sau a minții asupra trupului. Ele se ocupă cu lucrări mărunte, nefolositoare, și, după aceea susțin că nu au timp să-și culeagă informația de care au nevoie pentru a se îngriji corespunzător de sănătatea copiilor lor, fiindu-le mai comod să-i lase pe seama doctorilor. Mii de copii mor datorită ignoranței părinților cu privire la legile igienei.

Dacă înșiși părinții ar obține cunoștințe în acest domeniu și ar fi conștienți de importanța aplicării lor în practică, am constata o stare mai bună a condiției fizice a copiilor lor. Învățați-vă copiii să judece de la cauză la efect. Arătați-le că, dacă violează legile ființei lor, va trebui să plătească cu suferință. Dacă nu veți observa o îmbunătățire rapidă pe cât doriți, nu vă descurajați, ci învățați-i în continuare cu răbdare, insistând până ce veți obține biruința. Nepăsarea față de sănătatea trupei duce la nepăsare față de cele morale.

Nu neglijați să vă învățați copiii cum să prepare o hrană sănătoasă. Dându-le aceste lecții de fiziologie și bucătărie, îi învățați primii pași în cele mai utile aspecte ale educației și le fixați principii care se constituie în elemente necesare în viața lor religioasă.

Învățați-i încă din leagăn pe copiii voștri să practice tăgăduirea de sine și autocontrolul. Învățați-i să se bucure de frumusețile naturii și să-și întrebuințeze toate puterile minții și ale trupului în activități folositoare. Faceți-i să aibă o constituție robustă și un moral bun, să fie veseli și blânzi. Învățați-i că a ceda ispitei înseamnă slăbiciune și viciu și că a-i rezista este nobil și uman.

Cu toții, atât tineri, cât și bătrâni, trebuie să acorde atenție deosebită celor scrise de înțelept cu trei mii de ani în urmă: „Fiule nu uita învățăturile mele, și păstrează în inima ta sfaturile mele! Căci ele îți vor lungi zilele și anii vieții tale, și-ți vor aduce multă pace. Să nu te părăsească bunătatea și credincioșia; leagă-ți-le la gât, scrie-le pe tăblița inimii tale. și astfel vei căpăta trecere și minte sănătoasă înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor” (Proverbe 3, 1-4).

Unitate în conducere

În unitate și rugăciune, tatăl și mama trebuie să-și poarte marea responsabilitate a călăuzirii drepte a copiilor lor. Lucrarea de formare a copilului revine mai cu seamă mamei, dar tatăl nu trebuie să fie atât de absorbit de problemele vieții sau de studiul cărților, încât să nu-și poată lua timp pentru a cerceta caracterele și nevoile copiilor săi. El trebuie să ajute la găsirea de căi prin care copiii să fie ocupați cu activități folositoare și plăcute, potrivit diferitelor lor disponibilități.

Tatăl trebuie să aibă o legătură strânsă cu fiii săi, oferindu-le beneficiile experienței lui mai bogate și vorbindu-le atât de simplu și prietenos, încât să-și apropie mult de inima sa. El trebuie să le arate că întotdeauna are în vedere cele mai bune interese ale lor și, totodată, fericirea lor. Ca preot al casei, el este responsabil în fața lui Dumnezeu pentru influența pe care o exercită asupra oricărui membru al familiei.

Mama trebuie să fie conștientă de nevoia ei de călăuzire a Duhului Sfânt, pentru ca ea însăși să aibă o experiență reală, de supunere față de voința Domnului. Prin harul lui Hristos, ea poate fi un educator înțelept, blând și iubitor. Pentru ca ea să-și facă lucrarea așa cum trebuie, este nevoie de talent, pricepere și răbdare. Se cere jertfire de sine și rugăciune stăruitoare. Fiecare mamă trebuie, prin efort perseverent, să-și dea silința, să-și îndeplinească obligațiile, aducându-i pe micuții ei la Isus, pe brațele credinței, spunându-i Lui marea ei nevoie și cerându-I înțelepciune și har. Cu seriozitate, răbdare și curaj, ea trebuie să caute să-și perfecționeze abilitățile pentru a se putea folosi corect de cele mai nobile capacități ale minții în educarea copiilor ei.

Ca niște guvernatori uniți ai regatului căminului, tatăl și mama trebuie să demonstreze bunătate și amabilitate unul față de celălalt. Niciodată comportamentul lor să nu fie în contradicție cu preceptele pe care caută să le impună. Ei trebuie să păstreze puritatea inimii și a trăirii, dacă vor să aibă copii curați. Să-și educe și disciplineze eul, dacă vor să aibă copii supuși și disciplinați; să le așeze în față un exemplu demn de imitat. Dacă vor neglija acest aspect, ce vor răspunde ei atunci când copiii lor vor sta la bara cerului, ca martori ai acestei neglijențe? Ce teribilă va fi pentru ei realizarea pierderii și eșecului propriu, când vor sta în fața Judecătorului întregului pământ!

Una dintre cauzele pentru care azi există atâta rău în lume este aceea că părinții își ocupă mintea cu alte treburi, străine de lucrarea cea mai importantă dintre toate -- blânda și răbdătoarea îndrumare a copiilor pe calea Domnului. Părinții trebuie să nu lase nimic să-i rețină, să acorde copiilor lor tot timpul necesar pentru a-i face să înțeleagă ce înseamnă să ascuți și să te încrezi pe deplin în Domnul.

Înainte de musafiri, înainte de orice altceva, copiii voștri trebuie să aibă

prioritate. Timpul pe care-l petreceți semănând fără rost, Dumnezeu vrea să-l petreceți în educarea copiilor în lucrurile esențiale. Mai degrabă lăsați la o parte haina, pe care o faceți în plus sau desertul extraordinar, pe care vă gândiți să-l gătiți, decât educația copiilor voștri. Lucrarea ce trebuie făcută cu copilul în primii lui ani nu admite neglijență. Nu există perioadă în viața copilului în care disciplina să fie neglijată. Punct cu punct, sfat după sfat, puțin câte puțin, ea trebuie imprimată copilului. Lipsiți-vă copiii de orice altceva, dar nu de învățătura care, urmată cu credincioșie, îi va face membri buni și folositori ai societății și-i va pregăti pentru a deveni cetățeni ai Împărăției cerului.

Pregătirea ca misionar

Asupra părinților stă responsabilitatea dezvoltării în copiii lor a acelor capacități care-i fac să fie buni în serviciul lui Dumnezeu. Dumnezeu vede toate posibilitățile existente în fărâma de om care este copilul. El știe că, printr-o pregătire corectă, copilul va deveni o putere spre bine în lume. El privește cu îngrijorare să vadă dacă părinții vor urma planul Său, sau dacă, printr-o indulgență greșită, se vor opune planului Său, spre ruina prezentă și viitoare a copilului. A transforma această neajutorată și aparent neînsemnată ființă într-o binecuvântare pentru lume și onoare pentru Dumnezeu este o lucrare mare și grandioasă.

Părinți, ajutați-vă copiii să împlinească scopul lui Dumnezeu cu ei. În cămin, ei trebuie antrenați să facă lucrare misionară, ceea ce îi va pregăti pentru sfere mai largi de utilitate. Educați-i să fie o onoare Celui care a murit pentru a le oferi viața veșnică în Împărăția slavei. Arătați-le că Dumnezeu are pentru ei un rol în marea Sa lucrare. Domnul îi va binecuvânta atâta timp cât ei lucrează pentru El. Ei pot fi mâna Lui de ajutor.

Căminul vostru este primul câmp în care sunteți chemați să lucrați.

Prețioasele plante din grădina căminului reclamă prima voastră grijă. Analizați-vă cu atenție misiunea, natura ei, suportul ei, rezultatele, neuitând vreodată că privirile, vorbele, faptele voastre au un impact în viitorul celor dragi vouă. Lucrarea voastră nu este o înfiripare a frumosului pe pânză sau o scoatere a lui dintr-o bucată de marmură, ci aceea de a imprima în sufletul omenesc imaginea divinului.

Oferiți-le copiilor voștri cultură intelectuală și educație morală. Fortificați-le mintea fragilă cu principii ferme, curate. Puneți, câtă vreme aveți ocazia, temelia pentru o viață înaltă. Munca vă va fi răsplătită înmii.

Este ziua voastră de credit, ziua voastră de răspundere și de acțiune. Curând va veni ziua de dat socoteală. Abordați lucrarea ce vă aparține cu sârg și rugăciune stăruitoare. Arătați-le copiilor voștri că privilegiul lor este acela de a primi în fiecare zi botezul Duhului Sfânt. Domnul să vă găsească ca fiind pentru El o mână de ajutor în urmărirea scopurilor Sale. Prin rugăciune, puteți obține o experiență care va face din lucrarea cu copiii voștri o reușită deplină.

Părinții adventiști de ziua a șaptea ar trebui să fie pe deplin conștienți de responsabilitățile lor, ca făuritori de caractere. Dumnezeu le pune înaintea privilegiul de a-I sluji cauza prin pregătirea și consacrarea copiilor lor. El dorește să vadă recrutată din căminele noastre o mare armată de tineri care, datorită influențelor sfinte de acasă, și-au supus Lui inimile și sunt hotărâți să-I acorde cea mai înaltă slujire a vieții lor. Formați și orientați de educația sfântă din cămin, de influența altarului de dimineață și seară, de exemplul concret al părinților care-L iubesc pe Dumnezeu și se tem de El, ei au învățat să se supună lui Dumnezeu ca Învățător al lor și sunt gata să-I ofere o slujire benevolă, ca fii și fiice loiale. Tinerii de acest fel sunt pregătiți să reprezinte lumii puterea și harul lui Hristos.

Capitolul 15

Ce vor citi copiii noștri?

Ce vor citi copiii noștri? Este o întrebare serioasă, cerând un răspuns serios. Mă neliniștește când văd în casele păzitorilor Sabatului reviste și ziare conținând literatură care nu lasă impresii pozitive în mintea copiilor și a tinerilor. I-am urmărit pe cei a căror preferință pentru ficțiune a fost astfel cultivată. Ei au avut privilegiul de a urmări adevărul, de a deveni familiari cu rațiunile credinței noastre, dar au crescut săraci în ce privește adevărata pietate și sfințenia practică. Ei nu manifestă consacrare și nu reflectă față de tovarășii lor lumina cerească, lumina care să-i conducă la fântâna întregii și adevăratei cunoașteri.

Primii ani ai copilului sunt aceia în care mintea lui este receptivă la impresii, fie ele bune sau rele. Pe parcursul acestor ani, se înaintează sigur fie în direcția bună, fie în cea rea. Pe de o parte, poate fi acumulată multă informație fără valoare, iar pe de altă parte, multă cunoaștere de valoare. Puterea intelectului, cunoștința sănătoasă sunt valori pe care aurul de Ofir nu le poate cumpăra. Prețul lor este mai presus de aur și argint.

Din fire, tinerii nu aleg acel gen de educație care îi pregătește pentru viața practică. Ei urmează propriilor dorințe, preferințe și înclinații. Dar, dacă au vederi corecte, referitoare la Dumnezeu, la adevăr și la influențele și companiile din preajma copiilor lor, părinții vor simți, ca fiind pusă de Dumnezeu asupra lor, responsabilitatea călăuzirii cu grijă a tinerilor lipsiți de experiență.

Mulți tineri sunt avizi de literatură. Ei citesc tot ce le cade în mână. Fac apel la părinții cu astfel de copii, să le controleze această dorință. Nu

îngăduiți pe mesele voastre reviste și ziare în care se află povești de dragoste. Puneți în locul lor cărți care ajută să pună în zidirea caracterului lor chiar cel mai bun material -- dragostea și temerea de Dumnezeu, cunoașterea lui Hristos. Încurajați-i pe copiii voștri să înmagazineze în minte cunoștințe de valoare, să lase ca ceea ce este bun să le inunde sufletul și să le controleze puterile, nelăsând loc pentru gânduri josnice, degradante. Stopați dorința de a citi materiale care nu oferă o hrană bună pentru minte. Bani dați pe reviste de ficțiune s-ar putea să nu pară mulți, dar, oricum, sunt o cheltuială prea mare pentru ceva ce oferă prea mult spre rătăcire și prea puțin spre bine. Aceia care se află în slujba lui Dumnezeu nu trebuie să cheltuiască nici timp și nici bani pentru lecturi nefolositoare.

Lecturi fără valoare

Lumea este invadată de cărți care mai bine ar fi puse pe foc decât să circule din mână în mână. Cărți cu subiecte de senzație, publicate și vehiculate în scopuri financiare, ar trebui să nu fie deloc citite de tineri. Aceste cărți excită o fascinație satanică. Tulburătoarea prezentare de crime și atrocități are o putere de vrajă asupra multora, făcându-i să caute să vadă ce ar putea face și ei pentru a fi în centrul atenției, măcar prin fapte dintre cele mai rele. Monstruozițările, cruzimile, practicile urâte, descrise în unele scrieri strict istorice, au acționat ca o drojdie asupra multor minți, determinând comiterea unor fapte asemănătoare.

Cărți care scot în evidență practici satanice ale oamenilor fac publicitate răului. Aceste aspecte groaznice nu necesită reeditarea și nici unul dintre credincioșii adevărului prezent nu trebuie să contribuie la perpetuarea amintirii lor. Atunci când mintea este alimentată și stimulată cu asemenea hrană nesănătoasă, gândurile devin necurate și senzuale.

Mai există o categorie de literatură, și anume poveștile de dragoste,

care sunt povestiri de duzină, excitante, un adevărat blestem pentru oricine le citește, chiar dacă autorul poate să le dea o morală pozitivă. Adeseori, aceste cărți sunt străbătute de declarații religioase, dar, în cele mai multe cazuri, nu este decât Satana îmbrăcat în haine de înger pentru a-i înșela pe cei neatenți. Lectura ficțiunilor este unul dintre mijloacele folosite de Satana pentru a distruge suflete. Ea provoacă o falsă și nesănătoasă stimulare a minții, aprinde imaginația și descalifică mintea pentru ceea ce este folositor, pentru orice exercițiu spiritual. Ea dezvăță sufletul de rugăciune și de iubirea pentru cele spirituale.

Cititorii de literatură ușoară, excitantă, devin nepregătiți pentru viața practică. Ei trăiesc într-o lume ireală. Am urmărit copii cărora li s-a îngăduit să citească asemenea lecturi. Fie în cămin, fie în altă parte, ei erau neliniștiți, visători, incapabili de o conversație ieșită din banal. Gândirea și conversația religioasă era total străină minții lor. O dată cu întreținerea gustului pentru literatură de senzații, preferința minții este pervertită și aceasta nu mai e satisfăcută, dacă nu i se mai oferă asemenea hrană nesănătoasă. Nu pot găsi un termen mai potrivit pentru cei care-și permit astfel de lecturi decât acela de turmentați din punct de vedere intelectual. Practicile lecturii necumpătate au asupra creierului un efect asemănător celui pe care practicile nesănătoase cu privire la mâncare și băutură îl au asupra trupului.

Aceia care își permit obiceiul de a parcurge literatură de senzație își afectează, pur și simplu, puterea intelectuală, făcându-și mintea incapabilă de gândire sănătoasă și cercetare. Unii tineri și chiar și unii adulți au ajuns la inhibiție numai din cauza acestui abuz în lectură. Creierul a fost menținut constant în tensiune până ce delicata lui mașinărie s-a uzat, refuzând să mai funcționeze.

Există oameni aflați acum în amurgul vieții, care nu și-au mai revenit niciodată de pe urma nechibzuinței în lectură. Obiceiul format de timpuriu în viață a crescut și s-a consolidat o dată cu trecerea timpului. Eforturile lor

hotărâte de a birui păcatul abuzului literar au avut succes parțial, dar niciodată ei nu și-au restabilit deplina vigoare a minții pe care Dumnezeu le-a dat-o inițial.

Autori profani

O altă sursă de pericol, împotriva căreia trebuie să fim mereu în gardă, este citirea autorilor necredincioși. Lucrările lor sunt inspirate de vrăjmașul adevărului și nimeni nu le poate citi fără să-și pună sufletul în pericol. Este adevărat că unii dintre cei afectați de astfel de lucrări și-au revenit, în final, dar toți cei care se expun influenței acestor scrieri intră singuri pe terenul lui Satana, care profită cât se poate de această situație. Ei îi găzduiesc ispitele, dar nu au înțelepciunea discernerii sau puterea de a le rezista. Cu o

putere de vrajă, necredința și necredincioșia se fixează în minte.

Suntem permanent înconjurați de necredință. Chiar și aerul pare impregnat cu necredință. Numai printr-un efort permanent reușim să rezistăm puterii ei. Aceia care pun preț pe mântuirea proprie, trebuie să evite scrierile profane, așa cum se feresc de lepră.

Cultivați terenul

Cea mai bună cale pentru a preveni evoluția răului este aceea de a solicita mintea. În loc să recomandați copiilor voștri să citească Robinson Crusoe sau istorisiri captivante din viața reală, precum Coliba unchiului Tom, deschideți-le Scripturile și, zilnic, petreceți un timp cu ei, citind și studiind Cuvântul lui Dumnezeu. Preferințele minții trebuie disciplinate și educate cu cea mai mare grijă. Părinții trebuie să înceapă de timpuriu să prezinte Scripturile înaintea minților ce se dezvoltă ale copiilor lor, pentru ca astfel să se formeze corect deprinderile intelectuale.

Nu trebuie cruțat nici un efort în vederea formării unor obiceiuri bune de studiu. Dacă mintea hoinărește, aduceți-o înapoi. Dacă preferințele intelectuale și morale au fost pervertite prin literatură sofisticată și excitantă, astfel încât există tendința de a nu mai raționa, este nevoie de luptat pentru învingerea acestui obicei. Preferința pentru literatura de ficțiune trebuie curmată pe loc. Trebuie impuse reguli fixe pentru menținerea minții pe o cale bună.

Există o similitudine izbitoare între un ogor necultivat și o minte neschimbată. În mintea copiilor și a tinerilor, vrăjmașul seamănă neghina sa, și, dacă părinții nu veghează cu atenție, aceasta va răsări, aducându-și roada cea rea.

Este nevoie de o grijă permanentă pentru cultivarea terenului minții și semănarea lui cu prețioasa sămânță a adevărului Bibliei. Copiii trebuie să respingă povestirile de duzină și să se întoarcă la lecturile de bun simț, care conduc mintea la interes față de întâmplările, istoria și argumentele Bibliei. Aceasta va pune în lumină Cartea Sfântă și va stârni dorința unui studiu deloc periculos, ci, dimpotrivă, benefic.

Lecția de la școala de Sabat

Școala de Sabat oferă părinților și copiilor o bună ocazie de studiu al Cuvântului lui Dumnezeu. Dar pentru a beneficia cum trebuie de această ocazie, atât părinții, cât și copiii, trebuie să consacre timp studierii lecției, căutând să obțină o cunoaștere deplină a faptelor prezentate și a adevărilor pe care acestea au menirea să le arate. Trebuie, îndeosebi, să imprimăm în mintea copiilor importanța căutării întregii semnificații a pasajului scripturistic aflat în studiu.

Părinți, stabiliți zilnic un timp pentru studierea împreună cu copiii a lecției școlii de Sabat. Renunțați mai degrabă, dacă este nevoie, la o vizită decât să sacrificați timpul dedicat lecțiilor istoriei sacre. Părinții, deopotrivă cu copiii, vor beneficia de pe urma acestui studiu. Cele mai importante pasaje ale Scripturii, referitoare la lecție, trebuie să fie încredințate memoriei nu ca o povară, ci ca un privilegiu. La început, memoria poate fi deficitară, dar, prin exercițiu, ea va căpăta putere și, după un timp, vă veți bucura să teaurizați în ea cuvintele adevărului. Acest bun obicei se va dovedi un excelent ajutor în creșterea spirituală.

Cercul de lectură din cămin

Poporul nostru trebuie să arate un viu interes în lucrarea medicală misionară. Oamenii trebuie să fie pregătiți pentru a fi de folos, studiind astfel literatură specială pentru instruirea în acest domeniu. Aceia care studiază și aplică principiile unei viețuiri corecte vor fi mult binecuvântați atât fizic, cât și spiritual. O înțelegere a științei sănătății este o protecție față de multele rele ce proliferază continuu.

Tați și mame, folosiți-vă pe cât posibil de ajutorul studierii cărților și publicațiilor noastre. Luați-vă timp să citiți copiilor voștri din cărțile despre sănătate, cât și din cele ce tratează cu precădere subiecte religioase. Arătați-le importanța îngrijirii trupului, casa în care trăiește sufletul lor. Formați un cerc de literatură al familiei, în cadrul căruia fiecare membru să lase la o parte treburile și să se alăture celorlalți, în studiu. Îndeosebi tinerii care se obișnuiseră să citească romane și istorisiri ieftine vor obține beneficii din participarea la acest studiu familial, de seară.

Biblia

Mai presus de toate, luați-vă timp să citiți Biblia -- Cartea cărților.

Studiul zilnic al Scripturilor are o influență sfințitoare, înnobilitoare, asupra minții. Strângeți în inima voastră Cartea Sfântă. Vi se va dovedi un prieten și o călăuză la nevoie.

Unii bătrâni și tineri neglijează Biblia, nefăcând din ea studiul lor, regula lor de viață. Tinerii îndeosebi se fac vinovați de această neglijare. Mulți dintre ei găsesc timp să citească alte cărți, dar Cartea care arată calea spre viața veșnică nu este studiată. Povestiri lejere sunt citite cu atenție, în vreme ce Biblia este neglijată. Această Carte este ghidul nostru spre o viață mai nobilă, mai sfântă. Tinerii ar găsi-o cea mai interesantă carte pe care au citit-o, dacă imaginația lor n-ar fi pervertită de lectura ficțiunilor.

Mintea tinerilor ratează atingerea celei mai nobile dezvoltări prin neglijarea celei mai înalte surse de înțelepciune -- Cuvântul lui Dumnezeu. Faptul că suntem în lumea făcută de Dumnezeu, că ne aflăm în prezența Creatorului, că suntem făcuți după chipul Său, că El veghează peste noi, ne iubește și ne ocrotește -- acestea sunt minunate teme de meditat. Cel care își deschide mintea și inima analizării acestor subiecte nu va găsi plăcere în subiecte mărunte, de senzație ieftină. „Insuflată de Dumnezeu”, Scriptura poate „să-ți dea înțelepciune care duce la mântuire” și să-l facă pe „omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3, 15-17). Biblia este cea mai nobilă solicitare a atenției noastre, pline de respect. Nu trebuie să ne mulțumim cu o cunoaștere superficială, ci să căutăm să aflăm pe deplin înțelesul cuvintelor adevărului, pentru a sorbi adânc din spiritul Sfintei Proorocii.

Capitolul 16

Parabola seminței care crește

Isus învăța prin ilustrații și parabole pe care le extrăgea din întâmplările obișnuite ale vieții cotidiene. Astfel, El asocia aspectele din natură cu cele spirituale, făcând legătura între viața ascultătorilor Săi și sublimele adevăruri scrise în Cuvântul Său. Și ori de câte ori, după aceea, ochii lor întâlneau lucrurile cu care Isus Își asociase adevărul veșnic, ei își aminteau lecțiile Lui.

Una dintre cele mai frumoase și mai impresionante parabole este aceea a semănătorului și a seminței. „El a zis: «Cu Împărăția lui Dumnezeu este ca atunci când aruncă un om sămânța în pământ; fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua, sămânța încolțește și crește fără să știe el cum. Pământul rodește singur: întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic; și când este coaptă roada, pune îndată secera în ea, pentru că a venit secerișul».” (Marcu 4, 26-29). Cel care a spus această parabolă, a creat El Însuși sămânța cea delicată, i-a dat puteri de viață, și a stabilit legile care să-i guverneze creșterea. Apoi, El a făcut o ilustrație vie a adevărului, atât în plan fizic, cât și în plan spiritual.

Adevărurile arătate de această parabolă au fost o realitate vie în chiar viața lui Isus. În trup, cât și în suflet, El a urmat ordinea divină a creșterii, ilustrată de plantă, ordine pe care dorește să o urmeze toți tinerii. Deși Maiestate a cerului, Prinț al slavei, El a fost prunc în Betleem, și pentru un timp copil neajutorat, aflat în grija mamei sale.

În copilărie, Isus făcea treabă, ca un copil ascultător. El vorbea și acționa cu înțelepciunea unui copil, nu a unui om mare, făcând onoare părinților lui, îndeplinindu-și dorințele potrivit posibilităților de copil. Dar la

orice stadiu al dezvoltării, El a fost desăvârșit cu simpla și naturala dezinvoltură a unei vieți lipsite de păcat. Despre copilăria lui Isus, Raportul sfânt consemnează: „Iar Pruncul creștea și se întărea; era plin de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era peste El.” (Luca 2, 40). Iar despre tinerețea Lui se spune: „și Isus creștea în înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.” (Luca 2, 52).

Aici apare sugerată lucrarea părinților și a educatorilor. Ei trebuie să vizeze o astfel de grijă față de evoluția tinerilor, încât aceștia, în orice stadiu al vieții, să poată etala frumusețea naturală, caracteristică perioadei, așa cum o fac plantele în grădină.

Frumusețea simplității

Cei mai plăcuți copii sunt aceia care se comportă natural, fără a a-și da importanță. Nu este înțelept să-i scoatem în evidență, în mod deosebit, pe copii sau să repetăm față de ei vorbele lor înțelepte. Nu trebuie încurajată nici vanitatea lor, laudându-le înfățișarea, vorbele sau faptele, și nici nu trebuie îmbrăcați costisitor sau pentru a atrage atenția. Acest lucru le încurajează mândria și stârnește invidie în inima colegilor. Învățați-vă copiii că adevărata podoabă nu este exterioară. „Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.” (1 Petru 3, 3.4).

Micuții trebuie educați în simplitatea copilăriei lor. Ei vor fi învățați să se mulțumească cu micile și utilele îndatoriri casnice și cu plăcerile și experiențele adecvate vârstei lor. Copilăria corespunde stadiului de „fir verde”, iar firul verde are o frumusețe specifică. Copiii nu trebuie forțați spre o maturizare precoce, ci trebuie să-și păstreze pe cât se poate prosperitatea și

grația vârstei lor fragede.

Grădina inimii

Parabola semănătorului și a seminței conține o adâncă lecție spirituală. Sămânța reprezintă principiile semănate în inimă, iar creșterea ei, dezvoltarea caracterului. Predați această învățătură practic. Copiii pot pregăti pământul și semăna sămânța. Pe timpul lucrului, părintele sau educatorul le poate explica analogia cu grădina inimii, cu semințele bune sau rele care vor fi semănate în ea. Așa cum grădina trebuie pregătită pentru semănat, tot așa și inima trebuie pregătită pentru semănarea seminței adevărului. Pe măsură ce planta crește, analogia între semănatul în grădină și semănatul spiritual poate fi continuată.

Copiii pot fi creștini, având o experiență potrivită vârstei lor. Este tot ceea ce așteaptă Dumnezeu de la ei. Ei au nevoie să fie educați în cele spirituale, iar părinții trebuie să le dea tot concursul pentru ca ei să-și poată forma caractere după asemănarea caracterului lui Hristos.

Mintea este activă în permanență. Ea este deschisă influențelor bune sau rele. Așa cum chipul omului este imprimat de lumina soarelui pe placa fotografică, tot așa gândurile și impresiile sunt imprimate și ele în mintea copilului. Și, fie că sunt lumești, fie că sunt sfinte, ele sunt imprimate aproape fără putința de a mai fi șterse. Atunci când copilul începe să raționeze, mintea este receptivă în cel mai mare grad. De aceea, chiar primele lecții sunt de mare importanță. Aceste lecții au o puternică influență în formarea caracterului. Dacă ele sunt bune și dacă, pe măsura creșterii copilului, sunt urmate cu perseverență și răbdare, destinul pământesc și cel veșnic ale lui vor fi bine asigurate. Iată ce spune Cuvântul Domnului: „Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze și, când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea” (Proverbe 22, 6).

Părinți, predați-vă copiii lui Dumnezeu și spuneți-le mereu că sunt ai Lui, că sunt mielușei turmei lui Hristos, aflați sub supravegherea adevăratului Păstor. Ana l-a închinat pe Samuel Domnului. și despre el stă scris: „Samuel creștea, Domnul era cu el și n-a lăsat să cadă la pământ nici unul din cuvintele Sale.” (1 Samuel 3, 19). Cazul acestui profet și judecător în Israel prezintă posibilitățile care stau înaintea unui copil ai căror părinți cooperează cu Dumnezeu, făcându-și lucrarea încredințată lor.

Copiii sunt o moștenire de la Domnul și trebuie pregătiți pentru a-I sluji. Aceasta este lucrarea care apasă asupra părinților și educatorilor cu o forță sacră și, solemnă, lucrare de la care ei nu pot să se sustragă, și pe care nu o pot ignora. Neglijarea acestei lucrări îi clasifică în rândul robilor necredincioși. Dar atunci când sămânța adevărului este semănată de timpuriu în inimă și apoi îngrijită cu atenție, există o răsplată. Hristos conchide astfel parabola: „și când este coaptă roada, pune îndată secera în ea, pentru că a venit secerișul” (Marcu 4, 29). Când va veni secerișul pământului, vom vedea rezultatul muncii noastre, îi vom vedea pe aceia pentru care am lucrat și ne-am rugat, strânși în hambarul cerului. și astfel, vom intra în bucuria Domnului când El „va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va bucura.” (Isaia 53, 11).

Adeseori, mamei i se pare că munca ei este o treabă lipsită de importanță. Lucrarea ei este rareori apreciată. Puține din grijile și poverile ei sunt cunoscute de alții. Zilele ei sunt ocupate de o serie de mici îndatoriri, toate cerând efort răbdător, stăpânire de sine, tact, înțelepciune și dragoste jertfitoare de sine. și totuși, ea nu se poate lăuda cu ceea ce face, ca fiind o mare realizare. Ea a făcut ca, în cămin, toate să meargă bine. De multe ori, obosită și prost dispusă, ea a încercat totuși să le vorbească blând copiilor, să le întrețină interesul și fericirea și să călăuzească pașii lor micuți pe calea dreaptă, pentru ca apoi să simtă că nu a făcut nimic. Dar nu este așa. Îngerii din cer văd lucrarea mamei și știu poverile și grijile ei zilnice. Numele ei

poate să nu fie cunoscut în lume, dar este scris în Cartea Vieții Mielului.

Capitolul 17

Predând lecții pentru a fi utili

Viața nu este dată pentru a o trăi în lenevie și plăceri egoiste. Fiecăruia dintre cei care își vor dezvolta capacitățile date de Dumnezeu, îi stau înaintea marii posibilități. Din acest motiv, instruirea tineretului este o chestiune de maximă importanță. Fiecare copil născut în cămin este un credit sacru. Dumnezeu le spune părinților: „Luați acest copil și creșteți-l pentru Mine, pentru a putea fi o onoare la adresa Numelui Meu și un canal prin care binecuvântările Mele să se reverse asupra lumii”. Pentru a-l face pe copil potrivit pentru o astfel de viață, se cere ceva mai mult decât o educație parțială, unilaterală, care îi va dezvolta intelectul, în paguba capacităților fizice. Dezvoltarea necesită toate facultățile -- ale minții și ale trupului -- și asta este lucrarea pe care părinții, ajutați de educator, trebuie să o facă pentru copiii și tinerii aflați în grija lor.

Primele lecții sunt de mare importanță. Se obișnuiește trimiterea copiilor de foarte mici la școală, cerându-li-se să învețe din cărți lucruri care le forțează mintea și, adeseori, să învețe muzică. În multe cazuri, părinții au posibilități limitate și este nevoie de un efort financiar căruia foarte greu îi fac față, dar ei consideră că trebuie făcut totul pentru a asigura această linie artificială de educație. Nu este înțelept. Copilul nu trebuie suprasolicitat în nici o direcție și nu trebuie să învețe muzică până nu este bine dezvoltat din punct de vedere fizic.

Mama trebuie să fie profesorul, iar căminul școala în care orice copil primește primele lecții.

Însă aceste lecții trebuie să includă obiceiuri practice. Mamelor, lăsați-

vă micuții să se joace în aer liber, lăsați-i să asculte cântecele păsărelelor și să afle dragostea lui Dumnezeu, exprimată în frumoasele lucrări ale mâinilor Lui. Învățați-i lecțiile simple din cartea naturii și din lucrurile din jurul lor. Apoi, pe măsură ce mintea lor se dezvoltă, pot fi adăugate și imprimate solid lecții din cărți. Dar învățați-i, de asemenea, încă din cei mai timpurii ani, să fie folositori. Învățați-i să fie conștienți că, în calitate de membri ai gospodăriei, ei trebuie să-și facă, fără nici o pretenție, partea în ceea ce privește treburile casei și să vadă un exercițiu sănătos în îndeplinirea acestora.

Este foarte important pentru părinți să găsească sarcini utile pentru copiii lor, implicând responsabilități potrivite puterii și vârstei. Copiilor trebuie să li se dea ceva de făcut, care nu doar să le asigure o ocupație, ci să-i și intereseze. Mâinile și mințile lor active trebuie puse la treabă din cei mai timpurii ani. Dacă părinții neglijează să canalizeze energiile copiilor pe fâgașe utile, le fac un mare rău, deoarece Satana este gata să le găsească el ceva de făcut.

Cooperarea părinte -- educator

Când copilul este destul de mare pentru a fi trimis la școală, profesorul trebuie să conlucreze cu părinții și pregătirea practică trebuie să continue ca o parte a studiilor școlare. Sunt mulți care se opun acestui gen de lucru manual în școli. Ei consideră că solicitările practice -- de pildă, învățarea unei meserii -- sunt umilitoare, dar au o idee greșită despre adevărata demnitate.

Exemplul lui Hristos

În viața Sa pe pământ, Hristos a fost un exemplu pentru întreaga familie omenească, fiind ascultător și de folos în cămin. El a învățat meseria

de tâmplar și a lucrat cu mâinile Lui în micul atelier din Nazaret. Biblia spune despre El: „Iar Pruncul creștea și Se întărea; era plin de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era peste El.” (Luca 2, 40). Lucrând în copilărie și-n tinerețe, mintea și trupul Lui se dezvoltau. El nu-și folosea puterile fizice fără chibzuință, ci astfel încât să și le mențină în formă și să poată face cea mai bună lucrare în orice privință.

În copii și-n tineri trebuie trezită ambiția de a acționa în direcția realizării a ceva benefic lor și util celorlalți. Exercițiul care dezvoltă mintea și caracterul, care obișnuiește mâinile să fie folositoare, care-l învață pe tânăr să-și facă partea în rezolvarea sarcinilor căminului, este acela care asigură putere fizică și care stimulează orice facultate. De asemenea, există o răsplată pentru hărnicie, pentru cultivarea obiceiului de a trăi pentru a face bine.

Copiii celor care sunt mai bogați nu trebuie lipsiți de marea binecuvântare de a avea ceva de făcut, ceva ce le sporește vigoarea minții și a mușchilor. Munca nu este un blestem, ci o binecuvântare. Dumnezeu a dat lui Adam și Evei, necăzuți în păcat, o frumoasă grădină de îngrijit. Era o lucrare plăcută și, dacă prima pereche de oameni n-ar fi călcat porunca lui Dumnezeu, nici o lucrare altfel decât plăcută n-ar fi existat în lumea noastră. Cei bogați nu trebuie lipsiți de privilegiul și binecuvântarea unui loc printre lucrătorii lumii. Ei trebuie să înțeleagă că sunt răspunzători de felul cum folosesc ceea ce le-a fost încredințat, că energia, timpul, și banii lor trebuie folosiți în mod înțelept, nu în scopuri egoiste....

Aprobarea lui Dumnezeu este împărtășită cu dragoste pentru copiii care își asumă bucuros partea în îndatoririle gospodăriei, împărtășindu-se din sarcinile tatălui și ale mamei. Ei vor fi răsplătiți cu sănătate fizică și pace a minții și se vor bucura de plăcerea de a vedea cum părinții participă și ei la distracțiile lor, prelungindu-și astfel viața. Copiii care sunt obișnuiți cu îndatoriri practice vor ieși din cămin ca niște membri utili ai societății, cu o

educație mult superioară celei obișnuite printr-o închidere de timpuriu în sala de clasă, când nici mintea și nici trupul nu sunt suficient de tari pentru a suporta așa ceva.

Acasă și la școală, prin sfat și exemplu, copiii trebuie învățați să fie corecți, neegoști, harnici. Ei nu trebuie lăsați să-și petreacă timpul în trândăvie, mâinile lor nu trebuie să rămână inactive. Părinții și educatorii trebuie să conlucreze pentru îndeplinirea acestui obiectiv -- dezvoltarea tuturor capacităților și formarea unui caracter bun. Când părinții își vor da seama de răspunderile lor, educatorii vor avea de făcut mult mai puțin.

Cerul este interesat în această lucrare pentru tineri. Părinții și educatorii care, printr-o instruire înțeleaptă, și într-o manieră calmă și decisă își obișnuiesc copii să se gândească și să se îngrijească de alții, îi vor ajuta să-și biruie egoismul și le vor închide ușa în fața multor ispite. Îngerii lui Dumnezeu vor coopera cu acești instructori credincioși. Ei nu sunt mandatați să facă această lucrare singuri, în schimb, vor da putere și eficiență celor care, în temere de Dumnezeu, caută să-și educe copiii pentru a fi utili în viață.

Școlile noastre sunt mijlocul special prin care Domnul îi califică pe copii și pe tineri pentru lucrare misionară. Părinții trebuie să-și înțeleagă responsabilitatea și să-și ajute copiii să pună preț pe marile privilegii și binecuvântări pe care Dumnezeu le oferă prin aceste instituții.

Dar educația lor în cămin trebuie să țină pasul cu educația în aspectele misionare. În copilărie și în adolescență, învățătura practică și cea teoretică trebuie să fie împletite. Copiii trebuie învățați să li se arate cum să-i ajute pe tată și pe mamă în micile treburi pe care sunt și ei în stare să le facă. Mintea lor trebuie învățată să gândească și să rețină ceea ce au de făcut. Familiarizați cu obiceiuri practice în cămin, ei sunt învățați să facă lucrări adecvate vârstei

lor.

Dacă sunt bine educați acasă, copiii nu vor fi găsiți pe stradă, pentru a primi acea educație, la întâmplare, pe care o primesc atâția. Părinții care-și iubesc în mod răspunzător copiii nu-i vor lăsa să crească cu obiceiuri de lenevie și ignoranță față de treburile casei. Ignoranța nu este admisibilă la Dumnezeu și nici favorabilă lucrării Sale.

Capitolul 18

Cooperare între cămin și școală

Școala căminului este aceea în care băieții și fetele noastre trebuie pregătiți pentru a urma în școala patronată de biserică. Părinții trebuie să țină permanent cont de asta și, ca profesori în căminul lor, ei trebuie să-și dedice toate capacitățile lui Dumnezeu, pentru a putea îndeplini nobila și sfânta lor misiune. O instruire atentă, făcută cu credincioșie în cămin, este cea mai bună pregătire pe care copiii o pot primi pentru viața de școlar. Părinții înțelepți își vor ajuta copiii să înțeleagă că, în viața de elev ca și în cămin, trebuie să-și dea silința să-I placă lui Dumnezeu, să fie o onoare pentru El.

Pentru a-și feri copiii de influențe nesănătoase, părinții trebuie să-i educe în principiile purității. Acei copii care, în cămin, se obișnuiesc cu ascultarea și cu autocontrolul vor avea mai puține dificultăți în viața de școală și vor evita multe dintre ispitele care-i asaltează pe tineri. Părinții să-și educe copiii în așa fel, încât să fie fideli lui Dumnezeu în orice împrejurare și în orice loc. Ei trebuie să creeze în jurul lor influențe ce duc la fortificarea caracterului. Cu o astfel de educație, când vor fi trimiși departe, la școală, copii nu vor fi o pricină de tulburare sau neliniște. Ei vor fi un sprijin pentru profesori și un exemplu și stimulent pentru colegii lor.

Cum trebuie să fie un profesor

În alegerea profesorului pentru copii, trebuie dovedită o mare atenție. Profesorii școlilor noastre trebuie să fie bărbați și femei modești, lipsiți de vanitate. Ei trebuie să fie lucrători conștiincioși, plini de adevăratul spirit misionar, slujitori care au învățat să-și pună încrederea în Dumnezeu și să lucreze în numele Lui. Ei trebuie să posede atributele caracterului lui Hristos

-- răbdare, bunătate, milă și iubire. Iar în experiența zilnică, ei trebuie să evidențieze dreptatea și neprihănirea Mântuitorului. Apoi, lucrând cu o influență plină de parfum, ei vor demonstra ce poate reuși harul prin agenții omenești, care Îl fac pe Dumnezeu încrederea lor.

Fiecare dintre școlile bisericii noastre să fie astfel administrată, încât Hristos să poată onora sălile de clasă cu prezența Sa. El nu va accepta o lucrare superficială, de mântuială. Profesorii să fie ei înșiși niște ucenici care să-și dea toată silința pentru a învăța cum să-și facă slujba cât mai eficientă. Ei trebuie să simtă permanent povara sufletelor -- nu ca și cum ei înșiși ar putea salva suflete, ci ca ajutoare ale lui Dumnezeu, având privilegiul de a-și câștiga elevii pentru Hristos.

Profesori, să nu existe nechibzuință în vorbirea voastră. În școlile în care vă asumați rolul de educatori, fiți în fața elevilor un exemplu, prezentându-i în fiecare dimineață lui Dumnezeu în rugăciune. Apoi, așteptați de la El putere pentru orice oră și credeți că El vă ajută. Făcând astfel, veți avea afecțiunea copiilor. Nu este o treabă atât de grea a lucra cu copiii, și pentru aceasta Îi mulțumim lui Dumnezeu. Avem un Ajutor infinit mai puternic decât suntem noi. O, sunt atât de recunoscătoare că nu trebuie să depindem de noi, ci de puterea de sus!

Dacă viața voastră e ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, un Ajutor divin se află alături și veți fi una cu Mântuitorul și una cu aceia pe care îi învățați. Niciodată nu vă scoateți în evidență pe voi, ci pe Hristos. Slăviți-L, onorați-L înaintea lumii. Spuneți: „Sunt sub steagul însângerat al Prințului Emanuel. Sunt cu totul de partea Domnului.” Arătați simpatie și delicatețe în relațiile cu elevii voștri. Dați pe față dragostea lui Dumnezeu. Cuvintele pe care le roștiți să fie blânde și încurajatoare. Apoi, lucrând pentru elevii voștri, ce transformare va fi făcută în caracterele acelor care nu au fost corect educați acasă! Domnul îi poate face chiar și pe profesorii mai tineri canale prin care să-și arate harul, dacă ei I se consacră.

Cerând ascultare

Profesorul trebuie să manifeste un adevărat respect de sine, în tot ceea ce face. El nu-și va permite să fie impulsiv, nu-i va pedepsi cu asprime pe copiii care au nevoie de o schimbare. El trebuie să înțeleagă că eul trebuie supus și să nu uite niciodată că, mai sus de el, se află un Profesor divin, al cărui elev este și sub al cărui control trebuie să fie întotdeauna. Umilindu-și inima înaintea lui Dumnezeu, aceasta îi va fi înmuiată și copleșită la gândul propriilor deficiențe. El va înțelege ceva din conținutul cuvintelor: „și pe voi care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină.” (Coloseni 1:21, 22).

Uneori, există în școală câte un element de dezordine, care face lucrarea foarte dificilă. Copiii care nu au primit acasă o bună educație provoacă multă tulburare și, prin obrăznicia lor, întristează inima profesorului. Dar profesorul nu trebuie să se descurajeze. Încercările înseamnă experiență. Dacă elevii sunt neascultători și nesupuși, este cu atât mai multă nevoie de efort susținut. Tocmai faptul că există astfel de elevi este unul dintre motivele pentru care au fost înființate școlile noastre. Copiii ai căror părinți au neglijat să-i educe și să-i disciplineze trebuie, dacă e posibil, să fie salvați.

În școală, la fel ca și în cămin, trebuie să existe o disciplină bine gândită. Profesorul trebuie să instituie reguli pentru conduita elevilor săi. Acestea trebuie să nu fie multe, dar să fie bine cumpănite și apoi impuse. Fiecare principiu implicat în aceste reguli trebuie astfel prezentat elevului, încât acesta să fie convins de justetea lui. Astfel, el se va simți responsabil, văzând că regulile la stabilirea cărora și el a ajutat sunt respectate.

Părinții să întărească mâinile profesorului

Profesorul nu trebuie lăsat să poarte de unul singur povara lucrării sale. El are nevoie de simpatia, bunătatea, conlucrarea și dragostea oricărui membru al bisericii. Părinții trebuie să-l încurajeze pe educator, arătând că-i apreciază eforturile. Niciodată ei nu trebuie să rostească sau să facă ceva ce ar încuraja nesupunerea copiilor lor față de profesor. Dar eu știu că mulți părinți nu cooperează cu profesorul. Ei nu întrețin în cămin buna influență exercitată în școală. În loc să adopte în cămin principiile ascultării, învățate în școală, ei își lasă copiii să facă ce vor, să umble de colo-colo, fără nici o restricție. Iar dacă profesorul își exercită autoritatea, cerând ascultare, copiii vin la părinți cu o relatare exagerată, deformată, a felului în care au fost tratați. Profesorul se poate să nu fi făcut decât ceea ce era datoriu lui dureroasă de făcut, dar părinții dau dreptate copiilor, chiar dacă aceștia sunt vinovați. Și, de multe ori, acei părinți care ei înșiși sunt aspri cu copiii, sunt cei mai nerezonabili atunci când aceștia sunt disciplinați la școală.

Sunt unii membri ai bisericii noastre care s-au grăbit să facă presupuneri nefavorabile și să vorbească defăimător la adresa profesorului în fața altor membri și chiar în prezența copiilor. Unii au vorbit necontrolat și urât despre profesor, fără a fi înțeles bine problema care era în cauză. Așa ceva nu trebuie să existe. Acela care crede că profesorul a greșit trebuie să urmeze instrucțiunile Cuvântului: „Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și mustră-l între tine și el singur” (Matei 18, 15). Până nu a făcut acest pas, nimeni nu are dreptul să spună și altora greșeala unui frate de-al său.

Părinți, când un profesor al școlii noastre încearcă să vă educe și disciplineze copiii, pentru ca ei să poată obține viața veșnică, nu-i criticați activitatea în prezența acestora, chiar dacă considerați că el este prea sever. Dacă doriți ca ei să-și predea inima Mântuitorului, sprijiniți eforturile

profesorului pentru salvarea lor. Este mult mai bine pentru copii ca, în loc de critică, să audă de pe buzele mamei cuvinte de apreciere la adresa lucrării profesorului! Astfel de vorbe formează impresii durabile în mintea copiilor și-i influențează pentru respectul față de profesor.

Nu trebuie să ne frământăm atât de mult cu privire la ce fac alții, ci să fim atenți la ce facem noi. Dacă, urmând o școală a noastră, copiii nu dau rezultate bune, părinții nu trebuie să-l acuze pe nedrept pe profesor. Mai degrabă să se cerceteze pe ei înșiși, pentru a vedea dacă sunt sau nu niște educatori după voia lui Dumnezeu. În multe cazuri, copiii sunt neglijăți în cămin și aici sunt mult mai dezonozați decât la școală. Dacă unii copii, care ani de zile au fost lăsați la voia dorințelor și înclinațiilor lor, sunt acum, prin eforturile profesorului, conduși la o viață asemenea vieții lui Hristos, vor face părinții, din această cauză, critici răuvoitoare cu privire la acest profesor?

Metoda de guvernare a lui Dumnezeu este un exemplu de cum trebuie educați copiii. Nu există oprimare în lucrarea Domnului și nu trebuie să existe nici în cămin, nici în școală. Nici părinții și nici educatorii nu trebuie să admită ca nerespectarea cuvântului lor să fie ignorată. Dacă ei nu-i îndreaptă pe copii atunci când fac rău, Dumnezeu le va cere socoteală pentru această neglijare. Trebuie să fie însă atenți, la admonestări. Blândețea să facă legea în cămin și legea în școală. Copiii să fie învățați să țină Legea Domnului, și o fermă, dar iubitoare influență să-i oprească de la rău.

Părinții trebuie să nu uite că mult mai mult va fi realizat prin lucrarea școlilor noastre, dacă ei sunt conștienți de avantajul de care se vor bucura copiii lor în aceste școli și vor colabora din toată inima cu profesorul. Prin rugăciune, răbdare și îngăduință, părinții pot anihila mult din răul produs de lipsa răbdării și de indulgența neînțeleaptă. Părinții și profesorul trebuie să lucreze împreună. Părinții să nu uite că ei înșiși vor fi ajutați de prezența în comunitate a unui profesor serios și temător de Dumnezeu.

Părinți, faceți tot ce vă stă în putință, pentru a forma în copiii voștri caractere după voia lui Dumnezeu. Folosiți-vă orice capacitate în efortul de a vă salva mica turmă. Puterile iadului se unesc pentru pieirea ei, dar Dumnezeu vă va înălța un standard împotriva dușmanului. Rugați-vă mai mult. Blând și iubitor, învățați-vă copiii să vină la Dumnezeu ca la un Tată ceresc. Prin exemplul propriu, învățați-i stăpânirea de sine și altruismul. Învățați-i că Isus nu a trăit pentru Sine.

Adunați razele luminii divine, ce strălucesc în calea voastră. Umblați în lumină, după cum Hristos este în lumină. Lucrând pentru a vă ajuta copiii să-I slujească lui Dumnezeu, cele mai provocatoare încercări vor veni asupra voastră; dar, să nu vă pierdeți, curajul și agățați-vă de Isus. El spune: „Dacă vor căuta ocrotirea Mea, vor face pace cu Mine, da, vor face pace cu Mine” (Isaia 27, 5). Când apare vreo problemă, întrebați-L pe Domnul ce să faceți. Dacă vreți să nu recurgeți la vorbe aspre, Domnul vă va arăta calea. El vă va ajuta să vă folosiți darul vorbirii într-o manieră atât de creștinească, încât pacea și dragostea vor domni în cămin. Urmând un plan consecvent de acțiune, veți putea fi niște evangheliști în cămin, niște slujitori ai harului, pentru copiii voștri.

O înțelegere plină de compasiune

Acolo unde a fost înființată o școală a noastră, nu trebuie cu nici un chip să se renunțe la lucrarea de educație, decât în cazul în care Dumnezeu arată clar că trebuie să se facă astfel. Poate părea că influențe adverse conspiră împotriva școlii, dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, profesorul poate face o mare lucrare de salvare, schimbând mersul lucrurilor. Dacă operează cu răbdare, seriozitate și perseverență, urmând direcțiile lui Hristos, lucrarea de reformă, pe care o face în școală, se poate extinde în căminele copiilor, creându-le o atmosferă mai pură, mai cerească. Aceasta înseamnă cu

adevărat lucrare misionară la cel mai înalt nivel.

Dacă părinții își fac cu credincioșie partea, lucrarea educatorului va fi mult ușurată. Speranța și curajul lui vor crește. Părinții ale căror inimi sunt pline de iubirea lui Hristos se vor abține de la vânărea de greșeli și vor face tot ce le stă în putere pentru a-l încuraja și ajuta pe acela pe care l-au ales ca educator pentru copiii lor. Ei vor fi dispuși să aibă încredere că acesta este la fel de conștiincios în lucrarea cu copiii lor, cum sunt și ei.

Educatorii din cămin și educatorii din școală trebuie să aibă o înțelegere plină de simpatie, fiecare pentru munca celuilalt. Ei trebuie să conlucreze armonios, plini de același spirit misionar, străduindu-se împreună pentru binele fizic, mintal și spiritual al copiilor și pentru formarea în ei a unor caractere ce vor rezista la testul ispitei.

Capitolul 19

școli acasă

În vreme ce continuăm să înființăm școlii ale bisericii, va trebui să găsim o soluție și pentru copiii aflați în zone unde nu poate exista o școală. Pe cât posibil, toți copiii noștri trebuie să se bucure de privilegiul unei educații creștine. Pentru aceasta, sunt cazuri când trebuie să înființăm școli de-ale noastre acasă. Ar fi bine dacă mai multe familii vecine s-ar uni și ar angaja un profesor credincios, temător de Dumnezeu, care să le ofere părinților acel ajutor necesar la educarea copiilor lor. Aceasta va fi o mare binecuvântare pentru multe grupe izolate de păzitori ai Sabatului și o inițiativă mult mai plăcută Domnului decât aceea adoptată uneori, de a-i trimite pe copii departe de casă, pentru a frecventa una dintre școlile noastre mari.

Micile noastre grupe de păzitori ai Sabatului trebuie să țină sus lumina înaintea vecinilor lor. Iar copiii pot fi de mare ajutor părinților, după încheierea orelor de clasă. Căminul creștin bine pus la punct, este locul cel mai bun în care tinerii pot primi o educație de la părinți, conform cu porunca Domnului.

Anii gingași ai copilăriei sunt anii de mare responsabilitate pentru tați și mame. Părinții au de îndeplinit o misiune sacră în învățarea copiilor lor să participe la purtarea poverilor gospodăriei, să se mulțumească cu o hrană simplă și cu haine nepretențioase, dar îngrijite. Pretențiile părinților trebuie să fie întotdeauna rezonabile. Bunătatea trebuie manifestată nu printr-o indulgență nesăbuită, ci printr-o înțeleaptă conducere. Părinții trebuie să-i învețe pe copiii lor cu blândețe, fără cicăleală sau vânare de greșeli, căutând să-și lege inima de inima lor prin șnururile de mătase ale iubirii. Cu toții, tați și mame, educatori, frați și surori mai mari, trebuie să devină o forță

educatoare, care să promoveze orice interes spiritual și să aducă în cămin și în școala de acasă o atmosferă sănătoasă, care-i va ajuta pe cei mici să crească potrivit voinței Domnului.

Studiul Bibliei în cămin

Copiii noștri sunt proprietatea lui Dumnezeu; ei au fost cumpărați cu un preț. Acest gând trebuie să ne inspire în tot ceea ce facem pentru ei. Cea mai eficientă metodă de a le face posibilă mântuirea și de a-i scoate din calea ispitei este instruirea lor constantă în Cuvântul lui Dumnezeu. Devenind elevi împreună cu copiii lor, părinții vor descoperi că ei înșiși cresc mai repede în har și în cunoașterea adevărului. Necredința va dispărea, sporind credința și activitatea, iar încrederea și certitudinea se vor adânci pe măsura urmării căii cunoașterii lui Dumnezeu. Rugăciunile lor vor determina o transformare, ei devenind mai sânguincioși și mai sinceri. Hristos este capul bisericii Sale, infailibila legătură a poporului Său. El va oferi harul Său necesar celor care Îl caută pentru înțelepciune și învățătură.

Dumnezeu ar vrea ca noi să vedem aceste lucruri în sfânta lor importanță. Este privilegiul fraților, surorilor și al părinților de a coopera, învățându-i pe cei mai mici să guste bucuria vieții cu Isus, și obișnuindu-i să urmeze exemplul Său. Copiilor mai mari din aceste familii izolate, le spun: Nu trebuie ca toți să-și lase răspunderile gospodărești pentru a urma școlile noastre, în vederea obținerii unei pregătiri pentru lucrare. Nu uitați că în mijlocul căminului este de făcut o mare lucrare pentru Maestru. În cămin se află copiii mai mici, care trebuie educați, ușurând astfel poverile mamei.

Membrii mai mari ai familiei să nu uite că această parte a vieii Domnului are nevoie de o îngrijire credincios și să se hotărăscă să-și pună la lucru cele mai bune capacități pentru a face căminul atrăgător și pentru a se ocupa în mod blând și înțelept de copiii mai mici. Există în căminele noastre

tineri pe care Domnul i-a înzestrat cu capacitatea de a oferi altora cunoștința dobândită de ei. Aceștia trebuie să-și dea silința pentru a păstra proaspete în mintea lor lecțiile spirituale. și, învățând pe alții, ei înșiși pot învăța, devenind astfel elevi și profesori în același timp. Ei vor descoperi idei noi și orele de studiu le vor fi în egală măsură plăcere și câștig.

Agenți misionari

Le spun taților și mamelor: puteți fi educatori în căminele voastre, puteți fi agenți misionari. Părinții trebuie să simtă nevoia de a fi misionari în cămin, nevoia de a păstra atmosfera căminului liberă de influența vorbirii aspre, nevoia de a face din cămin un loc unde îngerii lui Dumnezeu să poată intra, binecuvânta și încununa cu succes eforturile depuse.

Părinții să se unească pentru a asigura un loc de instruire zilnică pentru copiii lor, alegând ca profesor pe cineva care este apt pentru această lucrare și care, ca un serv consacrat al lui Hristos, va crește el însuși în cunoștință, pe măsură ce împarte învățătură. Profesorul care s-a consacrat în slujba Domnului va fi capabil de o lucrare hotărâtă în serviciul misionar și-i va educa pe copii în același spirit.

Tații și mamele trebuie să coopereze cu profesorul, lucrând cu sârg pentru mântuirea copiilor lor. Dacă părinții își vor da seama de importanța acestor mici centre de educație, cooperând la lucrarea pe care Dumnezeu o dorește făcută în această vreme, planurile vrăjmașului cu copiii noștri vor suferi mult.

„Învățați pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze și, după ce va îmbătrâni, nu se va abate de la ea” (Proverbe 22, 6). Copiii sunt de multe ori ispitiți să se supere când li se interzice ceva. Dar, mai târziu, ei îi vor binecuvânta pe părinții lor pentru credincioasa îngrijire și stricta

supraveghere care i-a păzit și călăuzit în anii lor de lipsă de experiență.

Dragi profesori, când vă gândiți la nevoia voastră de putere și de călăuzire, -- nevoie pe care nu poate să o satisfacă nici un izvor omenesc, -- vă implor să vă îndreptați atenția la făgăduințele Aceluia care este Minunat, Sfetnic. „Iată”, spune El, „că ți-am pus înaintea o ușă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide” (Apocalipsa 3, 8); „Cheamă-Mă, și-ți voi răspunde” (Ieremia 33, 3); „Te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui și voi avea privirea îndreptată asupra ta” (Psalmii 32, 8); „În toate zilele, până la sfârșitul veacului”, „Eu sunt cu voi.” (Matei 28, 20).

Aceasta fiind pregătirea cea mai înaltă pentru lucrarea voastră, vă îndrept atenția spre cuvintele, viața și metodele celui mai mare Învățător. Vă implor, gândiți-vă la El. Iată adevăratul vostru ideal. Priviți-L, meditați la El, până când Spiritul adevăratului Învățător va lua în stăpânire inima și viața voastră. Privind „ca într-o oglindă slava Domnului”, veți fi „schimbați în același chip al Lui” (2 Corinteni 3, 18). -- (Education, 282)

Părinții trebuie să aibă permanent în minte obiectivul ce trebuie atins -- perfecțiunea caracterelor copiilor lor. Acei părinți care-și educă bine copiii, dezrădăcinând din viața lor orice trăsătură rea, îi califică pentru a deveni misionari ai lui Hristos în adevăr, dreptate și sfințenie. Cel care, în copilăria sa, slujește lui Dumnezeu, unind „cu credința fapta, cu fapta cunoștința, cu cunoștința înfrânarea, cu înfrânarea răbdarea, cu răbdarea evlavia, cu evlavia dragostea de frați, cu dragostea de frați iubirea de oameni” (2 Petru 1, 5-7), se pregătește pentru a auzi și a răspunde chemării: „Vino, copile, intră într-o școală mai înaltă!”

Credeți că nu vom mai învăța nimic în cer? Nu avem nici cea mai slabă idee despre ceea ce se va deschide atunci înaintea ochilor noștri. Ne vom plimba împreună cu Hristos pe lângă râuri de viață. El ne va arăta frumusețea

și slava naturii și ne va descoperi ce este El pentru noi și ce suntem noi pentru El. Adevărul pe care acum, datorită limitelor noastre, nu-l putem cunoaște îl vom cunoaște atunci.

Nici o școală și nici colegiul nostru nu pot asigura condițiile pentru clădirea caracterului copilului pe o temelie bună, așa cum o poate face căminul.

școala Bisericii

„Unde este turma care-ți fusese dată, turma de care erai așa de mândru?”

Capitolul 20

Răspunderea noastră

Nimic nu este de o mai mare importanță ca educarea copiilor și a tinerilor noștri. Biserica trebuie să manifeste și să stârnească un profund interes în această lucrare, pentru că acum, mai mult ca oricând, Satana și oștirea lui sunt hotărâți să-i înșele pe tineri sub standardul întunecat, ce conduce spre ruină și moarte.

Dumnezeu a desemnat biserica drept străjer, care să manifeste o grijă geloasă pentru tinerii și copiii ei -- o santinelă care să vadă apropierea inamicului și să dea semnalul de avertizare. Dar biserica nu realizează această situație. Ea doarme în post. În acest timp de primejdie, tații și mamele trebuie să se trezească și să lucreze decisiv, altfel mulți dintre tineri vor fi pierduți pentru veșnicie.

Facem eforturi susținute pentru mulțimea de oameni din jurul nostru și avansăm lucrarea în câmpuri străine, dar nimic din acestea nu ne poate scuza pentru neglijarea educării copiilor și a tinerilor noștri. Ei trebuie pregătiți să devină lucrători pentru Dumnezeu. Prin sfat și exemplu, atât părinții, cât și educatorii trebuie să imprime principiile adevărului și dreptății în mintea și inima tinerilor, astfel încât să devină bărbați și femei tari ca și oțelul pentru Dumnezeu și cauza Sa.

Părinții și educatorii nu apreciază măreția lucrării de educare a tinerilor, care le-a fost dată. Experiența copiilor lui Israel a fost consemnată pentru noi, cei „peste care a venit sfârșitul veacurilor” (1 Corinteni 10, 11). Ca și în acele vremuri, acum Domnul ar vrea să-și aibă copiii adunați nu în școli în care predomină influențele lumești, ci în școlile noastre, în care Cuvântul lui

Dumnezeu constituie temelia educației.

Dacă ar trebui să lucrăm vreodată cu maximă seriozitate, acum este acel moment. Vrajmașul presează din toate părțile asemenea unui potop. Numai puterea lui Dumnezeu ne poate salva copiii ca să nu fie măturați de valul răului. Răspunderea aflată asupra părinților, educatorilor și a membrilor bisericii -- aceea de a-și face partea în cooperarea cu Dumnezeu -- este mai mare decât o pot exprima cuvintele.

A-i pregăti pe tineri să devină oșteni adevărați ai Domnului Isus Hristos este cea mai nobilă lucrare care i-a fost încredințată vreodată omului. Numai acei bărbați și femei consacrate, care iubesc copiii și pot vedea în ei suflete ce trebuie salvate pentru Maestru, trebuie aleși ca profesori în școlile noastre. Acei profesori care studiază Cuvântul lui Dumnezeu așa cum trebuie vor fi conștienți de valoarea sufletelor aflate în grija lor și de la ei vor primi copiii o adevărată educație creștină.

În scenele finale ale istoriei acestui pământ, mulți dintre copii și tineri vor uimi lumea prin mărturia lor pentru adevăr, care va fi prezentată de ei cu simplitate, dar cu duh și tărie. Ei au fost învățați temerea de Domnul și inimile lor au fost sensibilizate printr-un studiu atent și plin de rugăciune, al Bibliei. În viitorul apropiat, mulți copii vor fi dăruți cu Duhul lui Dumnezeu și vor face o lucrare, proclamând adevărul, care, la vremea aceea, nu va putea fi făcută de membrii mai în vârstă ai bisericii.

Domnul va folosi școala bisericii ca un ajutor pentru părinți în educarea și pregătirea copiilor lor, pentru vremea ce ne stă înaintea. De aceea, biserica trebuie să ia în serios lucrarea școlară, făcând din ea ceea ce Domnul dorește să fie.

Nu ne putem permite să despărțim pregătirea spirituală de cea

intelectuală. Pregătirea intelectuală a copiilor trebuie echilibrată de o cunoaștere a lui Dumnezeu și a căilor Sale. Acest adevăr stă la temelia întregii cunoașteri adevărate. Locul nesfintei rivalități pentru onoarea lumii trebuie să fie luat de cea mai nobilă ambiție a elevilor noștri de a ieși din școală misionari pentru Dumnezeu, educatori care îi vor învăța pe alții ceea ce ei au învățat. Elevii care termină școala cu această țintă vor aduce la Hristos nu numai bărbați și femei, ci și copii și tineri. Ei vor face în lume o lucrare pe care toate puterile răului nu o pot împiedica.

Educatori, trebuie să vă conștientizați atât răspunderile, cât și privilegiile. Vă întrebați, poate: „Cine este destul de capabil pentru această lucrare?” „Harul Meu îți este de-ajuns” (2 Corinteni 12, 9) este asigurarea Marelui Educator. Dacă-L lași pe Isus în afara problemei, fără a căuta ajutorul Său, într-adevăr, misiunea îți este fără speranță. Dar, în înțelepciunea și puterea Lui, poți reuși în chip nobil.

Capitolul 21

Lucrarea care trebuie făcută pentru copiii noștri

Mi s-a atras atenția asupra bisericilor răspândite în diferite localități și mi s-a arătat că puterea lor depinde de creșterea lor în utilitate și eficiență. În toate bisericile noastre trebuie să existe școli, iar în aceste școli, buni profesori misionari. Este cât se poate de important ca profesorii să fie pregătiți pentru a-și face bine partea în importanta lucrare de educare a copiilor păzitorilor Sabatului, nu numai în cultura generală, ci și în Scripturi. Aceste școli, înființate în diferite localități și conduse de bărbați și femei, după caz, cu temere de Dumnezeu, vor fi făcute după aceleași principii cu școlile profeților.

O grijă deosebită trebuie acordată educării tineretului. Copiii trebuie educați pentru a deveni misionari; ei trebuie ajutați să înțeleagă limpede ce trebuie să facă pentru a fi mântuiți. Puțini dintre ei au o instruire esențială în cele sfinte. Dacă au o experiență religioasă, profesorii vor putea să comunice elevilor lor cunoștința dragostei lui Dumnezeu, pe care o dețin. Aceste lecții pot fi predate numai de cei care sunt, ei înșiși, convertiți cu adevărat. Aceasta este cea mai nobilă lucrare misionară pe care vreun om și-o poate asuma.

Chiar de mici, copiii trebuie învățați să citească, să scrie, să descifreze imagini, să aibă răspunderile lor. Ei pot înainta pas cu pas în această cunoaștere. Dar, înainte de orice altceva, ei trebuie învățați că temerea de Domnul este începutul înțelepciunii. Ei trebuie învățați rând pe rând, sfat după sfat, puțin câte puțin; dar obiectivul principal al profesorului trebuie să fie învățarea copiilor să-L cunoască pe Dumnezeu și pe Isus Hristos, pe care El L-a trimis.

Învățați-i pe copii că, peste tot, păcatul este definit de Scriptură drept „fărădelege” (1 Ioan 3, 4)... Învățați-i într-un limbaj simplu că trebuie să fie ascultători de părinți și să-și predea inimile lui Dumnezeu. Isus așteaptă să-i primească și să-i binecuvânteze, dacă vor veni la El, cerându-I să le ierte toate fărădelegile și să-i despovăreze de păcate. Iar când Îl roagă să le ierte toate fărădelegile, ei trebuie să-L creadă că așa va face.

Dumnezeu vrea ca orice copil de vârstă fragedă să fie copilul Lui, să fie adoptat în familia Sa. Oricât de mici ar fi, copiii pot fi membri ai căminului credinței și pot avea o experiență cât se poate de valoroasă. Pot avea o inimă blândă și dispusă să primească impresii durabile. Pot avea inimile pline de încredere și iubire față de Isus și pot trăi pentru Mântuitorul. Hristos va face din ei mici misionari. Întregul curs al gândurilor lor va fi schimbat și păcatul nu le va mai apărea drept ceva de dorit, ci ceva de ocolit și de urât.

Copiii mici, la fel ca și cei mai mari, vor avea de câștigat de pe urma acestei educații și, ușurând astfel realizarea planului de mântuire, profesorii vor primi binecuvântări în aceeași măsură cu elevii lor. Duhul Sfânt al lui Dumnezeu va imprima lecțiile în mintea receptivă a copiilor și ei vor înțelege ideile adevărului biblic, în simplitatea lor. Iar Domnul le va da acestor copii experiență misionară. El le va inspira gânduri pe care chiar profesorii lor nu le-au avut. Copiii care sunt educați vor fi martori ai adevărului.

Profesorii nervoși, ușor iritabili, nu trebuie așezați în fața tinerilor. Ei trebuie să-i iubească pe copii, fiindcă aceștia sunt membri mai tineri ai familiei Domnului. Domnul Se va interesa de acești copii, ca și de părinții lor. „Unde este turma care-ți fusese dată, turma de care erai așa de mândru?” (Ieremia 13, 20).

În lucrarea de educare a copiilor și tinerilor, profesorii nu trebuie să-și permită nici un cuvânt sau gest necontrolat, pentru că, făcând așa, transmit

elevilor același spirit pe care ei îl posedă. Domnul ar vrea ca în școlile noastre primare și, de asemenea, în cele de grad mai înalt, îngerii Săi să poată umbla, iar ordinea și principiile de conducere să fie ordinea și principiile cerului. Așa ceva mulți cred că este imposibil; dar orice școală trebuie să înceapă cu aceasta și să se străduiască să păstreze spiritul lui Hristos în ordine, comunicare, instruire, iar profesorii să se așeze în conul de lumină în care Dumnezeu îi poate folosi ca agenți ai Săi, pentru a reflecta caracterul Său. Educatorii trebuie să știe că, în calitate de instructori temători de Dumnezeu, ei au la orice oră ajutoare pentru a imprima în inima copiilor valoroasa lecție dată.

Domnul lucrează împreună cu orice profesor consacrat și este în interesul profesorului, să fie conștient de aceasta. Educatorii care se află sub controlul lui Dumnezeu primesc har, adevăr și lumină prin Duhul Sfânt, pentru a le împărtăși copiilor. Ei lucrează pentru cel mai mare Educator pe care lumea L-a avut vreodată și cât de nepotrivit ar fi ca ei să aibă un duh lipsit de bunătate, o voce aspră, plină de mânie! Prin aceasta, ei ar transmite propriile defecte copiilor.

O, de-am înțelege ce am putea realiza, dacă am învăța de la Isus! Izvoarele cerești de pace și bucurie, desferecate în sufletul educatorului de cuvintele minunate ale inspirației, vor deveni un puternic râu al influenței, binecuvântându-i pe toți cu care acesta intră în contact.

Să nu vă gândiți că Biblia va fi o carte plictisitoare pentru copii. Cu un instructor înțelept, Cuvântul va deveni din ce în ce mai de dorit, va fi pentru copii ca pâinea vieții, care nu se învechește niciodată. Există în Biblie o prospețime și o frumusețe care îi atrage și îi încântă pe copii și pe tineri. Ea este ca soarele care radiază pe pământ, oferindu-și strălucirea și căldura, fără însă a le termina vreodată. Prin lecțiile din istoria biblică și în doctrină, copiii și tinerii vor afla că toate celelalte cărți sunt inferioare Scripturii. Ei pot găsi în Biblie fântâna harului și a iubirii.

Duhul Sfânt și plin de învățăminte al lui Dumnezeu este în Cuvântul Său. O nouă și prețioasă lumină strălucește cu putere de pe fiecare pagină. Adevărul este scos la iveală prin ele, iar cuvintele și propozițiile, strălucind și potrivindu-se cu orice ocazie, sunt glasul lui Dumnezeu care vorbește.

Avem nevoie să-L recunoaștem pe Duhul Sfânt ca luminător al nostru. Lui Îi place să Se adreseze copiilor și să le descopere frumusețile și bogățiile Cuvântului. Făgăduințele rostite de Marele Învățător vor captiva simțurile și vor anima sufletul copilului cu o putere spirituală care este divină. În mintea lor receptivă, se va dezvolta o familiarizare cu lucrurile sfinte, care va fi ca o baricadă împotriva ispitelor vrăjmașului.

Lucrarea educatorilor este o lucrare importantă. Ei trebuie să facă din Cuvântul lui Dumnezeu meditația lor. Dumnezeu va comunica prin Duhul Său Sfânt cu sufletul. Rugați-vă, în vreme ce studiați: „Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii tale” (Psalmii 119, 18). Atunci când, prin rugăciune, educatorul se va sprijini pe Dumnezeu, Duhul lui Hristos va veni peste el, și Dumnezeu va lucra astfel prin el, la mintea elevului. Duhul Sfânt umple mintea și inima cu speranță, curaj și imagini biblice, care vor fi transmise elevului. Cuvintele adevărului vor crește în importanță și vor căpăta o lărgime și o adâncime ale înțelesului pe care niciodată instructorul nu le-a visat. Frumusețea și valoarea Cuvântului lui Dumnezeu au o influență transformatoare asupra minții și caracterului; scânteile iubirii cerului vor cădea în inima copiilor ca o inspirație. Putem aduce la Hristos sute și mii de copii, dacă vom lucra pentru ei. (Special Testimonies to the Battle Creek Church -- 15 decembrie, 1897, Cooranbong).

Capitolul 22

Lucrarea școlii Bisericii

Biserica are o lucrare specială de făcut în educarea și pregătirea copiilor ei, pentru ca aceștia, frecventând unele școli sau oricare alte societăți, să nu poată fi influențați de cei cu obiceiuri rele. Lumea este plină de fărâdelege și de neglijarea voinței lui Dumnezeu. Orașele au devenit asemenea Sodomei, și copiii noștri sunt zilnic expuși multor rele. Aceia care frecventează școlile publice se asociază adesea cu copiii care au fost mai neglijăți decât ei, copii care, dincolo de timpul petrecut în sălile de clasă, sunt lăsați să capete o educație a străzii. Inima tinerilor este ușor impresionabilă, și, dacă cei din preajma lor nu au un caracter bun, Satana îi va folosi pe acești copii nesupravegheați să-i influențeze pe copiii care sunt mai atent educați. Astfel, înainte ca părinții păzitori ai Sabatului să-și dea seama, copiii lor învață lecțiile depravării, iar sufletele lor sunt corupte....

Nevoia de școli ale Bisericii

Multe familii, care în scopul educării copiilor lor se mută în locuri unde există mari școli ale noastre, ar face un serviciu mai bun Domnului, dacă ar rămâne acolo unde sunt. Ei trebuie să încurajeze comunitatea din care fac parte, ca să înființeze o școală a bisericii, în care copiii din zonă să poată primi o completă și practică educație creștină. Ar fi mult mai bine pentru copiii lor, pentru ei înșiși și pentru cauza lui Dumnezeu dacă ar rămâne în bisericile mai mici, acolo unde este nevoie de ajutorul lor, în loc să meargă în comunități mai mari, unde, din cauză că nu este nevoie de ei, există o constantă ispită de a cădea în inactivitate spirituală.

Oriunde se află o mică grupă de păzitori ai Sabatului, părinții trebuie să

se unească pentru a asigura un loc pentru școală, în care copiii și tinerii lor să poată învăța. Ei vor angaja un profesor creștin care, ca un misionar devotat, îi va educa pe copii astfel încât să devină și ei misionari....

Caracterul școlilor Bisericii și al profesorilor lor

Caracterul lucrării făcute în școlile bisericii noastre trebuie să fie de cea mai înaltă calitate. Isus Hristos, Răscumpărătorul, este singurul remediu pentru o educație greșită, iar lecțiile din Cuvântul Său vor fi prezentate în permanență tinerilor, sub cea mai atractivă formă. Disciplina școlii trebuie să completeze educația de acasă, și atât în cămin, cât și la școală, simplitatea și evlavlia trebuie menținute. Va trebui să fie găsiți bărbați și femei care au talent pentru a lucra în aceste mici școli și care nu pot lucra pentru profit într-una mai mare. Pe măsură ce predau studii biblice, ei înșiși își vor îmbogăți educația.

Va trebui să fim foarte precauți în alegerea profesorilor, știind că aceasta este o problemă solemnă. Selecția o vor face oameni înțelepți, care au discernământ în privința caracterului, pentru că este nevoie de cel mai mare talent pentru educarea și modelarea minții tinerilor și pentru a desfășura cu succes multele aspecte ale lucrării ce trebuie făcute de profesori în școlile noastre. Nimeni cu o slabă pregătire profesională nu trebuie pus la lucru în vreuna din școlile noastre. Nu puneți ca profesori pentru educarea copiilor mici profesori fără experiență, care nu au încă abilitatea de a conduce, deoarece eforturile lor nu vor putea împiedica dezordinea. Ordinea este prima lege a cerului și, sub acest aspect, fiecare școală a noastră trebuie să fie un model al cerului.

Este dăunător să-i expui pe elevi influenței unor profesori mândri și lipsiți de afecțiune. Un astfel de profesor va face mult rău copiilor, acestor caractere aflate în plină și rapidă formare. Dacă profesorii nu sunt dispuși să

se supună lui Dumnezeu, dacă nu au dragoste pentru copiii pe care îi conduc sau dacă manifestă părtinire pentru cei care le încântă imaginația și indiferență pentru ceilalți mai puțin atractivi sau care sunt neastâmpărați și răi, atunci ei nu trebuie angajați, pentru că rezultatul va fi o pierdere de suflete pentru Hristos.

Pentru copii, este nevoie mai ales de profesori cu calm și buni, care manifestă îngăduință și dragoste pentru aceia care au cel mai mult nevoie de așa ceva. Isus iubea copiii.... El Se purta întotdeauna cu blândețe și respect cu ei, iar profesorii trebuie să-I urmeze exemplul. Ei trebuie să aibă adevăratul spirit misionar, pentru că tinerii trebuie educați să devină misionari.

Școlile noastre au nevoie de profesori cu înalte calități morale, de oameni în care se poate avea încredere, oameni tari în credință și care au tact și răbdare, care umblă cu Dumnezeu și se feresc chiar și de aparențele rele....

Rezultatele lucrării, obținute prin școala Bisericii

Atunci când sunt bine conduse, școlile noastre pot fi mijloace de ridicare a standardului adevărului acolo unde au fost înființate, deoarece copiii care primesc o educație creștină vor fi martori pentru Hristos. După cum copilul Isus a descifrat în Templu taine pe care preoții și conducătorii nu le putuseră desluși, tot așa, la sfârșitul lucrării pe acest pământ, copiii care au fost educați cum se cuvine vor rosti, în simplitatea lor, cuvinte ce îi vor uimi pe cei care acum vorbesc de „o educație superioară.”

Așa cum copiii cântau „Osana, binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului” (Marcu 11, 9), și în acele ultime zile, glasuri de copii se vor înălța pentru a da ultima solie de avertizare unei lumi care piere. Când inteligențele cerești vor vedea că oamenilor nu li se permite să prezinte

adevărul, Duhul lui Dumnezeu va veni peste copii și ei vor face o lucrare de proclamare a adevărului pe care lucrătorii mai în vârstă nu o vor putea face, fiindu-le îngrădite posibilitățile.

Școlile noastre sunt destinate de Dumnezeu să-i pregătească pe copii pentru această mare lucrare. În ele, ei vor fi instruiți în adevărurile speciale ale timpului și în lucrarea misionară practică. Ei vor fi înrolați în armata de lucrători pentru ajutarea celor slabi și suferinzi. Copiii pot participa la lucrarea misionară medicală și, prin mica lor contribuție, pot ajuta la înaintarea ei. Prin micile lor eforturi, multe suflete vor fi câștigate la adevăr. Prin ei, solia lui Dumnezeu, solia sănătății și a mântuirii, vor fi transmisă tuturor neamurilor. Biserica trebuie să aibă grijă de mieii turmei. Să-i educăm și să-i instruim pe copii pentru a-L sluji pe Dumnezeu, întrucât ei sunt moștenirea Lui. (Testimonies for the Church 6:193-203).

Uneori, sistemul de apreciere a elevilor este un impediment pentru reala lor dezvoltare. La început, unii copii pricep mai greu, iar profesorul lor trebuie să dea dovadă de multă răbdare. Dar, după scurtă vreme, este posibil ca acești copii să învețe atât de ușor, încât să-l uimească pe profesor. Alții pot să pară strălucitori, dar cu timpul să demonstreze că au înmugurit prea brusc. Sistemul limitării la aprecierea rigidă a copiilor prin note nu este înțelept.

Cu greu poate fi evaluată însemnătatea virtuților fizice ale educatorului. Cu cât sănătatea acestuia este mai bună, cu atât mai bună îi va fi lucrarea. Minte nu poate fi lucidă pentru a gândi și viguroasă pentru a acționa, dacă puterile fizice suportă consecințe ale slăbiciunii și bolii. Sufletul este impulsivat de minte, dar dacă din cauza slăbiciunii fizice mintea își pierde vigoarea, canalul spre sentimente și motive mai înalte este afectat, iar profesorul va fi mai puțin capabil să facă diferența între bine și rău. Când suferi din cauza unei sănătăți șubrede, nu e ușor să ai răbdare și să fii voios sau să acționezi integru și drept.

Capitolul 23

Hristos ca exemplu și învățător pentru tineri

Exemplul lui Hristos este o lumină atât pentru tineri, cât și pentru cei în vârstă, întrucât copilăria și tinerețea Lui au fost reprezentative. Din anii cei mai timpurii, exemplul Lui a fost desăvârșit. De mic copil, El era ascultător de părinții Lui și de legile naturii, iar „harul lui Dumnezeu era peste El” (Luca 2, 40).

Isus nu și-a dedicat timpul pentru distracții, așa cum fac mulți tineri. El a studiat Cuvântul până ce expresiile lui i-au devenit familiare. Chiar din copilărie, viața și toate obiceiurile Sale au fost în armonie cu Scripturile și El era priceput în folosirea lor. Înainte de a studia Cuvântul scris, Isus a studiat cartea naturii, găsim desfătare în frumusețea lucrurilor care făceau parte din propria Lui creațiune. El era solidar cu umanitatea în toate diversele ei bucurii și neazuri, identificându-Se cu toți -- cu cei slabi și neajutorați, cu cei căzuți, cu cei în nevoie și cu cei necăjiți.

În învățătura Sa, Își procura ilustrațiile din marea comoară a vieții practice și din natură. Idei necunoscute erau ilustrate de fapte și lucruri cunoscute, de adevărurile sacre și de aspectele naturale, firești, cu care oamenii erau cât se poate obișnuiți. Toate acestea vorbeau inimilor și lăsaau cele mai adânci impresii în mintea oamenilor.

Cuvintele lui Isus puneau învățăturile din natură într-o lumină nouă și le făceau să constituie o nouă revelație. El putea vorbi despre lucruri pe care însăși mâna Lui le-a făcut, pentru că ele aveau calități și proprietăți care-I aparțineau în mod special. În natură, ca și în paginile sfinte ale Vechiului Testament, sunt descrise adevărurile monumentale, importante. În învățătura

Sa, Isus a explicat acestea, legându-le de frumusețea lucrurilor din natură.

În interpretarea lui Isus, floarea și copacul, sămânța semănată și rodul secerat, conțineau lecții despre adevăr. El lua frumosul nufăr și-l dădea în mâna copiilor și a tinerilor, iar în vreme ce aceștia se uitau la fața Lui tânără, strălucind de razele luminii care venea de la Tatăl Său, Isus le preda lecția: „și de ce vă îngrijorați de îmbrăcăminte? Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu țes; totuși, vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre ei. Așa că, dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este, dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor?” (Matei 6, 28-30).

În lucrarea Sa de Învățător al oamenilor, Hristos nu i-a pierdut niciodată din vedere pe copii. Când era istovit de agitația și învălmășeala cetăților aglomerate, de întâlnirile cu oameni vicleni și ipocriți, sufletul Său găsea odihnă și pace în societatea copiilor inocenți. Prezența Lui nu-i respingea niciodată. Inima largă și plină de iubire putea înțelege încercările și nevoile copiilor și găsea fericire în micile bucurii; El îi lua în brațe și-i binecuvânta.

În acei copii pe care îi întâlnea, Isus vedea viitori bărbați și femei care aveau să devină beneficiari ai harului Său și supuși ai Împărăției Sale, viitori martori pentru cauza Lui. În știa că acei copii Îl vor asculta și Îl vor accepta ca Răscumpărător mult mai ușor decât oamenii mari, dintre care mulți erau înțelepți în felul lumii, dar greoi la inimă. În învățătura Sa, El a coborât la nivelul lor de înțelegere. El, Maiestatea cerului, nu pregeta să răspundă la întrebările celor mici și să-și simplifice importantele lecții pentru a corespunde înțelegerii lor de copii. El planta în mintea lor, aflată în creștere, sămânța adevărului care, în anii următori, avea să răsară și să facă rod pentru viața veșnică.

Părinți și educatori, Isus spune și azi: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți” (Matei 19, 14). Ei sunt cei mai sensibili la învățătura creștină, inima lor este deschisă influențelor sfinte și drepte și puternice pentru a reține impresiile primite. (Special Testimonies On Education, 62-64, scrisă la 17 mai, 1896).

A dezvolta mintea și inima tinerilor și a nu le împiedica creșterea printr-un control nepermis al unei minți asupra alteia, cere tact și înțelegere. Este nevoie de profesori capabili să abordeze în mod înțelept caracterul în diferitele lui faze, care sunt gata să observe și să creeze toate premisele facerii de bine, care au entuziasm, care sunt „apți de a-i învăța pe alții” și care pot inspira energie și curaj.

Capitolul 24

Lecția din Biblie

În tot ceea ce au scris oamenii, unde am putea găsi altceva cu un asemenea impact asupra inimii, altceva atât de potrivit pentru trezirea interesului celor mici, ca istorisirile Bibliei? Prin aceste istorisiri simple pot fi explicate marile principii ale Legii lui Dumnezeu. Astfel, prin ilustrațiile cele mai potrivite pentru înțelegerea copiilor, părinții și educatorii pot împlini de foarte timpuriu porunca Domnului, referitoare la preceptele Sale: „Să le întipărești în mintea copiilor tăi, și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula” (Deuteronom 6, 7).

Folosirea parabilelor, a tablei de scris și a hărților vor fi de ajutor în explicarea acestor lecții și în fixarea lor în memorie. Părinții și educatorii trebuie să caute în permanență metode mai bune. Predarea învățăturilor Bibliei trebuie să beneficieze de gândirea noastră cea mai creativă, de cele mai bune metode ale noastre și de cel mai serios efort.

Pentru eficiența studiului trebuie stimulat interesul copilului. În special cel care are de-a face cu copiii și cu tinerii -- aceștia deosebindu-se mult în ceea ce privește dispoziția, pregătirea și felul de a gândi -- nu trebuie să piardă din vedere acest lucru. Învățându-i pe copii Biblia, putem câștiga mult, dacă le cunoaștem predilecțiile minții, lucrurile de care ei sunt interesați și dacă stărnim interesul de a vedea ce zice Biblia despre aceste lucruri. Cel care ne-a creat cu această varietate de aptitudini are, în Cuvântul Său, câte ceva pentru fiecare. Văzând că lecțiile Bibliei se aplică propriilor vieți, învățați-i pe copii să privească această carte ca un sfătuitor al lor.

Învățați-i să-i aprecieze uimitoarea frumusețe. Multe cărți lipsite de valoare, cărți excitante și nesănătoase, sunt recomandate sau cel puțin îngăduite copiilor, datorită presupusei lor valori literare. De ce să ne îndrumăm copiii să bea din aceste izvoare poluate, când ei pot avea acces liber la fântânile curate ale Cuvântului lui Dumnezeu? Biblia are o plinătate, o putere, o adâncime a înțelesului, care sunt inepuizabile. Încurajați-i pe copii și pe tineri să-i caute comorile, atât cele de gândire, cât și cele de expresie.

În vreme ce frumusețea acestor prețioase lucruri le captivează mintea, o putere ce supune le va atinge inima. Ei vor fi atrași spre Cel care li S-a arătat în acest mod și puțini vor fi aceia care să nu dorească să cunoască mai mult despre lucrările și căile Lui.

Biruința credinței

Copiii și tinerii au multe de învățat cu privire la credința timpurie: „Ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră” (1 Ioan 5, 4). Această credință nu trebuie dirijată spre sentimente ireale și superstiții. Eliminați asemenea idei din învățătura voastră și dați copiilor și tinerilor aceleași gen de instruire pe care-l dădea Hristos -- lecții de credință, bazate pe un hotărât: „Așa zice Domnul”

Lucrarea de biruire a răului trebuie făcută prin credință. Cei care merg pe câmpul acestei lupte vor vedea că trebuie să-și pună întreaga armătură a lui Dumnezeu. Scutul credinței le va asigura protecția și îi va face să fie mai mult decât biruitori. În afară de credința în Domnul oștirilor și ascultarea de poruncile Sale, nimic nu le va fi de folos. Armate uriașe, dotate cu orice fel de facilități, nu vor folosi la nimic în ultimul mare conflict. Fără credință, îngerul oștirii nu poate fi de folos. Numai trăirea în credință îi va face pe oameni de neînvins și capabili să stea neclintiți și statornici în fața răului,

până la sfârșit.

Bărbații și femeile tinere, care nu dau semne că adevărul și-a început lucrarea de sfințire asupra inimii lor, nu vor reuși să fie profesori în școala noastră. Nimeni nu trebuie să aleagă locul cel mai ușor și să caute să înțeleagă numai ceea ce-i place din Cuvântul lui Dumnezeu, conformându-se acelor lucruri care se potrivesc dorințelor lor și eschivându-se de la cele care se interpun înclinațiilor proprii și cer renunțare la sine și luarea crucii. În mod special, ar trebui ca profesorii copiilor și ai tinerilor să fie ei înșiși niște învățăcei pe calea ascultării. Adevărata credință Îl întreabă pe Domnul: „Ce trebuie să fac?” și atunci când calea este arătată de Maestru, credința va fi gata să-I împlinească voia cu orice preț și cu orice sacrificiu.

Educatori, studiați simplitatea Scripturilor, astfel încât să puteți lămuri minților tinere adevărurile lor. Dorința voastră permanentă pentru binele prezent și veșnic al copiilor pe care-i aveți în grijă vă va pune de multe ori pe genunchi pentru a căuta sfatul Celui care este prea înțelept pentru a greși, prea bun pentru a vă lăsa în neajutorarea înțelepciunii voastre.

Învățătura biblică trebuie făcută eficientă prin viața sfântă a educatorului. Profesorii temători de Dumnezeu vor aplica în viața lor orice principiu pe care caută să-l imprime în mintea copiilor. Ei nu-L văd pe Tatăl lor ceresc decât prin ochii credinței, dar au învățat despre El și-I descoperă dragostea în cele mai grele încercări. Ei nu-L judecă pe Creatorul lor pentru ceea ce primesc. Ei sunt părtași ai naturii Sale divine și se pot încrede în Cel ce nu și-a cruțat pe singurul Fiu, știind că, o dată cu El, le va oferi tot ce le trebuie pentru binele lor spiritual și veșnic.

Dacă și-a însușit lecțiile de la Isus Hristos și le-a învățat pentru a le aplica pe de-a-ntregul în propria sa viață, educatorul va putea să-i învețe și pe alții cu succes. Aceia care sunt zilnic discipoli ai Marelui Învățător vor avea

un cât se poate de prețios seif din care să scoată lucruri noi și lucruri vechi.

Profesorilor din școlile noastre, am să le spun: „Fiți conștienți de controlul Duhului Sfânt. Arătați în viața voastră puterea transformatoare a adevărului. Faceți tot ce puteți pentru a vă perfecționa capacitățile și a vă putea astfel învăța elevii cum să fie mai buni”.

De îndată ce mintea voastră este în armonie cu mintea lui Dumnezeu, veți fi puși în contact cu o inteligență care vă va arăta lecțiile de neprețuit în lucrarea de învățare a altora. Când veți spune copiilor istoria Calvarului, chiar sufletele voastre vor fi înălțate deasupra tristeții și descurajării. Privind la infinitul sacrificiu al Răscumpărătorului vă va pieri orice dorință după lucrurile acestei lumi.

Capitolul 25

Învățând din natură

Dacă Biblia trebuie să se afle pe primul loc în educarea copiilor și a tinerilor, cartea naturii este a doua, ca importanță. Lucrările lui Dumnezeu mărturisesc despre dragostea și puterea Lui. El a chemat lumea la existență, cu tot ce conține ea. Dumnezeu este un iubitor de frumos. În lumea pe care a creat-o pentru noi, El nu ne-a pus la dispoziție doar ceea ce ar fi necesar pentru confortul nostru, ci a umplut cerurile și pământul de frumusețe. Vedem dragostea și grija Lui în bogatele câmpuri de toamnă, iar zâmbetul Lui în vesela rază de soare. Mâna Lui a făcut stâncile și munții semeți. Falnicii copaci cresc la porunca Lui. El a întins covorul de catifea verde peste pământ și l-a presărat cu arbuști și flori.

De ce oare a înveșmântat El pământul și pomii în verde viu și nu în sumbrul și întunecatul cenușiu? Nu pentru a fi mai plăcuți ochilor Lui? Iar inimile noastre, să nu fie ele pline de mulțumire când citim dovezile înțelepciunii și iubirii Sale în minunile propriei creațiuni?

Aceeași energie creativă, care a dus lumea la existență, este încă în exercițiu în susținerea universului și continuarea activității în natură. Mâna lui Dumnezeu conduce planetele și mersul lor ordonat prin univers. Nu prin putere proprie își continuă, an de an, pământul mișcarea în jurul soarelui și-și procură ceea ce ne dăruie. Cuvântul lui Dumnezeu controlează elementele naturii. El acoperă cerul cu nori și pregătește ploaie pentru pământ. El face văile roditoare și „să răsară iarba pe munți” (Psalmii 147, 8).

Prin puterea Lui, vegetația înflorește, frunzele înverzesc și florile îmbobocesc.

Întreaga natură este destinată să fie un interpret al lucrurilor lui Dumnezeu. Pentru Adam și Eva, în căminul lor din Eden, natura era plină de cunoașterea lui Dumnezeu și de învățăminte divine. Urechile lor atente erau familiarizate cu glasul înțelepciunii. Înțelepciunea vorbea ochiului și era primită în inimă, pentru că ei comunicau cu Dumnezeu în mijlocul creațiunii Lui. De îndată ce sfânta pereche a călcat Legea Celui Prea Înalt, strălucirea de la fața lui Dumnezeu s-a depărtat de pe chipul naturii. Acum, natura este degradată de păcat. Dar parabolele lui Dumnezeu încă nu s-au șters; chiar și acum, dacă este corect cercetată și interpretată, natura vorbește despre Creatorul ei.

Cea mai eficientă cale de a-i învăța pe păgâni, care nu-L cunosc pe Dumnezeu, este calea prezentării Lui prin ceea ce a creat. În acest fel, mult mai ușor decât prin orice altă metodă, ei pot fi făcuți să-și dea seama de diferența dintre idolii lor -- lucrarea mâinilor lor -- și adevăratul Dumnezeu, Cel care a făcut cerurile și pământul. Există în aceste lecții luate din natură o simplitate și o puritate care le fac să fie cele mai valoroase. Copiii și tinerii au nevoie ca lecțiile lor să fie extrase din această sursă. Prin ea însăși, frumusețea naturii conduce sufletele departe de păcat și de atracțiile lumii, către puritate și pace, către Dumnezeu.

Din acest motiv, cultivarea pământului este o activitate bună pentru copii și tineret. Ea îi pune în legătură directă cu natura și cu natura lui Dumnezeu. și, pentru a putea beneficia de acest avantaj, trebuie, pe cât posibil, ca școlile noastre să dispună de grădini de flori și terenuri de cultivat.

O educație în astfel de condiții este în concordanță cu direcțiile pe care le-a dat Dumnezeu în ceea ce privește instruirea tinerilor, dar se află în contrast cu metodele folosite în majoritatea școlilor. Mentea elevilor a fost solicitată cu cărți de știință și de filozofie, în care măcăcinii scepticismului au

fost doar parțial disimulați. Cărți conținând ficțiuni sau lucrări de autori, care, deși s-ar putea să scrie despre subiecte din Scripturi, vehiculează interpretări fanteziste, proprii. Învățătura acestui fel de cărți este ca o sămânță plantată în inimă. Ea crește, aduce roadă și un seceriș plin al necredinței este recoltat. Iar rezultatul se vede în decăderea familiei umane.

O întoarcere la metode mai simple va fi apreciată de copii și tineri. Lucrarea în grădină și pe câmp va fi o schimbare agreabilă în rutina istovitoare a lecțiilor abstracte, care n-ar trebui niciodată să îngrădească mințile tinere. Această schimbare va fi bună îndeosebi pentru copiii și tinerii agitați, pentru care lecțiile din cărți sunt epuizante și greu de ținut minte. Studiul în natură va fi sănătate și fericire pentru ei, iar impresiile create nu li se vor șterge din minte, ci, dimpotrivă, vor fi asociate cu lucruri pe care ei le văd mereu.

În lumea naturii, Dumnezeu a pus în mâinile copiilor cheia vistieriei Cuvântului Său. Cele nevăzute sunt ilustrate prin cele văzute. Înțelepciunea divină, adevărul veșnic, harul infinit, sunt înțelese prin lucrurile pe care le-a făcut Dumnezeu. Lăsați atunci copiii și tinerii să se familiarizeze cu natura și legile ei. Să le fie dezvoltată mintea la cea mai înaltă capacitate, iar puterile fizice antrenate pentru îndatoririle practice ale vieții. Dar arătați-le, de asemenea, că Dumnezeu a făcut această lume frumoasă, pentru că El Se bucură de fericirea noastră și pregătește pentru noi o lume și mai frumoasă, acolo unde nu va mai fi păcat. Cuvântul lui Dumnezeu afirmă: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la mintea omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Corinteni 2, 9).

Îndeosebi copiii mici trebuie să se apropie de natură. În loc să-i încătușăm în corsetele modei, mai bine să-i lăsăm liberi, ca și mieii, ca să se joace sub dulcea și înviorătoarea mângâiere a soarelui. Arătați-le pomii și florile, umila iarbă și arborii falnici, cu a căror frumusețe, delicatețe și

varietate de forme să se obișnuiască. Învățați-i să vadă înțelepciunea și dragostea lui Dumnezeu în lucrurile create de El și, în vreme ce inimile lor cresc de bucurie și dragoste plină de recunoștință, lăsați-i să se unească în cântări de mulțumire cu păsările cerului.

Învățați-i pe copii și tineri să privească la realizările Marelui Artist și să imite grația naturii în formarea caracterului lor. Pe măsură ce dragostea lui Dumnezeu le câștigă inima, viața lor va primi frumusețea sfințeniei. Astfel, ei își vor folosi capacitățile spre binecuvântarea altora și slava lui Dumnezeu. (Special Testimonies On Education, 58-62, scrisă în 20 mai, 1896).

Natura este plină de lecții despre dragostea lui Dumnezeu. Fiind corect înțelese, aceste lecții conduc spre Creator. Ele arată dinspre natură spre natura lui Dumnezeu, învățând acele simple și sfinte adevăruri care limpezesc mintea și o aduc în strânsă legătură cu Dumnezeu.

Marele Învățător poruncește naturii să reflecte lumina ce trece dincoace de pragul cerului, pentru ca oamenii să poată fi conduși la ascultare de Cuvântul Său. Iar natura împlinește dorința Creatorului ei. Inimii înmuiate de harul lui Dumnezeu, soarele, luna, stelele, falnicii copaci și florile câmpiei îi exprimă solia lor de îndrumare și sfat. Semănarea seminței sugerează minții semănarea spirituală a seminței adevărului. Copacul declară sus și tare că un pom bun nu poate aduce roadă rea, după cum nici un pom rău nu poate aduce roadă bună. „Îi veți cunoaște după roadele lor” (Matei 7, 16). Chiar și neghina are o lecție să ne învețe. Ea este sămânța semănată de Satana și, dacă este lăsată, va împiedica creșterea grâului.

Când omul este împăcat cu Dumnezeu, lucrurile din natură îi vorbesc în cuvintele înțelepciunii cerești, purtând mărturie pentru adevărul veșnic al Cuvântului lui Dumnezeu. Când Isus ne prezintă înțelesul lucrurilor din natură, știința adevăratei religii luminează puternic, explicând relația dintre

Legea lui Dumnezeu și lumea naturală și cea spirituală.

Rândunica și cocorul observă schimbările anotimpurilor. Ei migrează dintr-o țară în alta pentru o climă mai potrivită confortului și fericirii lor, după cum le-a hărăzit Domnul. Ele ascultă de legile care le guvernează viața. Dar ființele făcute după chipul lui Dumnezeu nu-L onorează prin ascultare de legile naturii. Nesocotind legile care guvernează organismul uman, ei se descalifică pentru slujirea lui Dumnezeu. El le trimite avertizări pentru a-i atenționa de felul în care calcă Legea Sa atunci când nu respectă legile vieții. Dar obiceiul e puternic, iar ei nu dau curs atenționării. Zilele sunt pline de suferință fizică, iar mintea este tulburată, din cauză că sunt hotărâți să-și urmeze practicile rele. Ei nu vor să judece de la cauză la efect și-și sacrifică sănătatea, liniștea și fericirea datorită ignoranței și egoismului lor.

Înțeleptul se adresează celui nepăsător, cu următoarele cuvinte: „Du-te la furnică, leneșule; uită-te cu băgare de seamă la căile ei, și înțelepțește-te! Ea nu are nici căpetenie, nici priveghetor, nici stăpân; totuși își pregătește hrana vara, și strânge de ale mâncării în timpul secerișului.” (Proverbe 6, 6-8). Locuințele pe care le fac furnicile dovedesc îndemânare și perseverență. Ele duc câte un singur bob o dată, dar, prin răbdare și perseverență, fac minuni.

Solomon arată spre hărnicia furnicii, ca un reproș pentru aceia care își irosesc timpul în trândăvie sau în practici ce degradează sufletul și trupul. Furnica se pregătește pentru anotimpul ce urmează, dar mulți dintre cei dăruiți cu rațiune nu reușesc să se pregătească pentru viitorul unei vieți veșnice.

Soarele, luna, stelele, stâncile solide, râul ce se revarsă continuu, infinitul și neliniștitul ocean ne predau lecții pe care toți ar trebui să le urmeze.

Capitolul 26

Sub disciplina lui Hristos

Orice profesor care are de-a face cu educarea tinerilor trebuie să-și amintească de faptul că copiii sunt influențați de atmosfera creată de el, fie că este plăcută sau neplăcută. Dacă profesorul este în legătură cu Dumnezeu, dacă Hristos locuiește în inima sa, atunci duhul pe care-l nutrește va fi simțit de copii. Dacă profesorii intră în clasă cu un duh mâniat, atmosfera din jurul copiilor va purta și ea această amprentă.

Profesorii care lucrează în această parte a viei Domnului trebuie să fie stăpâni pe ei, să-și controleze reacțiile și sentimentele și să le supună Duhului Sfânt. Ei trebuie să dovedească nu o experiență unilaterală, ci o minte bine echilibrată, un caracter simetric. Învățând zilnic, ei înșiși, în școala lui Hristos, acești profesori îi pot educa cu înțelepciune pe copii și pe tineri. Stăpâni pe știință, stăpâni pe sine, sub disciplina lui Hristos și având o legătură vie cu Marele Învățător, ei vor poseda o cunoaștere inteligentă a religiei practice și, păstrându-și propriile suflete în dragostea lui Dumnezeu, ei vor ști cum să exercite grația răbdării și a îngăduinței creștine. Ei vor realiza că au de cultivat cel mai important lot din via Domnului și-și vor înălța inima spre Dumnezeu, în rugăciune sinceră: „Doamne, fi-mi Tu modelul meu”, apoi, urmându-L pe Hristos, ei vor face lucrarea Lui.

Profesorilor li se cer minți echilibrate și caractere simetrice în orice privință. Lucrarea de educare nu trebuie lăsată pe mâinile unor profesori tineri, care nu știu cum să se ocupe de mințile omenești, care n-au învățat niciodată să se supună disciplinei lui Isus Hristos, predându-I chiar și gândurile lor. Aceștia știu atât de puțin despre puterea de control a harului asupra inimii și a caracterului, încât mult din ceea ce au în minte trebuie abandonat, pentru a învăța lecții cu totul noi în experiența creștină.

Sunt tot felul de caractere de abordat în lucrarea cu copiii și tinerii ale căror minți sunt impresionabile. Mulți dintre copiii care frecventează școlile noastre nu au primit o educație bună acasă. Unii au fost lăsați să facă ce vor ei, alții au fost în permanență criticați și s-au descurajat -- prea puțină amabilitate și voioșie li s-a arătat și prea puține cuvinte de apreciere au fost rostite. Ei au moștenit caracterele defectuoase ale părinților lor, iar disciplina căminului nu le-a fost de folos în formarea unui caracter bun. A pune ca profesori pentru astfel de copii pe niște tineri, care nu au cultivat o adâncă și serioasă dragoste pentru Dumnezeu și pentru sufletele pentru care Isus a murit, înseamnă a face o greșală care ar putea avea drept rezultat pierderea multor suflete. Aceia care n-au răbdare și se enervează ușor nu trebuie să fie puși educatori.

Educatorii trebuie să nu uite că ei nu lucrează cu oameni maturi, ci cu copii care trebuie să învețe totul și că unora le este mult mai greu să învețe decât altora. Elevul mai greu la învățătură are nevoie de mai multă încurajare decât primește de obicei. Dacă pentru aceste minți diferite sunt puși profesori cărora le place să dea ordine, să dicteze și să-și scoată în evidență autoritatea, profesori părtinitori, care au elevi favoriți, pentru care își manifestă vizibil preferința, în timp ce pe ceilalți îi tratează exigent și aspru, rezultatul va fi confuzie și nesupunere. Profesori care nu sunt binecuvântați cu o dispoziție plăcută, echilibrată, pot fi puși să lucreze cu copiii, dar este o mare nedreptate făcută celor pe care-i educă.

Se poate ca profesorul să posede suficientă educație și cunoștințe de cultură generală, dar a fost el certificat ca având tactul și înțelepciunea necesare lucrării cu mintea omului? Dacă profesorii nu au iubirea lui Hristos în inima lor, nu sunt potriviți pentru a purta grelele responsabilități puse asupra celor ce-i educă pe tineri. Lipsindu-le înalta educație, ei nu știu să lucreze cu mintea omului. Inimile lor, nesupuse, se luptă pentru a domina. Dar a supune mintea și caracterul în formare ale copiilor unei astfel de

discipline înseamnă a le produce răni și cicatrice care nu vor mai dispărea niciodată.

Întrebați-vă, voi, educatori, care vă faceți lucrarea nu numai pentru câțiva ani, ci pentru veșnicie: „Este dragostea lui Hristos cea care mă conduce atunci când lucrez cu sufletele pentru care El și-a dat viața? Dispar vechile mele trăsături de caracter, în neconcordanță cu voința lui Dumnezeu, sub disciplina Lui, lăsând ca în locul lor să se instaleze calități opuse? Sau, prin cuvintele mele nesfinte, prin lipsa mea de răbdare și prin căutarea înțelepciunii omenești, îi întăresc pe acești tineri în duhul lor stricat?”

Când profesorul manifestă lipsă de răbdare sau irascibilitate față de un copil, e posibil ca pricina să nu fie nici pe jumătate copilul, ci mai degrabă profesorul însuși. Profesorii obolesc în munca lor cu copiii și ceva, poate, din ceea ce fac sau spun aceștia nu este în asentimentul lor. Vor lăsa ei, în acest caz, prin lipsă de tact și înțelepciune, ca duhul lui Satana să pătrundă și să-i facă să provoace copiilor resentimente? Profesorul care Îl iubește pe Isus și care apreciază puterea salvatoare a harului Său nu poate, nu îndrăznește să-l lase pe Satana să-i controleze spiritul. Tot ce i-ar afecta influența trebuie înlăturat, pentru că este în opoziție cu voința lui Dumnezeu și pune în pericol prețioasele suflete ale oilor și mieilor.

Când Hristos, nădejdea slavei, este în noi, adevărul lui Dumnezeu va acționa astfel asupra temperamentului nativ, încât puterea lui transformatoare se va vedea în schimbarea caracterului. Atunci nu veți mai face din adevărul lui Dumnezeu o minciună înaintea elevilor, prin manifestările unei inimi nesfințite și necontrolate. Nici nu veți crea, prin manifestarea unui spirit egoist și necreștin, impresia că harul lui Hristos nu vă este de-ajuns, oricând și oriunde. Trebuie să arătați că autoritatea lui Dumnezeu este peste voi nu doar cu numele, ci și în realitate.

Fiecare profesor care acceptă responsabilitatea de a-i educa pe copii și tineri trebuie să se cerceteze pe sine. Să se întrebe dacă adevărul lui Dumnezeu a pus stăpânire pe sufletul lui, dacă înțelepciunea care vine de la Isus Hristos și care este „întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică”, face parte din caracterul lui, dacă adoptă principiul potrivit căruia, „roada neprihănirii este semănată cu pace pentru cei ce fac pace” (Iacov 3, 17.18).

Profesori, Isus este prezent zilnic în școala voastră. Inima Lui este plină de iubire nu numai pentru copiii cei mai buni, proveniți din cele mai favorabile medii, ci și pentru copiii care, prin moștenire, au trăsături de caracter discutabile. Nici chiar părinții n-au înțeles cât sunt de răspunzători pentru caracterul copiilor lor și n-au avut blândețea și înțelepciunea necesare cu cei pe care i-au făcut ceea ce sunt. Ei n-au reușit să meargă la cauza evoluției descurajante a copiilor lor, care este acum o încercare pentru ei. Dar Isus privește la acești copii cu milă și cu dragoste. Isus îi înțelege, pentru că El judecă de la cauză la efect.

Cuvintele aspre și critica neconținută îl tulbură pe copil, dar nu-l schimbă. Opriti-vă vorbele mânioase, păstrați-vă duhul sub disciplina lui Hristos. Astfel, veți învăța să simpatizați cu cei aflați sub influența voastră. Nu fiți lipsiți de răbdare și duri. Dacă acești copii n-ar fi avut nevoie să fie educați, n-ar fi venit la școală. Ei trebuie ajutați blând, cu răbdare, să urce pas cu pas pe scara cunoașterii. Luați loc alături de Isus. Având calitățile Lui, veți fi posesorii unei fine sensibilități, făcând din cauza celor greșiți cauza voastră.

Viața religioasă a unui mare număr de profesori, care se declară a fi creștini, arată că, de fapt, ei nu sunt creștini. Ei Îl reprezintă în mod greșit pe Hristos. Ei au o religie controlată de circumstanțe. Dacă totul se petrece pe placul lor, dacă nu există circumstanțe deranjante, care să le trezească natura necreștină, necontrolată, ei sunt plăcuți și foarte prietenoși. Dar adevărul nu

trebuie trăit numai când ne simțim bine, ci oriunde și oricând. Domnul nu este slujit prin ieșiri nervoase și prin capricii. Dacă atunci când, în familie sau în societate, se petrec lucruri care tulbură liniștea și provoacă mânie, educatorii ar pune totul înaintea lui Dumnezeu, cerând harul Său înainte de a se angaja în munca lor zilnică, dacă s-ar asigura că dragostea, puterea și harul lui Dumnezeu există în inima lor, îngerii Domnului i-ar însoți în sălile de clasă.

A-i aduce pe copii sub directa influență a Duhului lui Dumnezeu, a-i educa și disciplina, a-i pune la adăpostul sfaturilor Domnului înseamnă foarte mult. Formarea obiceiurilor bune și înrădăcinarea unui spirit drept cer eforturi perseverente în numele puterii lui Isus.

„Orice mare preot poate fi îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, fiindcă și el este cuprins de slăbiciune” (Evrei 5, 1.2). Acest adevăr poate fi exemplificat în cel mai înalt grad înaintea copiilor. Educatorii să-l aibă în vedere atunci când sunt ispitiți să-și piardă răbdarea și să se mânie pe copii din cauza greșelilor lor. Să nu uite că îngerii lui Dumnezeu se uită cu tristețe la ei. Dacă copiii greșesc și se poartă urât, atunci este cu atât mai important ca aceia care îi educă să-i poată învăța, prin sfat și exemplu, cum să acționeze.

În nici un caz, profesorii nu trebuie să-și piardă controlul, să manifeste lipsă de răbdare, duritate și lipsă de simpatie și dragoste. Aceia care sunt de felul lor irascibili, iuți la mânie și care și-au cultivat obiceiul de a critica totul și de a gândi rău despre ceilalți ar trebui să-și găsească de lucru în altă parte, acolo unde dezagreabilele lor trăsături de caracter nu se vor reproduce în copii și tineri. Ei nu sunt buni pentru a-i instrui pe copii, ci ei înșiși au nevoie de cineva care să le predea lecțiile lui Isus Hristos.

Dacă are dragostea lui Hristos în inimă, ca o dulce mireasmă de viață

spre viață, profesorul îi poate lega de el pe copiii aflați în grija sa. Prin harul lui Hristos, el poate fi un instrument în mâinile lui Dumnezeu, un instrument care iluminează, înalță, încurajează și ajută la curățirea templului inimii, până ce caracterul va fi transformat, prin harul lui Hristos, iar chipul lui Dumnezeu va fi descoperit în suflet.

„Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr”, spunea Isus. (Ioan 17, 19). Aceasta este o lucrare transmisă fiecărui educator creștin. Nu e loc pentru hazard în această lucrare, deoarece educația copiilor necesită în mare măsură harul lui Hristos și o supunere a eului. Cerul vede în copil viitorul bărbat sau femeie cu capacitățile sale care, dacă ar fi corect îndrumate și dezvoltate, i-ar face dintre aceia cu care agenții divini pot coopera -- împreună lucrători cu Dumnezeu.

O parabolă

Parabola păstorului cel bun prezintă responsabilitatea fiecărui lucrător și a fiecărui creștin care a acceptat slujba de educator. Oaia rătăcită de staul nu este mânăta înapoi prin cuvinte aspre și lovituri, ci cu vorbe blânde, de invitație la întoarcere. Cele nouăzeci și nouă de oi, care nu s-au rătăcit, nu au nevoie de dragostea plină de compasiune a păstorului. El urmărește oaia și mieii care i-au produs cea mai mare neliniște și grijă. El lasă restul turmei și pleacă în căutarea oii pierdute.

Apoi -- slavă Domnului pentru acest tablou -- păstorul se întoarce cu oaia pierdută în brațe, bucurându-se la fiecare pas. „Bucurați-vă împreună cu mine”, spune el, „căci mi-am găsit oaia care era pierdută” (Luca 15, 6). Sunt atât de recunoscătoare pentru acest tablou al oii găsite! El nu ne înfățișează un păstor supărat, care se întoarce fără oaie. Aceasta este lecția succesului aducerii înapoi la staul a oilor și mieilor rătăciți, pe care subpăstorii trebuie să o înțeleagă.

Înțelepciunea lui Dumnezeu, puterea și dragostea Lui sunt fără seamăn. Ele sunt asigurarea divină că nici măcar una dintre oile rătăcite nu este ignorată, nici una nu este lăsată fără ajutor. Un lanț de aur -- mila și compasiunea puterii divine -- este trecut pe după fiecare dintre aceste suflete aflate în pericol.

Un mare câmp

Înainte de a admisi ca profesori în școlile noastre se deschide un mare câmp de lucru, de semănare a seminței și de seceriș. Ce altceva ar putea oferi o satisfacție mai mare decât aceea de a-i educa pe copii și tineri, să-L iubească pe Dumnezeu și să-I păzească poruncile? Ce ar putea oferi o bucurie mai mare decât vederea acestor copii și tineri urmându-L pe Marele Păstor? Ce ar putea revărsa mai mult soare în sufletul lucrătorului devotat decât să știe că munca lui plină de răbdare și perseverență pentru Domnul nu a fost în zadar, decât să-și vadă elevii trăind bucuria sufletească pentru păcatele iertate, decât să-i vadă primind înrâurirea Duhului lui Dumnezeu, evidențiată printr-o adevărată noblețe a caracterului și prin refacerea chipului moral al lui Dumnezeu, căutând acea pace care vine de la Prințul Păcii? Adevărul este o robie? Da, într-un anumit fel, pentru că adevărul leagă sufletul într-o dependență voită de Mântuitor, plecând inima în fața blândeții lui Isus.

Principialitatea și obiceiurile corecte se numără printre calitățile mai importante ale educatorului, dar este, de asemenea, indispensabil ca el să aibă o foarte bună cunoaștere a materiilor de cultură generală. Noblețea caracterului trebuie împletită cu o vastă cultură generală.

Dacă ești chemat să fii profesor, ești chemat să fii și discipol. Dacă îți asumi sfânta responsabilitate de a-i învăța pe alții, îți asumi și datoria de a fi

un perfect cunoscător al materiei pe care o predai. Nu te complace în superficialitate, în inactivitatea minții sau în slăbirea memoriei. A-i învăța pe alții este un lucru nobil.

La fel este și a învăța tu însuși. Adevărata cultură este o avere prețioasă și, cu cât profesorul are mai multă, cu atât activitatea sa va fi mai bună.

Trimițându-și copiii la școlile publice, părinții îi pun sub influențe corupătoare -- influențe care le strică moralul și obiceiurile. În asemenea condiții, adeseori copiii primesc o instruire care îi pregătește să devină vrăjmași ai lui Hristos. Ei pierd noțiunea de sfințenie și virtute.

Multe dintre școlile publice sunt marcate de influența otrăvitoare a unor băieți și fete, experți în păcat. Iar copiii lăsați să se joace pe stradă capătă o pregătire pe care, odată, părinții lor neglijenți o vor vedea ducându-i spre ruină și fărădelege.

Dumnezeu a dat tinerilor și copiilor minți cercetătoare. Puterea lor de a raționa le-a fost încredințată ca un talant de valoare. Datoria părinților este aceea de a le arăta adevăratul sens al educației, pentru că aceasta comportă multe aspecte. Ei trebuie învățați să-și dezvolte fiecare talent, pentru ca toate să fie în slujba lui Isus pentru înălțarea omenirii decăzute.

Mare parte din succesul școlii noastre depinde de profesorul ales. Acela care este însărcinat cu educarea trebuie să aibă o vârstă corespunzătoare, iar acolo unde numărul elevilor este destul de mare, să fie aleși asistenți dintre cei mai mari. Astfel, ei vor câștiga o experiență de mare valoare.

Învățământul mediu

„Înțelegerea este un izvor de viață pentru cel care o are.”

Capitolul 27

școlile medii

școlile medii sunt deosebit de importante. În ele trebuie făcută o lucrare foarte atentă, pentru că mulți dintre elevii lor vor merge direct în ogorul marelui seceriș. Ei vor merge acolo pentru a folosi ceea ce au învățat, în calitate de mesageri și asistenți în diferite ramuri ale lucrării misionare. După o perioadă de activitate în câmp, mulți lucrători vor simți nevoia de a continua studiul și, cu experiența dobândită pe teren, vor ști să prețuiască avantajele școlii noastre și să facă progrese rapide. Unii vor dori însă o educație în ramuri mai înalte de studiu. Pentru ei au fost înființate colegiile noastre.

Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să stea la temelia întregii lucrări făcute în școlile noastre medii, iar elevilor trebuie să li se descopere adevărata demnitate a muncii. Ei trebuie învățați că Dumnezeu este un lucrător permanent. Fiecare profesor trebuie să preia câte o grupă de elevi, să lucreze împreună cu ei și să-i învețe cum să muncească. Făcând așa, ei înșiși vor dobândi o experiență valoroasă. Inimile lor se vor lega de cele ale elevilor și aceasta va deschide calea spre o lucrare pedagogică reușită.

Ar fi o greșeală neplăcută din partea noastră să nesocotim scopul pentru care a fost instituită orice școală a noastră. Este o chestiune ce trebuie analizată cu credincioșie de către oamenii noștri de răspundere din fiecare conferință, pentru ca tinerii să poată avea la dispoziție cele mai favorabile condiții pentru formarea unor caractere destul de puternice pentru a rezista relelor acestei lumi.

Avem o mare lucrare de făcut și este nevoie de mulți lucrători care s-au

calificat pentru funcții de încredere. În pregătirea tinerilor noștri pentru slujirea cauzei lui Dumnezeu, Biblia trebuie să stea la temelia educației lor. Principiile adevărului, aflate în Cuvântul lui Dumnezeu, vor fi o pavăză împotriva influențelor rele ale lumii.

Eforturile de a ne educa tinerii și copiii în temere de Domnul, fără un studiu prioritar al Cuvântului, sunt, din păcate, sortite eșecului. Dacă nu există o pregătire care să ducă la recunoașterea și respingerea păcatului, rezultatul va fi o deformație morală. Copiii noștri trebuie îndepărtați de influențele rele din școlile publice și aduși acolo unde profesori deplin convertiți îi pot educa conform Sfințelor Scripturi. Astfel, elevii vor fi învățați să facă din Cuvântul lui Dumnezeu marea regulă a vieții lor.

S-ar putea ca unii să întrebe: „Cum să înființăm aceste școli?” Nu suntem oameni bogați, dar, dacă ne rugăm în credință și-L lăsăm de Domnul să lucreze pentru noi, El ne va deschide căi pentru a înființa mici școli în locuri izolate, pentru educarea tinerilor noștri nu numai în Scripturi și în științe, ci și în multe aspecte ale lucrărilor practice.

Necesitatea înființării unor astfel de școli îmi este inspirată cu tărie de totala neglijare din partea multor părinți a educării în cămin a copiilor lor. Mulți tați și mame cred că, dacă frânele ar fi lăsate pe mâna copiilor, aceștia ar putea deveni singuri tineri și tinere de folos. Dar Domnul m-a învățat în această privință. În viziuni de noapte, în preajma acestor copii neglijați, l-am văzut stând pe cel care a fost alungat din curțile cerești, pentru că a inițiat păcatul. El, vrăjmașul sufletelor, urmărea orice ocazie de a obține controlul asupra minții fiecărui copil ai cărui părinți nu-i asiguraseră cu credincioșie o instruire în ceea ce privește cursele lui Satana.

Plănuind educarea copiilor lor în afara căminului, părinții ar trebui să-și dea seama că nu mai este sigură instruirea în școli obișnuite și să se

străduiască să-i trimită în acele școli unde pot obține o educație bazată pe Scriptură. Orice părinte creștin are solemnă obligație de a oferi copiilor săi o educație care să-i conducă la o cunoaștere a Domnului și la părtășie cu natura divină, prin ascultare de voința Sa și urmând pe calea lui Dumnezeu.

Lucrarea școlii Fernando

S-a pus întrebarea: „Ce vom preda în școala Fernando?” Învățători fundamentale. Învățați-i ceea ce este practic. Nu trebuie să faceți mare caz înaintea lumii, vorbind despre ceea ce vreți să faceți ca despre un proiect minunat. Nu! Nu vă fâliți nici cu domeniile de studiu pe care doriți să le abordați, nici cu lucrările practice pe care sperați să le faceți. Spuneți însă oricui vă întreabă că intenționați să faceți tot ce puteți mai bine pentru a le oferi elevilor voștri o pregătire fizică, mintală și spirituală, care să-i facă utili pentru această viață și să-i pregătească pentru viitoarea viață veșnică.

Ce influență credeți că ar avea anunțul că, în școala pe care o înființați, veți urmări să le asigurați elevilor o pregătire bună pentru viața viitoare -- cea veșnică -- întrucât doriți să-i vedeți trăind de-a lungul veacurilor infinite? Cred că o astfel de declarație ar avea o influență mult mai puternică asupra fraților și surorilor din conferință și asupra comunității pe lângă care se va înființa școala, decât ar avea anunțarea includerii în programa de studiu a unui număr de cursuri de limbi vechi și moderne și a altor ramuri elevate ale științei.

Școala trebuie să se prezinte singură. Atunci sponsorii nu vor mai fi dezamăgiți, iar elevii nu vor mai pretinde că li s-a promis instruire în anumite domenii de studiu, care, după intrarea în școală, le-au fost refuzate.

De la început, faceți înțeles faptul că Biblia stă la temelia întregii educații. Un studiu serios al Cuvântului lui Dumnezeu, având ca rezultat

transformarea caracterelor și potrivirea pentru slujire, va face din școala Fernando o putere spre bine. Frații mei, cei care sunteți implicați în existența acestei școli, puterea voastră nu stă în numărul de limbi pe care le puteți preda sau în cât de mare este „colegiul”.

Nu vorbiți despre aceste lucruri. Tăcerea referitoare la marile lucruri pe care le aveți în proiect vă va fi mai de folos decât toate anunțurile și promisiunile pe care le-ați putea face publice. Prin credincioșia din școală, veți demonstra că lucrați pe fundamentul principiilor, principii care îi vor pregăti pe elevi pentru intrarea pe porțile împodobite ale Împărăției cerești. Salvarea sufletelor este cu mult mai de preț decât simpla pregătire intelectuală. Afișarea plină de pretenții a învățaturii omenești sau manifestarea mândriei proprii aparente este fără valoare. Domnul apreciază ascultarea de voia Lui, pentru că numai umblând umil și ascultător față de El, omul Îl poate slăvi pe Dumnezeu.

Oferindu-ne privilegiul studierii Cuvântului Său, Domnul ne-a pus dinainte o masă bogată. Sunt multe beneficiile ce derivă din hrănirea cu Cuvântul Său, reprezentat de El în carne și sânge, de duhul și de viața Sa. Împărtășindu-ne din Cuvântul Său, puterea noastră spirituală crește, iar noi creștem în har și în cunoașterea adevărului. Se formează și se consolidează obiceiuri ale autocontrolului. „Infirmitățile” copilăriei -- capricii, încăpățănare, egoism, cuvinte urâte, ieșiri nervoase -- dispar, iar în locul lor se dezvoltă manierele creștinului.

Dacă, pe lângă studierea Cuvântului lui Dumnezeu, elevii voștri învață nu mai mult decât folosirea corectă a limbii engleze la citit, scris și vorbit, marea lucrare va fi împlinită. Aceia care sunt pregătiți pentru o slujire a cauzei Domnului, trebuie să fie învățați să vorbească corect, atât în conversația obișnuită, cât și în fața publicului. O parte din eficiența unui lucrător pentru Dumnezeu este afectată de incapacitatea lui de a respira când trebuie și de a vorbi corect și clar. Mulți n-au învățat să dea o intonație

corectă cuvintelor pe care le citesc sau le rostesc. Adesea rostirea este neclară. O pregătire atentă în folosirea limbii engleze este cu mult mai utilă unui tânăr decât o învățare superficială a unor limbi străine, în detrimentul limbii materne.

Școala trebuie să fie organizată după modelul vechilor școli ale profetilor, având la baza întregii educații Cuvântul lui Dumnezeu. Elevii să nu încerce să atingă mai întâi treptele de sus ale scării. Cei care au mai frecventat alte școli cred că ar putea obține o educație avansată, dar au fost atât de preocupați să ajungă pe treptele de sus ale scării, încât n-au fost destul de smeriți ca să învețe mai întâi despre Hristos. Dacă ei ar fi pus mai întâi piciorul pe treapta de la baza scării, ar fi făcut apoi progrese, învățând mai mult și tot mai mult de la Marele Învățător.

Educatorii vor vedea că este foarte bine să se implice dezinteresat material cu elevii lor în lucrări practice, arătându-le cum să muncească. Colaborând astfel cu tinerii, profesorii și-i pot apropia prin legăturile simpatiei și iubirii frățești. Blândețea creștină și sociabilitatea sunt factori puternici în câștigarea afecțiunii celor tineri.

Educatori, faceți-vă lucrarea cu grijă și răbdare. Fiți conștienți că aceasta nu este o lucrare obișnuită. Voi lucrați pentru acum și pentru veșnicie, pregătind mintea elevilor voștri pentru intrarea într-o școală mai înaltă. Fiecare principiu, fiecare adevăr învățat în școala de pe pământ, ne va pregăti pentru școala din cer. Așa după cum a umblat și a discutat cu ucenicii în timpul lucrării Sale pe pământ, Hristos ne va învăța și-n școala de sus, însoțindu-ne de-a lungul râului cu ape de viață și descoperindu-ne adevăruri care, în această viață, au rămas niște taine ascunse, din cauza limitelor minții omenești, atât de afectate de păcat. În școala cerească, vom avea privilegiul să atingem, pas cu pas, cele mai înalte culmi ale cunoașterii. Acolo, ca niște copii ai Împăratului ceresc, vom locui veșnic împreună cu familia regală. Acolo Îl vom vedea pe Rege în frumusețea Lui inegalabilă.

Pregătirea misionarilor

Este important ca noi să avem școli medii și facultăți. Nouă ne-a fost încredințată o mare lucrare -- aceea a proclamării soliei îngerului al treilea oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui popor. Dar nu avem decât puțini misionari. Din țară și de-afară, primim multe apeluri urgente pentru lucrători. Tineri, tinere și adulți, și de fapt toți cei care se pot angaja în slujba Domnului, trebuie să se unească într-un efort de pregătire pentru întâmpinarea acestor nevoi. Din lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu, știu că nu ne folosim facultățile minții nici pe jumătate decât ar trebui, în efortul de a ne califica pentru o mai mare eficiență. Dacă ne consacram trupul și mintea în slujba lui Dumnezeu, ascultând de Legea Sa, El ne va da o sfântă putere morală de acțiune.

Fiecare dintre noi, fie că este sau nu părinte, ar trebuie să fie intens preocupat de via Domnului. Nu ne putem lăsa copiii să umble prin lume și să ajungă sub controlul vrăjmașului. Să primim ajutorul de la Domnul. Să facem ce ne stă în putere pentru a face din școlile noastre o binecuvântare pentru tinerii noștri. Educatori și elevi, puteți face mult în acest sens, purtând jugul lui Hristos, învățând zilnic de la El mila și smerenia. Aceia care nu au o implicare directă în ceea ce privește școala pot ajuta ca ea să devină o binecuvântare, oferindu-și cu bunăvoință sprijinul material. Astfel vom fi cu toții „împreună lucrători cu Dumnezeu” și vom primi răsplata credinciosului, chiar intrarea în școala din cer. (17 septembrie 1902).

Studiul avansat

Nu este înțelept pentru o școală nouă să-și fluture stindardul și să promită un înalt grad de activitate înainte de a dovedi că este pe deplin capabilă de aceasta. Unul dintre scopurile principale în oricare școală medie

trebuie să fie acela de a acorda cea mai mare atenție materiilor obișnuite.

În orice școală de-a noastră, profesorii trebuie să înceapă predarea de jos, fără a atinge treptele înalte ale scării, înainte de a le fi trecut pe cele dintâi. Ei trebuie să urce treaptă cu treaptă, începând de la bază. Trebuie să fie ei înșiși elevi chiar și atunci când predau materiile obișnuite. Când vor afla înțelesul simplității adevăratei educații, ei vor înțelege mai bine cum să-i pregătească pe elevi pentru un studiu avansat. Profesorii au de învățat în timp ce-i învață pe alții. Trebuie înaintat în studiu și, prin aceasta se câștigă experiență.

Profesorii noștri nu trebuie să creadă că lucrarea lor se limitează la a preda învățătura din cărți. Zilnic, ar trebui dedicate mai multe ceasuri muncii cu elevii, în vederea unei pregătiri practice. În nici un caz, acest lucru nu trebuie uitat!

În orice școală trebuie să fie profesori cu multă răbdare și talent pedagogic, care vor înțelege că în ea totul se desfășoară la cel mai înalt nivel. Trebuie predate lecții de ordine și desăvârșire. Elevii trebuie învățați cum să mențină totul în perfectă ordine în cadrul școlii și în afara ei.

Înainte de a încerca să-i conducă pe tineri, educatorul trebuie să învețe să se controleze pe sine. Dacă nu este un discipol constant în școala lui Hristos, dacă nu posedă discernământul care să-i permită să folosească metode înțelepte în lucrarea lui, dacă nu poate să-i stăpânească ferm pe cei aflați în grija lui, fiind, totuși plăcut și blând, cum ar putea el avea succes în instruirea lor? Educatorul care nu se află sub controlul lui Dumnezeu are nevoie să dea curs invitației: „Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.” (Matei 11, 29.30).

Fiecare profesor trebuie să învețe zilnic de la Isus, purtând jugul Lui, fiind elev în școala Lui, respectând regulile principiului creștin. Profesorul care nu se află sub călăuzirea Maestrului Învățător nu va fi capabil să facă față diferitelor stări de lucruri, datorate înclinației naturale spre rău a copiilor și adolescenților.

În lucrarea educatorilor, trebuie să existe pace, iubire și bucurie. El nu trebuie să-și permită să se enerveze. Domnul privește la educator cu mult interes, să vadă dacă este după tiparul divinului Educator. Copilul care își pierde controlul este cu mult mai scuzabil decât educatorul care se lasă provocat și enervat. Atunci când este nevoie de o dezaprobare hotărâtă, aceasta trebuie totuși făcută cu blândețe. Profesorul trebuie să știe că, vorbindu-i copilului aspru, îl face să fie încăpățânat. Fiecare corecție pe care o aplică educatorul să fie unsă cu picături din untdelemnul blândeții. El nu trebuie să uite niciodată că, practic, în persoana fiecăruia dintre copiii cu care lucrează se întâlnește cu Hristos.

Să fie hotărât ca în școală să domnească disciplina, credincioșia și dragostea. Atunci când un elev este pus sub disciplină într-o așa manieră, încât nu este făcut să simtă că profesorul vrea să-l umilească, dragostea pentru educator va izvorî în inima lui. (Saint Helena, California, 17 mai 1903).

Într-o viziune, mă adresam fraților din Southern, California, în legătură cu școala din Fernando, unde existau niște încurcături. O Autoritate se afla în mijlocul adunării și dădea sfaturi în legătură cu felul în care această școală trebuie condusă. Sfătuitorul nostru spunea: „Dacă urmăriți să-L cunoașteți pe Domnul, veți vedea că lucrarea Lui este pregătită asemenea apariției dimineții. Profesorii școlii noastre trebuie să fie elevi laolaltă cu elevii lor, în toată învățătura. Ei trebuie să primească în permanență har și înțelepciune de

la Izvorul întregii înțelepciuni.

Vă aflați chiar la începutul lucrării voastre. Nu toate ideile voastre sunt bune, nu toate metodele, înțelepte. Nu este posibil ca lucrarea voastră să fie perfectă de la început. Dar, pe măsură ce avansați, veți învăța cum să vă folosiți mai avantajos cunoștința pe care o dobândiți. Pentru a-și face lucrarea în armonie cu voia Domnului, educatorii trebuie să fie receptivi la învățăturile Marelui Educator.” (Los Angeles, California, 18 septembrie 1902).

Cu siguranță că faceți o greșală serioasă dacă vă asumați, cu câțiva elevi și câțiva profesori, o lucrare atât de dificilă și costisitoare cum este studiul la nivel avansat, care se desfășoară în școlile noastre mai mari. Ar fi mai bine pentru elevi și pentru școală ca cei care vor să studieze la un nivel avansat să meargă la colegiu și astfel să permită corpului profesoral al școlii voastre să-și dedice cele mai bune energii lucrării de predare a materiilor obișnuite.

Ce anume va face din școlile noastre o putere? Nu mărimea clădirilor lor, nu numărul materiilor studiate la nivel avansat, ci lucrarea credincioasă a profesorilor și elevilor, începând cu treptele de jos ale scării cunoașterii și avansarea atentă, treaptă cu treaptă.

Găsiți un bărbat puternic, care să fie directorul școlii voastre, un om a cărui tărie fizică să-i fie sprijin în lucrarea de disciplinare, un om capabil să-i educe pe copii în spiritul ordinii și al hărniciei. Îndepliniți cu grijă tot ceea ce vă asumați. Dacă veți fi conștiincioși în predarea materiilor obișnuite, mulți dintre elevii voștri vor putea merge direct în lucrare, ca mesageri, colportori și evangheliști. Nu este nevoie să credem că toți lucrătorii pentru Dumnezeu trebuie să aibă o pregătire școlară superioară.

Tineri din toate instituțiile noastre trebuie formați și instruiți pentru Dumnezeu și, în această lucrare, întotdeauna mila și dragostea lui Dumnezeu trebuie să fie relevate. Aceasta nu înseamnă degenerare în slăbiciune și sentimentalism. Trebuie să fim blânzi, dar fermi. Profesorii să nu uite că, în vreme ce este totuși nevoie de hotărâre, ei nu trebuie să fie niciodată aspri sau acuzatori, să nu manifeste un duh tiranic, ci să-și păstreze calmul, demonstrând că există o cale mai bună -- aceea de a se abține de la mânie.

Dumnezeu vrea să demonstrăm iubirea Lui, arătând un viu interes pentru tinerii aflați în grija noastră. Puneți-i înaintea Domnului și cereți-I Lui să facă pentru ei ceea ce voi nu puteți face. Lăsați-i să vadă că realizați nevoia voastră de ajutor divin.

Profesorul trebuie să urmărească în permanență simplitatea și eficiența. El trebuie să folosească pe scară largă ilustrația și, chiar când se are de-a face cu elevi mai mari, trebuie să fie atent ca orice explicație să-i fie simplă și clară. Mulți copii înaintați în vârstă nu sunt decât tot niște copii în ceea ce privește capacitatea lor de a înțelege. (Education, 233).

Capitolul 28

Valoarea materiilor elementare

În ceea ce privește educația, avansarea trebuie să înceapă cu treapta cea mai de jos a scării cunoașterii. Materiile de bază trebuie studiate întru totul în urma rugăciunii. Mulți care consideră că și-au terminat educația sunt deficitari în privința exprimării și a scrisului și nu pot citi deloc sau nu pot vorbi corect. Nu puțini dintre cei care studiază limbi clasice și alte materii avansate, atingând anumite standarde de cunoștințe, eșuează în cele din urmă, din cauză că au neglijat o atentă studiere a materiilor elementare. Ei n-au dobândit încă o bună cunoaștere a limbii engleze. Ei au nevoie să se întoarcă și să înceapă urcușul cu prima treaptă a scării.

Este greșit să-i lăsăm pe elevii din școlile noastre de pregătire să-și aleagă singuri obiectele de studiu. Această greșeală a fost făcută în trecut și, drept rezultat, tineri care încă nu stăpâneau cunoștințele elementare au încercat să abordeze studii mai avansate decât cele pentru care erau pregătiți. Unii care nu puteau vorbi corect limba engleză aspirau la studierea unor limbi străine.

Elevii care, venind la școala noastră, cer să fie lăsați să studieze materii mai avansate, trebuie mai întâi examinați la obiectele de bază. Stăteam de vorbă cu un profesor dintr-o școală a conferinței noastre și îmi spunea că au venit la școală la el unii tineri cu diplome care arătau că, în alte școli, făcuseră studii mai avansate.

I-ați verificat pe fiecare dintre acești elevi, l-am întrebat, să vedeți dacă erau instruiți cum trebuie la acele materii?

Păi, mi-a răspuns el, nici unuia dintre ei n-am putut să-i acordăm credit deplin pentru învățatura din trecut, atestată de diplome. Pregătirea lor era chiar și-n ceea ce privește materiile obișnuite, deficitară. Așa se întâmplă în foarte multe cazuri.

Profesorii trebuie să ofere cu foarte multă grijă copiilor ceea ce ei au cel mai mult nevoie și să nu-i lase să studieze materiile la propria lor alegere. Ei trebuie să verifice cunoștințele elevilor lor și apoi să spună dacă aceștia au atins nivelul pe care îl pretind.

Una dintre materiile de bază ale învățaturii este studierea limbii. În toate școlile noastre, trebuie acordată o atenție deosebită învățării elevilor de a folosi corect limba engleză în vorbire, citit și scriere. Prea multe nu sunt de spus cu privire la importanța acestui demers. Una dintre cele mai elementare calificări ale profesorului este capacitatea de a vorbi și de a citi clar și răspicat. Acela care știe să folosească limba, fluent și corect, poate exercita o influență mai mare decât unul care nu-și poate exprima în mod precis și clar gândurile.

Dezvoltarea vorbirii trebuie făcută în ore de citire; iar în cealaltă ore, profesorul va insista ca elevii să vorbească deslușit și să folosească acele cuvinte care le exprimă gândurile clar și convingător. Elevii trebuie învățați cum să-și folosească mușchii abdominali pentru respirație și vorbire. Aceasta le va face vocea mai plină și mai clară.

Elevii trebuie făcuți să înțeleagă că Dumnezeu a dat fiecăruia un mecanism minunat -- corpul omenesc care trebuie folosit pentru slava Lui. Puterile corpului lucrează permanent pentru noi și, dacă vrem, putem să ni le ținem sub control.

Putem avea cunoștințe, dar, dacă nu am dobândit capacitatea de a ne

folosi corect vocea, lucrarea noastră va fi un eșec. Dacă nu putem să ne îmbrăcăm ideile într-un limbaj adecvat, la ce ne servește educația? Știința noastră va avea puțină valoare dacă nu ne cultivăm talantul vorbirii. În schimb, atunci când ne împletim cunoștințele cu talentul de a vorbi înțelept, în cuvinte potrivite și într-o manieră care va atrage atenția, va rezulta o minunată putere.

Nimeni să nu se simtă ofensat din cauză că trebuie să fie instruit în aceste chestiuni elementare. Trebuie imprimat în mintea elevilor că ei înșiși vor fi educatori pentru alții, și, din acest motiv, este nevoie să-și dea silința să învețe cât mai bine.

A învăța să spui convingător ceea ce cunoști este deosebit de important pentru aceia care doresc să fie lucrători pentru cauza lui Dumnezeu. Cu cât mai expresiv putem pune adevărul în cuvinte, cu atât mai eficiente vor fi acestea pentru cei ce le ascultă. Pentru o cât mai bună prezentare a adevărului lui Dumnezeu, se justifică efortul nostru maxim.

Dacă elevii noștri, care se pregătesc pentru lucrare, pentru cauza lui Dumnezeu, nu sunt învățați să vorbească într-un stil direct și limpede, influența lor spre bine va fi pe jumătate amputată. În orice ramură ar fi chemat să lucreze pe viitor, elevul trebuie să învețe să stăpânească vorbirea. Priceperea de a vorbi simplu și clar, pe un ton distinct, este de o valoare inestimabilă în orice domeniu al lucrării și indispensabilă celor ce vor să devină pastori, evangheliști sau lucrători biblici.

Atunci când cultivarea vorbirii, citirii și a scrierii își are locul cuvenit în școlile noastre, va fi observată o mare schimbare în bine. Aceste obiecte au fost neglijate, profesorii nerecunoscându-le prețul, dar ele sunt mai importante decât latina și greaca. Nu spun că este greșit a se învăța latina și greaca, ci spun că este greșit a se neglija obiectele care stau la temelia

educației, în vreme ce mintea este suprasolicitată cu aceste două materii mai elevate.

Este foarte important ca elevii să obțină o educație care să le asigure reușita în viață. Nu trebuie să ne mulțumim cu o educație unilaterală, așa cum se oferă în multe dintre școli. Materiile obișnuite trebuie bine însușite, iar știința contabilității trebuie considerată la fel de importantă ca stăpânirea gramaticii. Toți cei care doresc să se înroleze în lucrarea Domnului trebuie să învețe cum să țină niște evidențe contabile. În lume sunt mulți care au dat greș în afaceri și sunt considerați necinstiți, deși au inima curată, dar au ajuns în această situație, pentru că nu au știut să-și controleze afacerile.

A vorbi corect, a scrie citeț și frumos și a socoti sunt lucruri care trebuie neapărat învățate. Studiarea contabilității a scăzut în mod inexplicabil în multe școli, dar ea trebuie privită ca o materie de o importanță primordială. O bună pregătire a elevilor la acest obiect îi va califica pentru a ocupa poziții de încredere.

Vreau să-i spun oricărui elev, că niciodată nu trebuie să se mulțumească cu un standard mic. Urmând la școală, asigurați-vă că țintiți un obiectiv nobil și sfânt. Învățați din dorința de a vă califica pentru slujirea într-un domeniu al viei Domnului. Faceți tot ce vă stă în putință pentru a atinge acest obiectiv. Puteți face pentru voi mai mult decât oricare altul. și, dacă faceți tot ce vă stă în putință pentru voi înșivă, de ce povară îi veți ușura pe directorul și pe educatorii voștri!

Înainte de a aspira la studierea la un nivel mai înalt a literaturii, asigurați-vă că stăpâniți simplele reguli ale gramaticii și că puteți citi, scrie și vorbi corect. Urcați mai întâi treptele de jos ale scării, înainte să le atingeți pe cele mai de sus.

Nu vă consumați timpul învățând ceea ce vă va fi de puțin folos după aceea. Decât să învățați limbile și literaturile clasice, învățați mai întâi să vorbiți corect limba noastră. Învățați contabilitate. Dobândiți cunoștințe în acele domenii care vă vor ajuta să fiți utili oriunde vă veți afla.

Sfaturile pe care Domnul mi le-a trimis, avertizând studenții și profesorii împotriva petrecerii anilor de studiu în școală, nu sunt aplicabile tinerilor băieți și fete. Aceștia au nevoie de o perioadă în care să învețe disciplinele comune și să studieze Biblia până ce vor ajunge la o vârstă mult mai matură și la o judecată demnă de toată încrederea.

Capitolul 29

Influența anturajului

Cuvântul lui Dumnezeu pune un mare accent pe influența anturajului chiar și asupra oamenilor maturi. Cu cât este mai mare puterea acestei influențe asupra minții și a caracterului copiilor și tinerilor, care sunt în formare! Compania pe care ei o întrețin, principiile pe care le adoptă, obiceiurile pe care și le formează vor decide asupra valorii lor aici și asupra viitorului lor.

Este cumplit și ar trebui ca inimile părinților să tremure, deoarece, în atât de multe școli și colegii, unde tinerii sunt trimiși pentru instruire, predomină influențe care deformează caracterul, distrag mintea de la adevăratele scopuri ale vieții și coboară nivelul moral. În contact cu cei nereligioși și iubitori de plăceri, mulți tineri își pierd simplitatea și puritatea, credința în Dumnezeu și spiritul sacrificiului de sine pe care părinții creștini l-au nutrit și apărat prin instruire atentă și rugăciune stăruitoare.

Este inevitabil ca tinerii să aibă niște prieteni și, în mod automat, ei vor resimți influența celor cu care se asociază. Există niște legături tainice, care apropie sufletele astfel încât inima unuia să răspundă inimii celuilalt. Ei iau unul de la celălalt idei, sentimente și chiar spiritul. Această asociere poate fi o binecuvântare sau un blestem. Tinerii se pot ajuta și întări unul pe altul, îmbunătățindu-și comportamentul, disponibilitățile, cunoștințele; sau, permițându-și să fie neglijenți și necredincioși, ei pot exercita o influență demoralizatoare.

Problema alegerii tovarășilor este o problemă pe care elevii trebuie învățați să o privească în mod serios. Printre tinerii ce frecventează școlile

noastre, întotdeauna vor exista două categorii: cei care caută să-I placă lui Dumnezeu și să asculte de profesori și cei plini de un duh de neascultare. Dacă tinerii noștri merg alături de cei mulți, care fac răul, influența aceloră îi va arunca de partea vrăjmașului sufletelor.

S-a spus pe bună dreptate: „Spune-mi cu cine te însoțești, ca să-ți spun cine ești.” Tinerii nu reușesc să-și dea seama cât de ușor le pot fi afectate caracterul și reputația, în funcție de alegerea companiei. Omul caută compania aceloră ale căror gusturi, obiceiuri și practici îi sunt plăcute. Cel care preferă societatea celor ignoranți și vicioși, în locul societății celor buni și înțelepți, dovedește că propriul Său caracter este deficitar. La început, gusturile și obiceiurile lui pot fi total diferite de ale aceloră a căror companie o caută; dar, pe măsură ce se amestecă în această categorie, gândurile și simțămintele lui se schimbă. El sacrifică principiile și, discret, dar inevitabil, se coboară la nivelul tovarășilor lui. Așa cum întotdeauna o apă curgătoare preia caracteristicile solului pe care îl străbate, principiile și obiceiurile tânărului devin, în mod invariabil, impregnate de caracteristicile celor cu care se însoțesc.

Elevii trebuie învățați să se opună ferm ademenirilor spre rău, care se ivesc în urma întovărășirii cu alți tineri. Fiind expuși ispitei, singura protecție față de rău este Isus prezent în inima lor. Ei trebuie să învețe a privi neconținut la Isus, a-I studia virtuțile, a-L face zilnic modelul lor. Atunci, adevărul adus în sanctuarul intim al propriului suflet le va sfinți viața.

Ei trebuie învățați să-și cântărească acțiunile, să judece de la cauză la efect, să cântărească pierderea sau câștigarea veșnică a vieții, să se hotărască dacă vor sluji intereselor vrăjmașului sau se vor dedica pentru a servi neprihănirea. Întovărășindu-se cu cei care umblă în acord cu principiile, chiar și tinerii mai neglijenți vor învăța să iubească neprihănirea. și, făcând ceea ce trebuie, în inimă li se va naște un dezgust pentru ceea ce este mărunț, banal și diferit de principiile Cuvântului lui Dumnezeu.

Tăria caracterului constă în două elemente -- puterea voinței și puterea autocontrolului. Mulți tineri consideră greșit pasiunea puternică, necontrolată, drept tărie de caracter. Adevărul este că acela care este condus de propriile pasiuni este un om slab. Adevărata măreție și noblețe a omului se măsoară în funcție de puterea lui de a-și controla simțurile și nu în puterea simțurilor lui de a-l subjugă. Cel mai tare om este cel care, sensibil la nedreptate, își reprimă totuși mânia și-și iartă vrăjmașii.

Dumnezeu ne-a dat putere intelectuală și morală, dar, în mare măsură, fiecare este arhitectul propriului său caracter. Cu fiecare zi, construcția se apropie de termen. Cuvântul lui Dumnezeu ne avertizează să avem grijă cum construim, să vedem dacă clădirea noastră are ca temelie stânca veșnică. Vine timpul când se va dovedi cum este construcția noastră. Acum este vremea ca toți să-și cultive capacitățile pe care li le-a dat Dumnezeu, pentru a-și putea forma caractere folositoare aici, dar și într-o viață mai bună, de apoi.

Credința în Hristos, ca Mântuitor personal, va da tărie și consistență caracterului. Aceia care au o credință sinceră în Hristos, vor fi calmi, știind că ochiul lui Dumnezeu este asupra lor, că Judecătorul tuturor oamenilor le cântărește valoarea morală, că inteligențele cerului veghează să vadă ce fel de caracter dezvoltă.

Tinerii fac uneori niște greșeli atât de grave, deoarece ei nu învață din experiența celor mai în vârstă decât ei. Elevii nu-și pot permite să ironizeze sau să ia în derâdere atenționările părinților și educatorilor. Ei trebuie să prețuiască orice lecție, realizând în același timp nevoia lor de o învățatură mai adâncă decât ar putea să ofere orice om. Atunci când, prin credință, Hristos locuiește în inimă, Duhul Său devine o putere de curățire și înviorare a sufletului. Adevărul în inimă nu poate rata o influență de îndreptare asupra

vieții. Atât profesorii, cât și elevii, trebuie să țină adevărul lui Dumnezeu ca pe o comoară de cel mai mare preț, care nu trebuie devalorizată prin practici care nu se potrivesc caracterului ei sfânt.

Acei elevi care acum se află departe de căminul lor, departe de directă influență a părinților lor, nu trebuie să uite că ochiul Tatălui lor ceresc este asupra lor. El îi iubește pe tineri, le cunoaște nevoile, le înțelege ispitele. El vede în ei mari posibilități și este gata să-i ajute pentru a atinge cel mai înalt standard, dacă ei realizează nevoia lor și-I caută ajutorul.

Copii, zi și noapte, rugăciunile părinților voștri se înalță la Dumnezeu pentru voi; zi de zi, grija lor iubitoare vă urmărește. Ascultați de rugămințile și de avertizările lor și hotărâți-vă ca, prin orice mijloace care vă stau în putere, să vă ridicați deasupra răului care vă înconjoară. Nu puteți să distingeți cât de perfid va lucra vrăjmașul pentru a vă corupe mințile și obiceiurile, și pentru a vă insufla principiile răului.

S-ar putea să nu vedeți un real pericol în primul pas spre frivolitate și căutarea plăcerii, și să credeți că, atunci când veți dori să vă schimbați cursul, o veți putea face la fel de ușor ca atunci când ați înfăptuit răul. Dar este o greșeală. Prin alegerea unor tovarășii rele, mulți au fost conduși, pas cu pas, de pe calea virtuții în adâncurile neascultării și pierzării, unde, cândva, crezuseră că este imposibil ca ei să cadă.

Elevul care cedează ispitei își slăbește influența spre bine, iar cel care, printr-un greșit curs al faptelor, devine agentul vrăjmașului sufletelor trebuie să-I dea lui Dumnezeu socoteală pentru rolul jucat, ca piatră de poticnire în calea altora. De ce să aibă copiii legătură cu marele apostat? De ce să devină ei agenții lui, care-i ispitesc pe alții? Mai bine zis, de ce să nu învețe ei să-și ajute și încurajeze colegii și profesorii? Este privilegiul lor de a-i ajuta pe profesori în sarcinile lor, pe care Satana vrea să le facă grele și

descurajatoare. Ei pot crea o atmosferă bună, destinsă. Fiecare elev se poate bucura de conștiința că se află de partea lui Hristos, dovedind respect pentru ordine, sârguință și ascultare, și refuzând să-i acorde câtuși de puțin din capacitățile și influența sa marelui vrăjmaș a tot ce este bun și înălțător.

Elevul care are considerație pentru adevăr și o reală concepție despre datorie poate face mult pentru a-și influența colegii spre Hristos. Tinerii care sunt la același jug cu Mântuitorul nu vor fi nesupuși. Ei nu vor urmări plăcerea lor egoistă. Pentru că sunt una cu Hristos în duh, ei vor fi una cu El și în fapte. Elevii mai mari din școlile noastre ar trebui să știe totdeauna că stă în puterea lor formarea obiceiurilor și practicilor elevilor mai mici ca ei și ar trebui să valorifice la maximum orice ocazie. Acești elevi mai mari să fie hotărâți ca, prin influența lor, să nu-și trădeze camarazii, dându-i pe mâna vrăjmașului.

Isus va fi ajutorul tuturor celor care își pun încrederea în El. Aceia care sunt în legătură cu Hristos, au fericirea la comanda lor. Ei urmează calea pe care îi conduce Mântuitorul lor, răstignindu-se pentru El, împreună cu poftele și slăbiciunile lor. Ei și-au clădit speranțele pe Hristos și, astfel, furtunile pământului nu au putere să-i scoată din temelii cea sigură.

Rămâne ca voi, tineri și tinere, să hotărâți dacă veți deveni demni de încredere și credincioși, pregătiți și hotărâți să luați o poziție dreaptă în orice împrejurare. Vreți să vă formați obiceiuri corecte? Căutați atunci compania aceluia cu un moral sănătos și ale căror aspirații vizează ceea ce este bine. Prețiosul timp de probă este oferit pentru a vă putea îndepărta orice defect din caracter și asta trebuie să urmăriți nu numai pentru a obține viața veșnică, ci și pentru a putea fi de folos în această viață. Un caracter bun este un capital mai de preț decât aurul și argintul. El nu este atins de panică sau de eșecuri și, atunci când posesiunile pământești vor fi spulberate, el va aduce beneficii mari. Integritatea, fermitatea și perseverența sunt calități pe care toți trebuie să caute să le cultive cu seriozitate; ele îl îmbracă pe posesorul lor cu

o putere irezistibilă -- o putere ce-l face tare în a face binele, tare în a rezista răului, tare în a suporta dușmănia.

Dragostea de adevăr și simțul responsabilității de a-L slăvi pe Dumnezeu sunt cele mai puternice stimulente pentru cultivarea intelectului. Cu această motivație, copilul nu poate fi un ușuratic. El va fi întotdeauna serios, învățând ca unul conștient că ochiul lui Dumnezeu veghează și că cerul întreg este angajat în educarea lui. El va deveni bine intenționat, generos, bun, curtenitor, eficient, asemenea lui Hristos. Inima și mintea lui vor fi în armonie cu voința lui Dumnezeu.

Tinerii care sunt în armonie cu Hristos își vor alege tovarăși care să-i ajute să facă binele și vor evita societatea acelor care nu-i ajută în stabilirea unor principii și scopuri nobile. Pretutindeni se găsesc tineri a căror minte este îndreptată către modele inferioare. Când vin în contact cu această categorie, tinerii care sunt, fără rezervă, de partea lui Hristos vor sta hotărâți pentru ceea ce rațiunea și conștiința le spune că este drept.

Educatorul și lucrarea

„Domnul Dumnezeu mi-a dat limba înțelepciunii, ca să știu cum să-i spun o vorbă potrivită celui în nevoie.”

Capitolul 30

Câteva dintre nevoile educatorului creștin

Educatorului îi este încredințată una dintre cele mai importante lucrări - o lucrare pe care n-ar trebui să o abordeze fără o pregătire atentă și meticuloasă. El trebuie să fie conștient de caracterul sacru al chemării sale și să i se dedice cu zel și devotare. Cu cât are mai multă știință adevărată, cu atât lucrarea lui va fi mai bună. Școala nu este locul unei lucrări superficiale. Nici un profesor care se complăce într-o cunoaștere superficială nu va atinge un înalt grad de eficiență.

Dar nu este destul ca profesorul să aibă iscusință și pregătire intelectuală. Acestea sunt indispensabile, dar fără o calificare spirituală pentru această lucrare, el nu este pregătit să se angajeze în ea. El trebuie să vadă în fiecare copil lucrarea mâinilor lui Dumnezeu -- un candidat pentru onoruri veșnice. El va trebui să încerce să educe în așa fel tinerii, încât fiecare dintre ei să poată atinge înaltul standard al desăvârșirii la care îi cheamă Dumnezeu.

Scopul educației este de a-L slăvi pe Dumnezeu și de a pregăti bărbați și femei, capabili să răspundă la rugăciunea: „Vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ” (Matei 6, 10). Dumnezeu îi invită pe educatori să fie mâna Lui de ajutor în urmărirea acestui scop. El le cere să aplice în lucrarea lor principiile cerului, ABC -- ul adevăratei educații. Profesorul care încă nu a învățat aceste principii trebuie să înceapă acum să le studieze. și, pe măsură ce le învață, el își va desăvârși calificarea de a-i învăța pe alții.

O cunoaștere personală a lui Hristos

Orice educator creștin trebuie să aibă o înțelegere clară a ceea ce este Hristos pentru persoana sa. El trebuie să știe cum să-L facă pe Domnul tăria și eficiența lui, cum să-și încredințeze sufletul lui Dumnezeu, ca unui Creator credincios. De la Hristos provine toată știința esențială calificării educatorilor pentru a fi împreună lucrători cu Dumnezeu -- știință ce le deschide cele mai largi perspective ale utilității.

Mulți nu apreciază această știință, ci caută în obținerea unei educații ceea ce este privit de semenii lor drept o uimitoare cunoștință. Educatori, mândria voastră trebuie să fie Dumnezeu, nu erudiția, nu limbile străine sau orice altceva pur omenesc. Cea mai mare ambiție a voastră să fie practicarea creștinismului în propria viață.

„Să cunoaștem, să căutăm să cunoaștem pe Domnul! Căci El Se ivește ca zorile dimineții” (Osea 6, 3). Așa cum lumina soarelui strălucește cu putere crescândă de dimineață, până-n amiază și voi, înaintând în lumina inițială a Cuvântului lui Dumnezeu, veți primi și mai multă lumină.

Aceia care acceptă responsabilitatea de educatori trebuie să înainteze constant în cunoaștere. Ei nu trebuie să se oprească la primele stadii ale experienței creștine, ci să urce în permanență. Având Cuvântul lui Dumnezeu în mână și mânați de dragostea pentru suflete, ei vor înainta pas cu pas în eficiență.

Nevoia de rugăciune a educatorului

Orice educator trebuie să primească zilnic povață de la Hristos și să lucreze în permanență sub călăuzirea Sa. Este imposibil pentru el să înțeleagă corect sau să-și împlinească lucrarea, dacă nu se roagă mult lui Dumnezeu.

Numai prin ajutor divin, împletit cu un efort sârguincios și tăgăduire de sine, educatorul poate spera să-și facă lucrarea în mod înțelept și bine.

Dacă nu realizează nevoia de rugăciune și nu-și smerește inima înaintea lui Dumnezeu, educatorul va pierde însăși esența educației. El trebuie să știe cum să se roage și ce limbaj să folosească în rugăciune. „Eu sunt Vița”, spunea Isus, „voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15, 5). Educatorul trebuie să lase ca roada credinței să se manifeste în rugăciunile lui. El trebuie să învețe cum să vină la Domnul și să pledeze până ce primește asigurarea că rugămințile lui sunt auzite.

Lucrând cu elevii ca indivizi

Educatorul trebuie să studieze cu atenție dispoziția și caracterul elevilor săi pentru a-și putea adapta metoda de a preda la nevoile lor specifice. El are o grădină de îngrijit, o grădină în care sunt plante de o natură, formă și dezvoltare foarte diferite. Puține sunt, poate, cele ce arată frumos și bine dezvoltate, pe când cele mai multe sunt pipernicite și deformate din cauza neglijenței.

Cei cărora le-a fost încredințată îngrijirea acestor plante le-au lăsat în voia sorții și acum dificultățile cultivării lor corecte s-au înzecit.

Dezvoltarea armonioasă

Nici o ramură de studiu nu trebuie să primească o atenție deosebită în detrimentul altora la fel de importante. Unii profesori consacră mult timp unei ramuri preferate de ei, insistând asupra fiecărui punct al ei și lăudându-i pe elevi pentru rezultatele bune la ea, în vreme ce la alte materii -- de bază -- aceștia pot fi deficitari. Acești educatori fac un mare rău elevilor lor,

privându-i de acea dezvoltare armonioasă a capacităților mintale, pe care ar trebui să le-o asigure, precum și de celelalte cunoștințe de care au acută nevoie.

În această privință, profesorii sunt adesea sub controlul unor motive ambițioase și egoiste. Nelucrând cu o țintă înaltă, ei nu pot inspira elevilor lor dorințe și obiective nobile. Mințile pătrunzătoare și active ale tinerilor detectează rapid orice defect de caracter și vor imita defectele celor mai mari, mult mai ușor decât grațiile Duhului Sfânt.

Puterea unei bune dispoziții

Permanentă relație cu persoane mai mici ca vârstă și ca pregătire intelectuală tinde să-l facă pe educator tenace în a-și susține drepturile și opiniile sale, ceea ce îl va conduce să-și apere cu gelozie poziția și demnitatea sa. Un astfel de spirit este în opoziție cu blândețea și smerenia lui Hristos. Neglijarea cultivării acestor haruri împiedică înaintarea în viața sfântă. Mulți ridică astfel bariere între ei și Isus; dragostea Lui nu le mai poate inunda inima, iar ei se plâng că nu văd Soarele Neprihănirii. Ei trebuie să uite de sine și să trăiască pentru Isus, iar lumina cerului le va aduce bucurie în suflet.

Nici un bărbat sau femeie care sunt irascibili, lipsiți de răbdare, arbitrari sau dictatori, nu sunt buni pentru această lucrare. Aceste trăsături de caracter dau mult de furcă în școală. Să nu se invoce scuza unui temperament iute sau a vreunei greșeli din necunoștință. În postura de educator, ignoranța sau lipsa stăpânirii de sine este păcat. Educatorul scrie în suflete lecții ce vor rămâne acolo toată viața și, de aceea, el trebuie să se autoeduce să nu rostească niciodată vreun cuvânt pripit, să nu-și piardă niciodată autocontrolul.

Mai presus decât oricare alții, acela care are de educat tineri trebuie să aibă grijă să nu îngăduie ca un duh posomorât să-i influențeze dispoziția. Așa ceva îl împiedică să aibă simpatie față de elevii lui și, fără simpatie reciprocă, nu poate avea un succes cu ei. Nu trebuie să întunecăm calea noastră sau calea altora cu umbra necazurilor proprii. Avem un Mântuitor la care să mergem, la urechea căruia putem spune orice ne doare. Putem abandona toate grijile și poverile noastre la El și atunci munca nu ni se va mai părea grea, nici încercările aspre.

„Bucurați-vă totdeauna în Domnul!”, îndeamnă Pavel „Iarăși zic: Bucurați-vă!” (Filipeni 4, 4). Oricare v-ar fi dispoziția, Dumnezeu poate să v-o transforme, s-o facă blândă și creștinească. Prin exercițiul credinței trăite, vă puteți separa de tot ce nu este în acord cu voința lui Dumnezeu, aducând astfel cerul în viața voastră de pe pământ. Făcând așa, veți radia la orice pas. Atunci când vrăjmașul caută să învăluie sufletul în beznă, cântați și vorbiți credința și veți vedea că ați readus lumina peste voi.

Stă în puterea noastră să ne deschidem stăvilarul necazurilor sau bucuriei. Dacă dăm voie gândurilor să fie apăsate de necazurile și mărunțișurile acestui pământ, inimile ni se vor umple de necredință, tristețe și pesimism. Dacă gândurile și cerințele noastre sunt ocupate cu lucruri de sus, glasul lui Dumnezeu va vorbi inimilor noastre, șovăielile vor conțeni și gândurile rele se vor destrăma, și vor fi înlocuite de laude la adresa Răscumpărătorului nostru. Aceia care se bucură de marile daruri ale lui Dumnezeu și sunt sensibili chiar la darurile Sale cele mai mici se vor încinge cu brâul voioșiei, și inima lor va cânta Domnului. Atunci ei se vor bucura de lucrarea lor și vor sta hotărâți la datorie. Ei vor avea un temperament blând și un duh încrezător.

Dezvoltare prin practică

Profesorul nu trebuie să creadă că este nevoie să-și petreacă tot timpul în studiul cărților. Punând în practică ceea ce învață, el va realiza mai mult decât doar prin studiu. Folosindu-și cunoștințele, el le va spori. Unii care nu au decât un talant, au impresia că nu pot face nimic cu el. Ei îngroapă talantul în pământ, așa cum este și, pentru că acesta nu sporește, ei murmură împotriva lui Dumnezeu. Dar, dacă ar folosi iscusința care le-a fost dată, talantul lor s-ar dubla. Doar printr-o credincioasă folosire a lor, talanții sporesc. Pe măsură ce folosim cum trebuie posibilitățile pe care ni le-a dat Dumnezeu, El ne mărește capacitățile de slujire.

Pentru că sunteți profesori, să nu considerați că nu este necesară dobândirea unei pregătiri în cele mai simple îndeletniciri ale vieții. Fiind ocupați cu studiul, nu neglijați îndeletnicirile zilnice de pe lângă voi. Oriunde vă aflați, fiți cât se poate de practici și veți vedea că mintea vă este mai capabilă de noi învățături, mai viguroasă în descifrarea lecțiilor pe care vă străduiți să le învățați. Îndeplinind cu credincioșie orice îndatorire practică, ce vă revine, veți fi mai calificați pentru educarea aceluia care au nevoie să învețe cum să facă aceste lucruri.

Un apel

Sunt unii cărora le place tovarășia lumii, care privesc societatea celor din lume ca pe ceva de dorit, mai presus de societatea celor care Îl iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Lui. Educatori, cunoașteți destul ca să-L ascultați pe Dumnezeu. Să urmați pașii lui Hristos, să purtați jugul Lui. Doriți înțelepciunea lui Dumnezeu? Atunci smeriți-vă înaintea Lui, umblați pe calea arătată de poruncile Sale, fiți hotărâți să faceți totul în orice ocazie pe care El v-o oferă. Prindeți orice rază de lumină care cade în calea voastră. Urmați lumina. Puneți învățăturile adevărului în practica vieții voastre.

Smeriți-vă sub mâna puternică a lui Dumnezeu. El vă va înălța. Dedicăți-I lucrarea voastră. Lucrați cu credincioșie, în sinceritate, în adevăr, și veți descoperi că orice muncă a zilei este răsplătită.

Educatorii trebuie să aibă o credință vie, altfel vor fi despărțiți de Hristos. Mântuitorul nu întreabă cât de mult vă apreciază lumea, câtă laudă primiți de pe buzele omenești; ci El vă cere să trăiți astfel, încât să-și poată pune sigiliul pe voi. Satana caută să-și arunce umbrele de-a latul drumului pe care mergeți, pentru a vă împiedica succesul în lucrare. Trebuie să aveți în voi o putere de sus, pentru ca, în numele lui Isus din Nazaret, să puteți rezista puterii ce lucrează de jos. A avea în inimă Duhul lui Hristos este infinit mai important decât a te bucura de aprecierea lumii.

Educatorului îi este încredințată o mare lucrare -- o lucrare pentru care doar puterea lui este cu totul insuficientă. Dar dacă, realizând propria slăbiciune, se agață de Isus, el va deveni puternic, prin puterea lui Dumnezeu. El trebuie să pună în dificila sa lucrare răbdarea, îngăduința și blândețea lui Hristos. Inima lui trebuie să ardă de aceeași iubire care L-a făcut pe Domnul vieții și al slavei să moară pentru o lume pierdută. Răbdarea și perseverența nu vor rămâne nerăsplătite. Cele mai frumoase strădanii ale educatorului pot, uneori, să pară inutile, dar el va vedea totuși rodul muncii lui. Caractere nobile și vieți folositoare îi vor răsplăti din plin strădania.

Natura umană merită să se lucreze cu ea. Ea trebuie înălțată, șlefuită, sfințită și împodobită în interior. Prin harul lui Dumnezeu în Isus Hristos, care descoperă mântuire și viață veșnică, cei care constituie moștenirea Lui trebuie să fie educați, nu potrivit lumii, ci în știința sfințeniei.

Capitolul 31

Necesitatea de a face totul cât se poate de bine

Domnul a desemnat ca nobilele capacități ale minții să fie antrenate pentru scopuri înalte. Dar oamenii pervertesc aceste facultăți și le forțează în slujba unor interese trecătoare, ca și cum realizările de pe acest pământ ar fi de o importanță maximă. În acest fel, nobilele lor puteri sunt tocite și oamenii rămân nepregătiți pentru împlinirea îndatoririlor vieții, ce le revin. Dacă nobilele puteri ale minții nu sunt cultivate, oamenii nu reușesc să se descurce nici chiar în problemele acestei vieți. Intenția lui Satana este ca facultățile minții să se reducă și să fie cuprinse de senzualitate, dar Dumnezeu dorește ca nimeni să nu-și supună mintea controlului celui rău. El dorește ca în preocupările intelectuale și spirituale, copiii Săi să progreseze....

Lucrarea care ne este dată în această viață este lucrarea de pregătire pentru viața veșnică. Dacă îndeplinim această lucrare, așa cum a planificat-o Dumnezeu, orice ispită poate lucra spre creșterea noastră, pentru că, rezistând ademenirilor ei, progresăm în sfințenie. În toiul acestei lupte, agenți nevăzuți, comandanți din cer, vor fi în jurul nostru pentru a ne ajuta, iar în crize vom primi putere, hotărâre și energie și vom avea mai mult decât puterea noastră de muritori.

Dacă omul nu-și aduce voința în armonie cu voința lui Dumnezeu, dacă nu-și părăsește toți idolii și nu-și învinge toate obiceiurile rele, nu va avea succes în această luptă, fiind, în cele din urmă, biruit. Aceia care vor să fie biruitori trebuie să se împotrivescă agenților răi, nevăzuți; stricăciunea din suflet trebuie biruită și orice gând trebuie supus lui Hristos.

Duhul Sfânt este întotdeauna la lucru, căutând să purifice, să înobileze și să disciplineze sufletele oamenilor, pentru ca ei să poată fi corespunzători pentru societatea sfinților și a îngerilor.... În calitate de copii ai lui Dumnezeu, noi trebuie să facem eforturi susținute pentru a deveni biruitori. și, ca elevi ce căutăm să-L onorăm și să-L slăvim pe Dumnezeu, noi vom învăța pentru a primi aprecierea Sa, ca niște lucrători ce nu avem de ce să ne fie rușine.

Folosirea corectă a darului vorbirii

Cel care lucrează pentru Dumnezeu trebuie să-și dea silința să devină un mesager al lui Hristos, renunțând la orice gest nepotrivit și la orice vorbă necontrolată. El se va strădui să-și folosească în mod corect vorbirea. Sunt mulți care nu au grijă de felul în care vorbesc, dar, printr-o atenție deosebită, ei mai pot deveni reprezentanți ai adevărului. Zilnic, ei trebuie să facă progrese. Ei trebuie să nu-și mai compromită eficiența și influența, îngăduind greșeli în ceea ce privește felul lor de a fi, tonul vocii sau limbajul folosit. Expresiile ușoare trebuie să fie înlocuite cu vorbe curate și pline de sens. Printr-o permanentă veghere și o disciplină riguroasă, tânărul creștin își poate reține limba de la rău și buzele de la vorbe vinovate.

Trebuie să fim atenți la felul în care pronunțăm cuvintele. Există printre noi oameni care, teoretic, cunosc bine limba, dar care, totuși, în practică, fac frecvente greșeli. Domnul vrea ca noi să avem grijă să facem totul cât se poate de bine, folosind înțelept facultățile și ocaziile ce ni le oferă. El a înzestrat pe unii cu daruri care să fie o binecuvântare pentru alții; datoria noastră este aceea de a ne autoeduca să devenim calificați pentru marea lucrare încredințată nouă.

În citire sau în declamare, pronunția trebuie să fie clară. O vorbire nazală sau o exprimare greoaie trebuie corectate de urgență. Orice lipsă de

claritate în vorbire trebuie privită ca o deficiență. Mulți și-au format obiceiul de a vorbi moale, nedeslușit, ca și cum limba le-ar fi prea mare pentru gura pe care o au. Acest obicei îi poate împiedica mult să fie eficienți în lucrare.

Dacă cei care au defecte de vorbire vor primi critica și corectarea, s-ar putea să-și învingă aceste defecte. Ei trebuie să exerseze perseverent o vorbire pe un ton controlat, clar, folosindu-și mușchii abdominali pentru o respirație profundă și făcând din laringele lor un canal al comunicării. Mulți vorbesc repede și pe un ton înalt, nefiresc. Această practică va afecta gâtul și plămânii și, drept rezultat al continuării abuzării de ea, organele respective se vor îmbolnăvi și se vor uza.

Metoda lui Hristos

Pastorii și educatorii trebuie să acorde o atenție deosebită cultivării vorbirii lor. Ei trebuie să învețe să nu vorbească precipitat, nervos, ci domol, limpede, păstrând o muzicalitate a vocii.

Glasul Mântuitorului era o muzică pentru urechile celor ce fuseseră obișnuiți cu predicile monotone, fără viață, ale cărturarilor și fariseilor. El vorbea domol și cu efect, accentuând acele cuvinte cărora dorea ca ascultătorii Săi să le acorde o atenție deosebită. Bătrâni și tineri, oameni neștiutori și oameni învățați, cu toții puteau prinde întregul înțeles al cuvintelor Lui, așa cum n-ar fi fost posibil, dacă El ar fi vorbit precipitat, lansând propoziție după propoziție, fără nici o pauză. Oamenii erau foarte atenți la Isus și se spunea despre El că nu vorbea asemenea cărturarilor și fariseilor, deoarece Cuvântul Său era cuvântul cuiva cu autoritate....

Felul lui Isus de a învăța era plăcut și atractiv, întotdeauna caracterizat prin simplitate. El dezvăluia tainele Împărăției cerurilor, folosind figuri și simboluri care erau familiare ascultătorilor Săi; iar oamenii simpli Îl ascultau

bucuroși, pentru că puteau înțelege cuvintele Lui. Hristos nu folosea cuvinte nemaiauzite, pentru înțelegerea cărora să fie nevoie de consultarea dicționarului.

Isus ilustra aspectele mărețe ale Împărăției lui Dumnezeu, folosindu-Se de aspecte ale vieții pământene. În dragostea Lui plină de compasiune și gingășie, El înveselea, mângâia și-i învăța pe toți cei care Îl ascultau, buzele Lui fiind udate cu har, pentru a putea transmite oamenilor, în cel mai atractiv mod, comorile adevărului.

Acesta este felul în care El ar vrea să prezentăm și noi adevărul altora. Puterea vorbirii este de mare valoare și vocea trebuie cultivată pentru binecuvântarea celor cu care venim în contact.

În rugăciune

Sufăr când văd cât de puțin este apreciat darul vorbirii. În citirea Bibliei, în rostirea rugăciunii, în prezentarea unui cuvânt în adunare, cât de necesară este exprimarea clară! și cât de mult se pierde la altarul familial, când cel care se roagă își pleacă fața și vorbește cu un glas scăzut, slab! Dar, îndată ce altarul a luat sfârșit, aceia care, în rugăciune, nu puteau vorbi destul de tare pentru a fi auziți, acum pot să vorbească tare, clar și nu este deloc greu să auzi ce spun. O astfel de rugăciune este potrivită în cămăruță, nu în cadrul familiei sau la serviciul divin public. Căci, dacă participanții la rugăciune nu pot să audă ce se rostește, ei nici nu pot să spună „Amin”. Aproape oricine poate să vorbească destul de tare pentru a putea fi auzit într-o conversație obișnuită, și atunci de ce nu ar putea vorbi așa și când este chemat să prezinte un cuvânt sau să înalțe o rugăciune?

Atunci când vorbiți despre lucrurile divine, de ce să nu vorbiți în tonuri distincte și într-un mod care să demonstreze că sunteți în cunoștință de

subiect și că nu vă este rușine să vă prezentați ideile? De ce nu vă rugați ca și cum ați avea conștiința liberă și că ați putea veni la tronul harului în smerenie, și totuși cu îndrăzneală sfântă, înălțând spre cer mâini curate, fără mânie și îndoială? Nu vă plecați capetele și nu vă acoperiți fața, ca și cum ați avea ceva de ascuns, ci ridicați-vă ochii spre Sanctuarul ceresc, în care Hristos, Mijlocitorul vostru, stă înaintea Tatălui pentru a-I prezenta rugăciunile voastre, împletite cu meritele Sale și neprihănirea Sa, ca un miros de tămâie.

Sunteți invitați să veniți să cereți, să căutați, să bateți; și sunteți asigurați că nu va fi în zadar: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Căci ori și cine cere, capătă; cine caută găsește; și celui ce bate, i se deschide.” (Matei 7, 7.8).

Hristos ilustrează bunăvoința lui Dumnezeu de a binecuvânta, prin bunăvoința unui tată de a da copilului său ceea ce îi cere. „Cine este tatăl acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său o pâine, să-i dea o piatră? Ori, dacă cere un pește, să-i dea un șarpe în loc de pește? Sau, dacă cere un ou, să-i dea o scorpie? Deci, dacă voi care sunteți răi știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!” (Luca 11, 11-13).

Venim la Dumnezeu, în Numele lui Isus, prin invitație specială, și El ne primește cu plăcere în camera Lui de audiențe. El oferă sufletului smerit și căit acea credință în Hristos, prin care este îndreptățit. Isus îi șterge ca pe un nor firav vina și, mângâiată, inima exclamă: „Te laud, Doamne, căci ai fost supărat pe mine, dar Mânia Ta s-a potolit și m-ai mângâiat!” (Isaia 12, 1). Acest om va înțelege prin proprie experiență cuvintele lui Pavel: „Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire.” (Romani 10, 10).

și omul devine astfel un agent pe care Dumnezeu îl poate folosi în lucrarea Sa. El Îl va reprezenta pe Hristos, demonstrând lumii cu putere mila și dragostea Sa. El are de dat o mărturie pe care dorește să o audă și alții. Cu limba psalmistului, el va spune: „Binecuvântează, suflete, pe Domnul și tot ce este în mine să binecuvânteze Numele Lui cel sfânt! Binecuvântează, suflete, pe Domnul și nu uita nici una din binefacerile Lui! El îți iartă fărădelegile tale, El îți vindecă toate bolile tale; El îți izbăvește viața din groapă, El te încununează cu bunătate și îndurare; El îți satură de bunătați bătrânețea, și te face să întinerești iarăși ca vulturul.” (Psalmii 103, 1-4).

Mărturisind pentru Hristos

Dumnezeu ne-a dar darul vorbirii pentru a putea spune altora ce face El pentru noi, pentru ca dragostea și compasiunea Lui să poată mișca și alte inimi și astfel și alte suflete să-L laude pe Cel ce i-a chemat din întuneric la minunata Sa lumină. „Voi sunteți martorii Mei”, spunea Domnul (Isaia 43, 10). Dar toți cei chemați să fie martori pentru Hristos trebuie, pentru a da o mărturie eficientă, să învețe de la El. În calitate de copii ai Împăratului ceresc, ei trebuie să se autoeduce pentru a da mărturie cu glas clar, distinct și astfel încât nimeni să nu aibă impresia că au vreo rezervă în a vorbi despre îndurările Domnului.

În adunarea publică, rugăciunea trebuie astfel înălțată, încât toți să o înțeleagă; cei care se roagă trebuie să urmeze exemplul dat în frumoasa rugăciune domnească. Aceasta este simplă, clară, inteligibilă, nu lungă și fără viață, așa cum sunt uneori rugăciunile înălțate în public. Aceste rugăciuni lipsite de duh mai bine n-ar mai fi rostite, pentru că nu sunt decât o formă și sunt lipsite de putere de viață și nu reușesc să binecuvânteze sau să zidească.

Apostolul Pavel scrie: „Chiar și lucrurile neînsuflețite, care dau un sunet, fie un fluier sau o alăută; dacă nu dau sunete deslușite, cine va

cunoaște ce se cântă cu fluierul sau cu alăuta? și dacă trâmbița dă un sunet încurcat, cine se va pregăti de luptă? Tot așa și voi, dacă nu roștiți cu limba o vorbă înțeleasă, cum se va pricepe ce spuneți? Atunci parcă ați vorbi în vânt.

Sunt multe feluri de limbi în lume, totuși nici una din ele nu este fără sunete înțelese. Dar dacă nu cunosc înțelesul sunetului, voi fi un străin pentru cel ce vorbește, și cel ce vorbește va fi un străin pentru mine. Tot așa și voi, fiindcă râvniți după daruri duhovnicești, să căutați să le aveți din belșug, în vederea zidirii sufletești a bisericii.” (1 Corinteni 14, 7-12).

În toate serviciile noastre religioase, trebuie să căutăm zidirea altora, lucrând tot ce ne stă în putere pentru desăvârșirea bisericii. „De aceea, cine vorbește în altă limbă, să se roage să aibă și darul s-o tălmăcească. Fiindcă, dacă mă rog în altă limbă, duhul meu se roagă, dar mintea mea este fără rod. Ce este de făcut atunci? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea. Altminterea, dacă aduci mulțumiri cu duhul, cum va răspunde «Amin» la mulțumirile pe care le aduci tu cel lipsit de daruri, când el nu știe ce spui? Negreșit, tu îi mulțumești lui Dumnezeu foarte frumos, dar celălalt nu rămâne zidit sufletește.

Mulțumesc lui Dumnezeu că eu vorbesc în alte limbi mai mult decât voi toți. Dar în biserică, voiesc mai bine să spun cinci cuvinte înțelese, ca să învăț pe alții, decât să spun zece mii de cuvinte în altă limbă.” (1 Corinteni 14, 13-19).

Principiul prezentat de Pavel, referitor la darul limbilor, este în aceeași măsură aplicabil la folosirea glasului în rugăciune și adunări publice. Nu vrem, prin asta, ca acela care este deficitar în această privință să nu se mai roage public sau să nu mai dea mărturie despre puterea și dragostea lui Hristos.

Nu scriu aceste lucruri pentru a vă închide gura. Deja se tace prea mult în adunările noastre. Scriu, însă, pentru ca să vă dedicați vorbirea Celui care v-a dat acest dar și să puteți înțelege necesitatea cultivării ei pentru a putea zidi biserica prin ceea ce spuneți. Dacă v-ați făcut obiceiul să vorbiți într-un mod nedeslușit, trebuie să considerați aceasta un defect și să depuneți eforturi stăruitoare pentru a birui acest defect, pentru a-L putea slăvi pe Dumnezeu și a-i putea zidi pe copiii Săi.

În adunările noastre de cult, glasul nostru trebuie să exprime, prin rugăciune și laudă, adorarea față de Tatăl ceresc, pentru ca toți să poată afla că ne închinăm lui Dumnezeu în simplitate, în adevăr și în frumusețea sfințeniei. Într-adevăr, în această lume a păcatului și a ignoranței, este prețios darul vorbirii cu muzicalitatea glasului omenesc, atunci când acesta este consacrat slăvirii Celui care ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi.

Consacrarea vorbirii

Darul vorbirii a fost, în mare măsură, tratat în mod abuziv și mult pervertit de la scopul său inițial. Dar aceia care pretind că sunt copii ai Regelui ceresc trebuie să țină cont de responsabilitatea lor și să valorifice la maximum acest talent. Nimeni să nu spună: „N-are rost să încerc să mă rog, și-așa ceilalți nu mă aud”; ci mai degrabă să spună: „Voi face eforturi serioase pentru a-mi birui acest obicei care nu-L onorează pe Dumnezeu, de a vorbi încet, neclar. Mă voi autodisciplina până ce glasul meu va fi auzit chiar și de aceia cu auzul slab.”

Să fie vorbirea urmașilor lui Hristos astfel educată, încât, în locul unei învălmășeli de cuvinte spuse încet, neînțelese, rostirea lor să poată fi clară, tare și spre zidire. Nu lăsați ca vocea să vă cadă după fiecare cuvânt, aveți grijă ca orice propoziție să fie spusă și auzită în întregime. Ce ziceți, merită să vă străduiți dacă, prin asta, veți fi mai buni în slujba lui Dumnezeu și în

zidirea copiilor Lui? Glasul mulțumirii, al laudei și al bucuriei, este auzit în cer. Glasurile îngerilor din cer se unesc cu glasurile copiilor lui Dumnezeu de pe pământ, dând slavă, cinste și laudă lui Dumnezeu și Mielului pentru mântuirea cea mare pe care o oferă.

Fiecare să caute să facă tot ce se poate mai bine în această privință. Aceia care s-au înrolat sub steagul prințului Emanuel trebuie să crească zilnic în har și eficiență. Profesorii din școlile noastre să se străduiască să-și educe astfel elevii, încât, în orice privință, ei să poată fi pregătiți să aducă binecuvântări omenirii și slavă lui Dumnezeu.

Este esențial ca elevii să fie învățați să citească clar, deslușit. Am suferit, participând la multe adunări, districtuale, sau de orice fel, în care rapoartele erau citite cu un glas aproape neauzit, într-o manieră ezitantă ori pe un ton înfundat. Jumătate din interes este ucis când, într-o adunare, cei prezenți își fac partea cu indiferență, fără însuflețire.

Ei trebuie să învețe să vorbească astfel încât să-i poată zidi pe cei care-i ascultă. Fiecare dintre cei implicați în lucrarea misionară trebuie să se autoeduce pentru o vorbire clară, atractivă, cu o rostire perfectă a cuvintelor.

Folosirea corectă a organelor vorbirii va fi benefică sănătății și va spori eficacitatea și influența lucrătorului pentru Dumnezeu. Cei considerați suficient de inteligenți pentru a deveni lucrători misionari sau pentru a rezolva afaceri trebuie să fie, de asemenea, suficient de inteligenți, încât să facă o reformă în felul de a vorbi. Prin exercițiu atent, ei își pot mări capacitatea pulmonară și fortifica mușchii abdominali. Dând curs instruirii corecte, urmând principiile sănătății, referitoare la sporirea capacității pulmonare și cultivarea vocii, tinerii și tinerele noastre pot deveni buni vorbitori. Iar exercițiul necesar atingerii acestui deziderat va prelungi viața.

Aceia care au o concepție corectă, referitoare la cultivarea vocii, vor vedea necesitatea propriei lor educări pentru a-L putea onora pe Dumnezeu și pentru a fi o binecuvântare pentru alții. Ei vor învăța de la profesori plini de răbdare și eficiență să citească într-un fel în care să-și păstreze muzicalitatea vocii. Vizând doar slava lui Dumnezeu, ei își vor valorifica la maximum darurile native. Controlându-și propriile capacități, ei nu vor mai fi stânjeniți din cauza unei vorbiri defectuoase, iar eficiența lor pentru cauza lui Dumnezeu va spori.

Capitolul 32

O consacrare mai profundă

Profesorii angajați în școlile noastre trebuie să-L cunoască pe Dumnezeu prin experiență. Ei ar trebui să-L cunoască, deoarece ascultă de toate poruncile date de El. Iehova a săpat Cele Zece Porunci ale Sale pe tablele de piatră, pentru ca toți locuitorii pământului să poată înțelege caracterul Său veșnic și neschimbător. Acei profesori care doresc să avanseze în cunoștințe și experiență trebuie să țină cont de aceste minunate descoperiri ale lui Dumnezeu. Dar numai atunci când sunt aduse în armonie cu Dumnezeu, mintea și inima pot să înțeleagă cerințele divine.

Nimeni nu trebuie să fie preocupat de acele lucruri pe care Domnul nu ni le-a descoperit. În aceste zile, vor abunda speculațiile, dar Dumnezeu declară: „Lucrurile ascunse sunt ale Domnului” (Deuteronom 29, 29). Glasul care a vorbit lui Israel de pe Sinai vorbește în aceste zile de pe urmă oamenilor, spunând: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine” (Exod 20, 3). Legea lui Dumnezeu a fost scrisă chiar cu degetul Lui pe tablele de piatră, arătându-se prin aceasta că nu poate fi niciodată schimbată sau abrogată. Ea a fost dată pentru a se păstra, de-a lungul veacurilor veșnice, imutabilă ca și principiile conducerii lui Dumnezeu. Oamenii s-au împotrivit voinței lui Dumnezeu, dar aceasta nu poate reduce la tăcere cuvintele Sale de înțelepciune și călăuzire, deși s-ar putea ca ei să-și clădească teoriile speculative în opoziție cu învățăturile Scripturii și să pună înțelepciunea omenească mai presus de un clar „așa zice Domnul”.

Ar trebui ca orice suflet să fie hotărât să caute nu atât de mult să înțeleagă totul despre condițiile predominante în noua viață, cât să știe ce anume cere Domnul de la el în această viață. Este voința lui Dumnezeu ca oricine se consideră credincios să-și desăvârșească un caracter după

asemănarea celui divin. Studiind caracterul lui Hristos, descoperit în Scriptură, practicând virtuțile Sale, credinciosul va fi schimbat și va dovedi aceeași bunătate și milă. Lucrarea lui Hristos, plină de tăgăduire și jertfire de sine, va dezvolta, în viața zilnică, acea credință care lucrează prin dragoste și curățește sufletul. Sunt mulți dintre aceia care vor să evite purtarea crucii, dar Domnul vorbește pentru toată lumea atunci când spune: „Dacă voiește cineva că vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să mă urmeze” (Matei 16, 24).

O mare lucrare trebuie îndeplinită prin prezentarea adevărilor mântuitoare ale Bibliei. Ele constituie mijloace de stăvilire a valului de stricăciune morală de pe pământ, rânduite de Dumnezeu. Hristos și-a dat viața pentru a face posibil ca omul să fie refăcut după chipul lui Dumnezeu. Puterea harului Său este cea care aduce oamenii laolaltă, în ascultare de adevăr. Cei care vor experimenta în sufletul lor mai mult din sfințirea adevărului trebuie să prezinte acest adevăr și celor care nu îl cunosc. O lucrare mai nobilă și mai înălțătoare ei nu vor găsi niciodată.

Profesorul, un evanghelist

Lucrarea de educare a tinerilor noștri, după cum ne este subliniată în învățăturile date de Dumnezeu, trebuie urmărită cu sfințenie. Trebuie să alegem ca profesori pe aceia care-i vor învăța pe elevi calea cea dreaptă.

Învățătorul meu mi-a spus: „Să nu fie aleși profesori care să educe și să pregătească tineri fără a păstra simplitatea metodelor lui Hristos. Învățăturile lui conțin chiar esența simplității sfinte.”

Aceia care prezintă elevilor învățătura într-o lumină nesigură, nu sunt potriviți pentru lucrarea de educație. Nimeni nu este calificat pentru această lucrare, dacă nu se pregătește zilnic, învățând să spună cuvintele

Învățătorului trimis de Dumnezeu. Acum este timpul pentru semănat sămânța Evangheliei. Sămânța pe care o semănăm trebuie să producă cea mai aleasă roadă. Nu avem timp de pierdut. Lucrarea școlilor noastre este aceea de a se confunda din ce în ce mai mult cu lucrarea lui Hristos. Numai puterea harului lui Dumnezeu, lucrând în inima și mintea omului, va face și va păstra curată atmosfera din bisericile și școlile noastre.

În școlile noastre, au fost profesori care ar fi putut fi considerați buni într-o școală din lume, dar care nu erau potriviți pentru educarea tinerilor noștri, fiindcă nu cunoșteau adevărurile Evangheliei lui Hristos. Ei nu puteau pune simplitatea lui Hristos în lucrarea lor. Misiunea oricărui profesor trebuie să fie aceea de a scoate în evidență adevărurile care ne-au făcut să fim un popor deosebit în fața oamenilor și care ne fac în stare să ne menținem în armonie cu legile cerului. În soliile care ne-au fost trimise din timp avem adevăruri ce vor împlini o minunată lucrare de reformă în caracterele noastre, dacă nu o împiedicăm. Ele ne vor pregăti pentru intrarea în Împărăția lui Dumnezeu. Este privilegiul nostru de a face progrese continuu spre un mai înalt grad de viețuire creștină.

Loma Linda

Într-o noapte, am fost trezită și îndrumată să scriu o mărturie importantă, referitoare la lucrarea din școala noastră de la Loma Linda. Această școală are de făcut o lucrare solemnă și sfântă. Învățăturile reformei sanitare trebuie expuse clar și strălucit, pentru ca tinerii care-i urmează cursurile să poată învăța să le aplice. Toți educatorii noștri trebuie să fie niște experți ai reformei sanitare.

Domnul dorește ca, din școlile noastre, să iasă adevărați misionari, viitori pionieri. Ei trebuie să fie total consacrați lucrării de colaborare cu Dumnezeu, lărgind zilnic sfera utilității lor. Influența unui profesor medico-

misionar, consacrat, în școlile noastre, este inestimabilă.

Avem nevoie să fim convertiți de la viața noastră greșită la credința Evangheliei. Urmașii lui Hristos nu au nevoie să se străduiască pentru a străluci. Dacă vor privi cu consecvență la viața lui Hristos, ei vor fi schimbați, în inimă și minte, după chipul Lui. Atunci ei vor străluci de la sine, în mod natural. Dumnezeu nu cere paradă de bunătate. În darul Fiului Său, El a făcut posibil ca viața noastră să fie marcată de principiile cerului. Tocmai valorificarea acestei posibilități va duce la prezentarea lui Isus în fața lumii. Când cei din poporul lui Dumnezeu experimentează nașterea din nou, cinstea, dreptatea, credincioșia și principiile lor corecte, o vor dovedi negreșit.

O, ce cuvinte mi-au fost spuse! Ce bunătate este recomandată prin harul oferit din abundență! Cea mai mare manifestare a harului și puterii lui Hristos, exprimată prin oameni, este atunci când omul firesc devine părtaș al naturii divine, și, prin puterea harului lui Hristos, biruie stricăciunea prezentă în lume datorită poftelor. (17 mai, 1908).

Există o plinătate a experienței pe care trebuie să o obțină fiecare profesor. Studiile pe care le faceți, vă vor întări credința și încrederea în Dumnezeu și vă vor arăta cum să lucrați, pentru a-I fi de ajutor, sau vă vor aduce într-o stare mai rea decât erați înainte. Cei care acționează conform principiilor lăsate de Domnul se vor afla pe un teren avantajos. Harul și binecuvântările cerului vor veni în viața lor, făcându-i în stare să îndeplinească voința lui Dumnezeu.

Învățați-i pe elevi principiile simple ale Cuvântului lui Dumnezeu, făcând din Biblie temelia învățării voastre. Adevărata educație înaltă este aceea primită prin șederea la picioarele Lui și învățarea de la El. Modul vostru de a zidi caractere trebuie să urmeze modelul arătat omului în viața lui

Hristos.

În toată lucrarea voastră, va trebui să faceți precum agricultorul care lucrează pământul pentru a da roade. Aparent, el aruncă, risipește sămânța. Dar, ajunsă în pământ, ea germinează. Puterea Dumnezeului vieții îi dă viață și astfel apare „întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic.” (Marcu 4, 28). Analizați acest proces minunat. Este atât de mult de învățat de aici, atât de mult de înțeles! Dacă ne îmbogățim mintea la capacitatea ei maximă, vom putea ca, în veacurile veșniciei, să continuăm să studiem căile și lucrările lui Dumnezeu și să cunoaștem tot mai mult și mai mult despre El.

Capitolul 33

Importanța simplității

Către profesorii de la Berrien Springs

Doresc cu ardoare ca zilnic să învățați lecții de la Marele Învățător. Dacă vă veți apropia mai întâi de Dumnezeu și apoi de elevii voștri, veți putea face o lucrare de mare valoare. Dacă sunteți zeloși și smeriți, Dumnezeu vă va da zilnic știința și puterea de a învăța. Faceți tot ce puteți pentru a împărtăși și altora binecuvântările primite de la El.

Cu o profundă și arzătoare dorință de a-i ajuta, purtați-vă elevii pe tărâmul cunoașterii. Apropiați-vă de ei cât de mult puteți. Dacă nu au din abundență dragostea și blândețea lui Isus, în inimă, profesorii vor manifesta prea mult spiritul unui pedagog aspru, dictator. „Țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu și așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viața veșnică. Muștrați pe cei ce se despart de voi; căutați să mântuiți pe unii, smulgându-i din foc; de alții iarăși fie-vă milă cu frică, urând până și cămașa mânjită de carne.” (Iuda 21-23).

Domnul dorește să învățați cum să folosiți năvodul Evangheliei. Mulți au nevoie să învețe această artă. Pentru a avea succes în lucrarea voastră, ochiurile năvodului -- adică scripturile -- trebuie să fie apropiate, iar mărimea lor cunoscută. Apoi, faceți o cât mai bună aruncare a năvodului. Aruncați-l exact unde trebuie. Prezentați ilustrații care se explică singure. Oricât de multe ar cunoaște cineva, nu-i folosesc la nimic, dacă el nu știe să le transmită și altora.

Patosul cu care vorbiți, simțămintele adânci trebuie să miște inimile.

Conduceți-vă elevii să se predea lui Dumnezeu.

Educatori, amintiți-vă că Domnul este tăria voastră. Străduiți-vă să le oferiți elevilor voștri învățături care să însemne pentru ei o mireasmă de viață spre viață. Folosiți ilustrații. Cereți-I Domnului să vă dea acele cuvinte cu care să vorbiți în așa fel, încât toți să poată înțelege.

Odată, o fetiță m-a întrebat: -- O să vorbiți în această după-amiază? -- Nu, în această după-amiază n-am să vorbesc, i-am răspuns.

Îmi pare foarte rău, a spus ea, credeam că veți vorbi și mi-am invitat câteva prietene. Vreți, vă rog, să-i spuneți predicatorului din această după-amiază să folosească cuvinte simple, ca să le putem înțelege și noi? Vreți să-i spuneți că noi nu înțelegem cuvintele mari, precum „îndreptățire” și „sfințire”? Noi nu știm ce înseamnă aceste cuvinte.

Rugămintea fetei conține o lecție demnă de luat în seamă de către educatori și predicatori. Nu sunt mulți cei care ar face bine dacă ar asculta cererea: „Vorbiți în cuvinte simple căci noi nu înțelegem ceea ce vorbiți?”

Faceți-vă explicațiile clare, pentru că eu știu că sunt mulți care nu înțeleg mult din ceea ce li se spune. Lăsați ca Duhul Sfânt să vă formuleze cuvântul, debarasându-l de orice balast. Vorbiți în limbajul copiilor, ținând cont că sunt mulți de vârstă mare, printre ei, dar care au o înțelegere de copii mici.

Prin rugăciune susținută și efort stăruitor, trebuie să dobândim calificarea de buni vorbitori. Această aptitudine presupune o rostire limpede a fiecărei silabe, folosirea întăririi și accentuării acolo unde trebuie. Vorbiți rar. Mulți vorbesc repede îngrămădind cuvânt după cuvânt, astfel încât efectul spuselor lor se pierde. Puneți spiritul lui Hristos în ceea ce spuneți.

Cu o anumită ocazie, când Betterton, celebrul actor, lua cina împreună cu dr. Sheldon, arhiepiscopul de Canterbury, acesta i-a spus: „Vă rog, domnule Betterton, spuneți-mi cum se face că dumneavoastră, actorii, vă impresionați atât de puternic spectatorii vorbind despre lucruri închipuite?” „Domnul meu”, i-a răspuns Betterton, „cu respectul cuvenit Prea Sfinției voastre, dați-mi voie să vă spun că explicația este simplă -- totul depinde de puterea trăirii. Pe scenă, noi vorbim despre lucruri imaginare, ca și cum ele ar fi reale, iar dumneavoastră, la amvon, vorbiți de lucruri reale, ca și cum ar fi imaginare.”

„Paște mielușei Mei”, „Paște oițele Mele”, a fost însărcinarea lui Petru, „și după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi.” (Ioan 21, 15.16; Luca 22, 32). Pentru ascultători, Evanghelia este puterea lui Dumnezeu spre mântuire. Prezentați Evanghelia în simplitatea ei. Urmați exemplul lui Hristos și veți avea drept răsplată câștigarea elevilor pentru El. (Sanatoriul California, 6 iulie 1902).

Poporul nostru este acum pus la încercare. Își vor lua membrii lui înțelepciunea de la cel mai mare Învățător pe care lumea L-a avut vreodată sau o vor căuta la dumnezeul Ekronului? Să fim hotărâți să nu ne lăsăm legați nici măcar cu un fir de orientările educaționale ale celor ce nu discern glasul lui Dumnezeu și nu se supun poruncilor Sale.

Capitolul 34

Un avertisment

„Nu știți că cei ce aleargă în locul de alergare, toți aleargă, dar numai unul capătă premiul? Alergați dar în așa fel ca să căpătați premiul! Toți cei ce se luptă la jocurile de obște, se supun la tot felul de înfrânări. și ei fac lucrul acesta, ca să capete o cunună, care se poate vesteji; noi facem lucrul acesta pentru o cunună, care nu se poate vesteji. Eu, deci, alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, da nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat.” (1 Corinteni 9, 24-27).

Am constatat nevoia prezentă a oricărui om de a face tot ceea ce poate mai bine, în calitate de creștin, de a se pregăti să realizeze creșterea, dezvoltarea minții și noblețea pe care oricine o poate avea. În tot ceea ce facem, trebuie să păstrăm o relație creștinească unul cu altul. Trebuie să folosim orice putere spirituală pentru urmărirea planurilor înțelepte, printr-o acțiune sârguincioasă. Darurile de la Dumnezeu trebuie folosite pentru salvarea de suflete. Relațiile dintre noi nu trebuie să fie conduse de standardele omenești, ci de iubirea divină, de iubirea exprimată în darul lui Dumnezeu pentru lumea noastră.

Bărbatul aflat într-o poziție de răspundere, în oricare din școlile noastre, nu se poate considera niciodată exagerat de atent în ceea ce privește cuvintele sale și felul în care se poartă. El nu trebuie să-și permită niciodată nici cea mai ușoară urmă de familiaritate în relațiile cu elevii, cum ar fi punerea mâinii pe brațul sau pe umărul vreunei fete. În nici o situație nu trebuie să lase impresia că este loc pentru familiarism și lipsă de distincție. Buzele și mâinile sale nu trebuie să exprime nimic de care cineva ar putea profita.

În trecut, nu toți profesorii noștri au fost corecți și fermi în această privință. Ei au nevoie să vadă lucrurile într-o cu totul altă lumină, în ceea ce privește relațiile dintre profesor și elev. Viața și caracterul trebuie păzite de orice atingere a răului. Orice pornire nesfântă trebuie ținută sub controlul unei rațiuni sfințite prin harul lui Dumnezeu, revărsat din abundență.

Trăim într-un climat al vrăjitoriei satanice. Vrăjmașul va flutura ispita imoralității în preajma oricărui suflet care nu este baricadat cu harul lui Hristos. Vor veni ispite, dar, dacă veghem împotriva vrăjmașului și menținem în echilibru autocontrolul și puritatea, duhurile corupătoare nu vor avea influență asupra noastră. Aceia care nu vor face nimic care să încurajeze ispita, vor avea puterea să o înfrunte atunci când ea apare. Dar cei care se mențin într-un climat favorabil răului nu vor acuza pe altcineva decât pe ei înșiși, dacă sunt biruiți de ispită și cad de la principii. În viitor, se va vedea că avertizările referitoare la duhurile corupătoare sunt întemeiate. Atunci se va vedea puterea cuvintelor lui Hristos: „Voi fiți desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.” (Matei 5, 48).

Trebuie să fim călăuziți de adevărata sfințenie și de bunul simț. Sufletele noastre trebuie înconjurate de atmosfera cerului. Bărbații și femeile trebuie să vegheze asupra lor înșiși, să fie permanent în gardă, pentru ca nici un cuvânt și nici o faptă bună a lor să nu poată fi interpretate greșit. Acela care mărturisește că este urmaș al lui Hristos trebuie să vegheze asupra sa, păstrându-se curat și nobil în cuget, cuvânt și faptă. Influența lui asupra altora trebuie să fie înălțătoare, iar viața lui să reflecte razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii.

Este nevoie de mai mult timp petrecut în rugăciune tainică, în strânsă comuniune cu Dumnezeu. Numai așa pot fi câștigate biruințele. Vigilența continuă este prețul siguranței.

Legământul Domnului este pentru binele sfinților Lui. Fiecare trebuie să-și descopere punctele slabe ale caracterului și să se păzească din rășputeri. Aceia care au fost înmormântați cu Hristos în botez, și au înviat asemeni Lui, s-au angajat să trăiască o viață nouă. „Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă în Hristos, în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos în viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă.” (Coloseni 3:1-4).

Tânărul creștin trebuie învățat să poarte responsabilitățile cu inimă vitează și mână binevoitoare. El trebuie să se obișnuiască să înfrunte încercările din viață cu răbdare, curaj și demnitate, și să se conformeze acelor obiceiuri care-l vor face capabil să câștige cununa biruinței. Nu este un alt timp mai favorabil ca acesta pentru a cunoaște puterea harului mântuitor al lui Hristos și pentru a fi supus principiilor Legii sfinte.

Oriunde, în providența Sa, v-ar fi așezat Dumnezeu, El vă va susține. „și puterea ta să țină cât zilele tale” (Deuteronom 33, 25).

Capitolul 35

Marele educator

Hristos a fost cel mai mare educator pe care lumea L-a cunoscut vreodată. El a venit pe acest pământ pentru a răspândi razele strălucitoare ale adevărului, pentru ca oamenii să poată primi calificarea pentru cer. „Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume”, declară El, „ca să mărturisesc despre adevăr.” (Ioan 18, 37). El a venit pentru a ne descoperi caracterul Tatălui, pentru ca oamenii să poată fi conduși spre închinare Lui în spirit și în adevăr.

Nevoia omului de un Învățător divin era cunoscută în cer. Mila și simpatia lui Dumnezeu pentru ființele omenești căzute și legate în robia lui Satana nu s-au diminuat niciodată, iar atunci când s-a împlinit vremea, El L-a trimis pe Fiul Său. Cel desemnat în consiliul cerului a venit pe pământ ca Învățător al omului. Marea bunăvoință a lui Dumnezeu L-a oferit pe Isus lumii și, pentru a întâmpina nevoile naturii umane, El a luat asupra Sa această natură. Spre uimirea oștirii cerești, Cuvântul cel veșnic a venit în această lume ca un prunc neajutorat. Pregătit deplin, El a părăsit curțile împărătești și, în chip tainic, S-a contopit cu natura umană decăzută. „și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi”. (Ioan 1, 14).

Când a părăsit locul Său prea înalt, Isus ar fi putut lua asupra Sa orice natură ar fi vrut. Dar mărirea și rangul nu au însemnat nimic pentru El și astfel a ales cea mai umilă condiție. În viața Sa, n-a fost loc pentru confort, lux ori satisfacere de sine. Adevărul de origine cerească trebuia să fie tema Lui. El avea de semănat adevărul în lume și a trăit în așa fel, încât să poată fi la dispoziția tuturor.

Faptul că, în timpul copilăriei, Isus avea să crească în înțelepciune și să fie tot timpul plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor nu era de mirare, pentru că acestea se întâmplau în conformitate cu chemarea Sa divină. El nu și-a căutat educația în școlile „rabinilor”, pentru că Dumnezeu era Învățătorul Său. Pe măsură ce se dezvolta, El continua să crească în înțelepciune. El se dedica sârguincios studiului Scripturilor, știind că acestea erau pline de o învățătură inestimabilă. Isus era credincios în achitarea îndatoririlor, în cadrul căminului din care făcea parte; iar orele timpurii ale dimineții, în loc să le petreacă în pat, adeseori Îl găseau într-un loc retras, cercetând Scripturile și rugându-Se Tatălui ceresc.

Toate profetiile referitoare la lucrarea și intermedierea Sa Îi erau cunoscute, mai ales cele în legătură cu umilirea, ispășirea și mijlocirea. Obiectivul trăirii Lui pe pământ era în permanență înaintea Sa și El era bucuros la gândul că scopul de grație al lui Dumnezeu avea să se realizeze prin El.

Despre învățătura lui Isus, s-a spus: „și gloata cea mare Îl asculta cu plăcere” (Marcu 12, 37); „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta” (Ioan 7, 46) declarau ofițerii trimiși să-L aresteze. Cuvintele Sale îi mângâiau, îi întăreau și îi binecuvântau pe aceia care doreau pacea pe care numai El o putea da. În cuvintele Sale, era ceva care îi ridica pe ascultători la un înalt nivel de gândire și acțiune. Dacă aceste cuvinte ar fi spuse învățăceilor de azi, în locul cuvintelor omenești, am vedea semne ale unei inteligențe superioare, o mai limpede înțelegere a lucrurilor cerești, o mai profundă cunoaștere a lui Dumnezeu, o viață de creștin mai curată și mai viguroasă.

Ilustrațiile lui Hristos erau luate din aspectele de zi cu zi și, deși simple, conțineau o minunată adâncime a semnificației -- păsările cerului, florile câmpului, sămânța germinând, păstorul și oile sale. Cu toate acestea, El ilustra adevărul veșnic. și, ori de câte ori ascultătorii Săi vedeau aceste

lucruri, își aminteau de cuvintele Lui. Astfel, adevărul devenea o realitate vie pentru ei -- imaginile din natură și ocupațiile zilnice le aminteau permanent de învățătura Mântuitorului.

Isus folosea întotdeauna un limbaj simplu, deși cuvintele Lui probau o cunoaștere profundă. Felul Său de a învăța ar trebui urmat de profesorii de azi. Adevărurile spirituale trebuie întotdeauna prezentate într-un limbaj simplu, pentru a fi înțelese și a-și găsi locul în inimi. Așa vorbea Isus mulțimilor care se îngrămădeau în preajma Lui și toți, învățați sau neînvățați, puteau să înțeleagă lecțiile Lui.

În oricare școală, învățătura trebuie să fie predată în așa fel, încât să fie ușor înțeleasă, cum era învățătura lui Hristos. Folosirea unor fraze lungi naște confuzie și eclipsează frumusețea gândului prezentat. Este nevoie de profesori care să se apropie de elevi, dându-le învățatură clară, ilustrând cele spirituale cu lucruri din natură și întâmplări obișnuite ale vieții cotidiene.

Biblia ni-L descoperă pe Hristos ca Păstorul cel Bun, care-și caută neobosit oaia pierdută. Într-un stil caracteristic, El îi ajută pe toți cei care aveau nevoie de ajutor. Cu o grație blândă și curtenitoare, El se ocupa de sufletele bolnave de păcat, aducându-le vindecare și întărire. Simplitatea și seriozitatea cu care se adresa celor în nevoie Îi aureola fiecare cuvânt. El Își proclama solia de pe vârful muntelui, din barca pescarului, din pustie, de la marea răspântie de drumuri. Oriunde afla oameni gata să-L asculte, Isus era pregătit să le deschidă vistieria adevărului. El participase la sărbătorile anuale ale națiunii iudaice și vorbea mulțimilor absorbite de ceremonialul exterior despre lucrurile cerești, aducându-le în vedere veșnicia.

Întreaga viață a Mântuitorului a fost caracterizată printr-o bunăvoință dezinteresată și prin frumusețea sfințeniei. El este modelul nostru de bunătate. De la începutul lucrării Sale, oamenii au pornit să înțeleagă mai

limpede caracterul lui Dumnezeu. El Își exemplifica învățăturile prin propria viață. Isus vădea perseverență fără încăpățănare, bunăvoință fără slăbiciune, blândețe și simpatie fără sentimentalism. El era foarte sociabil, având totuși acea rezervă care descuraja familiarismul. Cumpătarea Lui nu conducea niciodată la bigotism sau austeritate. El nu se potrivea lumii, dar era atent la nevoile celor mai de pe urmă oameni.

„Cine este acesta, care vine din Edom, din Boțra, în haine roșii, în haine strălucitoare și calcă mândru, în plinătatea puterii Lui?” (Isaia 63, 1). Iar răspunsul vine cu asigurarea: „și fără îndoială, mare este taina evlaviei Cel ce a fost arătat în trup a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă.” (1 Timotei 3, 16). „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele care este mai pe sus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, pe de pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul.” (Filipeni 2, 6-11).

Educatorii pot obține eficiență și putere numai lucrând așa cum a lucrat Isus. Atunci când El este cea mai puternică influență în viața lor, ei vor avea succes în eforturile pe care le fac. Ei se vor ridica pe înălțimi pe care încă nu le-au atins. Își vor da seama de sacralitatea lucrării ce le-a fost încredințată și, plini de Duhul Sfânt, vor fi animați de aceeași dorință de salvare a celor păcătoși, care L-a animat și pe Isus. și, prin viața lor de consacrare și devotare, elevii lor vor fi conduși la picioarele Mântuitorului.

Elevii nu-și pot permite să aștepte până ce educația lor va fi considerată completă și apoi să folosească spre binele altora ceea ce au primit. Fără

aceasta, oricât ar studia ei, oricât de multe cunoștințe ar avea, educația le-ar fi incompletă.

Capitolul 36

Disciplina creștină

Lucrul cu mintea oamenilor este cea mai delicată misiune încredințată vreodată muritorilor, și educatorii au nevoie în permanență de ajutorul Duhului Sfânt pentru a-și putea face treaba așa cum se cuvine. Printre tinerii care frecventează școala noastră se va găsi o diversitate de caractere și educații. Educatorul va întâlni impulsivitate, lipsă de răbdare, mândrie, egoism, îngâmfare. Unii dintre ei au trăit, poate, într-un mediu de asprime și constrângere arbitrară, care a dezvoltat în ei un spirit încăpățânat și negativist. Alții au fost tratați cu răsfăț, fiindu-le permis de către părinții lor să urmeze propriile înclinații. Defectele lor au fost scuzate până ce caracterul le-a fost deformat.

Pentru a avea succes în lucrul cu aceste mentalități diferite, educatorul trebuie să aibă mult tact și multă finețe în acțiune, precum și fermitate în conducere. Adeseori, vor fi manifestate antipatie și chiar dispreț față de bunele rânduieli. Unii vor fi ingenioși în evitarea pedepselor, în timp ce alții vor afișa o indiferență disprețuitoare față de urmările greșelii lor. Toate acestea reclamă răbdare, îngăduință și înțelepciune din partea celor cărora li s-a încredințat educarea tinerilor.

Partea elevului

Școlile noastre au fost înființate pentru ca, în ele, tinerii să poată învăța ascultarea de Dumnezeu și de Legea Lui, și să poată deveni apti pentru slujire. Regulile pentru conduita elevilor în școală sunt necesare și ei trebuie să se comporte în conformitate cu aceste reguli. Nici unul nu trebuie să creadă că, dacă acasă i-a fost permis să dicteze, poate dicta și la școală. Să

presupunem că s-ar îngădui așa ceva. Cum ar putea atunci tinerii să fie pregătiți ca misionari? Orice tânăr intrat în vreuna dintre școlile noastre trebuie să se supună disciplinei. Aceia care refuză să respecte regulile trebuie să se întoarcă acasă.

Educatorii trebuie să-și lege elevii de inima lor cu firul iubirii, al blândeții și al disciplinei riguroase. Dragostea și blândețea nu sunt bune la nimic, dacă nu sunt asociate cu disciplina despre care Dumnezeu a spus că trebuie păstrată. Tinerii vin la școală pentru a fi disciplinați în vederea slujirii, pregătiți pentru cea mai bună folosire a capacităților lor. Dacă ei vin hotărâți să coopereze cu profesorii lor, școala le va fi mult mai utilă decât dacă s-ar abandona tendinței de a fi împotriviți și neascultători. Elevii trebuie să le acorde profesorilor simpatia și colaborarea lor. Să se apuce strâns de brațul puterii divine, hotărâți să nu se abată de la calea datoriei. Să-și țină în frâu obiceiurile rele și să-și exercite influența spre bine. Să nu uite că succesul școlii depinde de consacrarea lor, de sfințenia lor, de influența pe care se simt datori să o exercite. Să-și fixeze un standard înalt și să fie hotărâți a-l atinge. Iar atunci când li se cere să se împotrivească regulilor școlii, să răspundă cu un categoric NU.

Partea educatorului

Orice educator are propriile sale trăsături de caracter greșite, asupra cărora trebuie să vegheze, pentru ca vrăjmașul să nu-l folosească drept un agent de distrugere a sufletelor. Siguranța educatorului stă în învățarea zilnică în școala lui Hristos. Cel ce învață la această școală va fi ascuns în Isus și va ține minte că, lucrând cu elevii Lui, lucrează cu o moștenire cumpărată cu sânge. Mâna modelatoare a lui Dumnezeu îi va plăsmui în caracter o imagine divină.

Față de cei care greșesc, trebuie să fie aplicate metodele lui Hristos.

Măsurile neînțelepte, manifestarea unei necuvenite severități din partea profesorului, pot să-l împingă pe elev pe terenul lui Satana. Fiii risipitori au fost îndepărtați din Împărăția lui Dumnezeu de necreștinismul unora dintre cei ce se pretind creștini. „Dar pentru oricine va face să păcătuiască pe unul din acești micuți care cred în Mine”, spune Isus, „ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară și să fie înecat în adâncul mării.” (Matei 18, 6). Mai bine să nu fii decât să trăiești zilnic fără a avea acea iubire pe care Isus a recomandat-o pentru copiii Săi.

Firea creștinului nu este egoistă, lipsită de simpatie, rece. Ea pătrunde în sentimentele celor asaltați de ispită și-l ajută pe cel căzut să facă din încercare o treaptă spre mai sus. Educatorul creștin se va ruga cu și pentru elevul care greșește și nu se va mânia pe el. El nu îi va vorbi aspru, descurajând astfel un suflet aflat în luptă cu puterile întunericului. El își va înălța inima către Dumnezeu pentru ajutor și îngerii vor veni și-l vor sprijini în ridicarea standardului contra vrăjmașului. Astfel, în loc să-l priveze de ajutor pe tânărul greșit, el va fi capabil să câștige un suflet pentru Hristos.

Prezentarea publică a greșelii

O mare atenție trebuie dovedită în ceea ce privește arătarea în public a greșelilor elevilor. A i se face publică abaterea este dureros în orice privință pentru cel greșit și nu prezintă nici o influență benefică asupra școlii. Niciodată nu este de ajutor tânărului să fie umilit în fața colegilor săi. Asta nu rezolvă nimic, ci produce rană ce poate fi mortală.

Dragostea care este îndelung răbdătoare și blândă nu va face dintr-o indiscreție o jignire de neiertat, nici capital din greșelile altora. Scriptura învață clar că acela care greșește trebuie tratat cu îngăduință și compasiune. Dacă este urmată calea corectă, inima aparent încăpățânată poate fi câștigată la Isus. Dragostea Lui acoperă o mulțime de păcate. Harul Său nu conduce

niciodată la evidențierea greșelilor cuiva, dacă aceasta nu e o necesitate spre bine.

Trăim într-o lume dificilă, lipsită de sentiment și de bunătate. Satana și îngerii lui folosesc toate mijloacele care le stau în putere pentru a distruge suflete. Binele pe care-l va face un educator elevilor săi va fi proporțional cu încrederea lui în ei. Educatorul trebuie să țină minte că aceia care au cel mai mult nevoie de iubire, de compasiune și de ajutor sunt chiar cei cu un comportament dezagreabil, cei necizelați, încăpățânați și ursuzi. Aceia care ne pun cel mai mult răbdarea la încercare au cel mai mult nevoie de dragostea noastră.

Nu trecem decât o dată prin lumea aceasta. Orice bine pe care-l putem face, să-l facem neobosit, neabătut, în spiritul pe care-l avea și Isus în lucrarea Sa. Cum pot elevii care se află în mare nevoie de ajutor să fie încurajați pentru a o apuca pe drumul bun? Numai tratându-i cu dragostea arătată de Hristos. Ați putea spune că trebuie să-i tratăm cum merită. Dacă Isus ne-ar fi tratat așa? El, Cel fără de păcat, a fost tratat așa cum meritam noi, pentru ca noi, căzuți și păcătoși, să putem fi tratați așa cum merita El. Educatori, tratați-i pe elevii voștri fără perspectivă după cum credeți că merită și atunci le veți tăia speranța și vă veți strica influența. Merită? Nu, de o sută de ori nu. Apropiați-vă iubitor de cel care are nevoie de ajutorul vostru și veți salva un suflet de la moarte, prevenind o mulțime de păcate.

Exmatricularea elevilor

Mare atenție trebuie avută în problema exmatriculării elevilor. Sunt cazuri când trebuie luată această măsură. Lucrarea de a da afară din școală pe cel care îi instigă și pe alții la neascultare este dureroasă, dar, pentru binele celorlalți elevi, uneori este necesară. Dumnezeu a văzut că, dacă Satana nu era exclus din cer, oștirea îngerilor ar fi fost în pericol. Atunci când văd că a

păstra în școală pe un elev înseamnă a-i expune pe ceilalți influențelor răului, educatorii cu temere de Dumnezeu îl vor îndepărta din școală. Dar trebuie să existe o abatere foarte gravă pentru a se aplica această măsură.

Când, ca o consecință a neascultării, pentru Adam și Eva era tăiată orice speranță, când dreptatea cerea moartea păcătosului, Hristos S-a dat pe Sine ca jertfă. „și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4, 10). „Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53, 6).

În lucrul cu elevii, profesorii trebuie să arate dragostea lui Hristos. Fără această dragoste, ei vor fi aspri și dictatoriali, conducând sufletele afară din staul. Ei trebuie să fie niște lucrători în permanență atenți la ei înșiși, care folosesc orice ocazie pentru a face bine celor aflați în grija lor. Profesorii nu trebuie să uite că oricare din școlile noastre trebuie să fie un refugiu pentru tinerii greu ispitiți, un loc unde greșelile lor vor fi înțelese și tratate cu răbdare.

Profesorii și elevii trebuie să devină mai apropiați printr-o comuniune creștină. Tinerii fac multe greșeli, iar educatorul nu trebuie niciodată să uite să fie înțelegător și prietenos. El niciodată nu trebuie să caute să-și arate superioritatea. Cei mai buni profesori sunt aceia care sunt cei mai răbdători și mai blânzi. Prin simplitatea și disponibilitatea lor de a învăța, ei își încurajează elevii să urce din ce în ce mai sus.

Profesorii trebuie să-și amintească de propriile lor greșeli și să se străduiască să fie ceea ce doresc să devină elevii lor. În felul lor de a-i trata pe tineri, să fie înțelepți și plini de compasiune. Să nu uite că acești tineri au nevoie de cuvinte bune, de încurajare și de fapte de ajutor. Educatori, purtați-

vă cu elevii voștri precum cu niște copii ai lui Dumnezeu, pe care El dorește să-i ajutați în orice vreme de nevoie. Faceți-vi-i prieteni. Oferiți-le dovada practică a interesului vostru dezinteresat față de ei. Ajutați-i la greu. Cu răbdare și blândețe, străduiți-vă să-i câștigați pentru Isus. Doar veșnicia va dezvălui rezultatele unui asemenea efort.

Practica acordării de premii și recompense a adus mai mult necaz decât rezultate bune. Ea îl provoacă pe elevul ambițios la un efort și mai mare. Cei ale căror puteri mintale sunt deja prea active față de puterile fizice sunt împinși să abordeze materii prea dificile pentru tânărul lor intelect. Examenele sunt și ele o corvoadă istovitoare pentru astfel de elevi. Mulți elevi buni la învățătură au suferit grav din punct de vedere fizic și au murit, poate, datorită efortului solicitărilor de acest gen. Părinții și educatorii trebuie să fie atenți față de asemenea pericole.

Grija pentru formă și ceremonial ar trebui să nu consume timpul și energia care, de drept, se cuvin unor lucruri mai importante. În acest veac la stricăciunii, totul este afectat afișării și aparențelor, dar acest spirit nu trebuie să-și găsească loc în școlile noastre. Noi trebuie să învățăm manierele biblice, curățenia gândului, integritatea perfectă. Aceasta este educația de valoare. Dacă educatorii Îl urmează pe Hristos și sunt modelați de Duhul Sfânt, vor fi buni, atenți și cu adevărat amabili. Dacă lucrează ca pentru cer, ei vor fi doamne și domni creștini. Conduita lor aleasă va fi o permanentă demonstrație pentru elevii care, deși la început se poate să fi fost cam needucați, vor fi zi de zi modelați de această influență.

Studiul și munca

Cei care descoperă știința și-n cea mai umilă muncă vor vedea în aceasta noblețe și frumusețe și vor găsi plăcere în înfăptuirea ei cu credincioșie și eficiență.

Capitolul 37

Demnitatea muncii

În pofida a tot ce s-a spus și scris cu privire la demnitatea muncii fizice, predomină sentimentul că ea este ceva înjositor. În mintea multora, opinia generală a schimbat ordinea lucrurilor și s-a ajuns la ideea că nu este potrivit ca un om care muncește cu brațele lui să-și aibă locul printre gentlemani. Oamenii muncesc din greu pentru a câștiga bani și, posedând apoi avere, ei cred că bogăția lor le va face fiii niște gentlemani. Dar mulți dintre aceștia nu reușesc să-și învețe fiii, așa cum ei înșiși au fost învățați, cu munca grea, folositoare. Aceștia risipesc banii agonisiți prin munca altuia, fără a le înțelege valoarea, irosind un talant pe care Domnul l-a destinat să aducă mult bine.

Obiectivele Domnului nu sunt și obiectivele oamenilor. El nu a plănuit ca oamenii să trăiască în lenevie. La început, El l-a creat pe om un gentleman; dar, deși era bogat în tot ceea ce-i putuse oferi Proprietarul universului, Adam nu avea să lenevească. El n-a fost creat mai înainte de a i se putea oferi de lucru. El avea să-și găsească ocupația și fericirea în întreținerea lucrurilor pe care Dumnezeu le crease și, ca răspuns la munca sa, nevoile lui urmau să fie din abundență satisfăcute prin roadele grădinii Eden.

Atâta vreme cât părinții noștri au ascultat de Dumnezeu, munca lor în grădină a fost o plăcere și pământul le oferea bogăția lui. Dar când omul s-a depărtat de ascultare, a fost blestemat să aibă de luptat cu semințele semănate de Satana și să-și câștige pâinea cu sudoarea frunții. De atunci, el a trebuit să se lupte din greu contra puterii căreia și-a predat voința.

Scopul lui Dumnezeu a fost acela ca, prin trudă, să atenueze răul adus

în lume de neascultarea omului. Prin trudă, ispitele lui Satana pot fi anihilate și întinderea răului stopată. Deși îndeplinită cu neliniște, oboseală și greu, munca este încă o sursă de fericire și dezvoltare și o protecție împotriva ispitei. Rigoarea ei pune o stavilă îngăduinței de sine și promovează hărnicia, puritatea și fermitatea. Astfel, ea devine o parte în marele plan al lui Dumnezeu, de reabilitare a noastră.

Munca fizică, contra jocurilor

Sentimentul general este acela că munca fizică este degradantă, în vreme ce oamenii se extenuază la crichet, baseball sau box, fără să considere aceasta ca fiind ceva degradant. Satana se bucură când îi vede pe oameni consumându-și forțele fizice și mintale în ceva ce nu educă, nu este folositor și nu-i pregătește să fie o binecuvântare pentru cei care au nevoie de ajutorul lor. În vreme ce tinerii devin experți în jocuri ce nu au o reală valoare pentru ei și pentru alții, Satana se joacă cu viața lor, deposedându-i de talentele date de Dumnezeu și punând în loc atributele lui rele. Străduința lui este de a-i conduce pe oameni la ignorarea lui Dumnezeu. El caută să preocupe într-atâta mintea omului, încât Dumnezeu să nu mai aibă loc în gândurile lui. Satana nu dorește ca oamenii să aibă cunoștință despre Creatorul lor și este foarte fericit dacă reușește să-i antreneze în jocuri și competiții care înșeală atât de mult simțurile tinerilor, încât Dumnezeu și cerul să fie uitați.

Una dintre cele mai sigure protecții împotriva răului este ocupația folositoare, în vreme ce lenevia este una dintre cele mai mari nenorociri, viciul, crima și sărăcia venind în urma ei. Aceia care au întotdeauna ceva de făcut, care merg voioși la treburile lor zilnice, sunt niște membri folositori ai societății. În împlinirea cu credincioșie a diferitelor lucrări ce le revin, ei își fac viața o binecuvântare pentru ei și pentru alții. Munca sârguincioasă îi păzește de multe dintre capcanele celui ce găsește ceva rău de făcut pentru mâinile inactive.

O apă care stă devine rea în scurtă vreme, dar pârâul care curge aduce sănătate și veselie câmpului. Prima este simbolul leneviei, a doua este al hărniciei.

Pregătirea practică la israeliți

În planul lui Dumnezeu pentru Israel, fiecare familie avea o gospodărie cu suficient teren pentru muncă. Astfel, erau asigurate mijloacele și motivarea pentru a trăi folositor, activ. Abaterii oamenilor de la acest plan i se datorează, în mare parte, sărăcia și mizeria existente azi în multe locuri. Pregătirea practică era privită de israeliți ca o datorie. Fiecare tată trebuia să aibă grijă ca fiii săi să învețe o meserie folositoare. Cei mai mari oameni ai lui Israel au fost pregătiți pentru activități practice. O cunoaștere a ceea ce înseamnă treburile gospodărești ale soției era considerată ceva elementar, pentru orice femeie. Iar priceperea în aceste îndeletniciri era privită ca o onoare și pentru femeile de cel mai înalt rang.

Diferite meserii erau învățate în școlile profeților și mulți dintre cursanți se întrețineau singuri, prin munca lor.

Exemplul lui Hristos

Calea trudei hărăzite locuitorilor pământului poate fi dificilă și obositoare, dar ea este onorată de urmele pașilor Răscumpărătorului, iar cel ce umblă pe acest drum sacru este în siguranță. Prin sfat și exemplu, Isus a înnobilit munca folositoare. Din anii cei mai timpurii, El a dus o viață de trudă. O mare parte din viața Sa pe pământ a fost petrecută în muncă plină de răbdare, în atelierul de tâmplărie din Nazaret. În hainele unui muncitor obișnuit, Domnul vieții mergea pe străzile micuței așezări în care locuia, ducându-Se și întorcându-Se la și de la modesta Lui muncă.

și îngeri slujitori erau cu El atunci când mergea cot la cot cu țăranii și muncitorii, nerecunoscut și neonorat. Pe vremea când mergea la lucru și, prin trudă zilnică, participa la susținerea economică al familiei, El posedă aceeași putere ca atunci când, la țărmul Mării Galileii, a hrănit, cu cinci pâini și doi pești, cinci mii de suflete flămânde. Dar El nu și-a întrebuintat puterea divină pentru ușurarea poverilor și a trudei. El a luat asupra Sa natura omenească, cu toate slăbiciunile ei și nu S-a dat înapoi de la cele mai dure încercări ale vieții de om, trăind într-o casă de țărani, purtând zilnic haine aspre și amestecându-Se cu oamenii de rând. El trudea zilnic, cu mâini răbdătoare. Exemplul Său ne arată că este de datoria omului să fie muncitor și că munca este onorabilă.

Relația dintre creștinism și activitățile omului

Lucrurile pământești sunt mai strâns legate de cer și se află mai direct sub observația lui Hristos decât își dau mulți seama. Toate invențiile bune și progresul își au originea în Cel care este minunat la sfat și foarte bun la lucru. Atingerea pricepută a mâinii medicului, puterea și concentrarea lui, cunoașterea delicatului mecanism al organismului constituie înțelepciunea puterii divine în folosul celor care suferă. Iscusița cu care tâmplarul își folosește sculele, puterea cu care fierarul bate pe nicovală vin de la Dumnezeu. Orice facem, oriunde suntem puși, El dorește să ne conducă ca noi să putem face o lucrare desăvârșită.

Creștinismul și afacerile -- corect înțelese -- nu sunt două lucruri separate; ele sunt una. Religia Bibliei trebuie să fie prezentă în tot ceea ce facem și spunem. Agenții divini și umani trebuie să fie uniți în înfăptuirile vremelnice, precum și în cele spirituale. Ei sunt uniți în toate activitățile umane, în muncile agricole și industriale, în întreprinderile comerciale și științifice.

Există un remediu pentru lenevie și acesta este considerarea ei drept păcat, care conduce la pierzare, și apucarea de muncă, folosind cu hotărâre și vigoare capacitățile fizice date de Dumnezeu. Singurul remediu pentru o viață nefolositoare și fără valoare este munca hotărâtă, perseverentă. Viața nu ne este dată pentru a o petrece în lenevie sau plăceri egoiste. Înainte ne sunt puse mari posibilități. În capitalul puterii de muncă, omului i s-a încredințat un prețios talant. Acesta este mai de valoare decât orice depozit bancar și ar trebui mai bine prețuit, întrucât, prin posibilitățile pe care le oferă oamenilor pentru o viață cu folos, o viață fericită, el ar putea fi făcut să aducă beneficii după beneficii. Este o binecuvântare ce nu poate fi cumpărată cu aur sau cu argint, cu case și cu terenuri. Dumnezeu vrea ca acest talant să fie folosit în mod înțelept. Nimeni nu are dreptul să-l sacrifice influenței distrugătoare a inactivității. Toți sunt răspunzători pentru capitalul capacităților fizice și pentru cel al mijloacelor ce li se oferă.

Cursa de alergare nu este întotdeauna câștigată de cel iute, nici de cel puternic. La fel, cei silitori în afaceri nu sunt, poate, întotdeauna prosperi. Dar „mâna celor harnici îmbogățește.” Lenevia și nepăsarea Îl întristează pe Duhul Sfânt, nimicesc adevărata evlavie și duc, de asemenea, la sărăcie. Pentru că „cine lucrează cu o mână leneșă, sărăcește.” (Proverbe 10, 4).

Munca chibzuită este un tonifiant sănătos pentru om. Ea îl face tare pe cel slab, bogat pe cel sărac, fericit pe cel sărman. Satana stă la pândă, gata să-i ducă la pieire pe cei a căror inactivitate îi oferă ocazia să se apropie de ei sub o deghizare plăcută. El nu are un succes mai mare ca atunci când se apropie de oameni, în timpul lor de inactivitate.

Lecțiile hărniciei

Printre relele care derivă din bogăție, una dintre cele mai mari este

ideea aflată la modă, că munca este înjositoare. Profetul Ezechiel declară: „Iată care a fost nelegiuirea sorei tale, Sodoma: era îngâmfată, trăia în belșug și într-o liniște nepăsătoare, ea și fiicele ei, și nu sprijinea mâna celui nenorocit și celui lipsit” (Ezechiel 16, 49). Ne sunt prezentate aici rezultatele leneviei care slăbește puterea minții, degradează sufletul și pervertește înțelegerea, făcând un blestem din ceea ce era dat ca o binecuvântare. Bărbatul și femeia care muncesc sunt cei ce văd ceva măreț și bun în viață precum și toți cei care vor să poarte răspunderile acestei vieți cu credință și speranță.

Lecția esențială a vredniciei în treburile vieții de zi cu zi, trebuie încă învățată de către mulți dintre urmașii lui Hristos. Se cere mai multă grație și o disciplină mai fermă când lucrezi pentru Dumnezeu în calitate de mecanic, negustor, avocat sau fermier, adoptând preceptele creștine în problemele obișnuite ale vieții, decât atunci când lucrezi ca misionar acreditat. Este nevoie de aplomb spiritual pentru a promova religia în atelierul de lucru sau în biroul de afaceri și pentru a conforma orice tranzacție standardului Cuvântului lui Dumnezeu. Dar așa ceva cere Dumnezeu.

Apostolul Pavel privea lenevia ca un păcat. El a învățat meseria de făuritor de corturi, în aspectele ei mari și mici și, în timpul lucrării sale, adeseori el a practicat această meserie pentru a se întreține, pe el și pe alții.

El nu privea ca fiind o pierdere timpul astfel petrecut. Lucrând corturi, apostolul avea acces la o clasă de oameni, la care altfel nu putea ajunge. El arăta asociaților lui că priceperea în domeniul meseriei lor este un dar de la Dumnezeu. El îi învăța pe oameni că, în truda zilnică, Dumnezeu trebuie onorat. Mâinile sale trudite nu-i afectau cu nimic tăria apelurilor de slujitor al Evangheliei.

Dumnezeu a desemnat ca toți oamenii să fie muncitori. În truda lui, un

animal de povară răspunde mai bine menirii lui decât un om leneș. Dumnezeu este un lucrător neconținut. Îngerii sunt lucrători -- lucrători ai lui Dumnezeu pentru copiii oamenilor. Aceia care așteaptă un cer al inactivității vor fi dezamăgiți, pentru că în organizarea de acolo nu este loc pentru lenevie. Dar este făgăduită odihnă pentru cei trudiți și împovărați. Robul credincios este acela care va fi binevenit, din slujirea lui în bucuria Stăpânului său. El își va lepăda cu bucurie armura și va uita tumultul bătăliei, în odihna slavei pregătite pentru aceia care biruiesc prin crucea de pe Calvar.

La tot pasul, părinții neglijează învățarea și antrenarea copiilor lor în munca folositoare. Tinerii sunt lăsați să crească în necunoașterea măruntelor și necesarelor îndeletniciri. Aceia care au fost astfel frustrați trebuie să se trezească și să-și asume singuri îndreptarea situației. Dacă așteaptă să reușească cumva în viață, ei trebuie să găsească o motivație folosirii cu efect a resurselor lor fizice, date de Dumnezeu.

Capitolul 38

Cuvinte de sfat

Intră în orânduiala lui Dumnezeu ca resursele fizice, precum și cele intelectuale, să fie puse la treabă; dar caracterul exercițiului fizic abordat trebuie să fie în perfectă armonie cu lecțiile date de Isus ucenicilor Săi. Acele lecții trebuie astfel exemplificate în viața creștinilor, încât, în întreaga activitate a educatorilor și elevilor săi, agenții cerului să nu poată spune despre ei că sunt „iubitori de plăceri”. Aceasta este starea actuală a multora: „Iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu” (2 Timotei 3, 4). Astfel, Satana și îngerii lui își întind capcanele pentru suflete. El lucrează la mintea profesorilor și elevilor pentru a-i face să se angajeze în activități și jocuri ce vor deveni puternic acaparatoare și care sunt de natură să întărească pasiunile josnice și să dea naștere la poftă și dorințe rele, ce vor contracara acțiunile Duhului lui Dumnezeu asupra inimii omului.

Toți profesorii din școală trebuie să profeseze o schimbare de direcție a ocupațiilor. Dumnezeu ne-a arătat ce sens trebuie să aibă această schimbare - o lucrare practică, folositoare. Dar mulți s-au abătut de la planul lui Dumnezeu pentru a da curs născocirilor omenești, în detrimentul vieții spirituale. Distracțiile contracarează mai mult ca orice altceva lucrarea Duhului lui Dumnezeu, și El Se mâhnește.

Acei educatori care nu au o experiență religioasă progresivă, care nu învață lecții zilnice în școala lui Isus, pentru a putea fi exemple pentru turmă, ci își consideră salariul drept principalul interes, nu sunt potriviți pentru solemnă postură pe care o au. „Luați seama dar la voi înșivă”, spune Cuvântul lui Dumnezeu, „și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului pe care a câștigat-o cu Însuși sângele Său.” „Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu

de silă, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine” (Faptele Apostolilor 20, 28; 1 Petru 5, 2). Aceste cuvinte sunt pentru profesorii din școlile noastre, înființate după cum a rânduit Dumnezeu, conform modelului școlilor profeților, pentru a oferi cunoașterea la un înalt standard, neamestecând zgura cu argintul. Dar idei false și practici incorecte întinează ceea ce ar trebui în permanență păstrat în curățenie -- instituții în care iubirea și temerea de Dumnezeu ar trebui să primeze întotdeauna.

Profesorii să învețe zilnic lecții în școala lui Hristos. „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Matei 11, 29). Cei care se află sub îndrumarea Duhului lui Dumnezeu, sub Legea lui Hristos, vor fi exemple pentru turmă. și, când Marele Păstor va veni, aceștia vor primi cununa vieții, care nu se veștejește:

„Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. și toți în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie. Căci, «Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har». Smeriți-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe.” (1 Petru 5, 5-6).

Orice înălțare de sine are ca rezultat natural un caracter cu care Dumnezeu nu poate fi de acord. Lucrați și învățați. Lucrați ca Isus și atunci nu veți mai lucra potrivit slabei voastre priceperi, ci veți avea cooperarea divinului.

„Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită” (Versetul 8). El este prezent acolo unde vă jucați, urmărindu-vă distracțiile și acaparând orice suflet pe care îl găsește fără apărare, semănând în inimi sămânța sa și obținând astfel controlul asupra minții oamenilor. El este prezent la orice

activitate din clasă. Acei cursanți care îngăduie ca mintea să le fie puternic excitată de jocuri, nu se află în cea mai bună dispoziție de a primi învățătura, sfatul și mustrarea, care sunt cele mai importante pentru ei.

Exercițiul fizic a fost evidențiat de Dumnezeu înțelepciunii. În fiecare zi, ar trebui să consacram câteva ore educației în domeniul muncii cu folos, ce îi va ajuta pe elevi să învețe îndeletnicirile practice ale vieții, esențiale pentru toți tinerii noștri.

Este nevoie ca oricine, din oricare școală sau instituție a noastră, să fie, precum Daniel, într-o atât de strânsă legătură cu Izvorul întregii înțelepciuni, încât să devină capabil să atingă cel mai înalt standard, în orice privință. Dragostea și temerea de Dumnezeu stăteau înaintea lui Daniel și, conștient de responsabilitatea față de Dumnezeu, el își exersa toate capacitățile pentru a răspunde, pe cât posibil, grijii iubitoare a Marelui Învățător. Cei patru copii evrei aveau să nu îngăduie ca egoismul și iubirea de distracții să le acapareze clipele perioadei de aur a vieții lor. Ei au lucrat cu o inimă plină de voință și o minte matură. Acest standard înalt poate fi atins de orice tânăr creștin.

Lucrătorii noștri -- pastori, educatori, medici, directori -- trebuie să nu uite că li se cere să coopereze cu Isus, să-I asculte îndrumările, să-I urmeze călăuzirea. La orice oră, ei trebuie să ceară și să primească putere de sus. Ei trebuie să se mențină neconținut pe linia iubirii Mântuitorului, a bunelor Lui rezultate, a vegherii și blândeții Lui. Ei trebuie să-L considere păstorul și preotul sufletelor lor. Atunci vor avea simpatia și sprijinul îngerilor din cer. Hristos va fi bucuria și comoara fericirii lor. Inima le va fi condusă de Duhul Sfânt și vor avea o cunoaștere a adevărului pe care creștinii cu numele nu o pot obține niciodată.

Noi nu înțelegem nici pe jumătate semnificația lecțiilor Mântuitorului, nu ne dăm seama cât de mult înseamnă acestea pentru ființele create de El.

El îi iubește pe oameni. Vă întrebați cât de mult îi iubește? Priviți Calvarul. Dar grijile și interesele pământești ascund vederii noastre lucrurile de origine cerească, astfel încât importanța lor nu este înțeleasă. Dacă pastorii și educatorii ar avea un mai adânc simț al nevoii lor spirituale, atunci și-ar aborda lucrarea plini de conștiința caracterului sacru al misiunii încredințate lor, iar în bisericile și-n instituțiile noastre ar exista o viață mai sfântă.

Capitolul 39

Munca fizica pentru elevi

În actualul plan de învățământ, tinerilor li se deschide o ușă spre ispită. Deși, în general, ei au prea multe ore de clasă, au însă și multe ore în care nu fac nimic. Aceste ore libere sunt, în mod frecvent, petrecute într-un mod nechibzuit. Foarte mulți tineri, care au fost educați religios acasă și care vin la școală relativ inocenți și virtuoși, sunt corupți prin asocierea cu colegi vicioși. Ei pierd respectul de sine și sacrifică principiile nobile, apoi sunt gata să o apuce pe calea căderii, pentru că într-atât și-au pervertit conștiința, încât păcatul nu le mai pare atât de grav. Aceste rele ar putea fi în mare parte remediate, dacă studiul și munca ar putea fi împlinite

Unii elevi își pun tot sufletul în studiu și și concentrează mintea asupra obiectivului obținerii de cunoștințe. Ei își pun creierul la muncă lăsând inactive puterile fizice. Astfel, creierul este suprasolicitat, iar mușchii slăbesc, pentru că nu sunt exersați. Iar când devin absolvenți, se va vedea că acești tineri și-au dobândit educația cu prețul vieții. Ei au învățat zi și noapte, an de an, ținându-și mintea continuu încordată, dar nereușind să și exerseze cât trebuia mușchii....

Tinerele se dedică frecvent studiului, neglijând alte ramuri ale educației, care sunt chiar mai importante pentru viața practică decât învățătura cărților. și,

după obținerea educației, adeseori ele sunt nepregătite pentru viață. Ele și-au neglijat sănătatea, stând prea mult înăuntru, lipsite de aerul curat și de lumina soarelui, lăsate de Dumnezeu. Aceste tinere ar fi putut ieși sănătoase din școală, dacă ar fi împlinit studiul lor cu muncile gospodărești și cu

exercițiu în aer liber. Sănătatea este o mare comoară. Este cea mai mare bogăție pe care o pot avea muritorii. Bogăția, onoarea sau știința sunt prea scump plătite, dacă se obțin prin pierderea sănătății. Nici una dintre aceste realizări nu poate aduce fericire, dacă lipsește sănătatea....

Blestemul inactivității

În multe cazuri, părinții bogați nu realizează importanța educării copiilor lor în îndeletnicirile practice ale vieții la fel de bine ca în ceea ce privește științele. Ei nu văd necesitatea ca, pentru binele minții și inimii copiilor lor și pentru viitoarea lor eficiență, să le asigure o bună înțelegere a utilității muncii. Aceasta pentru ca, atunci când va fi cazul, ei să poată rămâne într-o nobilă independență, știind cum să-și folosească brațele. Dacă au un capital al propriei lor capacități de muncă, ei nu pot fi săraci, chiar dacă nu au nici măcar un ban.

Mulți dintre cei care, în tinerețe, au trăit în prosperitate pot fi lipsiți mai târziu de toată bogăția lor, rămânând cu părinți, frați și surori care depind acum de întreținerea lor. Cât de important este atunci ca orice tânăr să fie învățat să muncească pentru a putea fi pregătit pentru orice eventualitate! Bogățiile sunt, într-adevăr, un blestem atunci când cei ce le au le pun în calea obținerii de către fiii și fiicele lor a cunoașterii muncii cu folos, pentru pregătirea pentru o viață practică.

În multe cazuri, sărăcia este o binecuvântare, pentru că previne ruina tinerilor și copiilor prin inactivitate. Puterile fizice trebuie, la fel de bine ca și cele intelectuale, cultivate și dezvoltate corespunzător. Prima și neconținută grijă a părinților trebuie să fie aceea de a vedea dacă fizicul copiilor lor este viguros, pentru a putea deveni oameni sănătoși. Acest obiectiv este imposibil de atins fără exercițiu fizic. Pentru sănătatea lor fizică și binele moral, copiii trebuie învățați să muncească. Dacă vor să aibă caractere curate și nobile, ei

trebuie să cunoască disciplina muncii bine organizate, care să le pună la treabă mușchii. Satisfacția pe care o au, văzându-se folositori și consacându-se ajutorării altora, va fi cea mai sănătoasă plăcere de care se pot bucura.

Părinți, inactivitatea este cel mai mare blestem care a venit vreodată peste tineri. Fiicele voastre nu trebuie lăsate să întârzie dimineața în pat, dormind prețioasele ore pe care Dumnezeu li le-a acordat pentru a fi folosite în cele mai bune scopuri și pentru care vor avea să-I dea socoteală. Purtând singură poverile pe care ar trebui să le împărtășească și fiicelor ei, spre binele lor prezent și viitor, mama le face acestora un mare rău....

Avantajele muncii fizice

Exercițiul în munca din gospodărie este cel mai mare avantaj pentru tinerele noastre. Munca fizică este departe de a împiedica dezvoltarea intelectului. Avantajele muncii fizice vor echilibra persoana și vor preveni suprasolicitarea minții. Efortul fizic va solicita mușchii și va ușura creierul obosit.... Pentru o minte sănătoasă, este nevoie de un trup sănătos. Tăria fizică și cunoașterea practică a tuturor îndeletnicirilor gospodărești nu vor fi niciodată un impediment pentru buna dezvoltare a intelectului; amândouă, fizicul și intelectul, sunt foarte importante....

Ar fi trebuit asigurate din generațiile trecute premisele unei educații mai largi. În asociere cu școlile, ar fi trebuit să existe centre de practicarea agriculturii și ateliere de lucru. De asemenea, ar fi trebuit să existe instructori cu activitățile gospodărești. și un timp din fiecare zi ar fi trebuit afectat muncii fizice, pentru ca puterile fizice și cele intelectuale să poată fi în mod egal exersate. Dacă școlile ar fi fost organizate după acest plan, acum n-ar mai fi atâtea minți dezechilibrate....

O constantă solicitare a creierului, în timp ce mușchii sunt inactivi,

slăbește nervii și creează elevilor o aproape incontrollabilă dorință de schimbare și de distracții palpitate. Când sunt eliberați, după ce au fost ținuti să studieze câteva ore pe zi, ei sunt aproape sălbatici. Mulți dintre ei nu au fost deloc controlați acasă, fiind lăsați să urmeze înclinației lor proprii și consideră că obligația orelor de studiu este un tribut greu pentru ei. Și, pentru că nu au nimic de făcut după aceste ore de studiu, Satana le sugerează sportul și poznele, ca variantă alternativă. Influența lor față de alți elevi este demoralizatoare....

Dacă în asociere cu școlile noastre ar fi existat centre de agricultură și instruire practică și dacă ar fi fost angajați instructori competenți, care să-i învețe pe tineri în diferitele ramuri ale științei și muncii, consacrand zilnic un timp pentru desăvârșirea minții și un timp pentru munca fizică, acum am fi avut o clasă mai elevată de tineri care să fie activi și cu o influență în modelarea societății. Mulți dintre tinerii absolvenți ai unor astfel de instituții ar fi dat dovadă de un caracter stabil. Ei ar fi dovedit atât de multă perseverență, tenacitate, curaj de a depăși obstacolele și principialitate, încât n-ar fi fost clătinați de influența rea, dar populară.

Ar fi trebuit să existe instructori cu experiență, care să le învețe pe tinere în domeniul gătitului. Apoi, ele ar fi trebuit învățate să croiască, să coasă și să repare haine, devenind astfel pregătite pentru nevoile practice ale vieții. Pentru tineri, ar fi trebuit să existe centre în care să poată învăța diferite meserii care să le pună la treabă mușchii și mintea, deopotrivă.

Dacă tinerii n-ar putea primi decât o educație unilaterală, care dintre acestea două este mai importantă, o cunoaștere a științelor, cu toate dezavantajele ei pentru viață și sănătate, sau învățarea practică a unor meserii pentru viață? Fără ezitare, răspunsul nostru este: aceasta din urmă. Dacă suntem obligați să renunțăm la vreuna dintre ele, aceasta să fie învățătura cărților.

Educația fetelor

Foarte multe fete s-au căsătorit și au familii, dar, practic, nu cunosc decât foarte puțin din sarcinile ce îi revin unei soții și mame. Ele știu să citească și să cânte la instrumente muzicale, dar nu știu să gătească. Ele nu pot să facă o pâine bună, care este esențială pentru sănătatea familiei. Ele nu pot să croiască și să coasă haine, pentru că niciodată n-au învățat cum. Ele privesc aceste lucruri ca fiind fără importanță și, în viața casnică, sunt la fel de dependente de alții, care fac acestea pentru ele, așa cum copiii lor sunt dependenți de ele. Tocmai această ignoranță de neiertat față de cele mai elementare îndeletniciri casnice face nefericite foarte multe familii....

Echilibru între munca intelectuală și cea fizică

Mintea unora este prea mult solicitată. Adeseori, ei își cheltuiesc inutil puterile minții. Există, în același timp, o altă categorie de oameni al căror țel suprem în viață este munca fizică. Aceștia din urmă nu-și pun mintea la contribuție. Mușchii lor sunt antrenați, în vreme ce creierul este privat de vigoarea lui, prin inactivitate.

Dacă cei ce muncesc intelectual ar prelua, într-o oarecare măsură, din activitatea celor care muncesc fizic, fortificându-și astfel mușchii, cei ce muncesc fizic ar avea mai puțin de lucru, putând să-și dedice o parte din timp cultivării intelectuale și morale. Aceia care au obiceiuri sedentare trebuie să se apuce de exercițiu fizic, chiar dacă nu au nevoie să muncească pentru asigurarea traiului. Sănătatea ar trebui să le fie o motivație suficientă pentru împletirea muncii fizice cu cea intelectuală.

Educația morală, intelectuală și fizică trebuie împletite pentru a avea bărbați și femei bine formați, echilibrați. Unii pot dovedi o mare putere

intelectuală, în vreme ce alții sunt înclinați să se bucure mai mult de munca fizică. Amândouă aceste categorii de oameni trebuie să caute să facă progrese acolo unde sunt deficitari, pentru a-i putea înfățișa lui Dumnezeu întreaga lor ființă, ca o jertfă vie, sfântă și plăcută Lui, într-o dreaptă slujire....

Aceia care se mulțumesc să-și dedice viața în exclusivitate muncii fizice, lăsând ca alții să gândească în locul lor și să îndeplinească ceea ce alte creiere au programat, vor avea mușchi tari, dar intelectul slab. Influența lor spre bine este mică în comparație cu ceea ce ar putea fi, dacă și-ar folosi creierul deopotrivă cu mușchii. Această categorie de oameni cad mai ușor la atacul bolii, pentru că organismul lor nu este vitalizat de puterea electrică a creierului, pentru a rezista. Oamenii cu putere fizică trebuie să învețe să și gândească pe cât muncesc, pentru a nu depinde de alții, care să le fie creier.

Munca nu înjosește

Există o frecventă greșeală la mulți care privesc munca fizică drept înjositoare. De aceea, tinerii sunt foarte dornici să învețe și să devină profesori, funcționari, negustori, avocați și să ocupe aproape orice post ce nu reclamă muncă fizică. Tinerele privesc muncile casnice drept umilitoare. și, deși exercițiul fizic, necesar efectuării acestor munci, chiar dacă nu este prea solicitant, este calculat să întrețină sănătatea, ele umblă după o educație care să le califice profesoare sau funcționare, sau învață vreo meserie care le ține închise între pereți, la sedentarism.

E drept, există o oarecare scuză pentru tinere să nu aleagă drept meserie gospodăria, din cauză că aceia care angajează fete în casă le tratează, în general, ca pe niște servitoare.

În mod frecvent, ei nu le respectă, ci le tratează ca și cum n-ar fi demne

de a fi considerate membre ale familiei. Ei nu le acordă privilegiile pe care le acordă croitoresei, secretarei sau profesoarei de muzică.

Dar nu poate fi o lucrare mai importantă decât aceea a îngrijirii unei gospodării. A găti bine, a pune bucatele pe masă într-un mod atrăgător, necesită inteligență și experiență. Cea care pregătește alimentele ce trebuie introduse în stomac pentru a fi transformate în sânge, pentru a hrăni organismul, ocupă o extrem de importantă și înaltă poziție. Poziția de secretară, croitoreasă sau profesoară de muzică nu poate fi egală, în importanță, cu aceea de bucătăreasă.

O lucrare de reformă

Timpul este prea scurt acum pentru a realiza ceea ce trebuia făcut în generațiile trecute. Dar putem face mult, chiar și în aceste zile de pe urmă, pentru a corecta greșelile existente în domeniul educării tinerilor....

Suntem reformatori. Dorim ca învățătura copiilor noștri să fie extrem de avantajoasă. Pentru ca ei să realizeze aceasta, trebuie să li se dea o ocupație care să le pună în exercițiu toți mușchii. Munca zilnică, sistematică, trebuie să constituie o parte din educația tinerilor chiar în această ultimă perioadă. Se poate câștiga mult prin asocierea muncii în școlile noastre. Urmând aceste programe, elevii vor dobândi elasticitatea spiritului și vigoarea gândirii, și vor fi capabili de mai multă muncă intelectuală într-un timp dat decât ar putea fi în stare doar prin studiu. Ei vor putea ieși din școală cu un organism perfect și cu puterea și curajul de a persevera în orice poziție în care providența lui Dumnezeu i-ar putea pune.

Întrucât timpul este scurt, trebuie să lucrăm cu sârg și cu efort îndoit. Este posibil ca unii dintre copiii noștri să nu intre la nici un colegiu, dar ei pot obține o educație în ramurile de bază, pe care o pot converti în practică și

care va oferi cultură minții și le va pune în exercițiu puterile. Foarte mulți tineri care au trecut prin cursurile unui colegiu nu au obținut acea adevărată educație pe care o pot pune în folosință practică. (Testimonies for the Church 3:148-159).

Fac apel la comunitățile noastre, în care avem școli, să aleagă profesori pentru copii și tineri dintre aceia care Îl iubesc pe Domnul Isus Hristos și fac din Cuvântul lui Dumnezeu temelia educației. Aceștia îi vor învăța pe tineri să se păstreze sănătoși prin ascultarea de legile unei viețuiri corecte. Profesori și elevi vor descoperi cât de mult ajutor intelectual și spiritual pot obține prin renunțarea la sine și prin practicarea principiilor reformei sanitare. Ei vor descoperi cu siguranță, asemenea lui Daniel și prietenilor lui, că, în urma conformării vieții după Cuvântul lui Dumnezeu, rezultă binecuvântări.

„Vegheați și rugați-vă” este un îndemn repetat deseori în Scripturi. În viața acelor care ascultă acest îndemn va fi un val de fericire care îi va binecuvânta pe toți cei cu care ei intră în contact. Cei care sunt ursuzi și prost dispuși vor deveni plăcuți și delicați, iar cei care sunt mândri vor deveni smeriți.

Sănătatea și eficiența

Sănătatea este o binecuvântare inestimabilă și încă una mai strâns legată de conștiință și religie decât își dau mulți seama. Ea are mult de-a face cu capacitatea de a sluji și ar trebui păzită cu aceeași sfințenie cu care este vegheat caracterul, deoarece, cu cât sănătatea este mai bună, cu atât mai bune vor fi eforturile noastre pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu și pentru binecuvântarea omenirii.

Învățarea principiilor reformei sanitare de către tineri este o lucrare importantă, ce trebuie făcută în școlile noastre. Profesorii trebuie să exercite o influență reformatoare în ceea ce privește mâncarea, băutura și îmbrăcămintea și să-și încurajeze elevii la practicarea renunțării la sine și a autocontrolului. Tinerii trebuie învățați că toate capacitățile sunt de la Dumnezeu, că El are pretenții în ceea ce privește fiecare dintre aceste facultăți și că, abuzând de sănătatea lor în vreun fel oarecare, ei desconsideră una dintre cele mai deosebite binecuvântări ale lui Dumnezeu. Domnul le dă sănătate pentru a o pune în slujba Sa și, cu cât le este mai mare puterea fizică și rezistența, cu atât mai mult ei pot lucra pentru Maestrul lor. În loc să abuzeze de puterile fizice, ei ar trebui să și le păstreze cu gelozie pentru slujirea lui Dumnezeu.

Tineretea este vremea fixării acelor cunoștințe ce pot fi puse în practica zilnică a vieții. Tineretea este vremea stabilirii unor obiceiuri bune, a corectării celor rele, a obținerii și a menținerii puterii autocontrolului, a obișnuirii conformării tuturor aspectelor vieții cu voința lui Dumnezeu și bunăstarea semenilor. Tineretea este vremea semănatului, care decide secerișul acestei vieți și al vieții de dincolo de mormânt. Obiceiurile formate în copilărie și tinerețe, gusturile dobândite, autocontrolul câștigat, sunt

aproape sigur determinante pentru viitorul bărbatului sau al femeii.

Importanța grijii pentru sănătate trebuie învățată ca o cerință a Bibliei. Perfecta ascultare de poruncile lui Dumnezeu presupune conformare la legile ființei. Educația include o cât mai deplină cunoaștere a fiziologiei. Nimeni nu-și poate înțelege corect obligațiile față de Dumnezeu, dacă nu le înțelege pe cele față de sine însuși, ca proprietate a lui Dumnezeu. Acela care rămâne în condamnabila ignoranță, a legilor vieții și sănătății sau care, cu bună știință, calcă aceste legi păcătuiește împotriva lui Dumnezeu.

Timpul consumat în exercițiu fizic nu este un timp pierdut. Elevul care se apleacă neconținut asupra cărților lui și nu face decât puțină mișcare în aer liber își face un mare rău. Un exercițiu adecvat al diferitelor organe și funcții ale trupului este esențial pentru cea mai bună funcționare a fiecăruia dintre acestea. Atunci când creierul este constant solicitat, în timp ce alte organe sunt lăsate inactive, se produce o pierdere a vigoriei fizice și intelectuale. Puterile fizice sunt frustrate de tonusul determinat de exerciții, mintea își pierde prospețimea și vigoarea și apare o nervozitate nesănătoasă.

Pentru ca bărbații și femeile să aibă minți bine echilibrate, toate facultățile lor trebuie puse la treabă și dezvoltate. Există în această lume mulți oameni unilaterali, pentru că numai o parte din facultățile lor au fost cultivate, în timp ce celelalte au fost micșorate prin nefolosire. Educația multor tineri este un eșec. Ei învață în exces, în timp ce neglijează ceea ce ține de viața practică.

Pentru ca echilibrul minții să poată fi menținut, un judicios program de muncă fizică trebuie împletit cu lucrul intelectual, pentru a exista o dezvoltare armonioasă a tuturor facultăților.

Elevii trebuie să aibă de îndeplinit o muncă fizică care în mod sigur le

va prinde bine. Credeți că Isus nu a obosit? Ba da. Dar oboseala muncii nu face rău nimănui. Ea face doar odihna mai dulce. Educația va fi de mică valoare, dacă nu există puterea fizică prin care să fie pusă în aplicare, și aceasta este o lecție care niciodată nu trebuie considerată în plus. La terminarea colegiului, elevii noștri trebuie să aibă o stare fizică mai bună și o mai bună înțelegere a legilor vieții decât atunci când l-au început.

Excesul de învățatură

Elevul care dorește să cumuleze munca pe doi ani într-unul nu trebuie lăsat să facă așa ceva. A se angaja la o muncă intelectuală dublă înseamnă pentru mulți o suprasolicitare a minții și neglijare a exercițiului fizic. Nu este înțelept să presupui că mintea poate asimila o supradoză de învățatură și este un mare păcat să se solicite mintea peste măsură, după cum este păcat să suprasoliciți organele digestive.

Acelora care sunt nerăbdători să devină lucrători eficienți pentru cauza lui Dumnezeu, le-aș spune că, dacă dau de lucru peste măsură creierului lor, la gândul că vor pierde teren dacă nu studiază tot timpul, va trebui îndată să-și schimbe vederile și acțiunile. Dacă nu se manifestă o mare atenție în această privință, mulți vor coborî prematur în mormânt.

În programa orelor de odihnă nu trebuie să existe neregulă. Elevii nu trebuie să-și formeze obiceiul de a învăța noaptea și a dormi ziua. Dacă așa au fost obișnuiți să facă acasă, la școală ei trebuie să-și corecteze acest obicei, mergând la culcare la o oră potrivită. Atunci ei se vor scula dimineața proaspeți pentru activitățile zilei. În școlile noastre, lumina trebuie stinsă la ora nouă și jumătate.

Îngrijirea vocii

Îngrijirea vocii este un subiect care are mult de-a face cu sănătatea elevilor. Tinerii trebuie învățați cum să respire corect și cum să citească astfel încât să nu existe nici o încordare artificială a gâtului și plămânilor, ca totul să fie realizat din mușchii abdominali. Vorbirea din gât, emiterea sunetului din partea de sus a organelor vorbirii afectează sănătatea acestor organe și le slăbește eficiența. Mușchii abdominali trebuie să ducă greul, gâtul fiind folosit ca un canal. Mulți au murit cu toate că ar fi putut să trăiască, dacă ar fi fost învățați cum să-și folosească în mod corect vocea. Folosirea corectă a mușchilor abdominali la citit și vorbit se va dovedi un remediu pentru multe greutăți de vorbire și de respirație, precum și un mijloc de prelungire a vieții.

Dieta

Felul hranei și al consumului ei are o puternică influență asupra sănătății. Mulți elevi n-au făcut niciodată un efort hotărât pentru a-și stăpâni apetitul sau pentru a respecta regulile referitoare la felul de a mânca. Unii mănâncă prea mult la masă, iar alții mănâncă între mese ori de câte ori au poftă.

Grija față de obiceiurile în dietă trebuie imprimată d mintea tuturor elevilor. Mi s-a arătat că aceia care frecventează școlile noastre nu trebuie serviți cu alimente din carne sau cu preparate din alimente cunoscute ca nesănătoase. Nimic din ceea ce va încuraja dorința de alimente tari nu trebuie pus pe masă. Fac apel ca toți să refuze să mănânce acele lucruri care le afectează sănătatea. Astfel, ei pot servi Domnului, jertfindu-se.

Aceia care ascultă de legile sănătății vor acorda timp și atenție nevoilor organismului și regulilor digestiei. și vor fi răsplătiți prin limpezimea

gândirii și vigoarea minții. Pe de altă parte, este posibilă o afectare a experienței creștine, printr-o solicitare abuzivă a stomacului. Tot ceea ce deranjează digestia are o influență negativă asupra sensibilității spiritului. Orice obicei care afectează sănătatea are efect și asupra minții. Un timp bine petrecut este acela în care se urmărește realizarea și menținerea unui fizic și psihic sănătos. Nervii tari, calmi, și o circulație sănătoasă a sângelui îi ajută pe oameni să urmeze principiile drepte și să asculte atenționările conștiinței.

Aerisirea și igiena

O atenție deosebită trebuie acordată aerisirii și curățeniei. Profesorul trebuie să aplice în clasă cunoașterea principiilor fiziologiei și ale igienei. El își poate astfel păzi elevii de multe pericole la care ar putea fi expuși datorită ignoranței sau neglijării legilor sanitare. Multe vieți s-au pierdut din cauză că educatorii n-au dat atenție acestor lucruri.

Schimbările bruște de temperatură trebuie evitate. Nu este sigur ca educatorul să regleze căldura în clasă după propriile dorințe. Pentru binele lui și al elevilor, este nevoie să fie menținută o temperatură constantă a încăperii.

Răsplata ascultării

Creierul este centrul ființei. Obiceiurile fizice rele afectează creierul și împiedică atingerea dezideratului elevilor -- o bună disciplină a minții. Dacă nu sunt cunoscători ai științei îngrijirii trupului și minții, tinerii nu vor fi niște elevi de succes. Studiul nu este principala cauză a slăbirii puterilor mintale. Principala cauză o constituie dieta necorespunzătoare, mesele neregulate, lipsa exercițiului fizic și neglijența în alte aspecte a legilor sănătății. Atunci când facem tot ce ne stă în putință pentru păstrarea sănătății, vom putea să-I cerem, în credință, lui Dumnezeu să ne binecuvânteze eforturile.

Înainte de a vorbi despre realizările în așa-numita „înalta educație”, elevii trebuie să învețe cum să mănânce și să bea spre slava lui Dumnezeu și să-și exerseze creierul, scheletul și musculatura, astfel încât să-i califice pentru cea mai înaltă slujire. Elevul își poate dedica toate resursele dobândirii cunoașterii, dar, dacă nu ascultă de legile ce-i guvernează ființa, va slăbi în eficiență. Adoptând obiceiuri greșite, el își pierde discernământul și autocontrolul. El nu mai poate raționa corect probleme care îl privesc adânc și devine neglijent și nechibzuit în felul în care își tratează intelectul și trupul.

Obligația ce ne revine, de a ne păstra trupul sănătos, este o responsabilitate individuală. Domnul îi cere fiecăruia să acționeze zi de zi pentru propria mântuire. El vrea ca noi să raționăm de la cauză la efect, să nu uităm că suntem proprietatea Lui și să ne unim cu El în păstrarea trupului curat și sănătos și să ne menținem întreaga ființă sfințită de El.

Tinerii trebuie învățați că nu au libertatea de a face ce le place cu viața lor. Dumnezeu nu-i va considera nevinovați pe aceia care tratează cu ușurință darurile Lui prețioase. Oamenii trebuie să fie conștienți că, cu cât este mai mare zestrea de putere, talent, mijloace sau ocazii, cu atât mai grea este povara lucrării lui Dumnezeu, ce le revine, și cu atât mai mult au ei de făcut pentru El. Tinerii care au fost învățați să creadă că viața este un depozit sacru vor ezita să se arunce în vârtejul desfrâului și al crimei ce înghite atât de mulți tineri de perspectivă, de vârsta lor.

Educatorul ale cărui capacități fizice sunt deja slăbite de boală sau suprasolicitate trebuie să dea o atenție deosebită legilor sănătății. El trebuie să-și ia timp pentru refacere. Când vede că sănătatea nu-i este suficientă pentru a rezista presiunii studiului din greu, profesorul va trebui să dea ascultare semnalului naturii și să-și ușureze povara.

El nu-și va mai lua asupra sa răspunderi suplimentare, care să-l solicite fizic și psihic în așa fel, încât să-și piardă echilibrul nervos și astfel să nu mai fie bun de lucru cu mințile altora și să nu mai poată acționa drept nici pentru el, nici pentru elevi.

Uneori, educatorul aduce în sala de clasă umbra întunecimii care i-a cotropit sufletul. Suprasolicitat, el este nervos sau poate o indigestie i-a colorat totul în cenușiu. Intră în clasă cu nervii slăbiți și stomacul iritat. Nimic nu-i este pe plac, are impresia că elevii s-au aliat pentru a manifesta lipsă de respect față de el și atunci împarte muștrări aspre în dreapta și în stânga. Este posibil ca unul sau mai mulți elevi să greșească sau să fie indisciplinați. Dar cazul ia amploare în mintea lui și e aspru și tăios în admonestarea celui pe care el îl consideră vinovat. Iar mai târziu, aceeași lipsă de discernământ îl împiedică să admită că a acționat greșit. Pentru a-și „păstra demnitatea”, el a pierdut o ocazie de aur, aceea de a manifesta spiritul lui Hristos și, poate, de a câștiga un suflet pentru cer.

Este datoria oricărui educator de a face tot ce-i stă în putere pentru a-și prezenta trupul ca o jertfă vie lui Hristos, perfect din punct de vedere fizic, precum și liber din punct de vedere moral, de prihană, pentru ca Hristos să poată face din el un colaborator al Lui pentru salvarea de suflete.

Unele principii ale îmbrăcăminții sănătoase

Biblia ne învață modestia în îmbrăcăminte. „Vreau, de asemenea, ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios” (1 Timotei 2, 9). Așa ceva exclude podoaba în îmbrăcăminte, stridența culorilor, abundența ornamentelor. Orice încercare de a atrage atenția către cel care le poartă sau de a stârni admirația nu corespunde modestiei recomandate de Cuvântul lui Dumnezeu.

Îmbrăcămintea noastră nu trebuie să fie scumpă -- fără aur, fără mărgăritare, fără haine scumpe. Banii sunt un credit de la Dumnezeu. N-avem dreptul să-i cheltuim pentru satisfacerea mândriei sau a ambiției. În mâna copiilor lui Dumnezeu, banii înseamnă hrană pentru cei flămânzi și haine pentru cei goi, apărare pentru cei oropsiți, posibilitate de însănătoșire pentru cei bolnavi, mijloace de predicare a Evangheliei către cei săraci. Folosind în mod înțelept banii cheltuiți acum pentru etalare, puteți aduce fericire multor suflete. Priviți viața lui Hristos. Cercetați-I caracterul și fiți părtași cu El în renunțarea la sine.

În lumea creștinilor declarați se cheltuie pentru podoabe și haine scumpe, inutile, atât cât să poată fi hrăniți cei flămânzi și îmbrăcați toți cei goi. Moda și etalarea înghit mijloacele care ar putea aduce mângâiere celor săraci și suferinzi. Ele jefuiesc lumea de Evanghelia și dragostea Mântuitorului....

Dar îmbrăcămintea noastră, deși modestă și simplă, trebuie să fie de bună calitate, în culori potrivite și adecvată slujirii. Ea trebuie astfel aleasă, încât să fie mai degrabă durabilă, decât pentru atractivitate.

Îmbrăcămintea trebuie să asigure căldură și o protecție corespunzătoare.

Îmbrăcămintea noastră trebuie să fie curată. Lipsa de curățenie a hainelor este nesănătoasă și dăunează trupului și sufletului. „Voi sunteți Templul lui Dumnezeu Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu.” (1 Corinteni 3, 16.17).

În toate privințele, îmbrăcămintea trebuie să fie sănătoasă. Mai presus de toate, Dumnezeu dorește ca noi să fim sănătoși la trup și suflet. Iar noi trebuie să lucrăm împreună cu El atât pentru sănătatea sufletului, cât și a trupului. Ambele sunt favorizate de o îmbrăcămintă sănătoasă. Îmbrăcămintea trebuie să aibă grația, frumusețea și caracterul adecvat simplității naturale.

Hristos ne-a avertizat împotriva mândriei, nu împotriva grației și frumuseții naturale. El a arătat spre florile de pe câmp, spre crinul care se deschide în puritate și a spus: „Nici Solomon, în toată slava lui nu s-a îmbrăcat ca unul dintre ei” (Matei 6, 29). Astfel, prin lucruri din natură, Hristos ilustrează frumusețea pe care pune preț cerul: grația modestiei, simplitatea, puritatea, calitatea vor face îmbrăcămintea noastră plăcută Lui. Cea mai frumoasă îmbrăcămintă ne-o recomandă Isus pentru suflet. Nici o podoabă exterioară nu se poate compara cu podoaba „unui duh blând și liniștit”, care „este de mare preț înaintea lui Dumnezeu” (1 Petru 3, 4).

Efectele fizice ale îmbrăcăminții necorespunzătoare

Vrăjmașul a tot ceea ce este bun inspiră mereu modele schimbătoare. El nu dorește nimic mai mult decât să-I aducă mâhnire și dezonoare lui Dumnezeu, lucrând la mizeria și ruina ființelor omenești. Unul dintre

mijloacele prin care el realizează cel mai eficient acest lucru îl constituie moda. Ea afectează trupul și, în aceeași măsură, slăbește mintea și moralul.

Femeile sunt predispuse unor boli grave, iar suferințele lor sunt substanțial sporite prin felul de a se îmbrăca. În loc să-și menajeze sănătatea pentru încercările ce sigur vor apărea, prea adeseori, prin obiceiuri greșite, ele își sacrifică nu doar sănătatea, ci chiar viața, lăsând copiilor lor drept moștenire o constituție ruinată, obiceiuri rele și idei greșite despre viață.

Una dintre cele mai păgubitoare și vătămătoare născociri ale modei este fusta care atinge pământul. Se murdărește, nu este confortabilă, nu este sănătoasă -- toate acestea și încă altele sunt adevăruri despre fusta-trenă. Oricine a văzut o femeie cu fusta lungă, chinându-se să o țină cu mâinile când urcă sau coboară pe scări, sau când se urcă în mașină, când merge prin mulțime sau prin ploaie, pe un drum noroios, nu mai are nevoie de o altă dovadă a inconvenienței și disconfortului acestei îmbrăcăminti.

Un alt rău considerabil este acela al purtării fustelor, astfel încât greutatea lor să fie susținută de șolduri. Această greutate presează organele interne, le trage în jos și produce neajunsuri stomacului și un simțământ de istovire, care determină o poziție aplecată, care, mai departe, dăunează plămânilor, făcând mult mai dificilă o respirație corectă.

În ultima vreme, s-a discutat atât de mult despre pericolele ce rezultă din strângerea taliei, încât puțini sunt cei ignoranți în această privință, însă, atât de mare este puterea modei, încât acest rău persistă. Prin strângerea taliei, femeile și fetele își fac un rău inimaginabil. Este esențial pentru sănătate ca toracele să aibă unde să se extindă la maximum, pentru ca plămânii să poată inspira total. Atunci când plămânii sunt îngrămădiți, cantitatea de oxigen primită de ei este mai mică. Sângele nu este așa cum trebuie vitalizat, iar ceea ce este în plus și otrăvitor, trebuind să fie dat afară

din plămâni, este reținut. În plus, circulația sângelui este împiedicată și organele interne sunt atât de presate, încât nu-și pot face cum trebuie lucrarea.

Strângerea taliei nu înfrumusețează aspectul. Unul dintre cele mai importante elementele ale frumuseții fizice este simetria, armonia proporțiilor. Iar modelul corect pentru aspectul fizic trebuie găsit nu în reclamele de modă din Franța, ci în corpul uman, dezvoltat potrivit cu legile lui Dumnezeu, din natură. Dumnezeu este autorul frumuseții și, numai conformându-ne idealului Său, putem atinge standardul adevăratei frumuseți.

Un alt rău al modei este distribuția inegală a veșmintelor, astfel încât, în vreme ce unele părți ale trupului sunt îmbrăcate mai mult decât este necesar, altele sunt insuficient învelite. Aflându-se mai distanțate de organele vitale, brațele și picioarele ar trebui să fie în mod deosebit păzite de frig, printr-o îmbrăcare mai substanțială. Este imposibil să fii sănătos atunci când, de regulă, extremitățile sunt reci, pentru că, dacă în ele se află prea puțin sânge, în alte părți ale corpului va fi prea mult. Sănătatea perfectă reclamă o circulație perfectă. Dar așa ceva nu poate exista atunci când trunchiul (unde se află organele vitale) este de 3-4 ori mai îmbrăcat decât picioarele și mâinile.

O mulțime de femei sunt nervoase și îngrijorate din cauză că se privează singure de aerul curat, care le-ar putea purifica sângele, și de libertatea de mișcare, ce le-ar facilita circulația sângelui prin vene, aducând viață, sănătate și energie. Multe femei au devenit invalide, deși ar fi putut să se bucure de sănătate; au murit de tuberculoză și de alte boli, deși ar fi putut să-și trăiască zilele până la capăt, dacă s-ar fi îmbrăcat potrivit principiilor sănătății și ar fi făcut mișcare în aer liber.

Pentru a le sigura cea mai sănătoasă îmbrăcămintă, trebuie cercetate cu

atenție nevoile oricăror părți ale organismului. Caracterul climei, împrejurările, starea sănătății, vârsta și ocupația, toate acestea trebuie luate în considerare. Orice articol de îmbrăcăminte trebuie să fie lejer, pentru a nu perturba nici circulația sângelui, nici respirația liberă, deplină și naturală. Tot ceea ce se îmbracă trebuie să fie atât de lejer, încât, la ridicarea brațelor, și haina să se ridice corespunzător.

Femeile cu probleme de sănătate pot face mult pentru ele însele, purtând o îmbrăcăminte ușoară și făcând exerciții fizice. Îmbrăcate corespunzător, ele trebuie să facă mișcare în aer liber, mai întâi cu grijă, sporind apoi numărul exercițiilor atât cât rezistă. Prin aceasta, multe femei și-ar putea redobândi sănătatea și ar mai putea trăi pentru a-și face partea în lucrarea mondială. (Ministry of Healing, 287-294).

O pregătire practică

Munca fizică folositoare este o parte din planul Evangheliei. Învăluit în norul de iubire, Marele Învățător a dat instrucțiuni Israelului, ca fiecare să învețe să facă ceva folositor. Prin urmare, obiceiul evreilor era ca atât cei din păturile bogate, cât și cei din păturile mai sărace ale poporului, să-și învețe fiii și fiicele meserii folositoare, astfel încât, dacă se iveau situații potrivnice, ei să nu depindă de alții și să fie capabili să-și asigure cele necesare. Ei erau învățați în domeniul culturii, dar trebuia, de asemenea, să fie pregătiți și într-o meserie. Aceasta era o parte indispensabilă a educației lor.

Acum, ca și în zile lui Israel, orice tânăr trebuie să fie instruit în îndeletnicirile vieții practice. Fiecare trebuie să dobândească cunoașterea unei meserii prin care, dacă va fi nevoie, să-și poată câștiga existența. Aceasta este ceva esențial nu numai ca o protecție față de vicisitudinile eventuale ale vieții, ci și drept sprijin pentru dezvoltarea fizică, intelectuală și spirituală. Chiar dacă ar exista certitudinea că niciodată tânărul nu va fi nevoit să recurgă la munca fizică pentru a se întreține, el tot trebuie învățat să muncească. Fără exercițiu fizic, nimeni nu poate avea o constituție sănătoasă și viguroasă. Iar disciplina unei munci bine organizate nu este mai puțin importantă pentru asigurarea unei minți viguroase, active și a unui caracter nobil.

Elevii care au dobândit cunoașterea cărților, fără o cunoaștere a lucrului practic, nu pot pretinde că au o educație completă. Educația nu constă doar în folosirea creierului. Întrebuințarea fizică este o parte a educației, importantă pentru oricare tânăr. O importantă fază a educației este sărită atunci când elevul nu este învățat cum să se angajeze într-o activitate fizică, utilă.

Exercițiul sănătos al întregii ființe va sigura o educație largă și cuprinzătoare. Fiecare elev trebuie să dedice zilnic un timp pentru muncă fizică. Astfel ia naștere hărnicia și se încurajează un spirit de încredere în sine, tânărul fiind, în același timp, ferit de multe practici rele și degradante, care sunt atât de frecvent rezultatul inactivității. și asta este în ton cu obiectivul primordial al educației, deoarece, încurajând activitatea, perseverența și curăția, sunt în armonie cu Creatorul.

Cel mai mare beneficiu din exercițiul fizic nu se obține când acesta e luat ca un joc sau ca un simplu antrenament. Există un oarecare beneficiu datorat ieșirii în aer liber și, de asemenea, exersării mușchilor. Dar, mai bine, aceeași energie trebuie să fie alocată realizării unei munci utile și beneficiul va fi mai mare. Va exista un sentiment de satisfacție, pentru că acest gen de exercițiu aduce cu sine și un sentiment al utilității și aprecierea conștiinței pentru o îndeplinire bine îndeplinită.

Elevii trebuie să iasă din școlile noastre pregătiți, pentru ca atunci când vor fi pe picioarele lor, să aibă cunoștințe pe care să le poată folosi și care să fie necesare reușitei în viață. Studiul silitor este important, dar la fel de importantă este și munca fizică, sârguincioasă. Joaca nu este esențială. Dedicarea capacităților fizice amuzamentului nu este cea mai favorabilă dezvoltării unei minți bine echilibrate. Dacă timpul petrecut în exercițiu fizic care, pas cu pas, duce la excese, ar fi folosit în lucrarea potrivită cu instrucțiunile lui Hristos, atunci binecuvântarea lui Dumnezeu ar plana asupra lucrătorului. Pregătirea pentru viața practică, obținută prin munca fizică împletită cu activitatea minții, califică mintea și trupul pentru realizarea lucrării pe care Dumnezeu a hărăzit-o oamenilor. Cu cât înțeleg mai bine cum să-și îndeplinească îndatoririle vieții practice, cu atât mai mare va fi bucuria tinerilor, slujind zi de zi în folosul altora. Mintea care este învățată să se bucure de munca utilă sporește. Prin antrenament și disciplină, ea se califică pentru a fi de folos, obținând știința esențială care-l face pe cel

care o posedă o binecuvântare pentru alții.

Nu reușesc să găsesc nici un moment în viața lui Hristos, în care El să fi dedicat timp jocului și amuzamentului. El era Marele educator al vieții prezente și viitoare și totuși n-am putut să găsesc nici o secvență în care să-i fi învățat pe ucenici să se angajeze în jocuri, pentru a face exercițiu fizic. Răscumpărătorul lumii dă din lucrarea Lui fiecărui om. „Puneți-i în negoț până mă voi întoarce”, îndeamnă El pe cei cărora le-a dat talanții. (Luca 19, 13). și inima robului se încălzește la lucru și toate resursele ființei se angajează în efortul ascultării. Avem o chemare înaltă și sfântă. Educatorii și elevii trebuie să fie ispravnici ai harului lui Hristos și întotdeauna ei trebuie să dea dovadă de seriozitate.

Munca utilă

Construindu-se școli în afara orașelor, vom oferi elevilor atât posibilitatea punerii mușchilor la lucru, cât și aceea a punerii creierului să gândească. Elevii noștri trebuie învățați cum să planteze, cum să recolteze, cum să clădească și cum să devină buni lucrători misionari în aspectele practice ale vieții. Prin cunoașterea unor practici folositoare, ei vor fi deseori capabili să dărâme prejudecăți și să se facă folositori oamenilor, aceasta constituind o recomandare pentru adevăr.

În școala noastră din Australia, i-am educat pe tineri în acest fel, arătându-le că, pentru a avea o pregătire completă, trebuie să-și împartă timpul între învățătura din cărți și învățătura din lucrul practic. În fiecare zi, trebuie petrecut un timp cu munca manuală. Astfel cursanții au învățat cum să curețe un teren, cum să cultive pământul, cum să zidească. și toate acestea au fost în mare parte realizate într-un timp care altfel ar fi fost petrecut în jocuri și căutare de distracții. Domnul i-a binecuvântat pe elevii care și-au dedicat timpul învățării unor lecții practice, utile. Conducătorilor și

educatorilor acestei școli, am fost îndrumată să le spun:

„Diferite lucrări practice trebuie să se desfășoare în școala voastră. Instruirea practică trebuie să includă contabilitate, tâmplărie și tot ceea ce înseamnă agricultură. De asemenea, elevii trebuie învățați diferite meserii, ca de exemplu: fierărit, zugrăvit, cizmărie, gătit, brutar, spălat, reparat, dactilografiat și tipărit. Orice resursă aflată la dispoziția noastră trebuie pusă la lucru, pentru ca elevii să poată deveni bine instruiți în aspectele practice ale vieții.

Elevii trebuie să primească o educație practică și în domeniul agriculturii. Aceasta va fi de o inestimabilă valoare pentru mulți în viitoarea lor activitate. Educația practică, pe care trebuie să o primească tinerii noștri, este cea obținută prin munca de doborâre a copacilor sau lucrarea pământului, precum și prin acumularea de cunoștințe teoretice. Agricultură va deschide posibilități de autofinanțare. De asemenea, și alte activități pot fi recomandate diferiților elevi, dar cultivarea pământului va aduce o binecuvântare deosebită celor ce o practică. Trebuie să ne educăm tinerii astfel, încât să le placă să se angajeze în această lucrare. Tinerilor trebuie să li se asigure, pe timpul școlarizării, posibilitatea de a învăța tâmplăria.

Sub îndrumarea unor tâmplari experimentați, ce-i pot învăța cu răbdare și blândețe pe tineri, acestora trebuie să li se arate cum se construiește rapid și economic. Căsuțe și alte clădiri necesare instruirii practice trebuie să fie ridicate chiar de mâna elevilor. Acestea nu vor fi îngrămădite una lângă alta sau ridicate lângă clădirile propriu-zise ale școlii. Pentru coordonarea activităților practice școlare, trebuie formate mici companii, care să fie învățate să-și asume pe deplin această responsabilitate. Toate acestea nu se pot realiza dintr-o dată, dar, prin credință, putem începe lucrarea.”

Având o pregătire practică, elevii vor fi capabili să ocupe poziții utile

în multe locuri. Dacă în providența lui Dumnezeu apare necesitatea ridicării unui locaș de închinare în vreo localitate, Domnul Se bucură dacă în poporul Său se află oameni cărora El le-a dat înțelepciune și îndemânare pentru a realiza această lucrare.

Lăsați elevii care sunt angajați în lucrarea de construcție, să-și facă partea lor cu grijă și să învețe din această activitate lecții care-i vor ajuta în zidirea caracterului lor. Pentru a avea caractere desăvârșite, ei trebuie să-și facă lucrarea cât se poate de bine. Dacă în școlile noastre pământul ar fi mai bine cultivat, dacă clădirile ar fi mai atent îngrijite de către elevi, pasiunea pentru sporturi și distracții care produc atâtea neplăceri în activitatea pedagogică ar dispărea.

Pentru eleve, există multe lucrări pe care le pot face pentru a putea primi o educație practică și cuprinzătoare. Ele trebuie să învețe croitoria și grădinăritul. Ele pot cultiva flori și căpșuni, învățând o activitate folositoare și făcând în același timp exerciții în aer liber.

Legătoria de cărți și multe de alte meserii trebuie învățate, meserii care nu oferă doar posibilitatea exercițiului fizic, ci asigură și cunoștințe de valoare.

În toate școlile noastre trebuie să existe instructori în măsură să-i învețe pe elevi să gătească. Trebuie înființate clase pentru învățarea acestei discipline. Aceia care primesc o educație pentru slujire suferă o mare pierdere, dacă nu capătă cunoștința preparării unei hrane sănătoase și gustoase.

Știința gătitului nu este o materie mărunță. Pregătirea cu pricepere a alimentelor este una dintre cele mai esențiale arte. Ea trebuie privită ca una dintre cele mai prețioase dintre toate artele, deoarece este atât de strâns

legată de viață. Vigoarea fizică, ca și vigoarea minții depind într-o mare măsură de hrana pe care o mâncăm. Prin urmare, acela care pregătește hrana ocupă o poziție importantă și înaltă.

Atât tinerii, cât și tinerele, trebuie învățați cum să gătească economic și cum să se dispenseze cu totul de alimentele din carne. Să nu se încurajeze în nici un chip pregătirea de meniuri compuse într-o oarecare măsură din carne, pentru că aceasta ține mai degrabă de întunecimea și ignoranța din Egipt, decât de curățenia reformei sanitare.

Îndeosebi tinerele trebuie să învețe să gătească. Ce parte a educației unei fete este mai importantă decât aceasta? Oricare i-ar fi condiția de mai târziu, știința gătitului îi va fi utilă. Gătitul este o latură a educației care are o puternică influență asupra sănătății și a fericirii. O pâine bună înseamnă religie practică.

Educația în toate aspectele practice ale vieții îi va face pe tinerii noștri utili, după ce vor termina școala și vor merge în alte țări. Ei nu vor fi nevoiți să depindă de oamenii la care merg în privința gătitului, cusutului sau construirii de locuințe. și vor avea mult mai multă influență, demonstrând că-i pot învăța pe cei neștiutori cum să lucreze cu cele mai bune metode și rezultate. Pentru susținerea unor astfel de misionari va fi nevoie de fonduri mai mici, pentru că ei și-au folosit foarte bine resursele fizice în activități practice îmbinate cu învățătura. Aceasta va fi de folos acolo unde mijloacele sunt greu de obținut. Ei vor demonstra că misionarii pot deveni educatori, învățându-i pe alții să lucreze.

și, oriunde merg, tot ceea ce au învățat în școală le va fi de folos.

Meșteșugurile

Îndemânarea este un dar de la Dumnezeu. El dă atât darul, cât și înțelepciunea de a-l folosi corect. La facerea tabernacolului, El a spus: „Să știi că am ales pe Bețaleel, fiul lui Uri, fiul lui Hur din seminția lui Iuda. L-am umplut cu Duhul lui Dumnezeu, i-am dat un duh de înțelepciune, pricepere și știință pentru tot felul de lucrări.” (Exod 31, 2.3). Iar prin profetul Isaia: „Plecați-vă urechea, și ascultați glasul Meu! Fiți cu luare aminte, și ascultați Cuvântul Meu! Cel ce ară pentru semănătură, ară oare neconținut? Neconținut își brăzdează și își grăpează el pământul? Oare după ce a netezit fața pământului, nu aruncă el mazăriche și seamănă chimen? Nu pune el grâul în rânduri, orzul într-un loc deosebit, și alacul pe margini? Dumnezeul lui l-a învățat să facă așa, El i-a dat aceste învățături.

Mazărichea nu se treieră cu leasa și roata carului nu trece peste chimen; ci mazărichea se bate cu bățul, și chimenul cu nuiava. Grâul se bate, dar nu se bate neconținut; împingi peste el roata carului și caii, dar nu-l fărâmi. și lucrul acesta vine de la Domnul oștirilor; minunat este planul Lui și mare este înțelepciunea Lui.” (Isaia 28, 23-29).

Dumnezeu oferă darurile Sale după cum voiește. El revarsă un dar peste cineva, alt dar peste altcineva, dar toate spre binele tuturor. Este orânduiala lui Dumnezeu ca unii să slujească într-un domeniu, alții în alte domenii, dar toți în același spirit. Recunoașterea acestui plan va fi o pavăză împotriva rivalității, mândriei, invidiei sau disprețului reciproc. Ea va întări unitatea și dragostea reciprocă.

Mult mai mulți tineri au nevoie de avantajele școlilor noastre. Ei au nevoie de pregătire practică, pregătire care-i va învăța cum să ducă o viață activă, energică. Sub îndrumarea unor directori drepecți, înțelepecți și temători de Dumnezeu, elevii trebuie învățacți diferite munci.

Profesorii noștri trebuie să-și dea seama de importanța acestui lucru și să învețe agricultură și alte ocupații care sunt esențiale pentru înțelegerea elevilor și să caute ca în orice domeniu al muncii să obțină cele mai bune rezultate. Știința Cuvântului lui Dumnezeu să fie pusă în practică, pentru ca elevii să poată înțelege corect principiile și să poată atinge cel mai înalt standard.

Se merită?

În multe minți se va ridica întrebarea: Poate fi rentabilizată activitatea practică în școlile noastre? Dacă nu, trebuie ea desființată? Ar fi o surpriză ca activitatea practică să poată da imediat rezultate notabile. Uneori, Dumnezeu îngăduie să apară pierderi pentru a ne învăța unele lecții care ne vor feri de greșeli care ar atrage după ele pierderi mult mai mari. Aceia care au avut pierderi financiare în activitatea practică trebuie să caute cu atenție cauza și să-și dea silința să administreze astfel treburile, încât, pe viitor, să nu mai existe pierderi.

Să nu uităm, de asemenea, că Satana și întreaga lui oștire caută întruna să ne forțeze să facem greșeli, pentru ca încrederea în noi și în ceilalți să ne fie distrusă. Dar atunci când apar neajunsuri, ne vom așeza pe scaunul ignoranței și nu vom face nimic? În nici un caz!

Vor fi aparente regrese în lucrare, dar asta nu trebuie să ne descurajeze. Evidențele contabile pot arăta că școala a suferit oarecare pierderi financiare în ceea ce privește activitățile practice. Dar, dacă în această ramură elevii au învățat lecții ce vor contribui la întărirea construcției caracterului lor, evidențele din cer vor arăta un câștig ce compensează de departe pierderea financiară. La salvarea câtor suflete a ajutat această lucrare nu se va ști niciodată până la ziua judecării. Satana găsește ceva rău de făcut pentru

măinile leneșe. Dar atunci când elevii sunt ocupați cu activități folositoare, Domnul are ocazia să lucreze pentru ei.

Dacă după un an de instruire practică se înregistrează o pierdere, conducătorii școlii trebuie să caute să descopere motivul ei și să-l evite în viitor. Dar să nu primeze spiritul de cenzură, deoarece Duhul lui Hristos se mâhnește atunci când sunt rostite cuvinte aspre de critică la adresa unora care au făcut tot ce au putut. În Cuvântul lui Dumnezeu există încurajare, precum și avertizare. Dumnezeu nu îngăduie ca mâinile celor ce încearcă să ducă înainte această ramură de activitate să fie slăbite.

Sugerez ca școlile noastre să fie încurajate în eforturile de a desfășura proiecte pentru pregătirea tinerilor în domeniul agriculturii și al altor direcții de activități practice. Atunci când în afaceri obișnuite se face pionieratul și pregătirea pentru viitoarea dezvoltare, apar frecvente pierderi. Dar să nu uităm binecuvântarea pe care o aduce elevilor exercițiul fizic. Mulți copii au murit, străduindu-se să obțină o educație, pentru că s-au făcut singuri prizonieri ai efortului intelectual.

Nu trebuie să fim înguști în planurile noastre. În instruirea practică există avantaje nevăzute, care nu pot fi măsurate sau estimate. Nimeni să nu regrete efortul pentru dezvoltarea planului care de ani de zile ne-a fost prezentat ca având o importanță esențială.

Educatorii vor trece prin încercări. Descurajarea îi va apăsa, văzând că lucrarea lor nu este apreciată. Satana se va strădui să-i lovească cu infirmități trupesti, sperând să-i facă să murmure împotriva lui Dumnezeu, să-i facă să-și închidă ochii la bunătatea, mila și dragostea Lui și la slava ce îl așteaptă pe biruitor. În aceste situații, ei nu trebuie să uite că Dumnezeu îi conduce la o mai mare încredere în El. Dacă, la necaz, se vor uita la El cu credință, El îi va scoate din cuptorul încercării purificați cum este aurul trecut prin foc.

Să spună cel din greu încercat: „Căci chiar dacă smochinul nu va înflori, vița nu va da nici un rod, rodul măslinului va lipsi, și câmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din staule, și nu vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele!” (Habacuc 3, 17.18).

Educatorii nu trebuie să aibă favoriți printre elevii lor sau să le acorde celor mai buni mai multă atenție. Aceia care, aparent, sunt cei mai lipsiți de perspectivă, au cel mai mult nevoie de tact și de cuvinte blânde, care să-i lege sufletește de profesorul lor.

Primele impresii sunt înșelătoare. Elevii care, la început, par greoi și înceți la minte pot, în final, să facă progrese mai mari decât aceia care sunt, în mod natural, mai ageri. Dacă sunt atenți și sistematici în lucrarea lor, ei vor prinde mult din ceea ce alții nu reușesc să prindă. Cei care își formează obiceiul de a lucra cu răbdare și perseverență vor realiza mai mult decât aceia care deși au o minte ascuțită, vioaie, deși înțeleg repede, uită la fel de repede. Cei răbdători, deși mai înceți la învățat, vor sta înaintea celor care învață atât de repede, încât nu au nevoie de studiu.

Elevii nu trebuie presați cu învățătura, astfel încât să neglijeze cultivarea manierelor. și, mai presus de toate, ei trebuie să nu lase nimic să interfereze programul lor de rugăciune, care îi aduce în legătură cu Hristos. În nici un caz ei nu trebuie să se lipsească de privilegiile religiei.

Recrearea

„Orice veți face, în vorbă sau în faptă, să faceți totul în Numele Domnului Isus.”

Ca lumini în lume

Scopul lui Dumnezeu este acela de a prezenta prin poporul Său principiile Împărăției Lui. Pentru ca prin viața și caracterul lor să descopere aceste principii, El dorește să-i despartă de obiceiurile și practicile lumii. Dumnezeu caută să-i aducă mai aproape de El, pentru a le putea face cunoscută voința Sa. Scopul Său pentru poporul de azi este același pe care l-a avut cu Israel când l-a scos din Egipt. Văzând bunătatea, mila, dreptatea și dragostea lui Dumnezeu, descoperite în biserica Sa, lumea trebuie să aibă o reprezentare a caracterului lui Dumnezeu. și când Legea lui Dumnezeu este astfel exemplificată în viață, chiar lumea va recunoaște superioritatea celor care Îl iubesc, care se tem de El și Îi slujesc, față de oricare alt popor de pe pământ.

Mai presus de toți oamenii, adventiștii de ziua a șaptea trebuie să fie modele de evlavie, sfinți în inimă și vorbire. Lor le-au fost încredințate cele mai solemne adevăruri lăsate vreodată muritorilor. Fiecare dăruire cu har, putere și eficiență a fost generoasă. Ei așteaptă apropiata revenire a lui Hristos pe norii cerului. A da lumii impresia că această credință nu este o putere dominantă în viața lor înseamnă a-L dezonora mult pe Dumnezeu.

Datorită puterii crescânde a ispitelor lui Satana, vremurile pe care le trăim sunt pline de pericole pentru copiii lui Dumnezeu și avem nevoie să învățăm continuu de la Marele Învățător pentru a putea face orice pas în siguranță și neprihănire. În fața noastră se deschid minunate ocazii și, azi, o mărturie vie trebuie să existe în viața poporului care se declară a fi al lui Dumnezeu, astfel încât lumea să poată vedea că, în acest veac în care răul domnește la orice colț, există încă un popor care renunță la propria voie și caută voia lui Dumnezeu, un popor în a cărui inimă și viață este scrisă Legea

lui Dumnezeu.

Reprezentanți ai lui Hristos

Dumnezeu așteaptă de la cei care poartă Numele lui Hristos să-L reprezinte. Gândurile lor trebuie să fie curate, cuvintele nobile și înălțătoare. Religia lui Hristos trebuie să se întrepătrundă cu tot ceea ce ei fac și spun. Ei trebuie să fie un popor curat și sfânt, care oferă lumină tuturor celor cu care intră în contact. Scopul lui Dumnezeu este ca, exemplificând adevărul în viața lor, creștinii să fie o laudă pe pământ. Harul lui Hristos este îndeajuns pentru asta. Poporul lui Dumnezeu nu trebuie să uite că numai crezând și respectând principiile Evangheliei pot îndeplini acest scop. Numai predându-și capacitățile date de Dumnezeu, în slujba Lui, se vor bucura de plinătatea și puterea făgăduinței pe care biserica a fost chemată să se întemeieze.

Înainte de a merge spre conflictul final cu puterile întunericului, Isus și-a înălțat ochii spre cer și S-a rugat pentru ucenicii Săi, spunând: „Nu te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău. Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume. Sfintește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.” (Ioan 17, 15-17).

Urmașii lui Hristos trebuie să se despartă de lume în principii și interese, dar nu trebuie să se izoleze de lume. Mântuitorul a fost mereu printre oameni, nu pentru a-i încuraja în ceea ce nu era în concordanță cu voia lui Dumnezeu, ci pentru a-i înălța și înnobila. „și Eu Însuși Mă sfântesc”, spunea El, „ca și ei să fie sfințiți prin adevăr” (Ioan 17, 6-19). Astfel, creștinul trebuie să fie printre oameni, pentru ca savoarea iubirii divine să poată fi ca sarea, ferind lumea de stricăciune.

Putere în rugăciune

Zilnic asaltat de ispită, în permanentă opoziție cu frunțașii poporului, Hristos știa că trebuie să-și întărească natura umană prin rugăciune. Pentru a fi o binecuvântare pentru oameni, El trebuia să țină legătura cu Dumnezeu, cerându-I putere, răbdare și hotărâre. Astfel, El le-a arătat ucenicilor unde era puterea Lui. Fără această zilnică legătură cu Dumnezeu, nici o ființă omenească nu poate obține putere pentru slujire. Numai Hristos poate orienta corect gândurile. Doar El poate inspira aspirații nobile și poate modela caracterul după asemănarea divină. Dacă ne apropiem de El în rugăciune stăruitoare, El ne va umple inimile cu aspirații înalte și sfinte și cu dorințe adânci de puritate și neprihănire. Pericole ce mișună în preajma noastră reclamă celor cu experiență în Domnul o veghere atentă. Aceia care umblă smerit înaintea lui Dumnezeu, fără a se încrede în propria lor înțelepciune, își vor da seama de pericol și vor cunoaște oblăduirea Sa.

Puterea unei vieți mai înalte, mai curate și mai nobile este marea noastră nevoie. Lumea este atentă să vadă ce roade poartă cei care se declară creștini. Ea are dreptate să aștepte renunțare și sacrificiu de sine de la aceia ce cred adevărul. Lumea privește gata să critice usturător și aspru vorbele și faptele noastre. Oricine are o parte în lucrarea lui Dumnezeu este cântărit pe cântarul discernământului omenesc. Impresii favorabile sau nefavorabile despre religia biblică se formează continuu în mintea celor cu care avem de-a face.

și Dumnezeu, dar și îngerii veghează. Dumnezeu dorește ca oamenii din poporul Său să demonstreze prin viața lor avantajul creștinismului asupra lumescului, să arate că ei lucrează într-un plan înalt și sfânt. El dorește să-i vadă arătând că adevărul pe care l-au primit i-a făcut copii ai Regelui ceresc. și dorește să-i facă niște canale prin care El să poată revărsa nemărginita Sa dragoste și harul Său.

Hristos aşteaptă doritor manifestarea spiritului Său în biserica Sa. Atunci când caracterul Mântuitorului va fi perfect reprodus în poporul Său, El va veni să ceară ce-I aparţine. Este privilegiul oricărui creştin nu doar să aştepte, ci să grăbească venirea Domnului nostru. Dacă toţi cei care-I poartă Numele ar manifesta roadele slavei Sale, cât de repede întreaga lume ar fi semănată cu sămânţa Evangheliei! Ultimul mare seceriş ar fi strâns degrabă şi Isus ar reveni.

Distracții periculoase pentru tineri

Dorința de senzații și distracție este o ispită și o capcană pentru poporul lui Dumnezeu și mai ales pentru tineri. Satana pregătește întotdeauna ademeniri pentru a distrage mințile de la solemnă lucrare de pregătire pentru viitorul apropiat. Prin agenții lumești, el menține o stare de continuă excitație, care să-i poarte pe cei imprudenți spre plăcerile trecătoare. Sunt spectacole, lecturi și o nesfârșită varietate de distracții, menite să îi ducă la iubirea lumescului. Prin această unire cu lumea, credința este slăbită.

Satana este un lucrător asiduu, un meseriaș și un dușman de moarte. Ori de câte ori este rostit un cuvânt neglijent, fie de măgulire, fie de determinare a tânărului să privească vreun păcat cu mai puțină reticență, el profită de ocazie și hrănește sămânța răului pentru a putea prinde rădăcină și pentru a aduce un rod nefast. El este un înșelător în toată puterea cuvântului, un iscusit seducător. El are multe plase fin țesute, inofensive în aparență, dar care sunt pregătite cu măiestrie ca să-i prindă în mreje pe cei tineri și imprudenți. Minte obișnuită tinde spre plăcere și satisfacerea de sine. Politica lui Satana este umplerea minții cu dorința după distracțiile lumești, ca să nu mai poată fi timp pentru întrebarea: „Cum stau cu sufletul meu?”

Un veac nefast

Trăim într-un veac nefast pentru tineri. Influența predominantă în societate este cea în favoarea îngăduinței tinerilor să urmeze înclinației firești a minții lor. Dacă copiii sunt foarte răi, părinții se liniștesc, spunând că, atunci când vor fi mai mari și vor judeca, aceștia vor părăsi obiceiurile rele și vor deveni bărbați și femei de nădejde. Ce eroare! Ani de zile, ei permit

dușmanului să semene în grădina inimii și lasă ca principiile greșite să crească și să se întărească, părădind a nu sesiza pericolele ascunse și sfârșitul tragic al drumului ce li se pare că este calea fericirii. În multe cazuri, toată strădania depusă ulterior pentru acești tineri nu va duce la nici un rezultat.

În general, standardul sfințeniei este coborât printre cei ce se declară creștini și este greu pentru tineri să reziste influențelor lumești, încurajate de mulți dintre membrii bisericii. Majoritatea creștinilor doar cu numele, în vreme ce pretind că trăiesc pentru Hristos, trăiesc de fapt pentru lume. Ei nu discern superioritatea absolută a lucrurilor cerești și, prin urmare, nu pot să le iubească cu adevărat. Mulți se declară creștini, deoarece creștinismul este considerat onorabil. Ei nu realizează că adevăratul creștinism înseamnă purtarea crucii și astfel religia lor are o mică putere în a-i reține de la plăcerile lumești.

Unii pot merge în sălile de dans, dedându-se la toate distracțiile de acolo. Alții nu pot merge chiar atât de departe, dar pot, totuși, participa la reuniuni mondene, picnicuri, spectacole și alte prilejuri de distracții lumești. Chiar și cel mai pătrunzător ochi poate să nu reușească să descopere vreo diferență între ei și necredincioși.

Educarea copiilor

În actuala stare a societății, nu este o sarcină ușoară pentru părinți aceea de a-și ține în frâu copiii și de a-i educa potrivit regulii biblice a dreptății. De multe ori, copiii nu suportă restricțiile și doresc să aibă propria lor cale și să meargă după placul lor. Îndeosebi în perioada vârstei de 10-18 ani, ei sunt înclinați să creadă că nu poate fi nimic rău dacă merg la întrunirile lumești ale colegilor lor. Dar părinții creștini, cu experiență, pot vedea pericolul. Ei cunosc caracteristicile particulare ale copiilor lor și influența acestor lucruri asupra minții lor și, din dorința pentru mântuirea lor, iar vor ține departe de

aceste degradante distracții.

Ce povară se ia de pe inima părinților grijulii și credincioși atunci când copiii se hotărăsc singuri să renunțe la plăcerile lumii și să devină urmași ai lui Hristos! Dar nici atunci grija și lucrarea lor nu trebuie să se oprească, pentru că acești tinerii tocmai au început serios să lupte împotriva păcatului și împotriva relelor inimii firești și au nevoie în mod deosebit de sfatul și asistența părinților lor.

Un timp de încercare pentru tineri

Tinerii păzitori ai Sabatului, care s-au lăsat seduși de influența lumii, vor fi probați și verificați. Primejdiile zilelor din urmă planează asupra noastră și înaintea tinerilor stă o încercare pe care mulți nu au anticipat-o. Ei vor fi puși în situații grele și atunci puritatea credinței lor va fi dovedită. Ei mărturisesc a-L aștepta pe Fiul Omului, dar unii dintre ei au fost un exemplu rău pentru necredincioși. Ei n-au fost dispuși se renunțe la lume, ci s-au unit cu lumea, participând la picnicuri și la alte întâlniri pentru plăceri, lingușindu-se că se angajau în distracții nevinovate. Dar tocmai aceste îngăduințe îi despart de Dumnezeu și-i fac fii ai lumii.

Unii înclină constant spre lume. Vederile și simțămintele lor se împacă mult mai bine cu spiritul lumii decât cu cel al tăgăduitorilor de sine, urmași ai lui Hristos. Este perfect normal ca ei să prefere compania aceluia al căror spirit va fi mai în asentimentul spiritului lor. și acești tineri au prea multă influență în poporul lui Dumnezeu. Ei sunt părtași cu poporul și au un nume în acest popor, dar sunt o pricină pentru necredincioși și pentru cei slabi și neconsacrați din biserică. În această vreme de încercare, ei fie vor fi pe de-a-ntregul convertiți, fie vor trece de partea lumii pentru a-și primi răsplata împreună cu cei lumești.

Căutătorul de plăceri nu este considerat de Dumnezeu ca un urmaș al Său. Numai aceia care sunt tăgăduitori de sine și care trăiesc sobru, smerit și sfânt sunt adevărați urmași ai lui Isus. și ei nu pot să se bucure de conversația ușoară și goală a iubitorului acestei lumii.

Despărțire de lume

Adevărații urmași ai lui Hristos vor avea de făcut sacrificii. Ei vor ocoli locurile de distracții lumești, pentru că acolo nu-L găsesc pe Isus și nici nu întâlnesc o influență care să-i facă mai sfinți și să le sporească creșterea în har. Ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu îi va face să se îndepărteze de toate aceste lucruri.

„Așa că, după roadele lor îi veți cunoaște” (Matei 7, 20), a spus Mântuitorul. Toți adevărații urmași ai lui Hristos aduc roada slavei Sale. Viața lor confirmă faptul că o bună lucrare a fost făcută în ei prin Duhul lui Dumnezeu, iar roada lor este sfințenia. Viețile lor sunt curate și înnobilate. Faptele bune sunt roada adevăratei lor sfințenii, iar cei ce nu aduc o astfel de roadă dovedesc că nu au experiență în lucrarea lui Dumnezeu. Ei nu sunt în Viță. Isus spunea: „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.” (Ioan 15, 4.5).

Aceia care vor să fie urmași ai adevăratului Dumnezeu trebuie să renunțe la orice idol. Isus i-a spus învățătorului Legii: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi, și cea mai mare poruncă” (Matei 22, 37.38). Primele patru precepte ale Decalogului nu admit nici o depărtare a sentimentelor noastre de Dumnezeu. și nimic nu trebuie să divizeze suprema

noastră bucurie în El. Nu putem înainta în experiența creștină până ce nu îndepărtăm tot ceea ce ne desparte de Dumnezeu.

Marea Căpetenie a bisericii, Cel care și-a ales poporul din această lume, îi cere acestui popor să se despartă de lume. A-L iubi pe Dumnezeu și a păzi poruncile Sale este foarte departe de iubirea plăcerilor și prieteniei lumii. Nu există o bună înțelegere între Hristos și Baal.

Făgăduințe pentru tineri

Tinerii care-L urmează pe Hristos au de purtat un război; ei au de dus o cruce zilnică, în ieșirea din lume și în imitarea vieții lui Hristos. Dar sunt multe făgăduințe prețioase pentru cei care-L caută de timpuriu pe Mântuitor. „Eu iubesc pe cei ce Mă iubesc și cei ce Mă caută cu tot dinadinsul Mă găsesc”, le spune înțelepciunea fiilor oamenilor. (Proverbe 8, 17).

„De aceea încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji și puneți-vă toată nădejdea în harul, care vă va fi adus la arătarea lui Isus Hristos. Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați târați în poftele pe care le aveți altădată, când erați în neștiință. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră.” (1 Petru 1, 13-15). „Căci harul lui Dumnezeu care aduce mântuire pentru toți oamenii a fost arătat și ne învață să o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos. El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, și să-și curețe un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune.” (Tit 2, 11-14).

Stabilind principiile corecte din tinerețe

Educația cuprinde mai mult decât o cunoaștere din cărți. O educație bună include nu numai pregătire intelectuală, ci și cea pregătire care va avea ca rezultat o morală sănătoasă și un comportament corect....

Sute de tineri, de diferite condiții și educații, se întâlnesc în școală și o mare grijă, precum și multă răbdare sunt necesare pentru a echilibra corect mințile ce au fost dezorientate printr-o proastă îndrumare. Unii n-au fost niciodată disciplinați, iar alții prea au fost ținuți din scurt și acum, departe de mâna vigilentă care ținea, probabil, prea strâns sforile controlului, cred că sunt liberi să facă ce vor ei. Ei disprețuiesc chiar și gândul vreunei restricții. Aceste elemente diferite, aduse în colegiul nostru, pun griji, poveri și o grea responsabilitate nu numai asupra profesorilor, ci și asupra întregii bisericii.

Ispitele tinerilor

Cursanții la colegiul nostru sunt expuși multor ispite. Ei intră în contact cu indivizi de aproape orice tip de inteligență și morală. Aceia care au oarecare experiență religioasă sunt de condamnat, dacă nu se situează pe o poziție de rezistență față de orice influență rea. Mulți, însă, aleg să dea curs înclinației, neconsiderând că acum își clădesc sau își năruie fericirea. Stă în puterea lor să exploateze astfel timpul și ocaziile, încât să-și dezvolte un caracter care-i va face fericiți și utili....

Datoriile părinților

Primejdiile pentru tineri sporesc mult atunci când ei se află în

societatea multora de vârsta lor, având felurite caractere și obiceiuri. În aceste condiții, mulți părinți sunt înclinați să-și reducă în loc să-și dubleze eforturile de supraveghere și control al copiilor lor. Astfel, ei aruncă o uriașă povară pe umerii celor care simt această răspundere. Când acești părinți văd cum copiii lor decad, sunt înclinați să găsească vină celor însărcinați cu educația, în vreme ce răul s-a produs datorită lor.

În loc să se unească cu cei care poartă aceste poveri, pentru a ridica standardul moral, și să lucreze cu inima și duhul în temere de Dumnezeu, pentru a îndrepta ce este rău la copiii lor, mulți părinți își liniștesc conștiința, spunând: „Copiii mei nu sunt mai răi ca alții”. Ei caută să ascundă greșelile flagrante, pe care Dumnezeu le urăște, pentru ca nu cumva copiii lor să se supere și să facă vreun gest disperat. Dacă duhul răzvrătirii este în inima lor, e mult mai bine să-l biruiți acum, decât să-l lăsați să crească și să se întărească prin indulgență. Dacă părinții și-ar face datoria, altă stare de lucruri am vedea. Mulți dintre acești părinți s-au îndepărtat de Dumnezeu. Ei nu au înțelepciunea de la El pentru a sesiza manevrele lui Satana și a rezista capcanelor lui.

Fiecare fiu și fiecare fiică trebuie să dea socoteală dacă lipsesc noaptea de acasă. Părinții trebuie să cunoască compania copiilor lor și locul unde-și petrec serile. Unii copii își mint părinții pentru a evita descoperirea căii lor greșite. Aceștia sunt cei care caută societatea prietenilor corupți și care frecventează în secret localuri și alte asemenea așezăminte de resort din oraș. Există elevi care merg în sălile de biliard și care se angajează în jocul de cărți, amăgindu-se că nu există nici un pericol. Întrucât nu caută decât simpla distracție, ei se cred în perfectă siguranță. Asta o fac nu numai elevii mai puțin buni. Unii, care au fost atent supravegheați și învățați să privească aceste lucruri cu dispreț, se aventurează pe terenul interzis.

Tânărul trebuie controlat cu fermitate, pentru a-și putea dezvolta corect capacitățile pe care i le-a dat Dumnezeu. Dar tinerii urmează atât de mult și

de orbește impulsului, fără considerație față de principii, încât se află permanent în pericol. Întrucât nu pot întotdeauna beneficia de călăuzirea și protecția părinților și educatorilor, ei au nevoie să-și dezvolte încrederea în sine și autocontrolul. Trebuie învățați să gândească și să acționeze din conștiința principiului.

Relaxare și amuzament

Aceia care sunt angajați în studiu trebuie să se și relaxeze. Minte nu trebuie forțată să lucreze neconținut, deoarece delicata ei mașinărie obosește. Trupul și, la fel de bine, mintea trebuie să se relaxeze. Dar este mare nevoie de cumpătare în distracție, ca de altfel în orice. și caracterul acestor distracții trebuie să fie atent și bine cumpănit.

Orice tânăr trebuie să se întrebe: „Ce influență vor avea aceste distracții asupra sănătății mele fizice, mintale și spirituale? Va ajunge cumva mintea mea să-L uite pe Dumnezeu? Voi înceta să am dinainte slava Sa?”

Jocul de cărți trebuie interzis. Asocierile și tendințele lui sunt periculoase.... Nu este nimic folositor sufletului și trupului în această distracție. Nu este nimic care să revigoreze intelectul, nimic de reținut pentru un viitor folos.

Conversația la jocul de cărți este adeseori trivială și degradantă. Priceperea la jocul de cărți duce deseori la dorința de a fi exploatată în folos personal. Astfel, se pune mai întâi o mică sumă în joc, apoi una mai mare, până când apare o sete de a juca, sete ce va duce la ruină sigură. Pe câți oameni i-a condus această distracție periculoasă la tot felul de păcate, la sărăcie, închisoare, crimă și spânzurătoare! și totuși, mulți părinți nu văd teribila prăpastie a ruinei ce se cascadează la picioarele tinerilor noștri.

Printre cele mai periculoase locuri de distracții este teatrul. În loc să fie o școală a moralității și a virtuții, după cum se pretinde în repetate rânduri, el este chiar focarul imoralității. Obiceiuri vicioase și înclinații păcătoase sunt întărite și încetățenite prin teatru. Cântece ușurate, gesturi, expresii și atitudini lascive depravează imaginea și coboară moralul. Orice tânăr care frecventează în mod obișnuit astfel de spectacole va fi corupt. Nu există în țara noastră o mai puternică influență care să otrăvească imaginea, care să distrugă impresiile sfinte și care să tocească gustul pentru plăcerile liniștite și sobre ale vieții, ca spectacolele de teatru.

Iubirea acestor reprezentații crește cu fiecare vizionare, așa cum dorința după băuturile nocive crește o dată cu folosirea lor. Singura cale sigură este aceea a evitării teatrului, ciroului și a oricărui loc îndoielnic de amuzament. Există moduri de recreare, benefice atât minții, cât și trupului. O minte luminată, o minte cu discernământ va găsi din abundență mijloace de distracție care sunt nu numai inocente, dar și instructive. Recrearea în aer liber, contemplarea lucrărilor lui Dumnezeu în natură, sunt dintre cele mai benefice. (Testimonies for the Church 4:648-653).

Tinerii nu pot fi la fel de potoliți și de gravi ca oamenii în vârstă, iar copiii la fel de sobri ca niște gentlemani. Condamnând așa cum se cuvine distracțiile păcătoase, părinții, educatorii și pedagogii trebuie să le procure tinerilor plăceri inocente. Nu fixați tinerilor reguli rigide și restricții care-i vor face să se simtă oprimați și să evadeze pe căile neascultării și ale pierzării. Cu mână fermă, blândă și atentă, trasați liniile călăuzitoare, îndrumând mintea și aspirațiile tinerilor atât de tandru, înțelept și iubitor, încât ei încă să știe că aveți în vedere binele lor.

Capitolul 46

Recrearea creștină

În vreme ce căutăm să ne îmborsăvim spiritul și să ne înviorăm trupul, Dumnezeu ne cere să ne folosim toate capacitățile în toate momentele, pentru cele mai bune scopuri. Putem și trebuie să ne organizăm astfel recreațiile, încât să fim mai buni pentru o mai bună împlinire a datoriilor ce ne revin și pentru ca influența noastră să fie mai benefică pentru cei cu care venim în contact.

Ne putem întoarce de la asemenea ocazii la casele noastre cu mintea și trupul refăcute și pregătiți să ne angajăm din nou în activitate, cu mai mult curaj și cu o speranță mai bună. Noi suntem dintre aceia care credem că este privilegiul nostru ca în fiecare zi din viață să-L slăvim pe Dumnezeu pe pământ, că nu trebuie să trăim în această lume doar pentru distracție proprie, ci pentru a-i face și pe alții fericiți. Suntem aici pentru binele omenirii și pentru a fi o binecuvântare pentru societate. Dar, dacă lăsăm ca mintea să ne alunece acolo unde și-o lasă să alerge mulți dintre cei ce caută doar deșertăciune și nesăbuiță, cum putem fi un bine pentru semenii noștri, pentru generația noastră? Cum putem fi o binecuvântare pentru societatea din jurul nostru? Nu ne putem îngădui vreo distracție care ne va descalifica pentru o mai bună achitare de datoriile obișnuite, fără a ne face vinovați.

Între întrunirile urmașilor lui Hristos pentru recreare creștină și reuniunile lumești pentru plăceri și distracții va exista un contrast evident. În locul rugăciunii și al Numelui lui Hristos, împreună cu lucrurile sfinte, de pe buzele celor din adunările lumești vor fi auzite râsete fără rost și conversații mărunte. Ideea este să avem în general un timp de calitate. Întrunirile noastre trebuie să fie astfel organizate, iar noi să ne purtăm astfel încât, atunci când ne întoarcem acasă, să putem avea conștiința curată față de Dumnezeu și față

de oameni. Să avem conștiința că nu am rănit în nici un fel pe nimeni și nici nu am avut vreo influență dăunătoare asupra cuiva.

Mintea firească înclină spre plăcere și satisfacerea de sine. Politica lui Satana este aceea de a căuta să umple mintea oamenilor cu dorința după distracții lumești, pentru ca ei să nu aibă timp să se întrebe: „Cum stau cu sufletul meu?” Iubirea de plăceri este molipsitoare. Abandonată acestui sentiment, mintea aleargă de colo-colo, într-o continuă căutare de ceva distractiv. Ascultarea de Legea lui Dumnezeu contracarează această înclinație și ridică bariere împotriva lipsei de sfințenie.

Tinerii trebuie să nu uite că au de dat socoteală de toate privilegiile de care s-au bucurat, de folosirea timpului și de folosirea capacităților ce le-au fost date. Ei se pot întreba: „Dar noi nu ne distrăm și nu ne recreăm? Trebuie doar numai să muncim și iar să muncim, fără nici o variație?”

Orice distracție în care vă puteți angaja, cerând, în credință, binecuvântarea lui Dumnezeu pentru ea, nu va fi periculoasă. Dar orice distracție care vă ia posibilitatea de a vă ruga în taină, de a vă închina sau de a merge la biserică nu este sigură, ci periculoasă.

Distracțiile lumești

Dacă există ceva în lumea noastră, care ar trebuie să inspire entuziasm, aceasta e crucea de pe Calvar. „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El.” (1 Ioan 3, 1). „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3, 16). Hristos trebuie primit, crezut și glorificat. Aceasta trebuie să fie tema conversației noastre -- însemnătatea lui Hristos.

Reuniunile de plăcere

În vreme ce există atâta teamă de prea mult entuziasm în slujirea lui Dumnezeu, entuziasmul se manifestă în altă direcție, ce multora le pare pe deplin normală. Mă refer la reuniunile de plăcere, care au avut loc printre membrii noștri. Aceste ocazii au consumat mult din timpul și atenția celor care se declară servi ai lui Hristos. Dar au vizat aceste adunări slava Numelui Său? A fost Isus invitat să le prezideze?

Întâlnirile cu caracter social pot fi folositoare și instructive în cel mai înalt grad atunci când cei ce se adună la un loc au vie în inimă dragostea lui Dumnezeu. Ei se întâlnesc pentru a analiza căi de avansare a lucrării Lui și de a face bine semenilor. Atunci când nimic din ceea ce se spune și se face nu-L întristează pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, El este un oaspete binevenit la întâlnire, Dumnezeu este onorat și cei care participă vor fi înviorați și revigorați.

„Atunci cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta, și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui. «Ei vor fi ai Mei» zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește” (Maleahi 3, 17.18).

Dar au avut loc un fel de reuniuni de plăcere, având cu totul altfel de caracter, întâlniri de plăcere, care au însemnat o dezonoare pentru instituțiile și pentru biserica noastră. Ele au încurajat mândria vestimentară, satisfacerea sinelui, ilaritatea și conversația ușoară. Satana este întreținut ca un oaspete de seamă și îi acaparează pe cei ce patronează astfel de reuniuni.

Mi-a fost prezentată o imagine a unei asemenea reuniuni, în care s-au întâlnit dintre cei care pretind a crede adevărul. Cineva cânta la un instrument muzical, iar cântecele care se auzeau îi făceau pe îngerii veghetori să lăcrimeze. Era veselie, erau râsete, entuziasm din abundență și însuflețire. Dar veselia era o veselie cum numai Satana știe să creeze. De acest fel de entuziasm și bună dispoziție trebuie să se rușineze toți cei care-L iubesc pe Dumnezeu. Ele inspiră participanților gânduri și acțiuni nesfinte. Am motive să cred că unii dintre cei angajați în acea reuniune s-au căit din inimă pentru rușinoasa lor performanță.

Multe astfel de reuniuni mi-au fost arătate. Am văzut veselia, etalarea vestimentară, podoabele Toți vor să pară strălucitori și se dedau la ilaritate, flecăreli, glume proaste și râsete zgomotoase. Ochii sclipesc, obraji se îmbujorează, conștiința doarme. Mâncând, bând și veselindu-se, ei fac totul ca să-L uite pe Dumnezeu. Plăcerea e paradisul lor, iar cerul privește, vede și aude.

Mersul conversației evidențiază comoara din inimă. Discuția ieftină,

banală, cuvintele ușoare, spiritele proaste, făcute pentru a stârni râsul sunt bunurile lui Satana și toți care se dedau la astfel de discuții îi fac jocul. Cei care aud aceste lucruri, primesc impresii asemănătoare cu aceea a lui Irod, când fiica Irodiadei a dansat înaintea lui. Toate aceste sunt înregistrate în cărțile cerului și, în ultima și măreața zi, ele vor apărea în adevărata lor lumină înaintea celor vinovați. Atunci toți vor discerne în acestea seducătoarele și înșelătoarele lucrări ale diavolului pentru a-i aduce pe calea și poarta cea largă, care se deschide spre ruină.

Satana și-a înmulțit capcanele; și preținși creștini, superficiali în caracter și experiență religioasă, sunt folosiți de ispititor ca momeală. Aceștia sunt întotdeauna gata pentru reuniuni de plăcere sau pentru petreceri, iar influența lor îi atrage și pe alții. Tineri și tinere care încearcă să fie creștini biblici, sunt convinși să participe la petrecere și sunt antrenați în ea. Ei nu consultă în rugăciune standardul divin, pentru a afla ce a spus Hristos în legătură cu roada ce trebuie adusă de pomul creștin. Ei nu-și dau seama că aceste distracții sunt adevărate banchete ale lui Satana, pregătite să împiedice sufletele să răspundă invitației la masa de la Nunta Mielului și să primească haina cea albă de nuntă, a caracterului, care este neprihănirea lui Hristos. Ei devin confuzi față de ceea ce trebuie să facă în calitate de creștini. Nedorind să fie considerați aparte, ei înclină în mod natural să urmeze exemplul celorlalți și astfel ajung sub influența celor care niciodată n-au simțit în inimă sau în minte atingerea divină....

Atitudinea corectă a creștinului

Dumnezeul cel veșnic a trasat linia de demarcație între sfinți și păcătoși, între convertiți și neconvertiți. Aceste două categorii nu se întrepătrund imperceptibil, așa cum o fac culorile curcubeului. Ele sunt la fel de distincte ca amiaza de miezul nopții.

Aceia care caută neprihănirea lui Hristos vor zăbovi asupra temelor măreței mântuiri. Biblia este izvorul de hrană pentru sufletele lor. Ei meditează la întruparea lui Hristos, contemplă marea jertfă care a avut loc pentru a-i salva de la pieire, aducându-le iertare, pace și neprihănire veșnică. Sufletul este sensibilizat de aceste teme înălțătoare. Sfințenia și adevărul, harul și neprihănirea sunt cele ce preocupă gândul lor. Atunci eul moare și Hristos trăiește în servii Lui. Contemplând Cuvântul, inimile lor ard așa cum ardea inima în cei doi ucenici, care mergeau spre Emaus cu Isus alături, deschizându-le Scripturile referitoare la El.

Cât de puțini realizează că, nevăzut, Isus merge alături de ei! Cât de rușinați ar fi mulți să audă vocea Sa vorbindu-le și să știe că El ascultă conversația lor ușoară! și câte inimi ar arde de bucuria sfântă, numai dacă ar ști că Mântuitorul merge alături, că sfânta atmosferă a prezenței Lui îi învăluie și că El îi hrănește cu pâinea vieții! Cât de bucuroși ar fi Mântuitorul să-i audă pe urmașii Lui vorbind despre valoroasele Sale învățături și să știe că ei au plăcere în lucrurile sfinte!

Atunci când adevărul se află în inimă, nu mai este loc pentru critici sau pentru vânătoare de greșeli. Ceea ce este în inimă va curge de pe buze fără opreliște. Lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru aceia care-L iubesc vor fi tema conversației. Dragostea lui Hristos este în inimă ca un izvor de apă, curgând vioi spre viața veșnică și trimițând unde vii, aducătoare de viață și voioșie, pretutindeni pe unde ajung. (Special Testimonies to the Battle Creek Church, 18 noiembrie, 1896).

Creștinii au la dispoziție multe surse ale fericirii și pot spune precis care plăceri sunt corecte și îngăduite. Ei se pot bucura de recreații care nu rățăcesc mintea sau înjosesc sufletul, care nu dezamăgesc, nu influențează spre distrugerea respectului de sine și nu barează calea spre utilitate.

Capitolul 48

Recreare în Domnul

N-ar fi bine pentru noi să ne petrecem zilele libere în Domnul, putând să ne îmbogățim în memorie amintirea felului în care El a avut grijă de noi? Nu ar fi bine să trecem în revistă binecuvântările din trecutul nostru, să ne amintim impresionantele avertizări trimise pentru sufletul nostru, ca să nu-L uităm pe Dumnezeu?

Lumea are multe zile libere și oamenii sunt preocupați în ele de amuzamente, de curse de cai, jocuri de cărți, fumat și băut, arătând clar sub ce stindard se află. Este evident că ei nu se află sub steagul Prințului vieții, că prințul întunericului îi conduce și îi controlează.

Să nu aibă poporul lui Dumnezeu mai dese ocazii sfinte, în care să-I mulțumească pentru bogatele Sale binecuvântări? Nu găsim noi timp în care să-I aducem lui Dumnezeu slavă pentru odihna, pacea și bucuria Lui și nu-I vom arăta noi, prin laudă zilnică, că ne bucurăm de marea jertfă ce a fost făcută pentru noi, ca să putem fi părtași ai naturii divine? Să nu vorbim noi despre viitoarea odihnă în Paradisul lui Dumnezeu și despre onoarea și slava care-i așteaptă pe servii lui Iehova? „Poporul Meu va locui în locuința păcii, în case fără grijă și în adăposturi liniștite” (Isaia 32, 18). Suntem în drum spre casă, spre o țară mai bună, o țară cerească.

Lumea este în plină agitație. Oamenii par a-și fi pierdut firea pentru lucruri mărunte, ieftine și nefolositoare. Ce entuziasmați i-am văzut de rezultatul unei partide de crichet! În Sidney, am văzut străzi invadate de mulțime, și, când am întrebat care era cauza agitației, mi s-a spus că un oarecare mare jucător de crichet câștigase partida. M-am simțit întristată.

De ce nu sunt aleșii lui Dumnezeu mai entuziasmați? Ei se luptă pentru o cunună nepieritoare, pentru o locuință acolo unde nu va mai fi nevoie de lumina soarelui sau a lunii, sau a vreunei lămpi, pentru că Domnul Dumnezeu le dă lumină și ei vor domni din veac în veac, având o viață comparabilă cu viața lui Dumnezeu. Iar candela celui rău va fi aruncată în întuneric, iar cel neprihănit va străluci ca soarele în Împărăția Tatălui. Nu recomand acele reuniuni de plăcere, în care tinerii se întâlnesc pentru simplul amuzament, pentru a se angaja în conversații ieftine, fără sens, și în care se aud râsete zgomotoase. Nu recomand acel gen de întâlniri, în care demnitatea este lăsată deoparte, iar atmosfera este una a slăbiciunii și a prostiei.

De multe ori, tinerii pe care inteligențele cerești au așteptat să-i numere printre misionarii lui Dumnezeu, sunt atrași în adunări pentru distracții și sunt luați de valul fascinațiilor lui Satana. În loc să le fie teamă de continua asociere cu fete fără o gândire profundă, al căror caracter este mediocru, ei se îndrăgostesc de ele și încheie legământul logodnei. Satana știe că, dacă acești tineri se logodesc cu tinere „fără minte”, iubitoare de plăceri, nereligioase și lumești, se leagă de niște pietre de poticnire. Puterea lor de lucru va fi serios afectată, dacă nu chiar total compromisă. Chiar dacă ei reușesc o predare totală lui Dumnezeu, vor constata un serios impediment în faptul că sunt legați de o soție nepregătită, needucată, care nu se aseamănă lui Isus, inactivă pentru Dumnezeu și pentru religie. Viața lor se va dovedi lipsită de satisfacții și nefericită.

Întâlnirile pentru distracție fac credința confuză și nesigură. Domnul nu primește o inimă împărțită. El îl vrea pe om întreg, așa cum l-a creat. Jertfa Lui a fost întreagă, pentru răscumpărarea trupului și a sufletului omului. Ceea ce cere El de la cei pe care i-a creat și răscumpărat este rezumat în cuvintele: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” (Matei 22, 37-39). Dumnezeu nu acceptă nimic altceva. (Special Testimonies

On Education, 80-83).

„Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă.” (1 Corinteni 10, 12). Nu poate fi încumetare mai fatală decât aceea care-l face pe om să se aventureze pe calea satisfacerii plăcerilor egoiste. Nu vor lua seama tații și mamele la această solemnă avertizare a lui Dumnezeu? Nu vor arăta ei, cu credincioșie, tinerilor pericolele ce apar mereu pentru a-i îndepărta de Domnul?

Cum să petrecem zilele libere

Recrearea este uneori necesară celor angajați în muncă fizică și este mai importantă pentru cei a căror activitate este în principal intelectuală. Nu este nevoie nici pentru mântuirea noastră și nici pentru slava lui Dumnezeu să ne ținem mintea în permanentă activitate, nici chiar pe teme religioase. Dar sunt distracții, precum dansul, jocul de cărți, șahul, tablele, etc, cu care nu putem fi de acord, pentru că cerul le condamnă. Aceste distracții deschid ușa spre răul cel mare. Ele nu sunt benefice, dar au o influență excitantă, provocând în unele minți pasiune pentru acele activități ce conduc la jocurile de noroc și la pierdere. Toate acestea trebuie condamnate de creștini și înlocuite cu ceva complet nedăunător.

Am văzut că zilele noastre libere nu trebuie petrecute după modelul lumii, dar nici nu trebuie ignorate, pentru că asta va aduce nemulțumire în rândul copiilor noștri. Pentru aceste zile, când există pericolul pentru copiii noștri să fie expuși influențelor rele și să fie corupți de plăcerile și senzațiile lumii, părinții trebuie să caute ceva care să înlocuiască respectivele distracții periculoase. Dați copiilor voștri de înțeles că aveți în vedere binele și fericirea lor.

Mai multe familii care locuiesc în același oraș, lăsând la o parte ocupațiile care le-au solicitat fizic și mintal, trebuie să se unească și să facă o excursie în natură, pe malul unui lac frumos sau într-o dumbravă minunată, unde peisajul este încântător.

Să ia cu ei alimente simple, sănătoase, fructe și cereale și să întindă masa la umbra unui copac sau sub un colț de cer. Mersul, mișcarea și peisajul

vor trezi foamea și se vor bucura de un ospăț pe care și regii l-ar invidia. În asemenea ocazii, părinții și copiii se vor simți liberi de griji, de muncă și de gânduri.

Părinții vor fi și ei copii alături de copiii lor, făcând ca totul să fie cât se poate de plăcut. Întreaga zi va fi dedicată recreării.

Mișcarea în aer liber va fi binefăcătoare pentru sănătatea celor a căror muncă este sedentară și în încăpere. Toți aceștia trebuie să simtă ca o datorie în a proceda astfel. Nimic nu se va pierde; în schimb, se va câștiga foarte mult. Oamenii se vor întoarce la ocupațiile lor cu noi rezerve și cu un zel proaspăt și curaj de muncă, fiind pregătiți să reziste la boli. (Testimonies for the Church 1:514, 515).

Mulți permit tinerilor să participe la reuniuni de plăcere, gândind că relaxarea este esențială pentru sănătate și fericire; dar câte pericole sunt în această cale! Multe dintre dorințele pentru distracție sunt satisfăcute, multe sunt cultivate și devin obiceiuri puternice. Viața va fi trăită pentru împlinirea propriilor plăceri. Dumnezeu ne îndeamnă să ne ferim de acestea. „Să părăsim gândul că tânărul are grijă de poziția sa ca nu cumva să cadă.”

Capitolul 50

Pericolul distracțiilor

Recente experiențe care au avut loc în colegiile și sanatoriile noastre mă fac să revin asupra soliei pe care mi-a dat-o Domnul pentru profesorii și elevii școlii adventiste din Cooranbong -- Australia.

În aprilie 1900, la „Avondale School”, s-a hotărât câteva zile libere pentru lucrătorii creștini. Programul primei zile prevedea o întâlnire la capelă, dimineața, întâlnire la care eu și alți câțiva profesori ne-am adresat elevilor, amintindu-le ce a făcut Dumnezeu pentru construirea acestei școli și vorbindu-le despre privilegiile și posibilitățile lor de a fi elevii ei.

După adunare, restul zilei a fost petrecută de către elevi în diferite jocuri și distracții, unele dintre ele frivole, lipsite de bună cuviință și grotești.

În noaptea care a urmat, am revăzut cele întâmplate în timpul după-amiezii. Imaginea era clară înaintea ochilor mei și am primit o solie pentru directorul și profesorii școlii.

Mi s-a arătat că, prin jocurile desfășurate în acea după-amiază în școală, vrăjmașul câștigase o victorie și că profesorii fuseseră cântăriți și găsiți ușori. Am fost mâhnită și împovărată de gândul că aceia care se aflau în poziții de răspundere deschiseseră poarta, invitându-l pe vrăjmaș, pentru că asta au făcut atunci când au îngăduit să se petreacă ceea ce s-a petrecut. Ca educatori, ei trebuia să fi fost fermi împotriva pătrunderii vrăjmașului printre elevi. Prin îngăduința lor, ei L-au întristat pe Duhul lui Dumnezeu. Elevii au fost încurajați într-o activitate ale căror efecte nu puteau fi ușor șterse. Calea distracțiilor deșarte nu are capăt și orice pas făcut pe ea este un

pas pe care Isus nu l-a făcut niciodată.

Această insinuare a răului era exact lucrul de care ei trebuia să păzească școala. „Avondale School” fusese înființată nu pentru a fi la fel ca școlile din lume ci, așa cum Dumnezeu arătase, ea trebuia să fie o școală model. Și, pentru că trebuia să fie o școală model, cei care răspundeau de ea trebuia să aranjeze totul potrivit planului lui Dumnezeu, eliminând tot ce nu era în acord cu voia Lui. Dacă ochii lor ar fi fost unși cu alifie cerească, ei și-ar fi dat seama că nu puteau îngădui să aibă loc manifestările din acea după-amiază, și nu L-ar mai fi dezonorat pe Dumnezeu.

Miercuri dimineața, când le-am spus elevilor și celorlalți care se adunaseră cuvintele pe care Domnul mi le dăduse să le transmit, nu cunoșteam programul din după-amiaza acelei zile, pentru că nu primisem nici o informație. Cum au putut cei din conducerea școlii să armonizeze ceea ce le spuseseam cu activitățile care au urmat, activități cu un caracter ce făcea fără efect învățătura pe care tocmai o primiseră de la Dumnezeu? Dacă puterea lor de percepție n-ar fi fost puternic întunecată, ei ar fi înțeles că această învățătură dezaproba asemenea manifestări.

Am simțit pe deplin importanța cuvintelor pe care Domnul mi le dăduse atunci pentru profesori și elevi. Această solie punea înaintea elevilor sarcini înalte. A șterge, prin distracțiile ce au urmat, bunele impresii ale soliei lui Dumnezeu însemna, practic, a spune: „O, Doamne, nu dorim calea Ta. Vrem calea noastră, vrem să urmăm înțelepciunea noastră”.

Noaptea, mi-a fost arătat din nou ceea ce se desfășurase pe terenurile școlii. Mi-a fost prezentată o imagine în care elevii jucau tenis și crichet. Apoi, mi s-a dat o solie cu privire la caracterul acestor distracții, ele fiindu-mi prezentate ca un gen de idolatrie, ca idoli neamurilor.

Pe teren nu se aflau numai spectatorii vizibili. Satana și îngerii lui erau și ei acolo. De asemenea, îngerii lui Dumnezeu, care slujesc celor ce trebuie să fie moștenitori ai mântuirii, erau prezenți acolo nu pentru a aproba, ci pentru a dezaproba cele ce se petreceau. Ei erau rușinați de faptul că asemenea manifestări erau activitatea unor preținși copii ai lui Dumnezeu. Forțele vrăjmașului câștigau o importantă victorie, și Dumnezeu era dezonorat. Cel care Își dăduse viața pentru a curăți, înnobila și sfinți viața fapturilor omenești, era mâhnit de ceea ce se întâmpla acolo.

Auzind un glas, m-am întors să văd cine îmi vorbea. Atunci, demn și solemn, Cineva mi-a spus: „Este aceasta sărbătoarea aniversării deschiderii școlii? Este aceasta jertfa de mulțumire pe care o oferiți lui Dumnezeu pentru binecuvântările pe care vi le-a dat? Lumea ar putea oferi la fel de bine o astfel de jertfă, cu această ocazie aniversară. Educatorii fac aceeași greșală care a fost făcută de atâtea și atâtea ori. Ei ar trebui să învețe din experiențele trecutului. Lumea aceasta nepăsătoare, nereligioasă, ar putea oferi din abundență asemenea jertfe, și încă într-un chip mult mai acceptabil.”

Întorcându-Se către profesori, El mi-a spus: „Ați făcut o greșală ale cărei efecte vor fi greu de șters. Domnul Dumnezeu Israelului nu este slăvit în această școală. Dacă ar îngădui ca acum viața voastră să se încheie, mulți ar fi pierduți, despărțiți veșnic de Dumnezeu și de cei drești.”

Consecința abaterii de la ce este corect

Aceste lucruri sunt o repetare a experienței lui Aaron când, la picioarele Sinaiului, a îngăduit începutul relelor, permițând ca în tabăra lui Israel să pătrundă un spirit lumesc, de petrecere. Moise era pe munte cu Dumnezeu și Aaron fusese lăsat să aibă grijă de popor. El și-a dovedit slăbiciunea, neopunându-se cu fermitate propunerilor poporului. El ar fi putut să-și exercite autoritatea, reținând adunarea de la comiterea răului. Dar,

ca și în cămin, unde a dat greș cu copiii săi, el a dovedit o defectuoasă conducere a oamenilor. Slăbiciunea, în calitate de conducător, s-a văzut în dorința lui de a fi pe placul poporului, chiar și cu prețul sacrificării principiilor. El și-a pierdut puterea de a conduce chiar de prima dată, când le-a permis să se abată de la poruncile lui Dumnezeu. și, drept rezultat, spiritul idolatru a pătruns în tabără și curentul produs n-a putut fi stăvilat până nu au fost luate măsuri drastice.

A fost nevoie de timp și multă muncă pentru a șterge influența celor petrecute la „Avondale School”, în acea după-amiază de miercuri. Dar experiența a constituit o lecție folositoare celor răspunzători, pentru a-și da seama de efectele acelor distrații.

Ce experiență de spus și altora! Aceasta era o mărturie a ceea ce nu Dumnezeu face în școală, ci Satana. Grave sunt chiar și consecințele numai ale unei singure abateri de la învățătura pe care Dumnezeu a dat-o cu privire la școlile noastre. Odată barierele rupte, înaintarea vrăjmașului va fi sigură, dacă Domnul nu smerește inimile și nu îndreaptă mințile.

Efortul redobândirii a ceea ce s-a pierdut prin manifestările din acea după-amiază i-a costat multă muncă pe profesori. Ei au fost greu puși la încercare. La elevi, s-a văzut o dorință de mai multă distrație și mai puțină considerație pentru învățătura din Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul cerului era astfel dezonorat, iar îngăduința față de dorințele inimii firești după păcat și plăceri era educația primită.

Cei care lucrează la educarea tinerilor trebuie să se conducă după înaltele și sfintele principii pe care le-a dat Isus prin Cuvântul Său. Să nu uite că, pe cât posibil, ei trebuie să recâștige terenul pierdut, pentru a putea aduce în școlile noastre spiritualitatea existentă în școlile profeților.

Biblia, sfătuitorul nostru

Profesorii au nevoie de o cunoaștere profundă a Cuvântului lui Dumnezeu. Biblia și numai Biblia trebuie să fie sfătuitorul lor. Cuvântul lui Dumnezeu este ca frunzele pomului vieții. În el este satisfăcută orice dorință a celor care iubesc învățăturile lui și le pun în aplicare în viața lor practică. Mulți dintre elevii ce vin în școlile noastre sunt neconvertiți, deși se poate să fi fost botezați. Ei nu știu ce înseamnă să fii sfințit printr-o credință a adevărului. Ei ar trebui învățați să cerceteze și să înțeleagă Biblia, pentru a-i primi învățăturile în inimă și a le aplica în viața de zi cu zi. Astfel, ei vor deveni tari în Domnul, pentru că tăria și puterea spirituală se hrănesc cu pâinea vieții.

Domnul dorește ca ispravnicii Săi să-și îndeplinească datoria cu credincioșie, în Numele și în puterea Lui. Crezând în Cuvântul Său și acționând potrivit învățăturilor Sale, ei pot merge din biruință în biruință. Dar când se depărtează de principiile neprihănirii, ei își formează o părere înaltă despre valoarea și priceperea lor și, inconștient, se glorifică pe ei înșiși. Domnul îi lasă pe aceștia să meargă singuri pe propria cale. Astfel, El le dă ocazia să se vadă așa cum sunt și să-și arate altora slăbiciunile. El caută să-i învețe că, întotdeauna, calea Sa trebuie urmată îndeaproape, că Scriptura, Cuvântul Său, trebuie luată așa cum e și că oamenii nu trebuie să-și facă planuri potrivit judecății lor, respingând sfatul Său.

Școlile noastre trebuie să fie ca și școlile profeților. În ele, trebuie studiate în mod serios adevărurile Bibliei. Dacă sunt prezentate minții în mod corect și respectate cu grijă, aceste adevăruri vor crea elevilor o dorință infinit mai nobile decât aceea după distracțiile lumești.

Venind aproape de Dumnezeu, devenind părtași ai naturii divine, pentru ei distracțiile pământești nu vor mai însemna nimic. Minte elevilor

va tinde mai sus și, privind caracterul lui Hristos, ei se vor strădui să fie asemeni Lui.

Activitate folositoare, nu plăcere egoistă

În locul activităților recreative, care doar distrează, trebuie găsite acțiuni din care să rezulte ceva bun. Copiii sunt trimiși la școlile noastre pentru a primi o educație care să-i califice pentru a merge lucrători pentru cauza lui Dumnezeu. Satana vrea să-i facă să creadă că distracțiile sunt necesare pentru sănătatea fizică. Domnul, însă, a declarat că o cale mai bună pentru ei este aceea de a face mișcare, muncind fizic și lăsând ca activitățile folositoare să ia locul plăcerilor egoiste. Dacă este îngăduită, dorința după distracții va dezvolta repede o aversiune față de exercițiul sănătos al trupului și minții, pe care îl fac cei eficienți în a-i ajuta pe alții și pe ei înșiși.

Dumnezeu îi binecuvântează pe oamenii cu talente nu pentru a rămâne nefolosite sau pentru a fi folosite în scopul satisfacerii de sine, ci pentru a le folosi spre binele altora. Domnul oferă oamenilor talantul timpului, pentru ca, prin el, aceștia să-I aducă, slavă. Când acest talant este folosit pentru plăceri egoiste, orele astfel consumate sunt pierdute pentru întreaga veșnicie.

Tineretul nostru are nevoie să fie înconjurat de influențe sănătoase, înălțătoare. El trebuie păstrat în dragostea de adevăr. Standardul pus înaintea tinerilor trebuie să fie înalt.

Duhul Sfânt în școlile noastre

„De asemenea, Tu dai bunul Tău Duh, pentru ca să-i învețe”.

Capitolul 51

Nevoia educatorului de ajutorul Duhului Sfânt

Duhul Sfânt ne-a fost dat ca un ajutor în studierea Bibliei. „Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.” (Ioan 14, 26). Atunci când, în rugăciune sinceră pentru iluminarea Duhului și o deplină predare a inimii pentru a fi sfințită prin adevăr, Biblia va fi cartea de studiu, tot ceea ce Hristos a făgăduit se va împlini. Acest mod de a studia va avea ca efect minți echilibrate. Înțelegerea se va înviora, iar simțurile se vor ascuți. Conștiința va deveni sensibilă, preferințele și sentimentele vor fi curățite, va fi creată o atmosferă morală mai sănătoasă și se va primi putere nouă pentru a rezista păcatului. Educatorii și elevii vor deveni activi și serioși în lucrarea lui Dumnezeu.

Există o tendință a multora dintre profesori de a nu da mare atenție instruirii religioase. Ei înșiși se rezumă la o slujire a Domnului doar cu jumătate de inimă, numai pentru a evita pedeapsa păcatului. Această lipsă de entuziasm le afectează lucrarea de învățători. Experiența pe care ei nu și-o doresc, nu sunt dornici s-o vadă dobândită nici de elevii lor. Ceea ce le-a fost dat cu binecuvântare ei au aruncat ca pe ceva periculos. Vizitele Duhului Sfânt sunt întâmpinate de ei cu vorbele lui Felix către Pavel: „De astă dată, du-te; când voi mai avea prilej, te voi chema” (Faptele Apostolilor 24, 25). Ei doresc alte binecuvântări; dar nu acea binecuvântare, pe care Dumnezeu este mai doritor să le-o ofere decât este un tată să dea lucruri bune copiilor lui, care este dată din abundență, potrivit plinătății infinite a lui Dumnezeu și care, dacă este primită, le va atrage pe toate celelalte după sine -- ce cuvinte să folosesc pentru a exprima tot ce s-a făcut referitor la ea? Trimisul ceresc a fost respins cu premeditare. Practic, profesorii au spus Duhului: „Până aici Tu ai mers cu elevii mei, dar nu mai departe! N-avem nevoie de exaltare în

școala noastră. E mult mai bine să lucrăm singuri cu elevii noștri”. Astfel a fost respins și mâhnit Trimisul plin de har al lui Dumnezeu.

Nu sunt profesorii în pericolul căderii în blasfemie când învinuiesc pe Duhul Sfânt că ar fi o putere amăgitoare, care duce la fanatism? Unde sunt educatorii care aleg zăpada Libanului, venită pe de stâncă, sau apele limpezi, venite de sus, în locul apelor tulburi din vale?

O mulțime de șuvoaie din apa vieții au venit peste voi, la Battle Creek. Fiecare dintre acestea a fost o ploaie de influență divină, dar nu v-ați dat seama. În loc să beți cu nădejde din apele mântuirii date vouă fără plată, prin influența Duhului Sfânt, ați mers să vă potoliți setea sufletului la fântânile poluate ale științelor omenești. Rezultatul a fost inimi uscate în școală și în biserică. Aceia care se mulțumesc cu puțină spiritualitate s-au îndepărtat mult de prețuirea îndemnurilor Duhului lui Dumnezeu.

Este nevoie de o schimbare a inimii la unii profesori. Se cere o schimbare curată a gândirii și a metodelor de a învăța, pentru a fi într-o relație personală cu un Mântuitor viu. Una este să admiți teoretic lucrarea Duhului în convertire și alta este să-I accepti mustrarea ce cheamă la pocăință. Este nevoie ca profesorii și elevii lor nu numai să admită adevărul, ci să aibă o profundă cunoaștere practică a lucrărilor Duhului. Avertismentele Lui sunt date din cauza necredinței celor care se declară a fi creștini....

Voi, care v-ați pierdut destul de mult spiritul rugăciunii, rugați-vă, rugați-vă sincer și insistent: „Ai milă de lucrarea Ta, ai milă de biserică, ai milă de credincioși, Tată al milei. Ia de la noi tot ceea ce ne strică. Ia-ne ce vrei Tu, dar nu le lua Duhul Tău cel Sfânt.”

Sunt și vor fi mereu și dintre aceia care nu umblă în înțelepciune; care,

la auzul unor cuvinte de îndoială sau necredință, își leapădă convingerea și aleg să urmeze propriei lor voințe; și, pentru defectele lor, Îi reproșează lui Hristos. Muritorii săraci și limitați au judecat bogata și prețioasa revărsare a Spiritului și L-au condamnat, așa cum iudeii L-au condamnat pe Hristos.

În orice instituție de-a noastră, din America, trebuie înțeles faptul că nu vouă vă este dat să dirijați lucrarea Duhului Sfânt și să-I spuneți cum să Se prezinte. Vă faceți vinovați dacă ați proceda astfel. Domnul să vă ierte, este rugăciunea mea. În loc să fie respins, trimis înapoi, așa cum s-a și întâmplat, Duhul Sfânt trebuie întâmpinat cu bucurie și prezența lui încurajată.

Când vă simțiți singuri, prin ascultare de Cuvânt, Duhul Sfânt vă va prezenta imagini ale lucrurilor cerești. Când Îl căutați pe Dumnezeu cu smerenie, seriozitate și stăruință, adevărul nu se va mai ofili pe limbile voastre....

Profesori, aveți încredere în Dumnezeu și mergeți înainte, „Harul Meu îți este de ajuns.” (2 Corinteni 12, 9) este asigurarea Marelui Învățător. Prindeți înțelesul cuvintelor Lui și niciodată să nu vă îndoiiți sau să fiți necredincioși. Religia curată nu admite slujire pe jumătate. „și să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta; iată porunca dintâi.” (Marcu 12, 30). Exact cea mai sfântă ambiție se cere de la cei care cred în Cuvântul lui Dumnezeu.

Spuneți-le elevilor voștri că Domnul Isus a pregătit totul, ca ei să meargă înainte victorioși. Conduceți-i la încrederea în făgăduința divină: „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată.” (Iacov 1, 5)

De la Dumnezeu, fântâna înțelepciunii, vine toată știința care are

valoare pentru om, tot ceea ce mintea poate pătrunde sau reține. Fructul pomului binelui și răului nu trebuie cules cu nerăbdare, pentru că este recomandat de unul care a fost cândva înger strălucitor în slavă. El a spus omului că, dacă mănâncă din acest pom va cunoaște binele și răul. Dar nu-l băgați în seamă. Adevărata cunoaștere nu vine de la necredincioși sau de la cei răi. Cuvântul lui Dumnezeu este lumină și adevăr. Adevărata lumină strălucește de la Isus Hristos, care „luminează pe orice om venit în lume” (Ioan 1, 9). De la Duhul Sfânt vine cunoașterea divină. El știe că omenirea are nevoie să promoveze pacea, fericirea și liniștea aici, în această lume, și să-și asigure odihna veșnică în Împărăția lui Dumnezeu. (Special Testimonies On Education, 26-31, scrisă din Cooranbong, Australia, 12 iunie 1896).

Efortul omenesc esențial

Lucrarea Duhului Sfânt nu ne scutește de nevoia de a ne pune la lucru facultățile și talentele; ea ne învață cum să ne folosim orice capacitate pentru slava lui Dumnezeu. Sub speciala îndrumare a harului lui Dumnezeu, facultățile umane pot fi folosite pentru cele mai bune scopuri pe pământ. Ignoranța nu mărește smerenia sau spiritualitatea nimănui care se consideră urmaș al lui Hristos. Adevărurile Cuvântului divin pot fi apreciate cel mai bine de un creștin care are cultură intelectuală. Hristos poate fi cel mai bine slăvit de cei care Îi slujesc cu inteligență. Marele obiectiv al educației este abilitarea noastră de a ne folosi puterea dată de Dumnezeu, astfel încât să reprezentăm religia Bibliei și să promovăm slava lui Dumnezeu.

Suntem datori Celui ce ne-a adus la existență pentru talentele care ne-au fost încredințate. și este datoria noastră față de Creator de a ne cultiva și perfecționa aceste talente. Educația ne va disciplina mintea, îi va dezvolta puterile și le va direcționa astfel încât să putem fi de folos în promovarea slavei lui Dumnezeu.

Viața veșnică! O, dacă am putea-o înțelege prin lecțiile pe care ni le-a dat Isus! Întrebările pe care ucenicii I le puneau lui Isus după retragerea mulțimilor și învățăturile pe care El li le explica atunci mai adânc sunt esențiale pentru înțelegerea mulțimilor de azi. Trebuie învățată evlavia practică. Aceia care studiază și aplică învățăturile lui Isus vor obține o educație esențială în cunoașterea Bibliei. Fiecare profesor va fi într-o zi cercetat, potrivit standardului Cuvântului lui Dumnezeu, de către cel mai mare Profesor pe care lumea L-a cunoscut vreodată. Credința în marile adevăruri pe care El le-a prezentat va lucra o transformare în toți cei care le primesc cu adevărat.

Iubirea adevărului lui Isus înseamnă iubirea a tot ce cuprind învățăturile Sale. Profesorii noștri trebuie să-și dea silința să urmeze exemplul Lui și să nutrească spiritul Său de simpatie blândă. Nici unul să nu se lipsească, în lucrarea lui, de dragostea lui Hristos, ci fiecare să se întrebe: Este viața mea o viață plină? Sunt eu călăuzit de Duhul Sfânt? Privilegiul fiecărui educator este acela de a dovedi puterea unui slujitor sincer, harnic și care Îl iubește pe Hristos. Profesorul spiritual nu va avea niciodată o religie nesigură. Dacă iubește cu adevărat slujirea lui Hristos, el va avea discernământ spiritual și o viață spirituală.

Eșec în recunoașterea trimisului lui Dumnezeu

Vă cer, vouă, care vă aflați în chiar inima lucrării, să vă revedeți experiența de ani de zile și să vedeți dacă, într-adevăr, poate să vi se spună: „Bine, rob bun”. Cer profesorilor din școlile noastre să se gândească atent și în rugăciune dacă au vegheat la propriul suflet ca la al unuia care colaborează cu Dumnezeu pentru curățirea de orice păcat și pentru deplina sfințire în El.

V-a fost frică de Duhul Sfânt? De câteva ori, El a venit cu influența Sa atotcuprinzătoare în școala de la Battle Creek și în școlile noastre din ale localități. L-ați recunoscut? I-ați acordat onoarea cuvenită unui mesager ceresc? Când vi s-a părut că Duhul se ocupa de tineri, ați spus: „Să lăsăm, deocamdată, studiul, pentru că, după cum se vede, avem printre noi un Oaspete ceresc Să-i dăm slavă și onoare!”? V-ați plecat, împreună cu elevii voștri, capetele, cu inimi pocăite, în rugăciune, pentru a putea primi binecuvântarea pe care Domnul v-o oferea?

Însuși Marele Învățător era printre voi. Cum L-ați onorat? A fost El un străin pentru unii dintre educatori? Ați crezut că este nevoie de cineva, desemnat anume să-L întâmpine sau să-L respingă pe acest sol din cer? Deși nevăzut, El era prezent printre voi. Dar nu s-a exprimat ideea că, în școală, timpul se cuvine dedicat învățării și că toate au timpul lor, ca și cum orele dedicate învățaturii obișnuite ar fi prea prețioase pentru a fi acordate lucrării Mesagerului ceresc?

Dacă ați respins astfel pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, vă rog fierbinte să vă smeriți cât se poate de urgent. Dacă ați închis și ferecat ușa inimii

voastre pentru Duhul lui Dumnezeu, vă sfătuiesc să o descuiți și să vă rugați în mod insistent: „Rămâi la mine!” Când Duhul Sfânt Își face simțită prezența în clasa în care predați, spuneți-le elevilor voștri: „Domnul dă semne că are azi o lecție de importanță cerească pentru noi, mult mai valoroasă decât lecțiile obișnuite. Să-L ascultăm! Să ne plecăm înaintea lui Dumnezeu și să-L căutăm cu toată inima!”

Dați-mi voie să vă spun ceea ce știu despre acest Oaspete ceresc. Duhul Sfânt plana deasupra elevilor în timpul orelor de clasă. Unele inimi, însă, au fost atât de reci și întunecate, încât nu au dorit prezența Lui, și atunci lumina lui Dumnezeu a fost retrasă. Vizitatorul ceresc ar fi putut oferi înțelepciune și ar fi putut aduce cunoașterea în orice ramură a învățaturii, care ar putea fi folosită spre slava lui Dumnezeu. El a venit să convingă de păcat și să ușureze inimile împovărate de lunga înstrăinare de Dumnezeu; a venit să descopere marea iubire cu care Dumnezeu îi iubește pe acești tineri.

Un principiu de origine divină trebuie să ne marcheze conduita și să ne lege de Dumnezeu. Acest principiu nu este în nici un caz o piedică în calea studierii adevăratei științe. „Începutul înțelepciunii este frica de Domnul.” (Proverbe 9, 10); și omul care consimte să fie modelat după asemănarea divină este cea mai nobilă realizare a lui Dumnezeu. Toți cei care trăiesc în comuniune cu Creatorul vor înțelege intenția Sa în crearea lor. Ei vor avea conștiința propriei responsabilități față de Dumnezeu în ceea ce privește folosirea posibilităților lor în cel mai bun scop. Ei nu vor căuta nici gloria proprie, nici compromiterea....

Idealul lui Dumnezeu pentru om

Niciodată religia lui Hristos nu-l degradează pe cel care o primește. Ea nu-l face niciodată aspru sau necuviincios, urâcios sau mândru, mândru sau violent. Dimpotrivă, ea rafinează gusturile, sfințește rațiunea, purifică și

înnobilează gândurile, ducându-le în robia lui Isus Hristos.

Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este mai înalt decât ar putea crede omul. Viul Dumnezeu a lăsat în Legea-I sfântă o transpunere a caracterului Său. Cel mai mare Învățător pe care lumea L-a cunoscut vreodată este Isus Hristos. și care este standardul pe care El l-a lăsat pentru toți cei care cred în El: „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.” (Matei 5, 48). Așa cum Dumnezeu este desăvârșit în sfera Sa, și omul trebuie să fie desăvârșit în sfera lui.

Idealul caracterului creștin este asemănarea cu Hristos. În fața noastră se află deschisă o cale de continuă înaintare. Avem un obiectiv de atins, un standard de dobândit, incluzând tot ce este bun, curat și nobil. Trebuie să existe o străduință continuă și un progres constant în aspirația spre perfecțiunea caracterului.

Fără ajutor divin, omul nu poate să realizeze ceva bun. Dumnezeu îl cheamă pe orice om la pocăință, dar omul nu se poate pocăi, dacă Duhul Sfânt nu lucrează la inima lui. Domnul, însă, vrea ca nici un om să nu aștepte până ce va crede că s-a pocăit și după aceea să facă primii pași spre El. Mântuitorul îi conduce neconținut pe oameni la pocăință. Ei au nevoie doar să se lase conduși și atunci inimile lor vor fi topite în pocăință.

Omului îi este încredințată o parte în marea bătălie pentru viața veșnică -- el trebuie să răspundă la acțiunea Duhului Sfânt. Este nevoie de luptă pentru a da la o parte puterile întunericului, și Duhul Sfânt lucrează în om pentru această realizare. Dar omul nu este o ființă pasivă, care va fi mântuită prin inactivitate. El este chemat să-și încordeze toți mușchii și să-și activeze orice facultate în bătălia pentru nemurire. Dumnezeu este Cel care îi dă eficiență. Nici o făptură omenească nu poate fi mântuită prin inactivitate. Domnul ne spune: „Nevoiți-vă să intrați pe ușa cea strâmtă. Căci, vă spun că

mulți vor căuta să intre și nu vor putea.” (Luca 13, 24). „Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află” (Matei 7, 13.14).

Influențe nefinte la lucru

Îi rog insistent pe elevii din școlile noastre să fie serioși. Frivolitatea tinerilor nu este pe placul lui Dumnezeu. Jocurile și distracțiile lor deschid ușa unui val de ispite. Ei se bucură de înzestrare cerească de la Dumnezeu, cu facultăți intelectuale, și nu trebuie să îngăduie gândurilor să fie ieftine și mici. Un caracter format în conformitate cu preceptele Cuvântului lui Dumnezeu va da pe față principii ferme, aspirații nobile, curate. Duhul Sfânt cooperează cu puterile minții omenești, și atunci dorințele înalte și sfinte sunt un rezultat sigur....

Sufletul meu este adânc tulburat de lucrurile care mi-au fost arătate. Simt o indignare în duh, pentru că, în școlile noastre, a fost dată atât de puțină slavă viului Dumnezeu și atât de multă slavă așa-zisului talent superior, dar cu care Duhul Sfânt nu are nici o legătură. Duhul lui Dumnezeu nu este recunoscut și respectat. Oamenii L-au judecat și acțiunile Lui au fost acuzate drept fanatism, exces de zel, exaltare nepotrivită.

Dumnezeu vede ceea ce ochii orbiți ai educatorilor nu observă -- imoralitatea de orice fel și în orice grad se zbate pentru supremație, împotrivindu-se manifestărilor puterii Duhului Sfânt. Ușurătatea în conversație și idei de duzină sunt urzite în țesătura caracterului și pângăresc sufletul.

Reuniunile pentru plăceri mărunte, pentru mâncare și băutură, pentru muzică și jocuri, sunt inspirate de un duh de jos. Ele sunt o ofrandă adusă lui

Satana. Exhibițiile pe bicicletă sunt o ofensă la adresa lui Dumnezeu. Mânia Lui se aprinde împotriva celor ce fac aceste lucruri, pentru că, prin ele, mintea se ametește ca de băutură, fiind deschisă ușa spre asociații vulgare. Lăsate să umble pe unde nu trebuie, în scurtă vreme, gândurile pervertesc toate puterile ființei. Ca și în Israelul din vechime, iubitorii de plăceri mănâncă, beau și se distrează. În toate acestea, tinerii urmează exemplul autorilor profani ai cărților puse în mâna lor pentru studiu. Toate aceste lucruri au efectul lor asupra caracterului.

Cei care dau curs acestor frivolități aduc asupra cauzei lui Dumnezeu o pată care nu se șterge ușor. Ei își rănesc propriile suflete și vor purta cicatricea tot timpul vieții. Este posibil ca acela care face rău să-și dea seama și să se pocăiască, iar Dumnezeu îl va ierta, dar puterea lui de discernământ, care ar fi trebuit păstrată ascuțită și sensibilă, rămâne în mare parte afectată.

Îi sfătuiesc pe toți cei la care pot ajunge aceste cuvinte: Revizuiți-vă mersul și „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură, și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră. Căci ziua aceea va veni ca un laț peste toți cei ce locuiesc pe toată suprafața pământului.” (Luca 21, 34.35). (Special Testimonies On Education, 202-212, scrise profesorilor de la colegiul Battle Creek.)

Menținerea în stare de alertă pentru a rezista răului este o continuă luptă, dar merită să obții biruință după biruință asupra eului și asupra puterilor întunericului. și, dacă tinerii sunt încercați așa cum a fost Daniel, ce onoare pot ei să-I aducă lui Dumnezeu prin ferma rămânere la principii!

Capitolul 53

Lucrarea evidentă a Duhului Sfânt

„Isus le-a zis: «Lumina mai este puțină vreme în mijlocul vostru. Umblați ca unii care aveți lumina, ca să nu vă cuprindă întunericul; cine umblă în întuneric nu știe unde merge. Câtă vreme aveți lumina printre voi, credeți în lumină, ca să fiți fii ai luminii». Isus le-a spus aceste lucruri, apoi a plecat și S-a ascuns de ei.” (Ioan 12, 35.36).

Unii bărbați din colegiul de la Battle Creek au o impresie greșită despre ceea ce înseamnă datorie. Domnul Dumnezeu cerurilor a trimis din când în când Duhul Său cel Sfânt asupra elevilor din școală, pentru ca ei să-L poată recunoaște în toate căile lor, astfel încât să le poată călăuzi pașii. Uneori, manifestarea Duhului Sfânt a fost atât de hotărâtă, încât studiile au fost uitate, și cel mai mare Învățător, pe care lumea L-a cunoscut vreodată, și-a făcut auzit glasul: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” (Matei 11, 28-30).

Domnul bătea la ușa inimilor și am văzut că îngerii lui Dumnezeu erau prezenți. Dar se pare că nu există din partea profesorilor un efort deosebit pentru a-i determina pe elevi să acorde atenția cuvenită lucrurilor lui Dumnezeu. Dumnezeu avea, însă, un Străjer în școală, care, deși era nevăzut, Își făcea simțită influența....

Domnul a așteptat mult să-i acorde inimii cea mai mare și mai adevărată bucurie. Pe toți aceia care privesc la El cu inimi neîmpărțite, Domnul îi va binecuvânta mult. Aceia care au privit astfel la El au prins

imagini mai clare ale lui Isus, ca purtător al păcatelor lor, ca jertfă îndestulătoare pentru ei, și au fost ascunși în adăpostul Stâncii, pentru a-L vedea pe Mielul lui Dumnezeu cum ridică păcatele acestei lumi. Când vom înțelege jertfa lui Isus pentru noi, buzele ne vor fi inspirate cu cele mai înalte motive de laudă.

Când elevii Îl privesc astfel pe Isus, suspendarea cursurilor nu va fi considerată o pierdere. Ei prind imagini ale Celui nevăzut. Duhul Sfânt lucrează nu numai pentru cei care și-au pierdut dragostea dintâi, ci și pentru sufletele care nu au stat niciodată de partea Domnului. Dovezile harului Său stârnesc bucurie în inima celor astfel binecuvântați și se cunoaște că mântuirea lui Dumnezeu este în mijlocul poporului Său....

De ce nu L-am aștepta pe Sfântul Străjer să vină în școlile noastre? Tinerii noștri se află aici pentru a primi o educație, pentru a obține o cunoaștere a singurului Dumnezeu adevărat, pentru a învăța cum să-L prezinte pe Hristos ca Mântuitor ce ne izbăvește de păcate. Ei sunt aici pentru a aduna prețioase raze de lumină, pe care să le poată retransmite, pentru a arăta bunătatea iubitoare a Domnului, pentru a vorbi de slava Lui, pentru a-L preamări pe Cel care ne-a scos din întuneric la lumina Sa minunată.

În repetate rânduri, Solul ceresc a fost trimis la școală. Atunci când prezența Lui a fost recunoscută, întunericul a dispărut, iar lumina a strălucit cu putere și inimile au fost conduse la Dumnezeu. Ultimele cuvinte transmise de Isus lui Ioan au fost: „și Duhul și Mireasa zic: «Vino!» și celui ce îi este sete să vină, cine vrea să ia apa vieții fără plată” (Apocalipsa 22, 17). Atunci când Îi răspundem lui Dumnezeu, spunând „Da, Doamne, vin”, cu bucurie, El ne va scoate apă din fântânile mântuirii.

Să nu ne bucurăm noi pentru Dumnezeu? Să nu dovedim entuziasm în

slujba Lui? Cu marea și înălțătoarea temă a mântuirii dinainte, să fim noi reci ca niște statui de marmură? Dacă oamenii se pot entuziasma atât de mult din cauza unei partide de crichet sau a unei alergări de cai, sau atâtor lucruri care nu aduc bine nimănui, să nu fim noi mișcați când planul de mântuire este desfășurat înaintea noastră? Să fie, de azi înainte, festivaluri ale bucuriei în Domnul în școala și în biserica noastră. (Special Testimonies On Education, 77-82.)

Pericolul profesorilor înțelepți lumește

Toate comorile cerului au fost încredințate lui Isus, ca să poată împărtăși aceste daruri căutătorului sânguincios, perseverent. „El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare” (1 Corinteni 1, 30). Dar chiar și rugăciunile multora sunt atât de formale, încât nu au prin ele nici o influență spre bine. Ei nu răspândesc o mireasmă de viață.

Dacă profesorii și-ar smeri inimile înaintea lui Dumnezeu și și-ar da seama de responsabilitățile pe care și le-au asumat, angajându-se în obiectivul educării tinerilor pentru viitoarea viață veșnică, s-ar vedea imediat o schimbare remarcabilă în atitudinea lor. Rugăciunile lor nu ar mai fi seci și fără viață, ci ei se vor ruga cu seriozitatea sufletelor care se simt în pericol. Ei ar învăța zilnic de la Isus, luând Cuvântul lui Dumnezeu ca manual al lor, având o vie conștiință că este glasul lui Dumnezeu, iar atmosfera din preajma lor s-ar schimba substanțial. Tentația de a fi primul va fi potolită prin lecțiile învățate zilnic în școala lui Hristos. Ei nu se vor mai sprijini cu atâta încredere pe propria lor înțelegere.

Profesorii din școlile noastre sunt azi în pericolul de a călca pe urmele iudeilor din vremea lui Isus. Oricare le-ar fi poziția, ei s-ar putea mândri cu propria lor iscusință de a învăța, dacă nu și-ar deschide încăperile templului

sufletului pentru a primi razele strălucitoare ale Soarelui neprihănirii și ar fi înregistrați în cărțile cerului, ca fiind necredincioși. Prin ceea ce fac, ei opresc razele de lumină, care ar ajunge la studenți. Pericolul lor este acela de a deveni egocentriști și prea înțelepți pentru a mai primi învățatură.

Trăim într-o lume plină de corupție, și, dacă nu-L primim pe viul Isus în inimile noastre, crezând și împlinind cuvintele Sale, vom fi la fel de orbi ca și iudeii. Toți profesorii au nevoie să primească orice rază de lumină cerească, trimisă în calea lor; ca instructori, ei au nevoie de lumină. Unii spun: „Da, cred că doresc aceasta”, dar se amăgesc singuri. Unde îți este lumina? De la ce fântână ai luat apă?

Domnul mi-a spus că nu puțini dintre învățători au lăsat apele curate ale Libanului pentru cele tulburi din vale. Numai Dumnezeu poate să ne călăuzească în căile ce duc spre o țară mai bună. Dar profesorii care nu caută în mod serios și inteligent această țară mai bună îi conduc pe cei aflați sub influența lor spre ignorarea mării mântuirii, cumpărate pentru ei cu un preț infinit.

O strânsă legătură cu Dumnezeu trebuie păstrată de către profesorii noștri. Dacă Dumnezeu ar trimite Duhul Său cel Sfânt în școlile noastre pentru a transforma inimile, pentru a învăța mintea și pentru a da înțelepciune sfântă elevilor, vor fi și dintre aceia care, profitând de poziția lor, s-ar interpune între Dumnezeu și cei care au nevoie de lumină, care nu ar înțelege lucrarea Duhului Sfânt, care nu au înțeles-o niciodată, în trecut; aceasta a fost o mare taină, așa cum erau și lecțiile lui Hristos pentru iudei. Lucrarea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu nu este aceea de a stârni curiozitatea. Decizia de a aproba sau nu manifestările Duhului lui Dumnezeu nu aparține oamenilor. Noi trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să lucreze.

Atunci când profesorii sunt dispuși să frecventeze școala lui Hristos și

să învețe de la Marele Învățător, ei se vor încrede mult mai puțin în ei înșiși decât acum. Când Dumnezeu devine profesorul, Numele Său va fi mărit. Elevii vor fi așa cum erau și tinerii din școlile profetilor, asupra cărora venea Duhul Sfânt, iar ei profetizau.

Marele vrăjmaș al sufletelor caută să aducă în toate instituțiile noastre o atmosferă moartă, lipsită de viață spirituală. El se străduiește să întoarcă orice împrejurare în avantajul lui, spre respingerea lui Isus Hristos. Astăzi, Dumnezeu nu poate face multe lucruri mari, ca în vremea lui Hristos, datorită necredinței celor aflați în poziții de răspundere. Este nevoie de puterea de convertire a lui Dumnezeu, pentru ca ei să înțeleagă Cuvântul și să fie dispuși să se smerească înaintea Lui, ca învățăcei.

Definitivare în școlile lumii

Profeția ne spune că suntem aproape de încheierea timpului. Inteligența, istețimea nativă, presupusa lor judecată perfectă nu-i vor pregăti pe tineri să devină misionari pentru Dumnezeu. Nici unul, care caută pregătire pentru lucrarea și slujirea lui Dumnezeu, nu va fi desăvârșit în Isus Hristos, primind așa-zisa definitivare, într-o școală din lume, a studiului în cultura generală sau în domeniul medical. Mulți au devenit nepotriviți pentru lucrarea misionară, urmând asemenea cursuri. Ei L-au dezonorat pe Dumnezeu, dându-L la o parte pentru a căuta ajutorul oamenilor. „Voi cinsti pe cine Mă cinstește, dar cei ce Mă disprețuiesc, vor fi disprețuiți”, spune Domnul (1 Samuel 2, 30).

Cuvântul lui Dumnezeu trebuie primit ca temelie și desăvârșirea credinței noastre. El trebuie primit cu înțelegere și cu toată inima. El este viața și de aceea trebuie integrat în chiar existența noastră. Astfel primit, Cuvântul lui Dumnezeu îl va smeri pe om și-l va despărți de orice influență corupătoare.

„În anul morții împăratului Ozia”, relatează Isaia, „am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul. Serafimii stăteau deasupra Lui, și fiecare avea șase aripi; cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele și cu două zburau. Strigau unul la altul și ziceau: «Sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărire Lui!». și se zguduiau ușorii ușii de glasul care răsuna, și casa s-a umplut de fum. Atunci am zis: «Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!»” (Isaia 6, 1-5). O, cât de mulți angajați în această lucrare de răspundere au nevoie să-L vadă pe Dumnezeu, așa cum L-a văzut Isaia! Căci în prezența slavei și maiestății Sale, eul cade în nimicnicie. (Special Testimonies On Education, 165-170; scrise din Melbourne, Australia, 10 februarie 1894, profesorilor de la colegiul din Battle Creek.)

Numai atunci când ne este prezentată o viață mai înaltă, o viață conformă cu învățăturile lui Hristos, orice învățătură poate fi, pe bună dreptate, „o educație mai înaltă”. și numai cu ajutorul Duhului Sfânt poate fi obținută această educație. Studiarea științelor naturii de către om, fără ajutorul Duhului Sfânt, este lipsită de prețioasele lucruri pe care Hristos dorește ca omul să le știe din lumea naturii, pentru că el nu reușește să descopere singur marile și importante adevăruri referitoare la salvarea lui.

Înțelegerea omenească poate mult atunci când este legată de Adevăratul Învățător, care, în prezentarea lucrurilor naturii, a descoperit adevărul, prin mărturiile lui practice. Dumnezeu lucrează nevăzut la inima omului. Fără această putere divină, care acționează asupra înțelegerii, mintea omului nu poate prinde înălțătorul adevăr. Ea nu poate citi cartea naturii și nici nu poate înțelege simplitatea ei sfântă. Atunci când este liberată de influențele corupătoare, mintea omului poate primi lecțiile lui Hristos. Dar nici un om nu poate înțelege adevărata știință decât în cazul în care, în înțelepciunea

Lui, Dumnezeu îi va sfinți capacitatea de a înțelege, prin Duhul Sfânt.

Dacă elevii care frecventează colegiile noastre ar fi hotărâți și integri, dacă nu s-ar asocia cu cei ce umblă pe cărările păcatului și nici n-ar fi fascinați de societatea lor, ei s-ar bucura, asemenea lui Daniel, de favoarea lui Dumnezeu. Dacă ar renunța la distracțiile nefolositoare și la pofta minții lor ar fi limpede pentru cunoaștere și ar avea astfel o putere care i-ar face în stare să nu se clinească atunci când sunt asaltați de ispită.

Aceia care sunt puși în poziții de răspundere, în instituțiile noastre, trebuie să ia asupra lor povara îngrijirii de sufletele celor aflați în sarcina lor.

Studiul folositor

„Minunea cunoașterii este că înțelepciunea dă viață celor care o au.”

Capitolul 54

Falsa și adevărata educație

Inteligența supremă din confederația răului lucrează neconținut pentru a pune în umbră Cuvântul lui Dumnezeu și a scoate la lumină părerile oamenilor. El vrea să nu auzim glasul lui Dumnezeu, spunând: „Iată drumul, mergeți pe el.” (Isaia 30, 21). Prin procese educaționale corupte, el face tot posibilul pentru a eclipsa lumina cerului. Speculația filozofică și cercetarea științifică, în care Dumnezeu nu este recunoscut, fac sceptici cu miile. În școlile de azi, concluziile la care au ajuns oamenii învățați, ca rezultat al investigațiilor științifice, sunt atent predate și explicate integral, dându-se clar impresia că, dacă acești oameni au dreptate, Biblia nu o poate avea.

Scepticismul este atrăgător pentru mintea omenească. Tinerii văd în el o independență ce captivează imaginația și sunt amăgiți. Satana triumfă. El alimentează orice sămânță a îndoielii, semănată în inimile tinere, făcând-o să crească și să rodească și, în scurtă vreme, un seceriș plin al necredinței va fi adunat.

Tocmai pentru că inima omului este înclinată spre rău este atât de periculos a semăna sămânța scepticismului în tinerele minți. Tot ce slăbește credința în Dumnezeu jefuiește sufletul de puterea de a rezista ispitei, înlăturând singura protecție împotriva păcatului. Avem nevoie de școli în care tinerii să fie învățați că măreția constă în a-L onora pe Dumnezeu, descoperind caracterul Său în viața de toate zilele. Prin Cuvântul și lucrurile Sale, noi trebuie să învățăm de la Dumnezeu, pentru ca viața noastră să-și împlinească menirea.

Autori profani

Pentru a obține o educație, mulți cred că este esențială studierea scrierilor autorilor profani, pentru că aceste lucrări conțin multe perle ale gândirii. Dar cine a fost inspiratorul acestor perle ale gândirii? Domnul și numai Domnul. El este Izvorul întregii lumini. De ce, să înotăm atunci din greu prin mulțimea de erori din lucrările autorilor profani de dragul unor fărâme de adevăr, când întregul adevăr ne stă la dispoziție?

Cum se face că oameni aflați în conflict cu guvernarea lui Dumnezeu intră în posesia înțelepciunii pe care, uneori, ei o manifestă? Satana însuși a fost educat la curțile cerești și cunoaște atât binele, cât și răul. El amestecă răul cu ceea ce este de valoare și asta îi dă puterea de a amăgi. Dar, fiindcă s-a îmbrăcat în haine de strălucire cerească, îl vom primi noi pe Satana ca pe un înger de lumină? Ispititorul are agenții lui, educați conform metodelor lui, inspirați de duhul lui și adaptați lucrării lui. Vom coopera noi cu ei? Vom privi lucrările agenților lui ca fiind esențiale pentru dobândirea unei educații?

Dacă timpul și efortul cheltuite în descoperirea ideilor strălucite ale profanilor ar fi acordate studiului prețiosului Cuvânt al lui Dumnezeu, mii dintre cei care acum sunt în întuneric și-n umbra morții s-ar putea bucura în slava Luminii lumii.

Cunoștințe istorice și teologice

Ca pregătire pentru lucrarea de creștin, mulți consideră că este esențială dobândirea unei largi cunoașteri a scrierilor teologice și istorice. Ei presupun că această cunoaștere le va fi de ajutor în prezentarea Evangheliei. Dar studiul laborios al părerilor unor oameni tinde mai mult să-i încurce decât să-i ajute în lucrare. Când văd librăriile pline de masive volume de cunoștințe istorice și teologice, mă gândesc de ce s-au cheltuit bani pentru ceva ce nu

hrănește? Cap. 6 din Ioan ne spune mai mult decât poate fi găsit în asemenea lucrări. Hristos spune: „Isus le-a zis: «Eu sunt pâinea vieții. Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată». Eu sunt Pâinea vie, care s-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta va trăi în veac; și pâinea pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii. Adevărat, adevărat vă spun, că cine crede în Mine, are viața veșnică. Duhul este Acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu, sunt duh și viață.” (Ioan 6, 35.51.47.63). -- Există un studiu de istorie, care nu trebuie condamnat. Istoria sacră era una dintre materiile de studiu în școlile profetilor. În raportul relațiilor Sale cu națiunile sunt trasate urmele pașilor lui Iehova. Tot așa și astăzi, trebuie să analizăm relațiile lui Dumnezeu cu națiunile pământului, să vedem în istorie împlinirea profeției, să analizăm lucrările Providenței în marile mișcări reformatoare și să înțelegem evoluția evenimentelor în mersul popoarelor spre conflictul final al marii lupte.

Asemenea studiu va hrăni, oferind vederi cuprinzătoare asupra vieții. El ne va ajuta să înțelegem ceva din relațiile și interdependențele ei, cât de minunat suntem legați cu toții în marea frăție a societății și națiunilor și în ce măsură degradarea unui individ înseamnă o pierdere pentru toți.

Dar istoria, așa cum este ea studiată de obicei, se ocupă de realizările omului, de victoriile lui în bătălii, de succesul lui în atingerea puterii și a gloriei. Rolul lui Dumnezeu în afacerile oamenilor este pierdut din vedere. Puțini urmăresc mersul cauzei lui Dumnezeu în ridicarea și decăderea națiunilor.

Într-o mare măsură, și teologia, așa cum este studiată și predată, nu este decât o speculație omenească, slujind doar pentru a întuneca planurile „prin cuvântări fără pricepere” (Iov 38, 2). Prea adesea, motivul acumulării cunoștințelor multor cărți este nu atât o dorință de a găsi hrană pentru minte și suflet, cât o ambiție de a-i cunoaște pe filozofi și teologi, o dorință de a

prezenta oamenilor creștinismul în termeni și propoziții erudite.

Nu toate cărțile scrise pot servi scopului unei vieți simple. „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima” (Matei 11, 29). Mândria intelectuală nu vă va ajuta în comunicarea cu sufletele care pier, dorind pâinea vieții. Studiind aceste cărți, lăsați ca ele să ia locul lecțiilor practice, pe care ar trebui să le luați de la Isus. Cu ceea ce rezultă din acest studiu, oamenii nu sunt hrăniți. Foarte puțin din acest studiu atât de istovitor pentru minte oferă ceea ce ajută să fii un lucrător de succes pentru suflete.

Mântuitorul a venit să vestească „săracilor Evanghelia” (Luca 4, 18). În învățătura Sa, El folosea cei mai simpli termeni și cele mai ușoare simboluri. și, se spune, „gloata cea mare Îl asculta cu plăcere” (Marcu 12, 37). Cei care vor să facă lucrarea Lui în această vreme au nevoie de o pătrundere mai adâncă a lecțiilor date de El.

Cuvintele viului Dumnezeu sunt cele mai înalte pentru întreaga educație. Cei care lucrează pentru oameni trebuie să mănânce pâinea vieții. Ea le va da tărie spirituală și atunci ei vor fi pregătiți să lucreze pentru toate categoriile de oameni.

Limbile clasice

În colegii și universități, mii de tineri dedică o bună parte a celor mai buni ani ai vieții studiului limbilor greacă și latină. și, angajați în aceste studii, mintea și caracterul lor sunt modelate după ideile literaturii păgâne, a cărei citire este, în general, privită ca o parte esențială a studiului acestor limbi.

Cei familiarizați cu literaturile clasice afirmă că tragediile grecești au

din plin, în ele, incest, ucidere și jertfe umane, aduse zeilor însetați și răzbunători ai Antichității. Ar fi mult mai bine pentru lume dacă s-ar renunța la educația prin aceste surse. „Poate merge cineva pe cărbuni aprinși, fără să-i ardă picioarele?”

(Proverbe 6, 28). „Cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat?” (Iov 14, 4). Putem atunci să ne așteptăm ca tinerii să-și dezvolte un caracter creștin, în timp ce educația lor este influențată de învățăturile celor care disprețuiesc principiile Legii lui Dumnezeu?

În respingerea oricărei restricții și lansarea în distracții nepăsătoare, risipă și viciu, elevii nu fac decât să imite ceea ce le este predat prin aceste studii. Sunt cazuri în care cunoașterea limbilor greacă și latină este necesară. Cineva trebuie să studieze și aceste limbi. Dar cunoașterea lor, care este importantă din punct de vedere practic, ar putea fi obținută fără un studiu al unei literaturi care corupe.

Cunoașterea limbilor greacă și latină nu este necesară multor oameni. Studiul limbilor moarte trebuie făcut secundar studiului acelor obiecte care învață buna folosire a tuturor facultăților trupului și minții. Este nechipzuit ca elevii să-și dedice timpul însușirii limbilor moarte sau cunoașterii în vreun domeniu, pentru a neglija pregătirea pentru îndatoririle practice ale vieții.

Ce iau elevii cu ei când termină școala? Unde merg ei? Ce au ei de făcut? Au ei știința care îi face capabili de a-i învăța pe alții? Au fost ei pregătiți să fie buni tați și mame? Pot ei sta în capul unei familii, ca educatori înțelepți? Singura educație demnă de acest nume este aceea care-i face pe tineri să fie asemenea lui Isus, care-i pregătește să poarte răspunderile vieții, să conducă familiile lor. O asemenea educație nu se însușește prin studierea limbilor clasice păgâne....

Literatura de ficțiune

Există lucrări de ficțiune, scrise pentru învățarea adevărului sau pentru expunerea unui mare rău. Unele dintre aceste lucrări au făcut bine. Totuși, ele au produs și un mare rău. Ele conțin declarații și descrieri care excită imaginația și stârnesc gânduri periculoase, îndeosebi la tineri. Scenele descrise sunt retrăite iar și iar în imaginația lor. Asemenea lectură descalifică mintea pentru ce este util și pentru exercițiul spiritual. Ea distruge interesul pentru Biblie. Lucrurile cerești găsesc puțin spațiu în gândurile tinerilor. Zăbovind cu mintea asupra scenelor imorale descrise, pasiunea se trezește și, drept rezultat, apare păcatul.

Chiar și ficțiunea care nu conține sugestii imorale și care, poate, are intenția de a învăța principii bune este dăunătoare. Ea stimulează obiceiul unei lecturi grăbite și superficiale, interesate numai de firul povestirii, tinzând astfel să distrugă capacitatea de a gândi și a face legături și afectând dispoziția sufletului de a zăbovi asupra marilor probleme ale datoriei și destinului.

Întreținând pasiunea pentru simplul amuzament, citirea de ficțiuni creează un dezgust pentru îndatoririle practice ale vieții. Prin puterea sa incitantă și nocivă, nu de puține ori această lectură este cauza îmbolnăvirii mintale, și fizice. Multe cămine nefericite, mulți invalizi pe viață, mulți pensionari ai azilelor sunt rezultatul lecturii unor romane. Adeseori, pentru a-i îndepărta pe tineri de literatura de senzație, lipsită de valoare, trebuie să le oferim o literatură de ficțiune pozitivă.

Este ca și cum ai încerca să vindeci un alcoolic dându-i, în loc de whisky sau coniac, otrăvuri mai blânde, cum ar fi: vin, bere sau cidru. Folosirea acestora va întreține mai departe apetitul pentru stimulentele mai tari. Singura siguranță pentru alcoolic și singura pavăză pentru omul

cumpătat este totala abstenență. și pentru amatorul de ficțiuni este valabilă această regulă. Abstenența totală este singura lui siguranță.

Basme și povestiri

În educația copiilor și a tinerilor, basmelor și povestirilor închipuite li se acordă, în prezent, mult spațiu. Asemenea cărți sunt folosite în școli sunt găsite și în multe cămine. Cum pot părinții creștini să le permită copiilor lor să folosească niște cărți atât de pline de falsități? Când copiii întreabă despre semnificația acestor povestiri atât de contrare învățaturii părinților lor, răspunsul este că acestea nu sunt adevărate, dar aceasta nu înlătură răul provocat de folosirea lor. Ideile prezentate în aceste cărți îi dezorientează pe copii. Ei își fac idei false despre viață și-și întrețin dorința față de ceva ireal.

Folosirea frecventă a acestor cărți este astăzi una dintre vicleniile lui Satana. El caută să distragă mintea tinerilor și a bătrânilor de la marea lucrare de zidire a caracterului, dorind ca tinerii și copiii noștri să fie luați de valul dezamăgirilor ce distrug sufletul, cu care umple lumea. Prin urmare, el caută să le distragă mintea de la Cuvântul lui Dumnezeu, împiedicându-i astfel să obțină cunoașterea acelor adevăruri care să le fie protectoare.

Niciodată să nu fie puse în mâinile copiilor sau ale tinerilor cărți ce conțin denaturarea adevărului. Tinerii noștri, aflați în plin proces de educație, nu trebuie să primească idei care se vor dovedi seminte ale răului. Dacă nici cei maturi nu au nimic de-a face cu asemenea cărți, ei vor fi mult mai în siguranță, iar exemplul și influența lor spre bine le va ușura mult ferirea tinerilor de ispite.

O ființă curată

„Pleacă-ți urechea și ascultă cuvintele înțelepților, și ia învățătura mea

în inimă. Căci este bine să le păstrezi înăuntrul tău, și să-ți fie toate deodată pe buze. Pentru ca să-ți pui încrederea în Domnul, vreau să te învăț eu astăzi, da, pe tine. N-am așternut eu oare în scris pentru tine sfaturi și cugetări, ca să te învăț lucruri temeinice, cuvinte adevărate, ca să răspunzi cu vorbe adevărate celui ce te trimite?” (Proverbe 22, 17-21).

„Nu vom ascunde de copiii lor; ci vom vesti neamului de oameni care va veni laudele Domnului, puterea Lui și minunile pe care le-a făcut. El a pus o mărturie în Iacov, a dat o lege în Israel și a poruncit părinților noștri să-și învețe în ea copiii, ca să fie cunoscută de cei ce vor veni după ei, de copiii care se vor naște și care, când se vor face mari, să vorbească despre ea copiilor lor; pentru ca aceștia să-și pună încrederea în Dumnezeu, să nu uite lucrările lui Dumnezeu, și să păzească poruncile Lui.” (Psalmii 78, 4-7)

„Binecuvântarea Domnului îmbogățește și El nu lasă să fie urmată de nici un necaz.” (Proverbe 10, 22).

Învățătura lui Hristos

Tot așa, și Isus a prezentat principiile adevărului în Evanghelie. În învățătura Lui, putem bea din izvoarele curate, care vin de la tronul lui Dumnezeu. Hristos ar fi putut împărtăși oamenilor descoperiri care să depășească cunoștințele anterioare. El ar fi putut dezlega mister după mister și ar fi putut ocupa cu aceste minunate descoperiri mintea activă și insistentă a tuturor generațiilor, până la încheierea timpului. Dar El n-a putut să Se abată nici o clipă de la a învăța știința mântuirii. Timpul, capacitățile și viața Sa au fost considerate și folosite numai drept mijloace pentru mântuirea sufletelor oamenilor. El a venit să caute și să salveze ce era pierdut și nu S-ar fi abătut de la scopul Său. El nu a îngăduit nimic care să-L distragă.

Isus a împărtășit numai acea cunoștință care putea fi utilă. Instruirea

poporului de către El era dedicată nevoilor lor practice. Curiozitatea care-i făcea pe unii să vină la El cu întrebări iscoditoare nu era satisfăcută. Toate întrebările de genul acesta erau pentru El ocazii pentru apeluri serioase, solemne, vitale. Celor care erau atât de nerăbdători să rupă din pomul cunoștinței, El le oferea fructul pomului vieții. Aceștia găseau orice drum închis, în afară de cel care duce la Dumnezeu. Oricare altă fântână era sigilată, exceptând-o pe cea a vieții veșnice.

Mântuitorul nostru nu a încurajat pe nimeni să frecventeze școlile de rabini ale vremii, pentru motivul că mintea lor ar fi putut fi coruptă cu formule repetate la nesfârșit: „Ei spun” sau „Ei au spus”. De ce să primim cuvintele schimbătoare ale oamenilor drept înțelepciune, când o înțelepciune sigură ne stă la dispoziție?

Ceea ce am văzut, referitor la lucrurile veșnice și la slăbiciunea omenirii, m-a impresionat adânc și mi-a influențat lucrarea vieții. Nu văd nimic pentru care omul ar trebui să fie lăudat sau glorificat. Nu văd nici un motiv pentru care părerile oamenilor înțelepți în felul lumii și ale așa-numiților oameni mari ar trebui elogiare și investite cu crezare. Cum pot cei lipsiți de iluminare divină să aibă idei corecte despre planurile și căile lui Dumnezeu? Ei fie Îl neagă total, ignorându-I existența, fie Îi circumscriu puterea concepțiilor lor mărginite.

Să alegem să fim învățați de Cel care a creat cerurile și pământul, de Cel care a așezat stelele în ordine pe firmament și care a pus soarele și luna să-și facă lucrul lor.

Cunoștința utilă

Este drept ca tinerii să simtă că trebuie să atingă cea mai înaltă dezvoltare a capacităților lor intelectuale. Nu trebuie să restrângem educația

pentru care Dumnezeu n-a pus limite. Dar acumulările noastre nu aduc nimic, dacă nu sunt puse în folosul slavei lui Dumnezeu și spre binele omenirii.

Nu este bine să aglomerăm mintea cu studii care reclamă eforturi intense, dar care nu sunt aplicabile în viața practică. O asemenea educație va fi o pierdere pentru elev, căci astfel de studii îi slăbesc dorința și înclinația pentru studiile ce-l vor califica pentru a fi folositor și pentru a-și împlini responsabilitățile. O pregătire practică este mult mai de valoare decât orice cantitate de teorie exclusivă. Nu este destul să avem cunoașterea, trebuie să avem și priceperea de a folosi cum trebuie cunoștințele.

Timpul, mijloacele și studiul pe care atât de mulți le cheltuie pentru o educație fără folos ar trebui dedicate unei educații care să-i facă femei și bărbați practici, calificați pentru a purta responsabilitățile vieții. O astfel de educație va fi de cea mai înaltă valoare.

Educația sufletului

Ce nevoie avem de cunoașterea care ne va întări mintea și sufletul, și care ne-ar putea face mai buni. Educația sufletului este de departe mult mai importantă decât simpla învățatură acumulată din cărți. Este bine, chiar esențial, să avem o cunoaștere a lumii în care trăim; dar, dacă noi pierdem din vedere eternitatea, vom face o greșeală din care nu vom mai putea să ne revenim niciodată....

Dacă tinerii își recunosc propria slăbiciune, vor găsi puterea lor în Dumnezeu. Dacă ei caută să fie învățați de El, vor deveni înțelepți prin înțelepciunea Lui, și viețile lor vor fi o binecuvântare pentru lume. Dar dacă ei vor încerca să adune înțelepciunea lumii, separându-se astfel de Dumnezeu, ei vor pierde toată bogăția vieții. (The Ministry of Healing, 439-

450).

A obține o educație mai înaltă înseamnă să devenim părtași ai naturii divine, să imităm viața și caracterul lui Hristos, astfel încât să ne situăm pe o poziție avantajoasă în bătăliile vieții și să obținem zilnic biruințe asupra păcatului. Când căutăm această educație, îngerii lui Dumnezeu ne însoțesc. Iar când vrăjmașul năvălește ca un torent, Duhul Domnului ridică pentru noi un stăvilor împotriva lui.

Cunoștința care rezistă

Am primit cuvinte de atenționare pentru profesorii din școlile noastre. Lucrarea în aceste școli ar trebui să poarte o marcă diferită de a celor mai populare instituții ale noastre de învățământ. Multe dintre manualele folosite în aceste școli nu sunt necesare pentru lucrarea de pregătire a elevilor pentru școala de sus. Drept rezultat, tinerii nu primesc cea mai bună educație creștină. Sunt neglijate acele puncte ale educației care sunt cele mai necesare pentru pregătirea în vederea lucrării misionare în cămin și în străinătate, și pentru ultimul mare examen. Educația necesară este aceea care îi va pregăti pe elevi pentru o slujire practică, învățându-i să-și pună orice facultate sub controlul Duhului lui Dumnezeu. Manualul cel mai valoros este acela care conține învățătura lui Hristos, Învățătorul învățătorilor.

Domnul le cere educatorilor noștri să înlăture din școală acele cărți ce inspiră sentimente care nu se potrivesc Cuvântului Său și să pună în locul lor cărțile de cea mai înaltă valoare. El va fi onorat atunci când se va arăta lumii că înțelepciunea Lui este mai mare decât înțelepciunea oamenilor, deoarece Maestrul Învățător este instructorul lor.

Este nevoie de înlăturarea din lucrarea noastră de educație a literaturii rătăcitoare, pângărite, astfel încât ideile care sunt semințe ale răului să nu poată fi primite și păstrate drept adevăr. Nimeni să nu creadă că studiul acelor cărți care conduc la primirea de idei false înseamnă educație de valoare. Acele idei care, obținând acces în minte, despart tinerii de Izvorul întregii înțelepciuni, al eficienței și al întregii puteri, îi expun pe aceștia ispitelor lui Satana. O educație curată pentru tinerii din școlile noastre, neamestecată cu filozofie păgână, este o necesitate. Trebuie să veghem neconținut împotriva acelor cărți care conțin denaturări ale adevărului și care

se referă la geologie și alte ramuri ale științei. Înainte ca teoriile oamenilor de știință să fie prezentate elevilor nematurizați, ei trebuie atent feriți de orice sugestii necredincioase. O mică sămânță a necredinței, semănată de vreun profesor în inima elevului, poate duce la un întreg seceriș al necredinței. Falsitățile referitoare la Dumnezeu și la natură, care împânzesc lumea de scepticism, sunt inspirația vrăjmașului căzut. Satana este un cercetător al Bibliei. El cunoaște adevărurile esențiale pentru mântuire și caută să distragă mințile de la aceste adevăruri. Profesorii noștri trebuie să fie atenți, ca nu cumva să ajungă ecoul falsităților dușmanului lui Dumnezeu și al omului.

Este o greșeală să pui în mâna tinerilor cărți care îi încurcă și le creează confuzie. Motivul oferit uneori este acela că profesorul a făcut aceste studii, iar elevul trebuie, la rândul lui, să-i urmeze. Dar, dacă profesorii ar primi înțelepciune și lumină de la divinul Învățător, ar privi problema cu totul altfel. Ei ar măsura importanța lucrurilor care se învață în școală. Materiile de bază ale educației ar fi mai atent predate și Cuvântul lui Dumnezeu ar fi văzut ca o pâine trimisă din cer, care susține întreaga viața spirituală.

Greu realizăm cât de mult avem nevoie să înțelegem învățăturile lui Hristos și metodele Sale de lucru. Dacă acestea ar fi mai bine înțelese, mult din ceea ce se învață în școlile noastre ar fi socotit fără valoare și s-ar promova simplitatea adevăratei sfințenii în viața elevului. Înțelepciunea mărginită ar fi mai puțin elogiată, iar Cuvântul lui Dumnezeu ar avea un loc mai de cinste.

Dacă profesorii din școlile noastre ar cerceta Scripturile pentru a-și asigura o înțelegere mai bună, deschizându-și inimile luminii date prin Cuvânt, ei ar primi învățătură de la Dumnezeu. Ei ar iubi și practica adevărul și ar prezenta elevilor mai puțin din teoriile și sentimentele oamenilor care nu au avut niciodată de-a face cu Dumnezeu și mai mult din cunoștința care durează veșnic. Ei ar simți o profundă foame a sufletului pentru înțelepciunea care vine de sus.

Studiul fără sens

Adeseori, elevii petrec ani mulți în studiu greșit orientat și cu scopuri nefolositoare. Minte este obișnuită să gândească pe o direcție greșită, reținând acele lucruri care nu numai că sunt complet nefolositoare, dar dăunează sănătății fizice și mintale. Elevul obține un sărac bagaj de informație, conținând multe cunoștințe de mică valoare, o cunoaștere în domenii care nu-i vor fi niciodată de folos, când ar putea obține o cunoaștere de cea mai mare utilitate în viața practică și care ar putea fi o rezervă de înțelepciune, din care să se alimenteze în timp de nevoie.

Este greu să te desparți de obiceiuri vechi și de idei preconcepute. Dar puțini își dau seama de pierderea pe care o susțin mulți în perioada studiilor. Mult din ceea ce este „înghesuit” în creier nu este de valoare, dar elevii consideră această educație suficientă și, după ani de studiu, ies din școală cu diplome, crezându-se oameni cu educația făcută și buni pentru a sluji. În multe cazuri, această pregătire nu este altceva decât o păcăleală care va continua până când profesorii vor primi înțelepciunea cerului, prin influența Duhului Sfânt.

Mulți elevi și-au solicitat într-atâta mintea pentru a învăța ceea ce rațiunea le spune că niciodată nu le va fi de vreun folos, încât puterile intelectuale au slăbit și au devenit incapabile de un efort viguros și perseverent pentru a înțelege acele lucruri care sunt de o importanță vitală. Bani cheltuiți pentru această educație, care, probabil, a fost suportată cu mare sacrificiu de către părinții lor, sunt aproape o pierdere. Înțelegerea greșită, referitoare la ceea ce este important în viață, duce la o greșeală capitală.

Ce amăgire va fi acea educație nefolositoare, dacă ea va trebui dată la o

parte, pentru ca posesorul ei să poată fi socotit demn de acea viață comparabilă cu viața lui Dumnezeu! Dumnezeu ne-a dat un timp în care să ne pregătim pentru școala de sus. Pentru aceasta trebuie ca tinerii să fie educați în școlile noastre. În școlile noastre de pe pământ, ei își formează caractere pe care Dumnezeu să le aprobe. Ei trebuie să primească o educație nu în obiceiurile și distracțiile societății lumii, ci în învățăturile lui Hristos, o pregătire care îi va califica pentru colaborarea cu inteligențele cerești. Învățătura dată tinerilor trebuie să-i facă mai eficienți în slujirea lui Dumnezeu, să-i abiliteze să meargă pe urmele lui Hristos și să păstreze principiile pe care Hristos le-a păstrat. Standardul nostru este caracterul Său pur, sfânt și neprihănit....

Cunoașterea lui Dumnezeu este adevărata esență a educației. Educația care înlocuiește această cunoștință sau care o respinge, așa cum l-a respins Felix pe apostolul Pavel când acesta i-a vorbit despre înfrânare, neprihănire și despre judecata viitoare, nu este de la Dumnezeu. Cuvintele lui Pavel l-au impresionat pe Felix, dar guvernatorul l-a expediat pe apostol cu aceste cuvinte: „De astă dată, du-te; când voi mai avea prilej, te voi chema” (Faptele Apostolilor 24, 25). și astăzi, mulți spun la fel. Minților lor li se propun subiecte adânci despre adevăr, probleme înalte cât cerul și vaste cât veșnicia, dar ei spun: „Nu pot să mă gândesc toată ziua la asta, pentru că mă tulbură într-atâta, încât nu mai sunt bun de nimic. N-am stăpânit niciodată subiectele Bibliei. Nu pot să abordez acum studierea acestor lucruri. Lasă-mă, deocamdată. Când va fi timpul, am să te chem eu”. și astfel, marele Manual al lui Dumnezeu este dat la o parte, nefiind privit ca ceva de care avem nevoie.

Cel mai înalt nivel posibil

N-aș vrea ca, din cele scrise de mine, să creadă cineva că, în școlile noastre, standardul educației trebuie să fie cumva coborât. Fiecare elev trebuie să nu uite că Domnul cere de la el să facă tot ce-i stă în puteri, pentru

ca, la rândul lui, și el să-i poată învăța cu înțelepciune pe alții. Elevii noștri trebuie să-și pună la lucru calitățile intelectuale. Orice facultate trebuie să atingă cel mai înalt grad de dezvoltare.

Mulți elevi vin la colegiu cu obiceiuri care sunt o piedică în dezvoltarea intelectului. Unul dintre cele mai greu de tratat este obiceiul de a îndeplini procesul intelectual ca pe o rutină, în locul studiului aprofundat și hotărât pentru învingerea dificultăților de a înțelege și pătrunde esența subiectului în cauză. Lenea, apatia, neregularitatea în învățatură trebuie eliminate și, în aceeași măsură, învățatul mecanic. Prin harul lui Hristos, stă în puterea elevilor schimbarea acestui obicei al învățatului mecanic și este spre binele lor viitor să-și întrebuițeze corect capacitățile, pregătindu-se pentru slujire, sub îndrumarea celor mai înțelepți dintre profesori. Aceasta le va aduce succes în eforturile intelectuale, potrivit cu făgăduința lui Dumnezeu.

O educație atentă, care-i va califica pe tineri pentru slujire trebuie dată în școlile noastre. Pentru această educație, înțelepciunea care vine de la Dumnezeu trebuie să fie prima și cea mai importantă condiție. Toți cei care se angajează în dobândirea cunoașterii trebuie să se străduiască să atingă treapta cea mai înaltă a scării. Elevii să progreseze cât mai repede și cât mai mult posibil. Câmpul lor de studiu să fie atât de vast, pe cât îl pot cuprinde puterile lor intelectuale, dar să-L facă pe Dumnezeu înțelepciunea lor, nedespărțindu-se de Cel nemărginit în cunoaștere, care poate descoperi secrete ascunse timp de veacuri și care poate rezolva cele mai dificile probleme pentru cei ce cred în El.

Recomand oricărui elev Cartea cărților, ca fiind cel mai mareț studiu pentru mintea omului, cartea care conține știința esențială pentru această viață și pentru viața viitoare. Dar nu încurajez o coborâre a standardului în ceea ce privește cultura generală. Lumina dată în această privință este clară și nu trebuie nicidecum neglijată.

Punând Biblia pe primul loc

În educația dată în școlile noastre, domeniul fizic și cel spiritual trebuie să se întrepătrundă. Legile pe care le respectă planeta noastră denotă faptul că ea se află sub puterea de guvernare a unui Dumnezeu infinit. Aceleași principii străbat și lumea spirituală și cea fizică. Dați-L la o parte pe Dumnezeu din procesul de învățământ și veți avea o educație limitată, lipsită de toate calitățile mântuitoare, care-i dau adevărata putere omului. Creatorul naturii este Autorul Bibliei. Creațiunea și creștinismul au același Dumnezeu. Dumnezeu este descoperit în natură, dar și în Cuvântul Său. În raze clare, lumina strălucește de pe pagina sacră, descoperindu-ni-L pe viul Dumnezeu așa cum este El prezent în legile universului, în natura creată de El și-n cerurile pe care le-a împodobit. Puterea Sa trebuie recunoscută drept singurul mijloc de răscumpărare a lumii din superstițiile degradante, care dezonorează într-atât pe Dumnezeu și pe om.

Elevul care în școala vieții se familiarizează cu adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu și simte puterea lor transformatoare în inimă va reprezenta caracterul lui Hristos în lume printr-o viață bine ordonată și o vorbire sfântă. Dumnezeu va face lucruri mari pentru aceia care-și deschid inima Cuvântului Său și-L lasă să ocupe templul sufletului lor. Îndepărtarea elevilor de simplitatea adevăratei sfințenii a slăbit tăria caracterului și vigoarea intelectuală. Avansarea lor în cunoștințe a fost întârziată în timp ce, dacă ar fi fost ca Daniel, ascultători și împlinitori ai Cuvântului lui Dumnezeu, ar fi înaintat ca el în toate ramurile științei pe care le-au abordat. Având gândirea curată, ea le-ar fi fost și viguroasă, fiecare facultate mintală fiindu-le ascuțită.

Atunci când este făcută sfat și călăuză, Biblia exercită o influență înobilatoare asupra minții. Studiul ei purifică și înalță mai mult decât orice. Acest studiu va lărgi capacitatea mintală a copilului fără experiență,

înzestrând-o cu noi energii și proștețime. Ea va conferi o mai mare eficiență capacităților, punându-le în contact cu marile și profunde adevăruri. Mentea devine limitată și ineficientă, datorită faptului că a fost lăsată să se ocupe doar cu subiecte mărunte. Biblia trebuie să fie primită ca hrană a sufletului, ca unul din cele mai eficiente și mai bune mijloace de purificare și înviorare a intelectului.

Din inimă ies izvoarele vieții. Iar inima comunității, a bisericii și a națiunii este căminul. Binele societății, succesul bisericii, prosperitatea națiunii depind de influențele din cămin.

Capitolul 56

În cooperare cu Hristos

Mi s-a arătat să spun profesorilor, pastorilor și medicilor, care ocupă importante poziții în lucrarea transiterii soliei îngerului al treilea, că au o solemnă slujbă de îndeplinit, o treabă sfântă. Cei aflați în poziții de încredere în cauza lui Dumnezeu trebuie să-și desăvârșească viața după Modelul divin. În cămin, în biserică, înaintea lumii, ei trebuie să demonstreze puterea principiului creștin de a transforma viața. Să lucreze drept, să caute să dovedească spiritul lui Hristos în lucrul lor și fiecare să se străduiască să se perfecționeze. Dându-mi seama de vremurile de pericol care ne stau în față și de marile răspunderi care revin profesorilor, pastorilor și medicilor, mă apasă o grea povară, și anume aceea ca nu cumva să fie necredincioși în împlinirea datoriei lor.

„Urâți răul, cei ce iubiți pe Domnul”, îndeamnă psalmistul, „El păzește sufletele credincioșilor Lui, și-i izbăvește din mâna celor răi. Lumina este semănată pentru cel neprihănit și bucuria pentru cei cu inima curată. Neprihăniților, bucurați-vă în Domnul, și măriți prin laudele voastre sfințenia Lui!” (Psalmii 97, 10-12). Profesori, pastori și medici, vorbesc despre noi progrese care trebuie făcute în educație, dar cuvintele psalmistului arată că aceste progrese vor fi atinse prin slujirea lui Dumnezeu. Trebuie să dăm la o parte vorbirea rea, planurile egoiste și tot ce ne-ar afecta influența sau împiedica judecata. Inima trebuie golită de orice cătare de sine; conduita trebuie să ne fie astfel, încât să nu orienteze nici un suflet spre falsele cărări.

Domnul face apel la poporul Său să dea la o parte indolența și indiferența și să acționeze ca niște oameni convertiți. O atentă lucrare trebuie să o constituie punerea în circulație a literaturii noastre. O lucrare credincioasă, marcată de amabilitate creștină, trebuie făcută în multe direcții

misionare. Adevărul trebuie să fie ca o candelă care arde, pentru ca adevăratul sens al înaltei educații să fie clar înțeles.

În orașele și localitățile noastre, sunt suflete care trăiesc în ignoranța față de adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Mulți pier în păcat. Din curiozitate, unii vin în casele noastre de rugăciune. De aceea, orice cuvânt predicat trebuie să fie o revelație a marilor adevăruri, aplicabile acestui timp. Descoperiți tainele răscumpărării înaintea elevilor și a celor adunați să asculte Cuvântul. Aceasta este știința de care au nevoie și cei educați, și cei fără studii. Cea mai înaltă educație se va dovedi în studiul sfintelor taine. Crezute, primite și adoptate în viață, marile adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu vor constitui o educație de cel mai înalt nivel.

În învățăturile Sale, Mântuitorul a evidențiat întotdeauna relația dintre cauză și efect. Urmașilor Săi din orice vreme, El le spune: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri.” (Matei 5, 16). Bărbatul și femeia care au cunoștința adevărului, dar a căror viață nu le exprimă principiile, ascund lumina. Fraților, scoateți lumina de sub obroc pentru a face cunoscute adevărurile Evangheliei.

Agenți invizibili vor lucra prin agenți vizibili. Divinul va colabora cu umanul, cerescul cu pământescul, lucruri necunoscute vor fi descoperite prin lucruri cunoscute. Harul lui Hristos să fie descoperit pentru a arăta că omul poate fi înnoit după chipul lui Dumnezeu.

Făgăduința Mântuitorului: „Căci celui ce are, i se va da și va avea din prisos” (Matei 13, 12) se aplică și-n ceea ce privește primirea adevărului. Celui care caută să înțeleagă învățăturile adevărului, îi va fi dată mai multă înțelegere. Celui care dovedește că are duhul adevărului, îi va fi dată o mai mare măsură a Duhului Sfânt, pentru a putea să-și asigure mântuirea.

Lucrarea de reflectare a lui Hristos în lume nu va fi făcută zgomotos, ci în teamă și cu temere, dar în puterea Duhului.

Cea mai dorită educație este cunoașterea tainelor Împărăției cerurilor. Cel care slujește lumii nu vede marile lucruri de interes veșnic, pregătite celui care-și deschide inima pentru lumina cerului. Dar pe acela care pătrunde pe această cale a cunoașterii și perseverează în căutarea lui după înțelepciunea ascunsă, agenții cerului îl învață marile lecții care, prin credința în Hristos, îl fac capabil să devină biruitor. Prin această cunoaștere, desăvârșirea spirituală este atinsă, iar viața devine sfântă și asemenea cu a lui Hristos.

Învățăturile lui Hristos nu erau transmise ascultătorilor prin gestică exterioară, ci prin cuvinte și fapte din viața Sa de zi cu zi, prin spiritul pe care-l dezvăluia. În nobila Sa viață, trăită atunci când a făcut pe pământ lucrarea lui Dumnezeu, El a dat oamenilor un exemplu al manifestării unei adevărate înalte educații. Astfel, când în viața urmașilor Săi este biruit un spirit de mânie, când inima este înmuiată de blândețe față de alții, când viața le este dedicată împlinirii cuvintelor lui Hristos, se vede roada unei educații înalte.

Înalta educație nu este obținută prin studiul unui anume gen de cărți, pe care profesorii lumii le consideră esențiale, ci prin studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Acest studiu va conduce la ascultarea de cerințele Sale și la o permanentă călcare pe urmele lui Hristos. Nu există educație mai înaltă decât cea găsită în lecțiile date de Hristos. Când aceste lecții sunt ignorate, în favoarea învățăturilor oamenilor, este timpul ca poporul lui Dumnezeu să se reconvertească și să învețe de la Hristos simplitatea adevăratei sfințenii.

Când puterea convertitoare a lui Dumnezeu îi susține pe profesorii din școlile noastre, ei vor recunoaște faptul că o cunoaștere a lui Dumnezeu și a

lui Isus Hristos acoperă un câmp mult mai vast decât așa-numitele „metode avansate” de educație. Dar dacă nu au vederi mai largi în privința educației, ei vor întâlni mari impedimente în pregătirea misionarilor care să meargă și să împărtășească din cunoștința lor altora. Profesori, fiți adevărați educatori și revărsați în inima elevilor voștri torentul dătător de viață al iubirii răscumpărătoare. Până ce inimile lor vor fi preocupate de literatura profană, antrenați-i în căutarea lui Hristos și a neprihănirii Sale. Asta va închide ușa pentru aspirațiile deșarte, care apar în mod natural și va pregăti mintea pentru primirea adevărului divin.

Capitolul 57

Către educatori și elevi

Am fost avertizați în repetate rânduri că acea educație curentă în lume nu poate face față testului Cuvântului lui Dumnezeu. Educația este un subiect ce ar trebui să-l intereseze pe orice adventist de ziua a șaptea. Domnul ne spune că adventiștii de ziua a șaptea nu trebuie să recurgă la sfatul și instruirea unor educatori care nu cunosc adevărul pentru această vreme. Modelarea și formarea minții nu trebuie lăsate pe seama unora care nu au înțeles importanța unei pregătiri pentru acea viață comparabilă cu viața lui Dumnezeu.

Unii dintre profesorii noștri au fost seduși de ideile unor autori profani. Într-un tablou care mi-a fost arătat, am văzut pe cineva ținând în mână una dintre aceste cărți și recomandând-o profesorilor noștri ca fiind o carte de un real folos în privința educației. Altcineva ținea în mână cărți de un gen cu totul diferit. El i-a pus mâna pe umărul celui ce recomanda un autor profan și a spus: „Sfaturi ca acelea pe care-l dai deschid poarta școlii pentru o subtilă pătrundere a lui Satana cu minciunile lui. Aceste cărți conțin idei pe care elevii voștri ar trebui învățați să le ocolească. Mințile omenești sunt ușor de încântat cu învățături ce duc la necredință. Aceste cărți provoacă în mintea elevilor dispariția gustului pentru studiul Cuvântului lui Dumnezeu, care este viață veșnică pentru toți cei care-i urmează învățătura. Ele nu trebuie să găsească acces în nici una dintre școlile în care tinerii sunt învățați să devină ucenici ai Celui mai mare dintre învățători.”

Apoi, cu glas solemn, vorbitorul a continuat: „Găsești la acești autori ceea ce poți recomanda drept veritabilă o înaltă educație? Ai curajul să recomanzi studierea acestor autori elevilor care nu le cunosc adevăratul caracter? Odată acceptate, gândurile greșite devin o putere despotică, o

putere care le strânge mintea elevilor ca într-un cerc de oțel. Dacă mulți dintre cei care au primit și citit din aceste cărți nu le-ar fi cunoscut niciodată, ci ar fi primit în locul lor cuvintele Învățătorului divin, ei ar fi fost mult mai avansați decât sunt în prezent în cunoașterea adevărilor divine ale Cuvântului lui Dumnezeu, care-i fac pe oameni niște înțelepți ai mântuirii. Aceste cărți au condus mii de oameni acolo unde Satana i-a condus pe Adam și pe Eva -- la cunoașterea pe care Dumnezeu le-a interzis-o. Prin învățăturile lor, elevii au fost abătuți de la Cuvântul lui Dumnezeu la fabulații.”

Am fost instruită să le spun elevilor ca, în căutarea cunoașterii, să urce dincolo de standardul fixat de lume, să urmeze drumul trasat de Isus. Iar profesorilor, le spun să fie atenți să nu semene sămânța necredinței în mintea și inima elevilor lor, să se debaraseze de orice întinăciune a cărnii și a duhului. Aureola de slavă a atributelor lui Hristos constituie sfințenia Lui. „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu cel Atotputernic” (Apocalipsa 4, 8). Cercetați caracterul lui Dumnezeu. Privind la Hristos, căutându-L, în credință și rugăciune, puteți deveni asemenea Lui.

Standardul educației în școlile noastre este coborât de îndată ce Hristos încetează să mai fie modelul profesorilor și al elevilor. Profesorii trebuie să înțeleagă că lucrarea lor nu este limitată la predarea cunoașterii pe care o conțin manualele. Ea vizează mult mai sus. Este nevoie de o autodisciplină, care să-i facă să se conformeze caracterului divin. Eul moare greu. Dar când au acea înțelepciune care vine de sus, profesorii vor discerne adevăratul obiectiv al educației și vor face o reformă care va asigura tinerilor noștri o pregătire potrivită planului lui Dumnezeu.

Profesore, elimină din vorbirea ta tot ce nu este de cea mai înaltă calitate. Pune în fața elevilor numai acele idei care sunt de valoare. Niciodată medicul, pastorul sau profesorul nu trebuie să-și prelungească expunerea în lungi aserțiuni fără nici un folos, până când este uitat Începutul. Când se procedează astfel, mintea este potolită cu o mulțime de cuvinte care nu se pot

reține. Expunerile să fie scurte și la obiect. „Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Luca 10, 27). Dacă aceia care joacă un rol în pregătirea tinerilor ar lăsa multe lucruri nespuse și ar prezenta înaintea elevilor importanța principiilor de care trebuie să asculte pentru a avea viața veșnică, s-ar vedea o lucrare de adevărată reformă.

O pregătire operativă pentru lucrare

Practica de a acorda câtorva studenți toate avantajele pentru a-și perfecta educația în atâtea domenii, încât ar fi imposibil să le folosească în întregime, mai degrabă le dăunează, decât să-i ajute, și îi lipsește pe alții de privilegiile de care au atâta nevoie. Dacă s-ar renunța la pregătirea de lungă durată și exclusiv teoretică, ar fi mult mai bine pentru creșterea credinței elevului în Dumnezeu. Mi-a fost arătat că unii dintre elevi își pierd spiritualitatea, că le slăbește credința și că nu păstrează o continuă comuniune cu Dumnezeu. Ei își petrec aproape tot timpul în cercetarea atentă a cărților, părând că știu prea puțin și altceva. Dar ce avantaj înseamnă toată această pregătire pentru ei? Ce folos vor avea de pe urma întregului timp consumat și a banilor cheltuiți? Vă spun că este mai mult decât o pierdere....

Trebuie să existe o mai mare atenție în ceea ce privește felul în care se cheltuiesc banii în educarea elevilor. În timp ce se cheltuie atât de mult pentru a-i educa pe câțiva într-un mod costisitor, sunt mulți alții care însetează după cunoașterea pe care ar obține-o în câteva luni. Unul sau doi ani de studiu ar putea fi o mare binecuvântare. Dacă toate mijloacele sunt folosite pentru a le asigura câtorva elevi mai mulți ani de studiu, mulți alți tineri, la fel de capabili, nu mai pot beneficia deloc de școala noastră....

În loc să-i educați prea mult pe câțiva, lărgiți sfera binefacerii voastre. Faceți ca mijloacele pe care le folosiți pentru pregătirea de lucrători pentru cauza lui Dumnezeu să nu fie cheltuite doar pentru unul, instruindu-l mai mult decât are nevoie în realitate, în timp ce altora li se refuză orice șansă. Dați-le un start elevilor, dar nu considerați că este de datoria voastră să aveți grijă de ei ani și ani de zile. Datoria lor este să iasă în câmpul lucrării, iar a

voastră, să vă extindeți aria binefacerii spre alții, care și ei au nevoie de asistență.

O prea mare dedicare studiului, chiar și când este vorba de știința adevărată, creează un apetit anormal, care crește o dată cu alimentarea lui. Aceasta dă naștere la dorința după mai multă cunoștință decât este necesară pentru a face lucrarea lui Dumnezeu. Urmărirea cunoașterii doar de dragul cunoașterii distrage mintea de la devotarea față de Dumnezeu și împiedică înaintarea pe calea sfințeniei practice. Domnul Isus instruia doar în măsura în care învățătura putea fi folositoare.

Mintea ucenicilor era adeseori aprinsă de curiozitate, dar, în loc să le satisfacă dorința de a cunoaște lucruri care nu erau necesare pentru bunul mers al lucrării lor, El le deschidea noi canale de îndreptare a gândurilor, dându-le mai mult instruirea necesară în ceea ce privește sfințenia practică.

Necumpătarea în studiu

Necumpătarea în studiu este un fel de intoxicare, iar cei care se dedau la ea, asemenea bețivului, rătăcesc de la cărările sigure, se împiedică și cad în întuneric. Domnul vrea ca orice elev să știe mereu că ochiul trebuie ațintit doar spre slava Sa. El nu trebuie să-și risipească resursele intelectuale și fizice în a căuta să dobândească întreaga cunoaștere posibilă a științelor, ci să-și păstreze prospețimea și vigoarea tuturor capacităților pentru a se angaja în lucrarea de ajutorare a sufletelor să găsească drumul neprihănirii, lucrare la care Domnul l-a chemat. Porunca cerului este să lucrăm, să facem ceva, care să-i aducă slavă lui Dumnezeu și bine semenilor noștri.

Domnul nu alege sau primește lucrători în funcție de avantajele de care ei s-au bucurat sau în funcție de educația superioară pe care au primit-o. Valoarea elementului uman este estimată potrivit capacității inimii de a-L

cunoaște și înțelege pe Dumnezeu. Cel mai mare bine posibil este obținut prin cunoașterea lui Dumnezeu. „și viața veșnică este aceasta -- să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17, 3). Această cunoaștere este izvorul secret al tuturor puterilor....

Educația lui Moise

Educația primită de Moise, ca nepot al faraonului, a fost foarte vastă. Nimic n-a fost neglijat din ceea ce l-ar fi putut face un om înțelept, potrivit cu ceea ce egiptenii considerau înțelepciune. Dar cea mai valoroasă parte a pregătirii lui Moise, pentru lucrarea vieții sale, a fost aceea de păstor. În timp ce-și conducea turmele prin singurătatea munților și prin verdeța pășunilor din văi, Dumnezeul naturii îl învăța înțelepciunea cea mai de preț. În școala naturii, cu Isus ca profesor, el a învățat lecții de umilință, blândețe, credință și încredere, toate acestea legându-i sufletul mai strâns de Dumnezeu. În singurătatea munților, el a învățat ceea ce toată învățătura de la curtea împăratului n-a reușit să-i ofere -- credința simplă, neșovăielnică și încrederea constantă în Domnul.

Moise crezuse că educația lui în înțelepciunea Egiptului îl califica pe deplin pentru scoaterea lui Israel din robie. Nu era el învățat în toate cele necesare unui general? Nu se bucurase el de avantajele celor mai bune școli de armată? Nu se bucurase el de avantajele celor mai bune școli din țară? Da, Moise credea că era capabil să-și elibereze poporul. El s-a apucat de lucru, încercând să obțină simpatia poporului, îndreptând relele ce i se făcea și omorând un egiptean care asupra pe un israelit. Prin aceasta, Moise a manifestat spiritul înnăscut de ucigaș și s-a dovedit a fi nepregătit să-L reprezinte pe Dumnezeul milei, al iubirii și blândeții. La prima încercare, Moise a căzut lamentabil, și, ca mulți alții, îndată și-a pierdut încrederea în Dumnezeu și a întors spatele lucrării încredințate lui, fugind de mânia faraonului. El a considerat că, din cauza marelui său păcat -- al luării vieții

egipteanului -- Dumnezeu nu-i va mai îngădui să aibă vreun rol în lucrarea de eliberare a poporului său din crunta robie. Dar Domnul a îngăduit aceste lucruri pentru a-l putea învăța pe Moise blândețea, bunătatea și îndelunga răbdare, necesare oricărui luptător pentru Maestru, pentru a avea succes....

Moise fusese învățat să aștepte laude și flatări pentru priceperea lui superioară, însă acum el avea de învățat o altă lecție. Ca păstor de oi, Moise a învățat să îngrijească de cei în nevoie, să oblojească ce este bolnav, să caute cu răbdare ce este pierdut, să fie îndelung răbdător cu ce este nesupus, să împlinească cu o iubitoare sollicitudine dorințele mieilor și nevoile oilor plâpânde. Prin această experiență, el a fost adus mai aproape de Păstorul suprem. Astfel, Moise a devenit apropiat și supus Sfântului lui Israel. El credea în marele Dumnezeu și ținea legătura cu Tatăl prin rugăciune umilă. Moise privea la Cel Prea Înalt pentru învățătură în cele spirituale și pentru o cunoaștere a datoriei lui ca păstor credincios. El a ajuns să aibă o legătură atât de strânsă cu cerul, încât Dumnezeu i-a vorbit față către față, „cum vorbește un om cu prietenul lui” (Exod 33,11).

Astfel educat, Moise era pregătit să dea curs chemării lui Dumnezeu de a-și schimba toiagul de păstor cu cel al autorității, de a-și lăsa turma de oi pentru a prelua conducerea unui popor idolatru și răzvrătit. Dar el tot trebuia să depindă de invizibilul Conducător. Așa după cum toiagul era un instrument în mâna lui, și el trebuia să fie un instrument supus în mâna lui Dumnezeu. El avea să fie păstorul poporului lui Dumnezeu. și, prin încrederea lui neclintită în Domnul, multe binecuvântări urmau să vină peste copiii lui Israel....

Credința lui supusă în Dumnezeu este cea care l-a făcut pe Moise ceea ce a fost. El a făcut totul așa cum i-a poruncit Domnul. Toată învățătura înțelepților nu a putut să-l facă pe Moise un canal prin care Domnul să lucreze, până ce el nu și-a pierdut încrederea de sine, nu și-a dat seama de propria neajutorare și nu și-a pus încrederea în Dumnezeu, până ce nu a fost

dispus să asculte de poruncile lui Dumnezeu, indiferent dacă păreau sau nu drepte, potrivit judecății sale omenești....

Nu învățătura școlilor Egiptului l-a făcut pe Moise să-i biruie pe vrăjmași, ci o credință neconținută și neșovăielnică, o credință care a rezistat celor mai mari încercări. La porunca lui Dumnezeu, Moise a mers înainte, deși, aparent, înainte nu era nimic pe care să-și pună piciorul. Mai bine de un milion de oameni depindeau de el și el i-a condus înainte pas cu pas, zi de zi. Dumnezeu a îngăduit aceste rătăcirii prin pustie, pentru ca poporul Său să poată obține experiență și rezistență, iar când aveau să fie în pericol, să poată ști că scăparea și alinarea erau numai la El. Astfel, ei puteau să învețe să-L cunoască pe Dumnezeu și să se încreadă în El, slujindu-L cu o credință vie.

Lecția cea mai importantă

Dumnezeu nu este dependent de oameni cu educație perfectă. Lucrarea Sa nu are nevoie să aștepte până ce servii Lui își desăvârșesc studiile programate de unele dintre școlile noastre. El vrea oameni care pun preț pe privilegiul de a fi împreună lucrători cu El, oameni care Îl onorează dând ascultare necondiționată cerințelor Lui, fără prealabile verificări teoretice. Nu are limite utilitatea acelor care-și dau la o parte eul, făcând loc pentru lucrarea Duhului Sfânt în inima lor, și care trăiesc pe deplin consacrați lui Dumnezeu, supunându-se disciplinei necesare, impuse de El, fără a se plânge sau a se poticni pe cale. Dacă nu se pierd atunci când Domnul îi muștră și nu se posomorăsc, și nu se încăpățânează, Domnul îi va învăța pe tineri și bătrâni, la orice ceas, în fiecare zi. El dorește să descopere mântuirea Sa fiilor oamenilor; și, dacă poporul Său ales va îndepărta obstacolele, El va revărsa apele mântuirii în șuvoaie bogate, prin canalele omenești.

Mulți care caută eficiență în lucrarea pentru Dumnezeu, în desăvârșirea unei educații în școlile oamenilor, vor descoperi că au ratat învățarea celor

mai importante lecții. Neglijând să se supună Duhului Sfânt, printr-o nețrăire în ascultare de toate cerințele lui Dumnezeu, eficiența lor spirituală a slăbit și și-au pierdut capacitatea pe care o aveau, de a face o lucrare bună pentru Domnul. Lipsind de la școala lui Hristos, ei au uitat cum sună glasul Învățătorului și El nu-i mai poate călăuzi.

Oamenii pot dobândi toată știința care poate fi împărtășită de învățătorul omenesc, dar Dumnezeu cere de la ei o și mai mare înțelepciune. Ca și Moise, ei trebuie să învețe mila, smerenia inimii și tăgăduirea de sine. Însuși Mântuitorul nostru, când a fost în natură umană, a recunoscut că El singur nu putea face nimic. i noi trebuie să învățăm că nu există putere în simpla umanitate. Omul devine eficient numai atunci când este părtaș naturii divine.

Căutând îndrumarea lui Dumnezeu

De la prima deschidere a cărții, elevul trebuie să-L recunoască pe Dumnezeu drept Singurul care împarte adevărata înțelepciune. El trebuie să caute sfatul divin la orice pas. Nimic nu trebuie plănuț, fără ca Dumnezeu să poată fi părtaș, și nici o alianță nu trebuie făcută fără aprobarea Lui. De la început și până la sfârșit, Autorul înțelepciunii trebuie recunoscut drept călăuză. Astfel, cunoașterea obținută din cărți va fi pusă în plan secundar prin trăirea credinței în infinitul Dumnezeu. Elevul nu trebuie să se lase prins în studii de lungă durată, ci să se lase călăuzit de Duhul lui Dumnezeu....

Nimănui să nu-i fie îngăduit să se angajeze în studii care-i slăbesc credința în adevăr sau în puterea lui Dumnezeu, sau care îi micșorează respectul pentru o viață de sfințenie. Vreau să-i avertizez pe elevi să nu facă nici un pas pe acest teren al studiilor prea lungi, nici chiar la sfatul profesorilor sau al vreunor oameni aflați în poziții de autoritate, dacă nu L-au căutat mai întâi personal pe Dumnezeu, cu inima deschisă la influențele

Duhului Sfânt, și nu au primit sfatul Lui referitor la această problemă. Orice ambiție nesfântă să fie ștearsă, orice dorință egoistă de a ieși în evidență să fie înlăturată și orice sugestie de la oameni să fie prezentată lui Dumnezeu, cu încredere în călăuzirea Duhului Sfânt....

Nu vă bizuiți pe oameni, ci spuneți: „Domnul este Ajutorul meu. Voi căuta sfatul Lui și voi împlini voia Lui”. Toate avantajele de care, poate, dispuneți nu pot fi o binecuvântare pentru voi și nici cea mai înaltă educație nu vă califică drept canale de lumină, dacă nu aveți cooperarea Duhului Sfânt. Ne este la fel de imposibil să primim calificare de la oameni fără iluminare divină, cum le-a fost zeilor Egiptului să-i scape pe aceia care se încredeau în ei.

Elevii nu trebuie să creadă că orice sfat de a-și prelungi studiile este în armonie cu planul lui Dumnezeu. Aduceți orice astfel de sugestie la Dumnezeu, în rugăciune, și căutați îndrumarea Lui nu o singură dată, ci iar și iar. Stați de vorbă cu El până vă veți convinge dacă sfatul este de la Dumnezeu sau de la oameni.

Domnul spune: „Vegheați și rugați-vă ca să nu cădeți în ispită” (Matei 26, 41). Vegheați ca studiile voastre să nu se adune într-atâta și să nu devină atât de captivante, încât mintea să vă fie suprasolicitată și dorința după cele sfinte alungată din suflet. La mulți elevi, motivul și scopul care i-au făcut să vină la școală au fost treptat pierdute din vedere, iar o ambiție nesfântă, de a dobândi o educație înaltă, i-a dus la sacrificarea adevărului.

Prea adesea, pe măsură ce studiile se adună, înțelepciunea de sus este trecută pe un loc secundar și, cu cât avansează mai mult în cunoștință, cu atât elevul are mai puțină încredere în Dumnezeu. El privește învățătura ca fiind însăși esența reușitei în viață, dar, dacă toți ar da cuvenita importanță declarației lui Hristos: „despărțiți de Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15, 5),

atunci ei și-ar face alte planuri. Fără principiile vitale ale adevăratei religii, fără știința de a sluji și a-I aduce slavă Mântuitorului, educația este mai mult dăunătoare decât benefică. Atunci când educația profană este dusă până acolo, încât dragostea lui Dumnezeu scade în inimă, rugăciunea este neglijată și cultivarea atributelor spirituale este un eșec; ea este total dezastruoasă. Ar fi mult mai bună încetarea de a căuta să obținem o astfel de educație și eliberarea sufletului din starea de amorțeală decât obținerea acestei educații cu prețul pierderii din vedere a avantajelor veșnice....

În nici un caz nu sfătuiesc limitarea acelei educații pentru care Dumnezeu nu a pus limite. Educația noastră nu se termină o dată cu încetarea a ceea ce ne poate oferi această lume. De-a lungul întregii veșnicii, aleșii lui Dumnezeu vor fi elevi. Dar voi recomanda restricții în urmarea acelor metode de educație care primejduiesc sufletul și împiedică realizarea scopului pentru care se cheltuiesc timp și bani. Educația este o mare lucrare de-o viață. Dar pentru a obține adevărata educație, este necesar să avem acea înțelepciune ce vine numai de la Dumnezeu. Domnul Dumnezeu trebuie să fie prezent în orice stadiu al educației. Dar este o greșală a dedica ani de zile studiului pentru o cunoaștere unilaterală. După ce a dedicat studiului o perioadă de timp, nimeni să nu-l îndemne pe tânăr să abordeze imediat o nouă etapă de studii, ci mai degrabă să-l îndrume în lucrarea pentru care a fost pregătit. Să fie încurajat să pună la lucru educația deja obținută

Mintea multora are nevoie să fie îmborsărită, transformată și aranjată după planul lui Dumnezeu. Mulți se ruinează fizic, mintal și moral, suprasolicitându-se în studii. Ei se păgubesc singuri pentru prezent și veșnicie, prin necumpătare în căutarea de a obține o educație, pierzându-și dorința de a învăța în școala lui Hristos lecțiile modestiei și smereniei inimii....

În vederea apropiatei reveniri a lui Isus

Gândul care trebuie accentuat înaintea elevilor este acela că timpul este scurt și ei trebuie să se pregătească operativ pentru efectuarea lucrării care este esențială în această vreme. Sunt obligată să vă spun că nu știți cât de curând va veni criza. Ea se apropie din ce în ce, ca un hoț. Soarele strălucește pe cer, făcându-și rondul obișnuit, și cerurile mărturisesc slava lui Dumnezeu. Oamenii își văd de mersul lor, mâncând și bând, sădind și construind, căsătorindu-se și căsătorind. Negustorii încă vând și cumpără, publicațiile apar una după alta, oamenii se îmbrâncesc unii pe alții, căutând locul cel mai înalt, iubitorii de plăceri mai merg la teatru, curse de cai, jocuri de noroc și activități dintre cele mai senzaționale. Dar timpul de probă se încheie cu repeziciune și cazul fiecăruia este aproape decis pentru vecie. Sunt puțini cei care cred din tot sufletul că avem un cer de câștigat și un iad de evitat.

Semnele revenirii lui Hristos se împlinesc cu repeziciune. Satana vede că nu mai are decât puțin timp de lucru și și-a trimis agenții să stârnească elementele lumii, pentru ca oamenii să fie amăgiți, frustrați și preocupați până când timpul de probă se va sfârși, iar ușa harului spre milă se va închide pentru totdeauna.

Împărățiile acestei lumi n-au devenit încă împărățiile Domnului. Nu vă amăgiți. Fiți treji și mișcați-vă repede, pentru că vine noaptea în care nimeni nu poate lucra. Nu-i încurajați pe elevii care vin la voi cu povara lucrării de salvare a semenilor să abordeze studii după studii. Nu lungiți ani mulți timpul de obținere a unei educații. Făcând astfel, le creați impresia că este timp destul și însuși acest plan se dovedește o capcană pentru sufletele lor.

Mulți sunt mai bine pregătiți, au mai mult discernământ spiritual și cunoaștere a lui Dumnezeu și a cerințelor Sale când intră în școală decât

atunci când o absolvă. Lor li se insuflă ambiția de a deveni oameni învățați și sunt încurajați să-și sporească studiile până ce devin infatuați. Ei își fac idoli din cărțile lor și sunt dispuși să-și sacrifice sănătatea și spiritualitatea pentru a obține o educație mai bună. Ei scurtează timpul pe care ar trebui să-l acorde rugăciunii și ratează folosirea ocaziilor de a face bine. Ei nu reușesc să pună în aplicare cunoștința pe care o au deja și nu progresează în știința câștigării de suflete. Lucrarea misionară le devine din ce în ce mai puțin agreabilă, iar pasiunea de a excela în cunoașterea cărților crește în mod anormal. Urmărind studiile lor, ei se îndepărtează de Dumnezeu înțelepciunii. Unii îi felicită pentru avansare și-i încurajează să persevereze....

S-a pus întrebarea: „Crezi în adevăr? Crezi în solia îngerului al treilea? Dacă da, pune-ți în practică această credință”. Timpul de probă nu va îngădui ani lungi de instruire. Dumnezeu cheamă. Auzi-I glasul cum spune: „Fiule, du-te astăzi și lucrează în via Mea” (Matei 21, 28). Acum, chiar acum, este timpul de lucrat.

„Domnul umblă în furtună și în vârtej și norii sunt praful picioarelor Lui” (Naum 1, 3). O, de-ar înțelege oamenii îndelunga răbdare a lui Dumnezeu! El ține în frâu propriile-I atribute. De-ar înțelege oameni că El nu admite răutatea lumii, dar încă mai acordă speranța iertării chiar și celor mai nedemni! Dar îndurarea Lui nu va dura necontenit. Cine este pregătit pentru schimbarea ce va avea loc în atitudinea lui Dumnezeu față de păcătos? Cine va fi pregătit să scape de pedeapsa ce va cădea negreșit asupra nelegiuitorilor?....

Este o mare lucrare de făcut și via Domnului are nevoie de lucrători. Misionarii trebuie să intre în câmp cât nu sunt împiedicați să o facă. Acum ușile sunt deschise peste tot. Elevii nu trebuie să aștepte să-și completeze anii de studiu, pentru că anii ce ne stau înaintea nu sunt mulți și trebuie să lucrăm cât încă este ziua

Înțelegeți că, prin aceste cuvinte, nu spun nimic pentru slăbirea educației, ci vorbesc pentru a-i avertiza pe cei aflați în pericolul de a duce ceea ce este legal dincolo de limita legalului și de a pune prea mult preț pe educația pământească. Eu insist asupra dezvoltării unei experiențe creștine, pentru că, fără aceasta, educația nu va fi de nici un folos.

Dacă vedeți că elevii se află în pericolul de a deveni atât de preocupați de studiile lor, încât neglijează studiul acelei Cărți care le oferă informații despre cum se asigură bunăstarea viitoare a sufletului lor, atunci nu-i ispitiți să meargă mai departe, să-și prelungească timpul dedicat învățării și să piardă din vedere tot ce ar da valoare educației lor....

Atâta vreme cât mai este timp, vom avea nevoie de școli. Întotdeauna va fi nevoie de educație. Dar trebuie să fim atenți ca nu cumva educația să ne consume interesul spiritual. Este un mare pericol să-i sfătuim pe elevi să abordeze studii după studii, făcându-i să creadă că astfel vor ajunge perfecți. Educația astfel obținută se va dovedi oricum deficitară. Domnul spune: „Căci este scris: «Voi prăpădi înțelepciunea celor înțelepți, și voi nimici priceperea celor pricepuți». Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul? Unde este vorbărețul veacului acestuia? N-a prostit Dumnezeu înțelepciunea lumii acesteia? Căci întrucât lumea cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii.” (1 Corinteni 1, 19-21).

Moise a fost învățat în toată înțelepciunea egiptenilor. Prin providența lui Dumnezeu, el a primit o vastă educație, dar o bună parte din această educație era în plus. Această parte a trebuit ștearsă prin 40 de ani de experiență în îngrijirea oilor și a plăpânzilor miei. Dacă mulți dintre cei ce au legătură cu lucrarea lui Dumnezeu ar putea fi izolați, cum a fost Moise, și ar fi, prin natura împrejurărilor, nevoiți să înfăptuiască o slujbă umilă, până ce

inima lor ar deveni blândă ei nu ar mai fi atât de înclinați să ridice în slăvi propriile iscusințe, să caute să demonstreze că înțelepciunea unei educații avansate ar putea ține locul unei bune cunoașteri a lui Dumnezeu.

Ucenicii lui Hristos nu sunt chemați să-i ridice pe oameni în slăvi, ci să-I aducă slavă lui Dumnezeu, Izvorul întregii înțelepciuni. Educatorii trebuie să lase loc Duhului Sfânt ca să-i facă lucrarea în inimile tinerilor. Cel mai mare Învățător este reprezentat în mijlocul nostru de Duhul Sfânt. Oricât ați studia, chiar dacă ați ajunge cât mai departe, ocupându-vă orice moment al timpului de probă în urmărirea cunoașterii, nu veți fi desăvârșiți. La încheierea timpului, va trebui să vă întrebați ce bine ați făcut celor aflați în întuneric și cui ați împărtășit cunoașterea lui Dumnezeu sau chiar a acelor lucruri pentru care ați cheltuit atâția bani și timp.

Curând se va spune în cer „S-a sfârșit!” „Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană, să trăiască și mai departe fără prihană. și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe! Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.” (Apocalipsa 22, 11.12). Când se va da această sentință, orice caz va fi decis.

Ar fi mult mai bine pentru lucrători să ia jugul și povara lui Hristos și să umble încet și umil decât să dedice ani de pregătire pentru o lucrare mare și apoi să nu reușească să aducă fii și fiice la Dumnezeu, să nu reușească să pună nici un trofeu la picioarele lui Isus....

Câți dintre cei care cunosc adevărul pentru acest timp lucrează în conformitate cu principiile acestui adevăr? Este adevărat că se face totuși ceva, dar s-ar fi putut face mult mai mult. Lucrul se adună, iar timpul se scurtează. Toți ar trebui acum să fie lumini strălucitoare și, totuși, mulți nu reușesc să-și țină candelile aprovizionate cu uleiul harului, reglate astfel

încât lumina lor să poată lumina în ziua de azi. Prea mulți socotesc un „mâine” lung, dar greșesc. Fiecare trebuie să fie educat astfel, încât să arate importanța lucrării speciale pentru azi. Fiecare să lucreze pentru Dumnezeu și pentru semeni. Fiecare să dovedească înțelepciune și să nu fie niciodată găsit inactiv, așteptând să fie pus la treabă de altcineva. Acel „cineva”, care le-ar putea trimite la lucru, este supraaglomerat cu responsabilități și se pierde timp în așteptarea indicațiilor lui. Domnul îți va da înțelepciune pe loc. Chemarea încă se face: „Fiule, du-te și lucrează în via Mea.” „Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile” (Evrei 3, 7.8). Domnul își prefătează chemarea cu apelativul „Fiule”. Cât de blând și afectuos și, în același timp, cât de urgent! Această invitație este și ea o poruncă. (Special Testimonies On Education, 108-146; la 21 martie 1895, profesorilor din Sanitarium College din Battle Creek, Michigan).

Cunoașterea de sine este o mare știință. Adevărata cunoaștere de sine duce la o smerire ce va deschide o cale pentru Domnul, aceea de dezvoltare a minții și modelare a caracterului. Nici un profesor care nu e conștient de propriile deficiențe, și care nu dă la o parte tot ce i-ar afecta viața spirituală, nu poate face o lucrare acceptabilă. Atunci când profesorii sunt dispuși să renunțe la ceea ce este neesențial pentru viața veșnică, se poate spune că lucrează cu frică și cu tremur pentru propria mântuire, zidind în mod înțelept pentru veșnicie.

Biblia în educație

„Cuvintele lui Iehova sunt cuvinte curate; ca argintul încercat într-un cuptor de pământ, curățit de șapte ori.”

Capitolul 59

Cuvântul lui Dumnezeu, o vistierie

Biblia este de cea mai mare valoare, pentru că este Cuvântul viu al lui Dumnezeu. Dintre toate cărțile din lume, ea este cea mai demnă de atenție și studiu, datorită înțelepciunii ei veșnice. Biblia este o istorie care ne vorbește despre crearea lumii și ne poartă prin veacurile trecute. Fără ea, am fi fost lăsați la voia presupunerilor și a legendelor în ceea ce privește întâmplările trecutului. Ea ni-L descoperă pe Creatorul cerurilor și al pământului, cu universul pe care l-a adus la existență, și aruncă o lumină plină de slavă asupra lumii care va veni.

Biblia este un ogor unde sunt ascunse comori cerești, care vor rămâne acolo până ce, printr-o atentă prospectare, vor fi descoperite și aduse la lumină. Biblia este o casetă, care conține bijuterii de o inestimabilă valoare, ce trebuie prezentate astfel, încât să li se vadă strălucirea ascunsă. Dar frumusețea și excelența acestor diamante ale adevărului nu este distinsă de ochiul firesc. Lucrurile frumoase ale acestui pământ nu sunt văzute până ce soarele nu le inundă cu lumina lui, risipind întunericul. La fel este și cu comorile Cuvântului lui Dumnezeu. Ele nu sunt apreciate până nu sunt puse în evidență de Soarele Neprihănirii.

Biblia conține un simplu și complet sistem teologic și filozofic. Ea este cartea care ne face înțelepți pentru neprihănire, vorbindu-ne despre dragostea lui Dumnezeu, așa cum apare ea în planul de mântuire și oferindu-ne cunoașterea esențială pentru orice învățăcei -- cunoașterea lui Hristos.

Pe lângă faptul că ne descoperă mântuirea și speranța vieții veșnice, Cuvântul lui Dumnezeu este mană din cer pentru hrana și tăria sufletului

nostru. Biblia este marele standard al binelui și al răului, care definește în mod clar păcatul și sfințirea. Principiile ei vii, care ne străbat viața ca niște fire de aur, sunt singura noastră apărare în încercări și ispite.

Sfintele Scripturi erau studiul de bază în școlile profeților și trebuie să dețină primul loc în orice sistem educațional, pentru că temelia oricărei educații corecte este cunoașterea lui Dumnezeu. Folosită ca manual în școlile noastre, Biblia va face pentru minte și suflet ceea ce nu poate face cărțile de știință și filozofie. Ca și carte de disciplină și întărire a intelectului, care înobilează, purifică și cizelează caracterul, Biblia nu are rival.

Dumnezeu Se îngrijește de noi, ca ființe inteligente, și de aceea ne-a dat Cuvântul Său ca o candelă pentru picioarele noastre și o lumină pe cărare. Învățăturile Bibliei au un rol vital în prosperitatea tuturor aspectelor vieții noastre. Chiar în afacerile noastre vremelnice, ea ne este un sfătuitor mai înțelept decât oricare altul. Învățătura ei divină ne arată singura cale spre adevăratul succes. Nu există poziție socială, nici fază a vieții omului, pentru care studiul Bibliei să nu fie o pregătire esențială.

Înțelepciunea mărginită

Doar simpla citire a Cuvântului nu va împlini scopul rânduit de cer. El trebuie studiat și păstrat în inimă. Bibliei nu i s-a acordat atenția cuvenită. Ea n-a fost onorată mai presus de orice altă carte în educarea copiilor și a tinerilor. Elevii dedică ani de zile dobândirii unei educații. Ei studiază diferiți autori și devin cunoscători ai științei și filozofiei prin cărți care conțin rezultate ale cercetării omenești. Dar Cartea care vine de la divinul Învățător a fost în mare parte neglijată. Valoarea ei nu este remarcată; comorile ei rămân ascunse.

O astfel de educație este deficitară. Cine sunt acești învățați, pentru ca

mințile și caracterele tinerilor să fie modelate după ideile lor? Este posibil ca, în scris și oral, ei să publice cele mai bune roade ale gândirii lor; dar ei au atins doar o frântură din adevăr și, în mărginirea lor, numind această atingere „știință”, o ridică deasupra Dumnezeului științei.

Omul este limitat; nu există lumină în înțelepciunea lui. Rațiunea lui neajutorată nu poate explica nimic din adâncimea lucrurilor lui Dumnezeu, nici nu poate înțelege lecțiile spirituale pe care Dumnezeu le-a pus în lumea materială. Dar rațiunea este un dar de la Dumnezeu și Duhul Sfânt îi va ajuta pe cei care vor să fie învățați. Dacă au vreo valoare, cuvintele omului sunt ecoul cuvintelor lui Dumnezeu. În educația tinerilor, niciodată cuvântul omului nu trebuie să ia locul Cuvântului lui Dumnezeu.

Speculațiile reci, filozofice și cercetarea științifică, în care Dumnezeu nu este recunoscut, sunt sigur dăunătoare. și răul este și mai mare când, așa cum se întâmplă frecvent, cărțile puse în mâna tinerilor și considerate drept autoritate și indispensabile educației lor provin de la autori care s-au declarat fățiș necredincioși. Prin toate gândurile prezentate de acești oameni, sunt urzite ideile lor otrăvitoare. Studiarea unor astfel de cărți este ca umblatul cu cărbuni; elevul nu poate rămâne curat la minte atunci când prin minte îi trec idei ale scepticismului.

Autorii acestor cărți, semănând semințele îndoielii și necredinței în lume, au fost în pregătirea marelui vrăjmaș al lui Dumnezeu și al omului, căpetenia recunoscută a întunericului acestei lumi. Cuvântul rostit de Dumnezeu despre aceștia este: „Fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci s-au datat la gândiri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au fălit că sunt înțelepți, și au înnebunit.” (Romani 1, 21.22). Ei au respins adevărul divin în simplitatea și puritatea lui, pentru înțelepciunea acestei lumi.

Ori de câte ori cărți ale unor astfel de autori au prioritate, iar Cuvântul lui Dumnezeu este trecut pe plan secundar, pe porțile școlii vor ieși absolvenți care nu sunt mai pregătiți pentru slujirea lui Dumnezeu decât înainte de a primi educație.

Cauza atitudinii de opoziție față de Biblie

Nu din dorința de a brava se îndoiesc oamenii de adevărul divin; ei sunt necredincioși nu dintr-o necunoaștere a caracterului Cuvântului lui Dumnezeu, ci datorită faptului că, în urma păcatului, întregul organism uman s-a dereglat, mintea a fost pervertită, iar imaginația, coruptă. Ispitiri din afară găsesc o coardă cu rezonanță în inimă, iar piciorul alunecă imperceptibil spre păcat. Și astfel se face că mulți urăsc Biblia. Unora nu le pasă dacă Biblia nu ar exista.

Când viața Fiului lui Dumnezeu era în cumpănă, evreii au strigat: „Ia-L, ia-L, răstignește-L!”, pentru că viața Sa curată și învățătura Lui sfântă îi acuza de păcat și-i condamna. Tot din același motiv, unii strigă azi în inima lor împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. Mulți, chiar dintre copii și tineri, s-au învățat să iubească păcatul. Ei urăsc meditația, iar gândul la Dumnezeu este un bold pentru conștiința lor. Faptul că inima omului este înclinată spre rău este motivul pentru care semănarea seminței scepticismului în mințile tinere este atât de periculoasă.

Știința și Biblia

Noi nu descurajăm educația și nici nu subestimăm cultura și disciplina minții. Dumnezeu ne vrea elevi atâta vreme cât rămânem pe acest pământ. Orice ocazie de cultivare trebuie exploatată. Facultățile au nevoie să fie întărite prin exercițiu, iar mintea trebuie antrenată și dezvoltată prin studiu; dar toate acestea pot fi făcute în timp ce inima devine o pradă ușoară a

dezamăgirii. Înțelepciunea de sus trebuie transmisă sufletului. Descoperirea Cuvântului lui Dumnezeu „dă lumină, dă pricepere celor fără răutate” (Psalmii 119, 130). Cuvântul Său este dat spre învățătura noastră. Nimic în el nu este stricat sau corupător. Biblia nu trebuie verificată prin ideile oamenilor de știință, ci știința trebuie supusă testului standardului infailibil.

Dar studiul științelor nu trebuie neglijat. Cărțile pot fi folosite pentru studii, dar ele trebuie să fie în acord cu Biblia, pentru că Biblia este standardul. Astfel de cărți trebuie puse în locul celor care se află acum în mâinile tinerilor.

Dumnezeu este autorul științei. Cercetarea științifică deschide minții vaste câmpuri de informație și meditație, făcându-ne capabili să-L vedem pe Dumnezeu în lucrurile create de El. Ignoranța poate încerca să sprijine scepticismul, făcând apel la știință; dar, în loc să susțină scepticismul, adevărata știință descoperă noi dovezi ale înțelepciunii și puterii lui Dumnezeu. Corect înțeleasă, știința confirmă cuvântul scris, și amândouă aruncă lumină una asupra celeilalte. Împreună, ele ne conduc la Dumnezeu, învățându-ne legile înțelepte și benefice, prin care El lucrează.

Atunci când elevul Îl recunoaște pe Dumnezeu ca izvor al cunoașterii și-L onorează, supunându-și mintea și sufletul Cuvântului Său, el poate revendica făgăduința: „Căci voi cinști pe cine Mă cinstește” (1 Samuel 2, 30). Cu cât mai studioasă e mintea, cu atât poate fi mai eficient folosită în slujba lui Dumnezeu, dacă se află sub controlul Duhului Sfânt. Talanții folosiți se înmulțesc. Experiența în cele spirituale lărgeste viziunea sfinților și a îngerilor și atât unii, cât și ceilalți, sporesc în capacități pe măsură ce lucrează în sferile lor.

„O, adâncul bogăției înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!” (Romani

11, 33). (Special Testimonies On Education, 52-57, 16 mai, 1896).

Capitolul 60

Cartea cărților

Ce carte se poate compara cu Biblia? O înțelegere a învățăturilor ei este esențială pentru orice copil și tânăr și pentru cei maturi, pentru că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, dat pentru a călăuzi familia umană spre cer. În lumea de azi, sunt mulți zei și multe doctrine. Fără o cunoaștere a Scripturilor, tinerilor le este imposibil să înțeleagă ce e adevărul sau să discearnă între sacru și comun.

Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie cea mai înaltă carte de educație în lumea noastră și să fie tratat cu temere și respect. El trebuie pus în mâna copiilor și a tinerilor, ca un măreț manual, pentru ca ei să-L poată cunoaște pe Cel a cărui bună cunoaștere înseamnă viață veșnică.

Istoria în Biblie

Marile adevăruri ale istoriei sacre sunt de o uimitoare frumusețe și ating veșnicia. Ce cunoaștere poate fi mai importantă decât aceea care arată căderea omului și consecințele aceluia păcat care a deschis porțile durerii pe pământ? Decât aceea care vorbește despre prima venire a lui Hristos? Întruparea lui Hristos, divinitatea Sa, jertfa Sa și minunata Sa lucrare din cer, ca Avocat al nostru, misiunea Duhului Sfânt, toate aceste teme vitale pentru creștinătate sunt prezentate din Geneza și până în Apocalipsa. Fiecare dintre ele este o ză de aur în lanțul perfect al adevărului. De ce atunci să nu fie pusă Biblia la loc de cinste în orice școală din țara noastră?

Moise era instruit în toată înțelepciunea egipteană și, totuși, îi spunea lui Israel: „Iată, v-am învățat legi și porunci, cum mi-a poruncit Domnul,

Dumnezeul meu, ca să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire. Să le păziți și să le împliniți; căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: «Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!» și care este neamul acela așa de mare, încât să aibă legi și porunci așa de drepte, cum este toată Legea aceasta pe care v-o pun astăzi înaintea? Numai, ia seama asupra ta și veghează cu luare aminte asupra sufletului tău, în toate zilele vieții tale, ca nu cumva să uiți lucrurile pe care ți le-a văzut ochii și să-ți iasă din inimă; fă-le cunoscut copiilor tăi și copiilor copiilor tăi.” (Deuteronom 4, 5-9).

Unde vom găsi noi legi mai nobile, mai curate și mai drepte decât cele prezentate în cărțile ce conțin instrucțiunile date lui Moise pentru copiii lui Israel? Din care altă sursă putem noi să ne adunăm atâta putere ori să învățăm lucruri atât de nobile? Ce altă carte îi va învăța pe oameni atât de bine să-L iubească, să se teamă și să asculte de Dumnezeu? Ce altă carte prezintă celor ce o studiază o cunoaștere mai înălțătoare, o istorie mai minunată? Ea portretizează clar neprihănirea și prevede urmarea neascultării de Legea lui Iehova.

Biblia, ca literatură

Ca putere de educare, Biblia este mai valoroasă decât scrierile tuturor filozofilor din toate veacurile. În largul ei spectru stilistic și tematic, există ceva interesant și instructiv pentru orice minte, ceva care să înobileze orice interes. Lumina revelației luminează cu putere în trecutul îndepărtat, acolo unde analele istoriei, întocmite de oameni, nu aruncă nici o rază. Există în Biblie poezie care a fost declarată minunea și admirația lumii. În strălucirea ei, în maiestatea ei sublimă și solemnă și în patosul mișcărilor, Biblia este inegalabilă, chiar și pentru cele mai strălucite producții ale geniului uman. În ea este logică sănătoasă și elocvență fără patimă. Biblia descrie fapte nobile ale unor oameni deosebiți, exemple de virtute și onoare, lecții de pietate și

puritate.

O putere morală

Studiind Scripturile, Îl cunoaștem pe Dumnezeu și suntem conduși la o înțelegere a relației noastre cu Hristos, Purtătorul păcatelor, Siguranța omenirii căzute. Nimeni nu este lăsat în necunoștință cu privire la ce aprobă și ce dezaproabă Dumnezeu.

Biblia conține instrucțiuni referitoare la caracterul pe care copiii lui Dumnezeu trebuie să-l aibă. „Ferice de cei cu inima curată”, spunea ea, „căci ei vor vedea pe Dumnezeu” (Matei 5, 8). „Urmăriți pacea cu toții și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul” (Evrei 12, 14). „Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat.” (1 Ioan 3, 2.3).

Această foarte importantă carte de cunoaștere nu trebuie pusă înaintea copiilor și tinerilor noștri într-un mod arbitrar și dictatorial, ci ca o descoperire divină, ca o învățătură de cea mai înaltă valoare, esențială pentru pacea lor în această lume a zbuciumului și a trudei, ca o pregătire pentru viața veșnică viitoare în Împărăția lui Dumnezeu. Puneți Cuvântul Sfânt în mâinile lor. Încurajați-i să-i cerceteze paginile. Vor găsi aici comori de o inestimabilă valoare. și, primindu-L pe Hristos ca pâine a vieții, ei vor avea garanția vieții veșnice.

Spusele lui Isus sunt aur curat. Când cei ce au primit o falsă interpretare a Cuvântului cercetează Scripturile, hotărâți să afle adevărul, Duhul Sfânt le va deschide ochii înțelegerii, iar Cuvântul va fi pentru ei o nouă revelație. Inimile lor vor fi înviorate de o credință nouă și activă și vor

vedea lucrările minunate ale Legii lui Dumnezeu. Învățăturile lui Hristos vor avea acum, pentru ei, o dimensiune și un sens cum n-au mai avut niciodată.

Tineretul are nevoie de educatori care să le prezinte în permanență principiile Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă profesorii vor face din preceptele Bibliei manualul lor, ei vor avea o mai mare influență asupra tinerilor. Ei vor fi ucenici, având o vie legătură cu Dumnezeu. Ei se vor strădui să imprime idei și principii ce vor conduce la o mai deplină cunoaștere a lui Dumnezeu, la o creștere a credinței în sângele lui Hristos și în puterea și eficiența harului Său de a-i păzi de cădere. Ei vor căuta neconștient să pună temeliile unei sănătoase și bine echilibrate trăiri creștine, pentru ca elevii lor să fie pregătiți pentru a fi folositori.

Capitolul 61

Profesorul biblic

Cel mai mare talent pastoral trebuie pus la lucru pentru a conduce învățarea Bibliei în școlile noastre. Cei care sunt aleși pentru această lucrare trebuie să fie atenți cercetători ai Bibliei. Să fie bărbați cu o profundă experiență creștină, iar salariul lor va fi plătit din zecime.

Profesorul biblic va fi capabil să-i învețe pe elevi cum să prezinte adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu într-un mod limpede, cuceritor, în public, și cum să facă o lucrare evanghelistică eficientă, din casă în casă. Este esențial ca el să fie iscusit în a-i învăța pe aceia care au dorința de a lucra pentru Domnul cum să folosească în mod înțelept ceea ce au învățat. El îi va instrui pe elevi să abordeze studiul Bibliei în spiritul umilinței, să-i cerceteze paginile, nu pentru a găsi dovezi cu care să susțină idei omenești, ci cu dorința sinceră de a cunoaște ceea ce a zis Dumnezeu.

De timpuriu, elevii noștri trebuie învățați să devină lucrători biblici. Aceia care sunt consacrați și capabili pot avea succes într-o slujire activă pentru Hristos, concomitent cu urmarea cursurilor la școală. Dacă vor petrece mult timp în rugăciune, dacă, în umilință, vor învăța de la instructorii lor, elevii vor crește în cunoștința despre cum să lucreze pentru suflete. Iar când vor merge la marele seceriș, ei se vor putea ruga cu încredere: „Fie peste noi bunăvoința Domnului Dumnezeului nostru! și întărește lucrarea mâinilor noastre, da, întărește lucrarea mâinilor noastre” (Psalmii 90, 17).

În școlile noastre, lucrarea de predare a învățăturilor Bibliei tinerilor nu trebuie lăsată în întregime unui singur profesor, pentru un lung șir de ani. Profesorul biblic poate fi foarte bun pentru prezentarea adevărului și, totuși,

pentru elevi nu este cea mai bună experiență ca studiul Cuvântului lui Dumnezeu să le fie condus de un singur om, trimestru după trimestru și an după an. Diferiți profesori trebuie să ia parte la această lucrare, chiar dacă s-ar putea ca nu toți să aibă o atât de deplină înțelegere a Scripturilor. Dacă în școlile noastre mai mari se unesc mai mulți în lucrarea de învățare a Scripturilor, elevii s-ar putea bucura de beneficiul talentului mai multora.

De ce a fost nevoie de Matei, de Marcu, de Luca, de Ioan, de Pavel și de toți scriitorii care au mărturisit despre viața și lucrarea Mântuitorului? De ce nu a putut un singur ucenic să scrie un raport complet și astfel să avem o relatare unică a vieții de pe pământ a lui Isus? De ce unul dintre scriitorii Evangheliei ne prezintă ceva ce altul nu ne spune? De ce, dacă aceste aspecte sunt esențiale, nu sunt menționate de toți scriitorii? Pentru că mințile oamenilor sunt diferite, nu toți înțeleg lucrurile exact în același fel.

Anumite adevăruri ale Scripturii impresionează mult mai puternic mintea unora decât pe a altora. Același principiu se aplică și vorbitorilor. Unul insistă asupra unor aspecte peste care alții ar trece mai repede sau nici nu le-ar menționa. Adevărul întreg este prezentat mai clar de mai mulți decât de unul singur. Evangheliile diferă, dar relatările se leagă perfect într-un tot armonios.

La fel și azi, Domnul nu impresionează toate mințile în același fel. Adesea, prin experiențe neobișnuite, în împrejurări speciale, El arată unor cercetători ai Bibliei vederi ale adevărului pe care alții nu le prind. Este posibil ca și cel mai învățat instructor să nu reușească să prezinte elevilor tot ceea ce trebuie să afle.

Ar fi de mare folos școlilor noastre dacă s-ar ține în mod regulat întruniri în care toți profesorii să se poată uni în studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Ei trebuie să cerceteze Scripturile, așa cum au făcut-o nobilii

bereeni. Ei trebuie să-și învingă orice idei preconcepute și, luând Biblia drept manualul lor și comparând scriptură cu scriptură, să afle ce să-i învețe pe elevii lor și cum să-i pregătească pentru o slujire primită de Dumnezeu.

Reușita profesorului va depinde mult de spiritul în care lucrează. Simpla declarare a credinței nu-i face pe oameni creștini. Dar, dacă profesorii își vor deschide inima pentru studiul Cuvântului, ei vor fi capabili să-și ajute elevii la o mai bună înțelegere. Să nu apară spiritul de contrazicere, ci fiecare să caute sârguincios lumina și cunoștința de care are nevoie.

Cuvântul lui Dumnezeu este adevărata filozofie, adevărata știință. Ideile omenești și predicarea de senzație valorează foarte puțin. Aceia care sunt plini de Cuvântul lui Dumnezeu îl vor prezenta în același mod simplu, în care îl făcea Hristos. Cel mai mare Învățător al lumii folosea cel mai simplu limbaj și cele mai clare simboluri.

Domnul cere păstorilor Lui să hrănească turma cu hrană curată. El ar dori ca ei să prezinte adevărul în simplitatea lui. Când această lucrare este făcută cu credincioșie, mulți vor fi convinși și convertiți prin puterea Duhului Sfânt. Este nevoie de învățători biblici, care se vor apropia de cei necredincioși, care vor căuta oaia pierdută, care vor lucra de la om la om și care vor da o învățătură clară și precisă.

Nu creați niciodată îndoieli. Învățătura lui Hristos a fost întotdeauna pozitivă în natura ei. Cu un ton de asigurare, prezentați o solie afirmativă. Înălțați-L cât se poate de mult pe Omul de pe Calvar și țineți-L sus. Există putere în înălțarea crucii lui Hristos.

Privilegiul elevului este acela de a primi idei clare și curate despre adevărul Cuvântului, pentru a putea fi pregătit să prezinte aceste adevăruri și

altor minți. El trebuie înrădăcinat și ancorat în credință. Elevii trebuie conduși să gândească singuri, să vadă puterea adevărului pentru ei și să prezinte orice cuvânt dintr-o inimă plină de dragoste și bunătate. Imprimați în mintea lor adevărurile vitale ale Bibliei și puneți-i să redea aceste adevăruri în cuvintele lor, pentru a fi siguri că le-au înțeles bine. Asigurați-vă că orice aspect al adevărului este fixat în mintea lor. Acesta poate fi un proces încet, dar este de zece ori mai bine așa decât să treceți peste subiecte importante, fără a le acorda cuvenita considerație. Nu este destul ca elevul să creadă adevărul pentru sine. El trebuie să fie în stare să mărturisească limpede acest adevăr, în cuvintele lui, pentru a putea fi evident că vede puterea lecției și o pune în aplicare.

În toată învățătura voastră, nu uitați niciodată că lecția cea mai mare, care trebuie predată și învățată, este lecția cooperării cu Hristos în lucrarea de salvare de suflete. Învățătura ce trebuie asigurată prin cercetarea Scripturilor este o cunoaștere practică a planului de mântuire. O astfel de educație va reface chipul lui Dumnezeu în sufletul omului și va fortifica mintea împotriva ispitelor și-l va califica pe cel ce învață ca să devină un lucrător cu Hristos în misiunea Sa, a milei, prin lume. Ea îl va face un membru al familiei cerului și-l va pregăti să împărtășească moștenirea sfinților în lumină.

Învățătorul adevărului poate împărtăși eficient numai ceea ce el însuși cunoaște prin experiență. Hristos învăța adevărul, pentru că El era adevărul. Gândirea Lui, caracterul Lui, experiența vieții Lui, toate erau incluse în învățătura Lui. La fel este și cu servii săi. Aceia care predau Cuvântul trebuie să-L cunoască prin experiență personală. Ei trebuie să știe ce înseamnă a-L avea pe Hristos ca înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare. Orice slujbaș al lui Hristos și orice învățător al Lui trebuie să poată spune împreună cu Ioan, ucenicul preaiubit: „Pentru că viața a fost arătată și noi am văzut-o și mărturisim despre ea și vă vestim viața veșnică, viața care era la Tatăl și care ne-a fost arătată” (1 Ioan 1, 2).

Adeseori, învățătorului i se va părea că, în mintea și în inima multor elevi, Cuvântul lui Dumnezeu a avut puțin efect. Dar dacă El și-a făcut lucrarea cu credincioșie, unele lecții ale adevărului divin vor rămâne și în mintea celor mai neatenți elevi. Duhul Sfânt va uda sămânța semănată și ea va încolți după multe zile, aducând roadă pentru slava lui Dumnezeu.

Simplitatea în învățare

Profesorii pot învăța o lecție din experiența aceluia fermier care a pus hrana pentru oi într-o iesle atât de înaltă, încât tineretul turmei nu putea să ajungă la ea. Unii profesori prezintă elevilor lor adevărul într-un mod asemănător. Ei folosesc o iesle atât de înaltă, încât cei pe care îi învață nu pot ajunge la mâncare. Ei uită că elevii lor au doar o mică parte din experiența lor în ceea ce privește obținerea unei cunoașteri a lui Dumnezeu. Acești profesori se află prea sus, pe scară, pentru a întinde o mână de ajutor în jos, o mână caldă, plină de iubire, blândețe și interes profund. Ei trebuie să mai coboare câteva trepte și să le spună elevilor:

„N-am să mai stau atât de mult mai sus. Hai să urcăm împreună și să vedem ce se poate obține printr-un studiu al Scripturilor. Hristos este Cel care dă toată cunoașterea. Să căutăm într-un efort susținut să învățăm de la Dumnezeu cum să înțelegem adevărurile Cuvântului Său și cum să prezentăm aceste adevăruri înaintea altora, în frumusețea și simplitatea lor.

Să studiem împreună. Nu există nimic din ceea ce am eu, pe care voi să nu-l puteți primi, dacă deschideți mintea pentru învățăturile lui Hristos. Biblia este călăuza voastră și călăuza mea. Punând întrebări, voi îmi puteți sugera idei care pentru mine să fie noi. Diferitele căi de exprimare a adevărului, pe care le studiem, vor aduce lumină în clasa noastră. Dacă vreo explicație a Cuvântului diferă față de înțelegerea voastră anterioară, nu

ezitați să vă prezentați părerile față de subiectul respectiv. Lumina va străluci peste noi când, în smerenia și simplitatea lui Hristos, vom studia împreună.”

Acesta este felul în care erau conduse școlile profesilor. În clasă, exista un timp dedicat studiului credincios al gândurilor prezentate. Inimile erau încălzite și glasul laudei și al mulțumirii se făcea auzit. Adevărul sacru era umanizat, așa că în învățăturile lui Hristos se realiza mult, atât pentru profesori, cât și pentru elevi. Fiecăruia îi era acordat timp să ia parte activ la ospățul ceresc, să studieze adevărurile prezentate și apoi să adauge ceea ce el primise de la Dumnezeu.

Când profesorii și elevii vor nutri spiritul cel bun, ei vor avea har de la Dumnezeu, destul pentru fiecare, destul pentru toți, destul pentru totdeauna. Atunci când profesorul învață de la divinul Învățător, Biblia devine un manual, așa cum a intenționat Dumnezeu, un manual care dă concepții clare celor ce își dau silința să-i prindă mărețele adevăruri. Atunci când elevii caută adevărul ca pe o comoară ascunsă, mintea lor este îmbogățită cu cea mai înaltă cunoștință, fiind inundată de un șuvoi de lumină cu privire la problemele vieții. Ei văd cum este posibil ca oamenii să fie sfințiți prin credința adevărului, care este credința în Isus.

Bijuteriile adevărului stau împrăștiate pe ogorul revelației. Dar ele au fost îngropate sub tradiții omenești, sub afirmații și rânduieli ale oamenilor, iar înțelepciunea din cer a fost, practic, uitată. Satana a reușit să facă lumea să creadă că realizările și cuvintele omului au o mare importanță. Există filoane de adevăr ce încă trebuie descoperite, dar cele spirituale se descoperă prin spiritualitate. Un pasaj din Scriptură va fi cheia pentru dezlegarea altor pasaje și, în acest mod, lumina este revărsată asupra înțelesului ascuns al cuvintelor. Comparând diferite texte care tratează același subiect, analizându-le din orice unghi, adevăratul înțeles al Scripturilor va fi scos în evidență.

Eșecul studierii Cuvântului lui Dumnezeu

Ceea ce, în consiliile cerești, Tatăl și Fiul au hotărât că este esențial pentru mântuirea omului este clar prezentat în Sfintele Scripturi. Infinitele adevăruri ale mântuirii sunt prezentate atât de lămurit, încât e imposibil ca ființele limitate, cum suntem noi, care doresc să le cunoască, să nu le poată înțelege. Revelații divine au fost făcute pentru instruirea noastră în neprihănire, pentru a-L putea slăvi pe Dumnezeu și a-i ajuta pe semeni.

Aceste adevăruri se găsesc în Cuvântul lui Dumnezeu -- standardul prin care noi trebuie să discernem între bine și rău. Ascultarea de acest Cuvânt este cel mai bun scut pentru tineri împotriva ispitelor la care sunt expuși în timp ce primesc o educație. Din acest Cuvânt, ei învață cum să-L onoreze pe Dumnezeu și cum să fie credincioși față de omenire, îndeplinindu-și voios datoria, înfruntând încercările aduse de fiecare zi și purtându-și curajos poverile.

Hristos, Marele Învățător, încerca să distragă atenția oamenilor de la contemplarea celor pământești, pentru a-i învăța lucruri cerești. Dacă învățătorii din zilele Lui ar fi fost dispuși să învețe de la El, dacă s-ar fi unit cu El în semănarea în lume a semințelor adevărului, lumea de azi ar fi fost cu mult diferită de ceea ce este. Dacă fariseii și cărturarii și-ar fi unit forțele cu Mântuitorul, cunoașterea Lui ar fi refăcut chipul moral al lui Dumnezeu în sufletele lor.

Dar liderii din Israel au întors spatele fântâniei adevăratei cunoașteri. Ei studiau Scriptura doar pentru a-și argumenta tradițiile și pentru a impune ritualurile lor omenești. Prin interpretarea lor, ei dădeau Scripturilor sensuri

pe care Dumnezeu nu le dăduse niciodată. Concepția lor mistică făcea neclar ceea ce Dumnezeu lăsase foarte clar. Ei își disputau aspecte neesențiale și, practic, respingeau cele mai elementare adevăruri. Cuvântul lui Dumnezeu era jefuit de putere, iar duhurile rele lucrau în voința lor.

Cuvintele lui Hristos nu conțin nimic care este neesențial. Predica de pe munte este un exemplu minunat, însă, e atât de simplă, încât și un copil o poate studia fără greș pentru a o înțelege. Muntele fericirilor este un simbol al înălțimii spirituale, la care Isus a fost întotdeauna. Fiecare cuvânt rostit de El venea de la Dumnezeu și El îl spunea cu autoritatea cerului. „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt Duh și viață” (Ioan 6, 63), afirma El. Învățătura lui Isus este plină de adevăr înălțător și mântuitor, cu care cele mai înalte ambiții și cele mai adânci investigații ale omului nu se pot compara. Isus era conștient de ruina ce pândea omenirea și a venit să mântuiască sufletele prin propria-i neprihănire, aducând asigurarea completei izbăviri.

Din cauza desconsiderării cuvintelor lui Hristos și din cauza trecerii în plan secundar a Cuvântului lui Dumnezeu în educație, necredințioșia și fărâdelegea sunt în floare. Lucruri de însemnătate minoră ocupă mintea multora dintre profesorii de azi. Foarte multă tradiție, conținând doar o parte de adevăr, este prezentată în învățătura din școlile lumii. Multe învățături omenești se bazează pe presupunere, și nu pe adevăr. Profesorii de astăzi pot folosi doar abilitatea profesorilor precedenți; și, însă, cu toată importanța deosebită care poate fi atașată cuvintelor acestor mari autori există o incapacitate evidentă de a stabili originea celui mai mare principiu, sursa înțelepciunii infailibile. Există o incertitudine dureroasă, o cercetare constantă, o alergare după siguranța, care poate fi găsită doar în Dumnezeu. Trâmbița mărinimiei umane poate să răsună, dar acesta este un sunet al neîncrederii; el nu este demn de încredere, și nu poate asigura salvarea sufletelor.

Dobândind o cunoaștere lumească, oamenii au crezut că au pus mâna

pe o comoară și au lăsat deoparte Biblia, neștiind că ea conține cea mai de preț comoară. Eșecul în studierea și ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu a adus confuzie în lume. Oamenii au părăsit tutela lui Hristos pentru tutela marelui rebel, prințul întunericului. Foc străin a fost amestecat cu focul sacru. Acumularea de lucruri care duc la poftă și ambiții a adus asupra lumii judecata cerului.

Atunci când se află în dificultate, filozofii și oamenii de știință încearcă să dea satisfacție minților, fără a apela la Dumnezeu. Ei vântură propria lor filozofie, referitoare la ceruri și pământ, explicând plăgile, urgiile, epidemiile, cutremurele și foametea, prin presupusa lor știință. Cât privește creațiunea și providența, explicația lor este: „aceasta constituie o lege a naturii.”

Cunoaștere prin ascultare

Neascultarea a închis ușa pentru o mai mare cunoaștere ce ar putea fi obținută din Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă oamenii ar fi fost ascultători, ei ar fi înțeles planul conducerii lui Dumnezeu. Cerul și-ar fi deschis cămărilor harului și ale slavei pentru a fi explorate. În ținută, vorbire și cântec, oamenii ar fi fost superiori față de ceea ce sunt în prezent. Taina mântuirii, a întrupării lui Hristos și uimitoarea Sa jertfă n-ar mai fi fost neclare în mintea noastră. Acestea ar fi nu doar mai bine înțelese, și în final mult mai mult prețuite.

Eșecul în studierea Cuvântului lui Dumnezeu este marea cauză a slăbiciunii intelectuale și a ineficienței. Întorcându-se de la acest Cuvânt pentru a se hrăni cu scrierile unor profani, mintea își pierde puterea și noblețea. Ea pierde contactul cu principiile adânci și cuprinzătoare ale adevărului veșnic. Înțelegerea se adaptează lucrurilor cu care este familiarizată și, prin devoțiunea ei față de lucrurile mărginite, ea slăbește și,

după un timp, devine incapabilă de a se mai dezvolta.

Aceasta este o falsă educație. Lucrarea oricărui profesor trebuie să fie fixarea minții tinerilor asupra marilor adevăruri ale Cuvântului Inspirației. Aceasta este educația esențială pentru viața prezentă și viitoare.

Să nu se creadă că astfel va fi împiedicat studiul științelor sau va fi coborât standardul educației. Cunoașterea lui Dumnezeu este înaltă cât cerul și vastă cât universul. Nimic nu este atât de înălțător și înviorător ca studiul marilor teme referitoare la viața noastră veșnică. Tinerii trebuie să cunoască aceste adevăruri ale lui Dumnezeu și mintea lor va crește și se va întări prin efort. Orice tânăr, care este un împlinitor al Cuvântului, va fi dus într-un mai larg câmp al gândirii și va găsi o bogăție de știință care este nepieritoare.

Ignoranța care bântuie în prezent lumea, în ceea ce privește cerințele benefice ale Legii lui Dumnezeu, este rezultatul neglijării studierii Scripturilor. Planul lui Satana este să distragă într-atât mintea omului, încât marele Ghid al lui Dumnezeu să nu poată fi privit ca fiind Cartea Cărților, și păcătosul să nu poată fi condus de la calea nelegiurii la calea ascultării.

De ce tineretul nostru și chiar cei mai maturi sunt atât de ușor de dus în ispită și în păcat? Pentru că Biblia nu este studiată și nu se meditează la învățăturile ei, așa cum ar trebui. Dacă ar fi studiu zilnic, ar exista corectitudine și tărie morală, care ar opune rezistență ispitelor vrăjmașului. Nu se vede în viață un efort serios de întoarcere de la rău, pentru că învățătura dată de Cuvântul lui Dumnezeu nu este luată în seamă. Nu este făcut efortul necesar pentru umplerea minții cu gânduri curate și sfinte. Nu există o alegere a părții celei bune -- șederea la picioarele lui Isus, așa cum a făcut Maria, pentru a învăța lecții de la divinul Învățător.

Atunci când Cuvântul lui Dumnezeu este făcut sfetnicul nostru, când

cercetăm Scripturile pentru lumină, îngerii din cer vin aproape pentru a ne impresiona mintea și pentru a ne lumina înțelegerea, ca să putem, într-adevăr, spune: „Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate” (Psalmii 119, 130). Nu este de mirare că nu se mai vede dispoziție sfântă printre tinerii care se declară creștini, când se dă atât de puțină atenție Cuvântului lui Dumnezeu. Sfaturile divine nu sunt urmate; avertismentele cerului nu sunt ascultate. Harul și înțelepciunea cerească nu sunt căutate, pentru ca orice întinăciune să fie curățită din viață.

Pe cărări oprite

Dacă mintea tinerilor ar fi îndrumată corect, atunci conversația lor s-ar axa pe teme înalte. Când mintea este curată, iar gândurile înnobilate de adevărul lui Dumnezeu, cuvintele vor fi și ele la fel. „Un cuvânt spus la vremea potrivită este ca niște mere de aur într-un coșuleț de argint” (Proverbe 25, 11). Dar cu înțelegerea actuală și cu practicile din prezent, cu standardul coborât, cu care se mulțumesc creștinii, conversația lor este fără valoare și nefolositoare. Ea este pământească și nu atinge nici măcar nivelul conversației lumesti mai elevate. Când Hristos și cerul sunt tema contemplării, conversația va releva acest fapt. Vorbirea va fi dreasă cu har, iar vorbitorul va arăta că și-a făcut o educație în școala divinului Învățător.

Trebuie să privim Biblia ca fiind descoperirea lui Dumnezeu, a lucrurilor veșnice -- lucrurile cele mai importante pentru noi. Lumea a pus-o deoparte, ca pe o carte citită deja, dar o mie de ani de cercetare n-ar epuiza comoara ascunsă în conținutul ei. Doar veșnicia va descoperi toată înțelepciunea acestei Cărți, pentru că ea este înțelepciunea unei minți infinite. Să cultivăm atunci o foame adâncă pentru producțiile autorilor omenești și să ignorăm Cuvântul lui Dumnezeu? Tocmai această dorință după ceva ce niciodată n-ar fi trebuit să poftască îi face pe oameni să înlocuiască adevărata cunoaștere cu ceva ce nu-i va putea face vreodată înțelepți în mântuire. Speculațiile oamenilor să nu fie privite ca adevăr, când sunt

împotriva Cuvântului lui Dumnezeu.

Creatorul cerurilor și al pământului, Izvorul întregii înțelepciuni nu este secundul nimănui. Dar presupușii mari autori, ale căror lucrări sunt folosite drept manuale de studiu, sunt acceptați și ridicați în slavă, deși nu au legătură vitală cu Dumnezeu. Prin asemenea studii, omul a fost condus pe cărări oprite. Minți au fost extenuate în solicitări fără folos, în încercarea de a obține ceea ce echivalează cu acea cunoștință pe care, obținând-o, Adam și Eva au fost neascultători față de Dumnezeu.

Astăzi, tineri și tinere petrec ani de zile făcându-și o educație care va fi ca lemnul și miriștea de ars în focul de pe urmă. Dumnezeu nu dă valoare unei asemenea educații. Mulți elevi termină școala fără a mai putea să trateze Cuvântul lui Dumnezeu cu stima și respectul pe care i-l acordau la început. Credința lor a fost eclipsată în efortul de a excela în diverse științe. Biblia n-a fost făcută o materie capitală în educația lor, în vreme ce cărți cu idei necredincioase și teorii nesănătoase le-au fost puse în mână.

Toate materiile fără folos ar trebui eliminate din programele de studiu și puse înaintea elevului numai acele obiecte care îi vor fi de o reală valoare. Numai pe acestea trebuie el să le cunoască, pentru a-și asigura viața împreună cu Dumnezeu. Atunci când mintea este pusă la contribuție în marile teme ale mântuirii, elevul se va înălța din ce în ce mai mult în înțelegerea acestor subiecte, lăsând la o parte studiile ieftine și ne semnificative.

O ilustrație

Ce anume l-a făcut pe Ioan Botezătorul mare? El și-a închis mintea pentru masa de învățături ale tradiției, prezentată de învățătorii națiunii iudaice și și-a deschis-o pentru înțelepciunea de sus. Înainte de nașterea sa,

Duhul Sfânt a spus despre Ioan: „Căci va fi mare înaintea Domnului. Nu va bea nici vin, nici băutură amețitoare, și se va umple de Duhul Sfânt încă din pântecul maicii sale. El va întoarce pe mulți dintre fiii lui Israel la Domnul, Dumnezeul lor. Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii, și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El.” (Luca 1, 15-17).

În profeția sa, Zaharia a spus și el: „și tu, pruncule, vei fi chemat proroc al Celui Prea Înalt. Căci vei merge înaintea Domnului, ca să pregătești căile Lui, și să dai poporului Său cunoștința mântuirii, care stă în iertarea păcatelor lui; datorită mării îndurări a Dumnezeului nostru, în urma căreia ne-a cercetat Soarele care răsare din înălțime, ca să lumineze pe cei ce zac în întunericul și în umbra morții, să ne îndrepte picioarele pe calea păcii!” „Iar Pruncul creștea și se întărea în duh. și a stat în locuri pustii până în ziua arătării lui înaintea lui Israel.” (Luca 1, 76-80)

Alegerea lui Ioan a fost să renunțe la plăcerile și comoditatea vieții de oraș pentru disciplina severă a pustiului.

Aici, condițiile erau favorabile obișnuinței cu simplitatea și renunțarea la sine. Nederanjat de larma lumii, el putea să studieze lecțiile naturii, ale revelației și providenței. Cuvintele spuse de înger lui Zaharia îi fuseseră adeseori repetate de părinții lui, temători de Dumnezeu. Din copilărie i-a fost prezentată mereu misiunea și el a acceptat investirea divină. Pentru el, singurătatea pustiului a fost o bine-venită evadare din societatea în care suspiciunea, necredința și necurăția deveniseră predominante. El nu se încredea în propria-i putere de a rezista ispitei și se ferea de contactul direct cu păcatul, pentru ca nu cumva să-și piardă extraordinarul simț al neprihănirii.

Dar Ioan nu-și petrece viața în inactivitate, în posomorâre ascetică sau în izolare egoistă. Din când în când, el mergea printre oameni, fiind chiar un atent observator a ceea ce se întâmpla în lume. Din refugiul său liniștit, el urmărea desfășurarea evenimentelor. Cu înțelegerea iluminată de către Duhul Sfânt, el studia caracterele oamenilor, pentru a putea înțelege cum să le atingă inimile cu solia cerului.

Despre Hristos, Simeon a spus: „Acum slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, după Cuvântul Tău. Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor, lumina care să lumineze neamurile, și slava poporului Tău Israel.” (Luca 2, 29-32).

Isus și Ioan erau pentru educatorii vremii niște ignoranți, pentru că nu învățaseră în școlile rabinilor, dar Profesorul lor era Dumnezeu cerurilor și toți care-i ascultau erau uimiți de cunoașterea lor în ceea ce priveau Scripturile.

Prima mare lecție în orice educație este cunoașterea și înțelegerea voinței lui Dumnezeu. Fiecare zi a vieții trebuie să ne fie marcată de efortul obținerii acestei cunoaștințe. A învăța știința numai potrivit interpretării omenești înseamnă a obține o falsă educație, dar a învăța de la Dumnezeu și de la Hristos înseamnă a învăța știința cerului. Confuzia în educație a apărut din cauză că înțelepciunea și cunoașterea lui Dumnezeu nu au fost onorate.

Elevii din școlile noastre trebuie să considere cunoașterea lui Dumnezeu drept ceva mai presus decât orice. „Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării; dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu. Căci este scris: «Voi prăpădi înțelepciunea celor înțelepți, și voi nimici priceperea celor pricepuți». Căci nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii; și slăbiciunea lui Dumnezeu este mai tare decât oamenii. și voi, prin El, sunteți

în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare, pentru ca după cum este scris: «Cine se laudă, să se laude în Domnul».” (1 Corinteni 1, 18.19.25.30.31).

Aceia care pretind a crede Cuvântul trebuie să se roage zilnic, pentru ca lumina Duhului Sfânt să lumineze paginile Cărții Sfinte, iar ei să poată înțelege lucrurile lui Dumnezeu Cuvintele oamenilor, deși mari, nu ne pot face „desăvârșiți și cu totul destoinici pentru o lucrare bună” (2 Timotei 3, 17).

Capitolul 63

Câteva rezultate ale studierii Bibliei

Biblia conține tot ce este necesar pentru mântuirea sufletului și, în același timp, este capabilă să întărească și să disciplineze mintea. Folosită ca un manual în școlile noastre, ea va fi găsită mult mai eficientă decât oricare altă carte, în conducerea în mod înțelept a afacerilor acestei vieți, precum și în ajutorarea sufletului să urce pe scara ce ajunge la cer. Biblia dă adevăratului ei cercetător o instruire avansată. Meditarea la lucrurile divine îmbogățește mintea. Eul este smerit, iar Dumnezeu și adevărul Său, onorate. Din cauză că oamenii nu cunosc adevărurile Bibliei, există atât de multă înălțare a omului și atât de puțină onoare acordată lui Dumnezeu.

Cercetând paginile Cuvântului lui Dumnezeu, privim scene mărețe și veșnice. Îl vedem pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, venind în lumea noastră și angajându-Se în lupta în care a zdrobit puterile întunericului. Cât de minunat, cât de incredibil aproape este faptul că infinitul Dumnezeu a consimțit umilința singurului Său Fiu pentru noi! Elevii să mediteze la acest gând măreț și nu vor rămâne neînălțați, necurățiți și neînnobițați.

Cuvântul lui Dumnezeu este hrana spirituală, prin care creștinul trebuie să crească puternic în duh și în gândire, pentru a putea duce lupta pentru adevăr și dreptate. Biblia învață că orice păcat trebuie dat la o parte, că lupta împotriva răului trebuie dusă până la biruirea oricărei greșeli. Omul trebuie să fie un student doritor să învețe în școala lui Hristos. Atunci când acceptă harul ce i se oferă fără plată, prezența Mântuitorului în gânduri și-n inimă îi va da hotărârea de a înlătura orice piedică, pentru ca sufletul să i se umple de plinătatea lui Dumnezeu.

Simplitatea adevăratei sfințenii trebuie pusă în educația tinerilor noștri, pentru că este nevoie ca ei să știe cum să evite corupția care este în lume. Ei trebuie învățați că adevărații urmași ai lui Hristos Îi slujesc lui Dumnezeu nu numai atunci când aceasta se potrivește înclinațiilor lor, ci și atunci când ea implică renunțare de sine și purtarea crucii. Păcatele trebuie combătute și biruite. Trăsăturile de caracter necorespunzătoare, fie moștenite, fie cultivate, trebuie confruntate cu marea regulă a neprihănirii și apoi, în puterea lui Hristos, supuse. Zi de zi, oră de oră, o hotărâtă lucrare de renunțare la sine și de sfințire trebuie să aibă loc și atunci faptele vor da mărturie că Isus locuiește, prin credință, în inimă. Sfințirea nu închide sufletului căile spre cunoaștere, ci mărește capacitatea minții și o îndeamnă să caute după adevăr, ca după o comoară ascunsă.

Un ghid care nu duce în eroare

Tânărul care face din Biblie ghidul său nu se abate de la cărarea datoriei și a siguranței. Această Carte îl va învăța să-și păstreze integritatea caracterului, să fie demn de încredere, să nu practice înșelăciunea. Ea îl va învăța că niciodată nu trebuie să calce Legea lui Dumnezeu pentru a ajunge la ceva dorit, chiar dacă aceasta implică un sacrificiu.

Îl va învăța că binecuvântările cerului nu vor veni asupra lui, dacă el se îndepărtează de la calea cea dreaptă; că, deși oamenii par să prospere în neascultare, cu siguranță ei vor secera ceea ce au semănat.

Numai aceia care citesc Scripturile, ca fiind glasul lui Dumnezeu care le vorbește, învață cu adevărat din ele. Ei tremură la glasul lui Dumnezeu, deoarece, pentru ei, este o realitate vie. Ei își deschid mintea la învățătura divină și se roagă pentru har, pentru a putea obține o pregătire pentru slujire. Atunci când torța cerească se află în mâna lui, căutătorul adevărului își vede propria slăbiciune, propria infirmitate și neputința de a descoperi

neprihănirea în el. El vede că în el nu este nimic care să-l poată recomanda lui Dumnezeu. El se roagă pentru Duhul Sfânt, reprezentantul lui Hristos, care să-i fie călăuză continuă, care să-l conducă în tot adevărul, repetând făgăduința: „Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.” (Ioan 14, 26).

Primind pentru a da

Studierea Bibliei în școlile noastre va oferi elevilor avantaje deosebite. Aceia care primesc în inima lor principiile sfinte ale adevărului vor lucra cu o energie sporită. Împrejurările nu le pot altera hotărârea de a atinge cel mai înalt standard posibil. Iar ceea ce au primit ei vor oferi și altora. Bând din fântâna cu apa vieții, din ei vor curge râuri care să-i binecuvânteze și învioreze pe alții.

Cercetătorul sârguincios al Bibliei va crește constant în cunoaștere și discernământ. Minte sa va aborda subiecte înalte și va prinde adevărul realităților veșnice. Motivele sale de acțiune vor fi corecte. El își va folosi talantul influenței pentru a-i ajuta pe alții să înțeleagă mai deplin răspunderile pe care li le-a dat Dumnezeu. Inima sa va fi un izvor de bucurie, văzând cum succesul îi încununează eforturile de a împărtăși și altora binecuvântările primite. Sfințit și folosit în slujba Maestrului, talantul cunoașterii nu este niciodată pierdut.

Un efort al sacrificiului de sine în facerea binelui va fi încununat de succes. „Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu” (1 Corinteni 3, 9). Domnul va colabora cu agentul uman. A Lui să fie lauda și slava pentru ceea ce reușim să facem.

Domnul este dezonorat de deteriorarea sau pierderea talanților pe care

i-a încredințat oamenilor. Este datoria și totodată privilegiul creștinului de a-și îmbunătăți talanții. Hristos și-a dat viața pentru a cumpăra pentru oameni privilegiul de a fi conlucrători cu Dumnezeu. și totuși, mii de oameni, care au primit multă lumină și multe ocazii, nu prind binecuvântările aflate la îndemâna lor.

Numai acea educație este completă și esențială, care duce la o cunoaștere a valorii puse de Dumnezeu în omenire. Elevii din școlile noastre trebuie învățați că au valoare în fața lui Dumnezeu, că au fost cumpărați cu un preț infinit. Ei trebuie ajutați să realizeze importanța folosirii corecte a oricărei capacități pentru Hristos.

Elevii trebuie învățați să-i ajute pe cei care au nevoie de încurajare. Căutând să-i ajute pe alții, ei înșiși cresc „în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 3, 18), și eficiența lor sporește: „Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 3, 9). Creștinii vor împlini scopul lui Dumnezeu cu ei numai crescând în cunoștință și întorcându-I, într-o slujire serioasă, darurile pe care le-au primit.

O minte nouă

Adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu nu sunt doar niște idei, ci rostiri ale Celui Prea Înalt. Acela care face din aceste adevăruri parte din viața sa devine întru-totul o făptură nouă. El nu primește capacități mintale în plus, dar întunericul care, prin ignoranță și păcat, i-a înnegurat înțelegerea este îndepărtat.

Cuvintele „Vă voi da o inimă nouă” (Ezechiel 36, 26) înseamnă „vă voi da o minte nouă”. Această schimbare a inimii este întotdeauna însoțită de o concepție clară asupra datoriei de creștin și de înțelegerea adevărului.

Claritatea vederii adevărului de către noi va fi proporțională cu înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu. Acela care acordă Scripturilor o atenție deosebită, și în rugăciune va obține o înțelegere clară și o judecată sănătoasă, ca și cum această atenție i-a conferit un grad mai înalt de inteligență.

Dacă mintea este axată pe datoria studierii Bibliei, înțelegerea va spori, iar facultățile rațiunii se vor dezvolta. Aflată în studiul Scripturii, mintea își lărgeste capacitatea și devine mai echilibrată decât dacă este ocupată cu obținerea informației din cărți ce nu au legătură cu Biblia.

Cuvântul și lucrările lui Dumnezeu

Dumnezeu îi cheamă pe profesori să privească cerul și să studieze lucrările Sale din natură. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre el. și aceasta, fără vorbe, fără cuvinte, al căror sunet să fie auzit.” (Psalmii 19, 1-3). Să nu ne străduim noi să înțelegem minunatele lucrări ale lui Dumnezeu? Am face bine să citim mai des Psalmul 19, pentru a putea înțelege cum face Domnul legătură între Legea Sa și lucrurile create de El.

Putem găsi pentru școlile noastre un alt manual mai plin de adânci și serioase informații, decât este Cuvântul viului Dumnezeu? Atunci de ce să fie dată la o parte această Carte, în favoarea scrierilor unor autori profani? Ce carte mai de valoare ar putea fi pusă în mâna elevilor decât aceea care îi învață cum să poată moșteni viața veșnică? Lecțiile istoriei biblice trebuie prezentate tinerilor în școlile noastre, pentru ca aceia care nu au dragoste pentru Dumnezeu și interes în cele spirituale să poată deveni interesați și să învețe să iubească Cuvântul.

Hristos este centrul adevăratei doctrine. Toată adevărata religie se află în Cuvântul Său și în natură. El este centrul speranțelor noastre de viață veșnică. Profesorul care învață de la Isus găsește o ancorare sigură.

Tot ce poate cuprinde mintea este desfășurat înaintea noastră de Biblie. Ea este hrana noastră spirituală. Noi trebuie să contemplăm minunatele lucrări ale lui Dumnezeu și să repetăm copiilor noștri lecțiile învățate, pentru a-i putea face să vadă iscusința, puterea și măreția Lui în lucrarea mâinilor

Sale.

Ce Dumnezeu avem! El Își conduce Împărăția cu grijă și a construit un gard -- Cele Zece Porunci -- pentru a-i feri pe supușii acestei împărății de rezultatele păcatului. Prin respectarea legilor Împărăției, Dumnezeu oferă poporului Său sănătate, fericire, pace și bucurie. El îi învață că perfecțiunea caracterului pe care le-o cere poate fi atinsă numai prin cunoașterea Cuvântului Său.

Stă scris în profeți: „Nenorocito, bătuto de furtună, și nemângâiato! Iată, îți voi împodobi pietrele scumpe cu antimoniu, și-ți voi da temelii de safir. Îți voi face crestele zidurilor de rubin, porțile de pietre scumpe, și tot ocolul de nestemate. Toți fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului, și mare va fi propășirea fiilor tăi. Vei fi întărită prin neprihănire. Izgonește neliniștea, căci nu ai nimic de temut, și spaima, căci nu se va apropia de tine.” (Isaia 54, 11-14).

„Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Nici unul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său, zicând: «Cunoaște pe Domnul!» Ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor.” (Ieremia 31, 33.34).

„Neamurile se vor duce cu grămada la el, și vor zice: «Veniți, haidem să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui, și să umblăm pe cărările Lui! Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalim Cuvântul Domnului.»” (Mica 4, 2).

Scrierile Vechiului Testament erau manualul Israelului Sunt lecții

practice în Cuvântul lui Dumnezeu, lecții pe care Hristos dorește ca educatorii și părinții să le prezinte copiilor în școală și în cămin. Cuvântul învață principii vii, sfinte, care cer oamenilor să facă altora ceea ce ar dori și ei ca alții să le facă -- principii pe care să le adopte în viața de zi cu zi aici, pe pământ, și pe care să le ia cu ei în școala de sus. Aceasta este înalta educație. Învățătura de obârșie omenească nu poate ajunge aceste înălțimi care ating veșnicia și sunt nemuritoare. Cunoaștem, totuși, prea puțin din măreția dragostei și compasiunii lui Dumnezeu.

Pentru a înțelege capitolul 45 din Isaia, elevii trebuie să-și solicite toate capacitățile mintale. Capitole ca acesta trebuie să constituie studii valoroase în școlile noastre. Ele sunt mai bune decât romanele și fabulațiile. De ce au devenit școlile noastre atât de dependente de cărți ce spun atât de puțin despre orașul pe care pretindem că îl căutăm și al cărui ziditor este Dumnezeu? Manualele noastre trebuie să conțină cele mai înalte teme de meditație. Cerul este căminul nostru. Cetățenia noastră e sus, iar viețile noastre nu trebuie închinat unei lumi ce în curând va fi distrusă....

Luați Biblia drept carte de studiu și vedeți dacă sunteți plini cu dragostea lui Dumnezeu. Inima voastră poate fi aridă, mintea slabă; dar, dacă veți studia în rugăciune Cuvântul lui Dumnezeu, lumina vă va inunda mintea. Dumnezeu lucrează cu orice elev silitor. Profesorii care vor învăța de la Marele Învățător vor primi ajutorul lui Dumnezeu, precum Daniel și tovarășii lui despre care raportul spune: „Dumnezeu a dat acestor patru tineri știință și pricepere pentru tot felul de scrieri și înțelepciune; mai ales însă a făcut pe Daniel priceput în toate vedeniile și în toate visele.” (Daniel 1, 17).

Aș putea face referință la fiecare capitol din Scripturile Vechiului Testament, care conțin multă încurajare. Acestea sunt o trezorerie cu perle prețioase și toți au nevoie de ele. Cât timp este petrecut de inteligentele ființe umane la curse de cai, meciuri de crichet și jocuri cu mingea! Dar le va crea aceste distracții o dorință de a cunoaște adevărul și neprihănirea? Li-L vor

păstra ele în gând pe Dumnezeu? Îi vor face ele să se întrebe: „Ce este cu sufletul meu?”

Toate forțele lui Satana sunt în acțiune pentru a reține atenția asupra distracțiilor frivole și el are succes. El își interpune invențiile între Dumnezeu și sufletul omului și va crea diversivuni prin care să-i facă pe oameni să nu se mai gândească la Dumnezeu. Plină de distracții și iubire de plăceri, lumea însetează întotdeauna după ceva nou. Dar cât de puțin timp și cât de puțină gândire sunt acordate Creatorului cerurilor și al pământului!

Dumnezeu îi cheamă pe oameni să-L vadă în minunile cerurilor. „Ridicați-vă ochii”, spune El, „și priviți. Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui, că una nu lipsește.” (Isaia 40, 26). Dumnezeu vrea ca noi să cercetăm lucrurile infinitului și, din acest studiu, să învățăm să-L iubim, să-L respectăm și să-L ascultăm. Cerurile și pământul, cu bogățiile lor, trebuie să ne învețe lecțiile dragostei, ale purtării de grijă și ale puterii lui Dumnezeu.

Dumnezeu Își cheamă creaturile să-și întoarcă privirea de la confuzia din jurul lor și să admire lucrarea mâinilor Lui. Când cercetăm lucrările Sale, îngerii cerului vor fi în preajma noastră pentru a ne lumina mintea și a ne păzi de amăgirile lui Satana. Când priviți la minunatele lucruri pe care le-a făcut mâna lui Dumnezeu, lăsați ca inima voastră mândră și neînțeleaptă să-și simtă inferioritatea și dependența. Ce groaznic este când recunoașterea lui Dumnezeu nu este făcută la timpul ei! Cât de rău este să te smerești când este prea târziu!

Psalmistul declară: „Inima îmi zice din partea Ta: «Caută fața Mea!» și fața Ta, Doamne, o caut” (Psalmii 27, 8). Întregul psalm trebuie să-și găsească loc între lecțiile de citit și învățat în școala noastră. Psalmii 28, 29 și

78 vorbesc despre bogatele binecuvântări revărsate de Dumnezeu asupra poporului Său și despre săracele lor răspunsuri la tot acest bine. Psalmul 81 explică de ce a fost împrăștiat Israel -- pentru că L-a uitat pe Dumnezeu, așa cum și bisericile noastre Îl uită azi. Vedeți, de asemenea, Psalmii 89, 90, 92 și 93.

Aceste lucruri au fost scrise pentru avertizarea noastră, în legătură cu evenimente care vor avea loc în vremea sfârșitului. Să nu fie ele studiate în școlile noastre? Cuvântul lui Dumnezeu conține lecții instructive, date spre muștrare, avertizare, încurajare și cu făgăduințe bogate. Să nu constituie aceasta hrană la timpul potrivit pentru tineretul nostru?

O reprezentare impresionantă

Într-o viziune de noapte, primită acum câțiva ani, mă aflu într-o adunare în care erau discutate problemele școlii noastre și s-a ridicat întrebarea: „De ce nu a fost selectat și compilat material corespunzător pentru cărți și manuale? De ce n-a fost Cuvântul lui Dumnezeu ridicat deasupra oricărei producții umane? V-ați gândit, oare, că o mai bună cunoaștere a ceea ce Domnul a spus ar avea un efect dăunător asupra profesorilor și elevilor?”

În sală s-a făcut rumoare, iar cei prezenți s-au simțit vinovați. Bărbați care se consideraseră înțelepți și puternici vedeau că erau slabi și lipsiți de cunoașterea acelei Cărți care cuprinde destinul veșnic al sufletului omului.

Atunci, Vorbitorul a luat din mâinile profesorilor cărțile pe care ei le făcuseră studiul lor, cărți dintre care unele erau scrise de autori necredincioși și care conțineau idei ale necredinței, și le-a aruncat la podea. Apoi, le-a pus în mână Biblia, spunând: „Aveți puțină cunoaștere a acestei Cărți. Nu cunoașteți Scripturile și nici puterea lui Dumnezeu. Odată învățați în felul în

care i-ați învățat până acum, elevii voștri trebuie să fie dezvățați de multe dintre cele învățate și asta le va fi foarte greu de făcut. Idei dubioase au prins rădăcină în mintea lor, precum buruienile într-o grădină, și unii dintre ei nu vor reuși niciodată să distingă între bine și rău. Binele și răul s-au întrepătruns în lucrarea voastră. Doctrine conținând puțin adevăr, dar în care sunt etalate idei, vorbe și fapte ale oamenilor se repetă. Tinerii nu vor cunoaște niciodată calea vieții, atâta vreme cât sunt dependenți de o astfel de instruire.”

Singurul Dumnezeu adevărat trebuie înălțat de orice învățător al școlilor noastre. Rugăciunea lui Hristos pentru ucenicii Săi a fost: „Eu te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s-o fac. și acum Tată, proslăvește-Mă la Tine Însuți cu slava, pe care o aveam la Tine, înaintea de a fi lumea. Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor, pe care Mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau, și Tu Mi i-ai dat; și ei au păzit Cuvântul Tău. Acum au cunoscut că tot ce Mi-ai dat Tu, vine de la Tine. Căci le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit, și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit, și au crezut că Tu M-ai trimis.” (Ioan 17, 4-8).

Care dintre profesorii noștri este treaz și, ca ispravnic credincios al harului lui Dumnezeu, dă trâmbiței un sunet sigur? Cine dă glas soliei îngerului al treilea în lume pentru ca să o pregătească pentru marea zi a lui Dumnezeu? Solia pe care o purtăm are sigiliul viului Dumnezeu. (20 iulie 1899)

Cercetați Biblia pentru voi

Nimic nu este mai bine calculat să fortifice mintea și să învioreze intelectul decât studierea Cuvântului lui Dumnezeu. Nici o altă carte nu are atâta putere de a eleva gândurile, de a înviora facultățile, precum vastele și înălțătoarele adevăruri ale Bibliei. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu ar fi studiat așa cum trebuie, oamenii ar avea o lărgime a minții, o noblețe a caracterului și o stabilitate a scopului, cum rar sunt întâlnite în aceste vremuri. Căutarea adevărului îl va răsplăti de fiecare dată pe cercetător, și orice descoperire îi va deschide câmpuri de investigație mai bogate.

Mii de bărbați ce oficiază de la amvon duc lipsă de calități esențiale ale minții și caracterului, pentru că nu se apleacă asupra studiului Scripturilor. Ei se mulțumesc cu o cunoaștere superficială a adevărilor pline de adâncimi ale înțelesului și preferă să treacă mai departe, pierzând mult, în loc să caute cu atenție comoara ascunsă.

Oamenii sunt schimbați potrivit cu ceea la ce privesc și meditează. Dacă gânduri de duzină și afaceri îi rețin atenția, omul va fi mediocru. Dacă este prea superficial pentru a obține altceva decât o înțelegere de suprafață a adevărului, el nu va primi bogatele binecuvântări pe care Dumnezeu ar fi bucuros să le reverse asupra lui. Este o lege a minții să se modeleze după dimensiunile lucrurilor cu care este familiarizată. Puterile intelectuale se vor diminua în mod sigur și-și vor pierde abilitatea de a prinde adâncile înțelesuri ale Cuvântului lui Dumnezeu, dacă nu sunt angajate în mod viguros și persistent în misiunea de căutare a adevărului. Mintea se va lărgi, dacă este folosită în distingerea relației dintre subiectele Bibliei, comparând scriptură cu scriptură și adevăr cu adevăr. Cele mai bogate comori ale minții îl așteaptă pe cercetătorul sânguincios.

Cunoașterea de Dumnezeu nu se obține fără efort intelectual și fără rugăciune pentru pricepere. Mulți sunt convinși că prețioasele comori ale Împărăției lui Dumnezeu și a lui Hristos, se află în Cuvânt. Ei mai știu că nici o comoară pământească nu se dobândește fără efort și trudă. Atunci de ce așteaptă ei să înțeleagă sensul Scripturilor fără un studiu sârguincios?

Cuvântul lui Dumnezeu este lumină și adevăr -- o candelă pentru picioare și o lumină pe cărare. El poate călăuzi fiecare pas pe calea spre cetatea lui Dumnezeu. Pentru acest motiv, Satana a făcut eforturi disperate să pună în umbră lumina, pentru ca oamenii să nu găsească și să nu rămână pe calea croită, pentru ca răscumpărării Domnului să umble pe ea.

Așa cum minerul sapă pentru comoara de aur din pământ, la fel de stăruitor trebuie să căutăm și noi comoara din Cuvântul lui Dumnezeu. În studiul zilnic, metoda verset cu verset este adeseori cea mai utilă. Elevul trebuie să ia un verset și să se concentreze pentru a desprinde gândul pe care Dumnezeu l-a pus acolo pentru el, apoi să zăbovească asupra acestui gând până când și-l va însuși. Pasajul studiat astfel, până când semnificația lui devine clară, este mai de valoare decât trecerea prin mai multe capitole fără a avea în vedere vreun scop precis și fără a rămâne cu o învățătură bună.

Biblia este propriul ei interpret

Biblia este propriul ei interpret. Pasajele biblice trebuie comparate între ele. Elevul trebuie să învețe să privească Cuvântul ca un tot și să vadă legătura dintre părțile lui. El trebuie să aibă o cunoaștere a mării teme centrale -- planul original al lui Dumnezeu pentru lume, nașterea mării lupte și lucrarea de răscumpărare. El trebuie să înțeleagă natura celor două principii care se luptă pentru supremație și să învețe cum să distingă urmele lor prin mersul istoriei și al profeției. Elevul trebuie să vadă cum marchează

această luptă fiecare fază a experienței umane; cum, în fiecare aspect al vieții, el însuși se manifestă pentru unul sau celălalt dintre aceste două motive antagonice și cum, voit sau nevoit, el decide chiar acum de a cui parte va trece.

Fiecare parte a Bibliei este scrisă prin inspirație de la Dumnezeu și este de folos.

Atât Vechiului, cât și Noului Testament, trebuie să i se dea atenție. Ambele sunt o revelație a slavei lui Dumnezeu în Hristos. Hristos, așa cum S-a arătat patriarhilor, așa cum este simbolizat în serviciul de jertfă, așa cum este portretizat în Lege și descoperit de profeți, constituie bogăția Vechiului Testament. Prin viața Sa pe pământ, prin moartea și învierea Sa, prin manifestarea Lui prin Duhul Sfânt, Hristos constituie comoara Noului Testament. Atât Vechiul, cât și Noul Testament prezintă adevăruri care, vor continua să descopere noi adâncimi de înțeles căutătorului stăruitor.

Atunci când este trezită o adevărată dragoste pentru Biblie și când începe să-și dea seama cât de vast este ogorul și cât de prețioasă este comoara din el, elevul va dori să valorifice orice ocazie de a se familiariza cu Cuvântul lui Dumnezeu. Studiul lui nu va fi limitat de timp și spațiu. și acest studiu continuu este unul dintre cele mai bune mijloace de a cultiva dragostea pentru Scripturi. Elevul să aibă mereu Biblia la el și, când i se oferă ocazia, să citească un text și să mediteze la el. Mergând pe stradă, așteptând în vreo stație, așteptând o întâlnire, să folosească ocazia și să mai scoată un gând prețios din vistieria adevărului.

Cel ce studiază Cuvântul să nu facă din opiniile proprii un centru în jurul căruia trebuie să graviteze adevărul. El nu trebuie să studieze pentru a găsi texte din Scriptură cu care să-și clădească și argumenteze teoriile, pentru că aceasta înseamnă să denatureze Cuvântul pentru propria sa distrugere. Cel

ce studiază Biblia trebuie să se golească pe sine de orice prejudecată, să lase la ușa cercetării ideile proprii și, cu inima smerită, supusă, ascuns în Hristos, în rugăciune stăruitoare, să caute înțelepciune de la Dumnezeu. El trebuie să caute să cunoască voința descoperită a lui Dumnezeu, pentru că ea privește bunăstarea lui prezentă și cea veșnică. Acest Cuvânt este cuvântul de ordine prin care va trebui să învețe calea spre viața veșnică.

Studii medicale

„Nu pentru a fi slujiți, ci pentru a sluji.”

Nevoia de misionari medicali ai Evangheliei

Când i-a trimis pe cei doisprezece în prima lor misiune de binefacere, Isus i-a împuternicit „să propovăduiască Împărăția lui Dumnezeu și să tămăduiască pe cei bolnavi” (Luca 9, 2). și pe drum, le-a spus El, „propovăduiți și ziceți: «Împărăția cerurilor este aproape!» Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățiți pe leproși, scoateți afară draci. Fără plată ați primit, fără plată să dați.” (Matei 10, 7.8). și, mergând ei „din sat în sat, propovăduind Evanghelia și săvârșind pretutindeni tămăduiri” (Luca 9, 6), binecuvântarea lui Dumnezeu însoțea lucrările lor. Îndeplinirea mandatului Mântuitorului de către ucenici, făcea din solia lor puterea lui Dumnezeu pentru salvare, și, prin efortul lor, mulți erau aduși la cunoașterea lui Mesia.

Cei șaptezeci, care au fost trimiși puțin mai târziu, au fost și ei împuterniciți să-i vindece pe bolnavi (Luca 10, 9), precum și să vestească venirea Răscumpărătorului făgăduit. În lucrarea lor de învățare și vindecare, ucenicii urmau exemplul Maestrului Învățător, care Se ocupa și de suflet, și de trup. Evanghelia pe care o prezenta El era o solie de viață spirituală și refacere fizică. Eliberarea din păcat și vindecarea de boală se împleteau.

Iar la încheierea lucrării Sale pe pământ, când și-a însărcinat ucenicii cu solemnă misiune de a merge „în toată lumea” și de a propovădui „Evanghelia la orice făptură”, El a declarat că slujirea lor va fi confirmată prin restabilirea sănătății celor bolnavi. „Își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoși” (Marcu 16, 15.18). Vindecând în Numele Său bolile trupului, ei mărturiseau despre puterea Lui de a vindeca sufletul.

Mandatul Mântuitorului, dat ucenicilor, îi cuprinde pe toți credincioșii,

până la sfârșitul timpului. Toți cei la care a ajuns inspirația cerească sunt investiți să vestească Evanghelia. Toți cei care primesc viața lui Hristos sunt chemați să lucreze pentru mântuirea semenilor lor. Pentru această lucrare a luat ființă biserica și toți cei care preiau asupra lor angajamentele ei sacre sunt, prin asta, invitați să fie conlucrători cu Hristos.

„Își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoși”. Acest pământ este o uriașă casă a lui Lazăr. Dar Hristos a venit să-i vindece pe bolnavi, să aducă eliberare robilor lui Satana. El Însuși era sănătate și putere. El dădea din viața Lui celui bolnav, celui necăjit, celor posedați de demoni. Știa că mulți dintre cei care veneau la El pentru ajutor aduseseră singuri boala asupra lor, dar nu refuza să-i vindece. Și când virtutea de la Dumnezeu pătrundea în aceste suflete, ei erau convinși de păcat și mulți erau vindecați de boala spirituală, la fel de bine ca și de suferințele fizice.

Multora dintre bolnavii vindecați, Hristos le-a spus: „De acum să nu păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău” (Ioan 5, 14). Astfel, El învăța că boala este rezultatul călcării legilor lui Dumnezeu, naturale și spirituale. Marea suferință din lume n-ar fi existat dacă, de la început, oamenii ar fi trăit în armonie cu planul Creatorului. Sunt condiții care trebuie să fie respectate de toți cei care doresc să-și păstreze sănătatea. Toți trebuie să învețe care sunt aceste condiții. Domnului nu-I place ignoranța față de legile Sale, fie naturale, fie spirituale. Noi trebuie să fim împreună lucrători cu Dumnezeu pentru restabilirea sănătății trupului și a sufletului.

și-i vom învăța pe alții cum să-și păstreze sau cum să-și redobândească sănătatea. Pentru cel bolnav trebuie să folosim remediile pe care Dumnezeu le-a pus în natură, și să i-L arătăm pe Cel care numai El poate reface. Lucrarea noastră este aceea de a-i prezenta pe cei bolnavi și suferinzi la Hristos, pe brațele credinței noastre. Noi trebuie să-i învățăm să creadă în Marele Vindecător, să se sprijine pe făgăduințele Lui și să ne rugăm pentru manifestarea puterii Sale. Însăși esența Evangheliei este refacerea, iar

Mântuitorul vrea ca noi să-i cerem celui bolnav, celui fără speranță și suferind, să se bazeze pe puterea Lui.

Niciodată nevoia omenirii de învățătură și vindecare n-a fost mai mare ca azi. Lumea este plină de cei care au nevoie să fie asistați -- slabi, ignoranți, fără speranță, degradați. Neascultarea continuă, de aproape șase mii de ani, a omului a rodit boală, suferință și moarte. O mulțime de oameni pier din lipsă de cunoștință.

Când văd teribilele rezultate ale îndelungului păcat, inimile slujitorilor lui Dumnezeu sunt mișcate de vaietul lumii și ei se străduiesc să lucreze cum a lucrat Maestrul Lucrător și ucenicii Săi. Aflați în legătură cu divinul Vindecător, ei pornesc decis, prin puterea Lui, să învețe și să vindece. Ei își dau seama că Evanghelia este singurul antidot pentru păcat și că, în calitate de martori ai lui Hristos, trebuie să susțină puterea ei. Arătându-L celor suferinzi pe Mielul lui Dumnezeu, care ia păcatul lumii, harul Său transformator și puterea-I înfăptuitoare de minuni, ei îi determină pe mulți să primească solia astfel adusă. Puterea Lui vindecătoare, împreună cu solia Evangheliei aduc reușită în intervenții. Duhul Sfânt lucrează la inimi, și mântuirea lui Dumnezeu este descoperită.

Dar nevoia de azi a lumii nu poate fi pe deplin acoperită de slujitorii lui Dumnezeu, chemați să predice Evanghelia cea veșnică la orice faptură. Este bine ca, pe cât posibil, lucrătorii Evangheliei să învețe cum să slujească nevoilor trupului și ale sufletului, urmând astfel exemplul lui Hristos; totuși, ei nu-și pot consuma tot timpul și toată energia în alinarea celor care au nevoie de ajutor. Domnul a desemnat ca, alături de cei care predică Cuvântul, să acționeze și lucrătorii Săi misionari medicali -- medici și surori medicale, care au primit o pregătire specială în vindecarea bolilor și câștigarea de suflete.

Misionarii medicali și lucrătorii evangheliști trebuie să fie legați indisolubil. Lucrarea lor trebuie făcută cu proșpețime și vigoare. Prin eforturile lor conjugate, lumea trebuie pregătită pentru a doua venire a lui Hristos. Prin lucrarea lor, Soarele Neprihănirii trebuie să răsară cu raze vindecătoare, pentru a lumina zonele întunecate ale pământului, acolo unde oamenii au trăit multă vreme în beznă deasă. Mulți, care acum se află în umbra păcatului și a morții, când vor vedea reflectată Lumina lumii în credincioșii slujitori ai lui Dumnezeu, își vor da seama că au o speranță de mântuire și-și vor deschide inimile pentru a primi razele vindecătoare și, la rândul lor, vor deveni purtători de lumină pentru alții, aflați încă în întuneric.

Atât de mari sunt nevoile lumii, încât nu toți cei chemați să devină misionari medicali au la dispoziție ani de zile pentru pregătire înainte de a intra în câmp. În curând, uși deschise acum pentru mesajul Evangheliei vor fi închise pentru totdeauna. Dumnezeu îi cheamă pe mulți care sunt pregătiți să slujească, pentru a duce acum solia, fără să mai aibă nevoie de pregătire suplimentară. Căci, între timp, vrăjmașul poate prelua câmpurile deschise acum.

Mi-a fost arătat că trebuie ca mici echipe, cu pregătire corespunzătoare în domeniul misionar, evanghelistic și medical, să iasă la lucrarea la care Hristos și-a chemat ucenicii. Să lucreze ca evangheliști, împrăștiind publicații, vorbind despre adevăr cu cei cu care se întâlnesc, rugându-se pentru bolnavi și, dacă este nevoie, tratându-i nu cu medicamente, ci cu remedii naturale, permanent conștienți de dependența lor de Dumnezeu. Uniți în lucrarea de învățare și vindecare, ei vor secera un bogat seceriș de suflete.

și, în vreme ce Dumnezeu cheamă tineri și tinere care au dobândit deja o cunoaștere practică a tratării bolnavilor, ca să lucreze ca misionari medicali ai Evangheliei, El cheamă și mulți recruți în școlile de pregătire medical-misionare pentru a dobândi o pregătire bună și urgentă pentru slujire. Unii nu

au nevoie să petreacă atât de mult timp în aceste școli. Nu este în armonie cu scopul lui Dumnezeu ca toți să-și plănuiască exact aceeași durată a pregătirii -- de trei, patru sau cinci ani -- înainte de a se angaja în lucrare. Unii pot, după un timp de studiu, să se dezvolte mai rapid, făcând practică în diferite locuri, sub supravegherea unor lideri experimentați, decât dacă ar rămâne în școală. Avansând în cunoaștere și în iscusință, unii dintre aceștia vor găsi că e foarte bine pentru ei să se întoarcă la una dintre școlile noastre de pregătire sanitară pentru un plus de instruire. Astfel, ei vor deveni misionari medicali eficienți, pregătiți pentru a face față unor cazuri grele.

Se poate învăța mult, vizitând spitale. În aceste spitale, mulți dintre tinerii noștri consacrați vor învăța să devină misionari medicali de succes. Observația și practicarea a ceea ce a fost învățat îi vor face pe tinerii noștri în stare să devină sanitari eficienți, iscușiți, capabili de cele mai înalte performanțe. Fiecare medic, fiecare soră, fiecare sanitar, care are ceva de făcut în slujba lui Dumnezeu, trebuie să tindă spre perfecțiune. Nici o coborâre a standardului nu este pe placul Celui care ne-a chemat să fim colaboratorii Săi. și îndeosebi cei aflați în curs de pregătire pentru a activa ca misionari medicali ai Săi trebuie să fugă în mod hotărât de orice ispită de a se mulțumi cu o cunoaștere superficială a profesiei lor. Ei trebuie să atingă perfecțiunea. Chemarea lor este una dintre cele mai pretențioase, iar pregătirea trebuie să le fie riguroasă.

În cauza lui Dumnezeu s-ar fi ajuns azi mult mai departe, dacă, în anii de început, am fi fost mai activi în pregătirea de surori medicale, care, pe lângă ceva mai mult decât priceperea obișnuită în îngrijirea bolnavului, ar fi învățat să lucreze ca evanghelist pentru câștigarea de suflete.

Pentru pregătirea unor astfel de lucrători, precum și pentru pregătirea de medici, a fost înființată școala de la Loma Linda. În această școală, mulți tineri se pregătesc în domeniul medical pentru a lucra, nu ca profesioniști, ci ca misionari evangheliști medicali. Această pregătire trebuie să fie în acord

cu principiile înaltei educații. Este nevoie de sute de lucrători care au primit o educație practică în domeniul medical și care, de asemenea, sunt pregătiți să lucreze din casă în casă, ca evangheliști și colportori. Acești elevi trebuie să termine școala fără să fie lezate principiile reformei sanitare sau dragostea lor pentru Dumnezeu și neprihănire.

Aceia care fac o pregătire avansată în îngrijirea bolnavului și merg apoi în toate părțile lumii, ca evangheliști misionari medicali, pot să nu se aștepte să primească din partea lumii onoare și răsplătirile care revin adeseori medicilor deplin acreditați. Totuși, făcându-și treaba lor de învățători și vindecători și unindu-se cu servii lui Dumnezeu, care au fost chemați la slujirea prin Cuvânt, binecuvântarea Lui va rămâne asupra activității lor și se vor realiza lucruri minunate. Într-un fel, ei vor fi mâna de ajutor a Lui.

Munca de medic este grea. Puțini își dau seama de încordarea fizică și psihică la care este supus medicul. Toată energia și capacitatea trebuie, cu cea mai mare ardoare, aruncate în lupta cu boala și cu moartea. De multe ori, el știe că o singură mișcare greșită a mâinii, chiar numai cu lățimea unui fir de păr, poate trimite un suflet nepregătit în eternitate. Ce mult are nevoie medicul credincios de împreună simțirea și rugăciunile poporului lui Dumnezeu! Aceste nevoi ale lui nu sunt mai mici decât cele ale pastorului și misionarului. Adeseori, privat de suficientă odihnă și somn, el are nevoie zilnic, de o doză dublă de har, o rație proaspătă, pentru că altfel își va pierde nădejdea în Dumnezeu și va fi în pericol de a se cufunda mai adânc decât alții într-un întuneric spiritual. Cu toate acestea, de multe ori, el trebuie să suporte reproșuri nemeritate și este lăsat singur în fața celor mai cumplite ispite ale lui Satana, simțindu-se neînțeleș, și trădat de prieteni.

Știind cât de solicitată este munca de medic și cât de puține clipe de răgaz are acesta, chiar și în Sabat, mulți nu vor alege această misiune de-o viață. Dar marele vrăjmaș caută permanent să distrugă lucrarea mâinilor lui Dumnezeu și este nevoie de oameni bine pregătiți și inteligenți, care să lupte

împotriva puterii sale necruțătoare. Este nevoie ca mai mulți oameni, dintre cei buni, să se dedice acestei profesii. Trebuie insistat pentru a-i convinge pe oamenii potriviți să se pregătească pentru această lucrare. Ei trebuie să fie oameni ale căror caractere se sprijină pe principiile Cuvântului lui Dumnezeu, oameni care posedă energie nativă, putere și perseverență, care-i vor face capabili să atingă un înalt standard al pregătirii.

Nu oricine poate să devină un bun medic. Mulți și-au asumat sarcinile acestei profesii total nepregătiți. Ei n-au cunoștința necesară și nici îndemânarea și tactul, atenția și inteligența necesare succesului. Un medic poate fi mult mai bun, dacă are putere fizică. Dacă este slab, el nu poate rezista la munca istovitoare ce o implică slujba aceasta. Un om slab de constituție, dispeptic sau lipsit de stăpânire de sine, nu se poate califica pentru a se ocupa de tot felul de boli. Trebuie avută mare atenție pentru a nu încuraja persoane care ar putea fi de folos în slujbe cu mai puțină răspundere să studieze medicina, cu o mare risipă de timp și de mijloace, fără a exista reale șanse de reușită.

Mi-a fost arătat că, dată fiind dificultatea lucrării medicale misionare, aceia care doresc să apuce pe acest drum trebuie mai întâi să fie atent examinați de medici competenți, care să certifice dacă au sau nu capacitatea fizică necesară pentru a rezista de-a lungul anilor de studii pe care trebuie să-i petreacă pentru pregătire.

Avem de făcut o lucrare -- aceea de a asigura cele mai bune cadre și de a-i pune pe acești lucrători în poziții în care îi pot învăța și pe alții. Iar atunci când sanatoriile și misiunile noastre cer medici, vom avea tineri care, prin experiența câștigată prin practică, au devenit capabili să poarte responsabilități.

Capitolul 67

Studentul medicinist

În timp ce urmărește pregătirea pentru lucrarea de o viață, studentul medicinist trebuie încurajat să atingă cea mai înaltă dezvoltare posibilă a tuturor capacităților sale. Studiile sale, oricât de împovărătoare ar fi, nu trebuie să-i submineze, totuși, sănătatea fizică sau să-i reducă bucuria în cele spirituale. De-a lungul studiilor, el poate crește neconținut în har și în cunoașterea adevărului, o dată cu însușirea constantă a cunoștințelor ce-l vor face un bun practician.

Studentilor mediciniști le-aș spune: Abordați studiile cu hotărârea de a face binele și de a păstra principiile creștine. Fugiți de ispită și evitați orice influență rea. Păstrați-vă integritatea spirituală și o conștiincioasă considerație pentru adevăr și neprihănire. Fiți credincioși și-n responsabilitățile mai mici și dovediți-vă raționali, cu inima tare, loiali față de Dumnezeu și cinstiți cu semenii.

Oportunitățile vă așteaptă. Dacă sunteți studioși și onești, veți putea obține o educație de cea mai înaltă valoare. Folosiți la maximum privilegiile. Nu vă mulțumiți cu realizări de duzină. Căutați să vă pregătiți pentru poziții de încredere în lucrarea Domnului pe pământ. Uniți cu Dumnezeul înțelepciunii și al puterii, veți putea fi puternici din punct de vedere intelectual și din ce în ce mai buni câștigători de suflete. Puteți deveni bărbați și femei de încredere și influență, dacă, prin puterea voinței, aliată cu puterea divină, vă angajați cu seriozitate în lucrarea de asigurare a unei pregătiri corespunzătoare.

Exersați-vă puterile minții și nu neglijați exercițiul fizic. Comoditatea

intelectuală să nu vă închidă calea spre o mai mare cunoaștere. Învățați-vă să raționați, pentru ca mintea să se dezvolte și să se întărească. Niciodată să nu considerați că ați învățat destul și că puteți să slăbiți efortul. Dezvoltarea minții este măsura capacității omului. Educația voastră trebuie să continue toată viața. În fiecare zi, trebuie să învățați și să puneți în practică știința dobândită.

Pentru a deveni bărbați și femei de nădejde, trebuie să existe o dezvoltare a facultăților, un exercițiu al oricărei capacități, chiar și-n lucrurile mărunte; apoi, va fi dobândită o putere mai mare pentru a purta răspunderi mai mari. Responsabilitatea individuală este de bază. În punerea în practică a ceea ce învățați în școală, nu evitați asumarea răspunderii, dacă sunt riscuri, dacă e ceva nou de întreprins. Nu lăsați ca alții să vă țină loc de creier. Trebuie să vă antrenați puterile pentru a fi tari și puternici; atunci talanții încredințați vor spori constant și o tenacitate de nezdruccinat va fi manifestată în achitarea răspunderilor personale. Dumnezeu vrea să vă îmbogățiți zilnic, puțin câte puțin, bagajele de cunoștințe, procedând ca și cum clipele ar fi mărgăritare pe care să le adunați atent și să le păstrați cu grijă. Veți dobândi astfel o elasticitate a gândirii și o putere a intelectului.

Dumnezeu nu-i va cere omului o socoteală mai strictă pentru nimic altceva decât pentru felul în care și-a folosit timpul. Au fost orele risipite sau folosite necumpătat? Dumnezeu nu ne-a pus la dispoziție darul vieții pentru a-l dedica satisfacerii eului. Lucrarea noastră este prea solemnă, iar timpul în care să-I slujim lui Dumnezeu și semenilor noștri, prea scump pentru a-l consuma, căutându-ne faima. O, dacă ar putea oamenii să se oprească din goana aspirațiilor spre ceea ce Dumnezeu a pus limite, ce slujire diferită ar primi Domnul!

Sunt mulți atât de grăbiți să devină „cineva”, încât sar peste unele trepte ale scării și pierd astfel multă experiență necesară pentru a deveni lucrători inteligenți. În zelul lor, cunoașterea multor lucruri le pare

neesențială pentru ei. Ei umblă la suprafață și nu pătrund în mina de adevăr, pentru ca, printr-un proces încet și trudnic, să obțină o experiență care-i va face să fie de un deosebit ajutor altora. Vrem ca studenții noștri mediciști să fie dintre cei mai silitori și să simtă că datoria lor e să sporească fiecare talant împrumutat, pentru ca, în final, să-și dubleze capitalul încredințat.

Lumina pe care Dumnezeu a dat-o în domeniul medical misionar nu va face ca poporul Său să fie privit ca fiind inferior în cunoașterea științei medicale, ci îl va face să stea alături de cele mai înalte autorități în materie. Ei vor fi înțelepți și inteligenți datorită faptului că Dumnezeu este cu ei. În puterea Celui ce este Izvorul întregii înțelepciuni și al harului, defectele și ignoranța pot fi biruite.

Fiecare student medicinist trebuie să vizeze atingerea unui standard înalt. Sub îndrumarea celor mai buni profesori, cursul nostru de formare a medicilor trebuie să tindă în permanență către perfecțiune. Toți cei implicați în lucrarea medical-misionară trebuie să învețe în permanență. Nimeni să nu ajungă să spună: „Nu pot face asta”, ci să spună: „Dumnezeu îmi cere să fiu desăvârșit. El așteaptă de la mine să mă feresc de mediocritate și să urmăresc ceea ce este de cea mai bună calitate.”

O singură putere reușește să-i facă pe studenții mediciști ceea ce trebuie să ajungă și să-i mențină pe poziție -- harul lui Dumnezeu și puterea adevărului, exercitând o influență salvatoare asupra vieții și a caracterului. Acești studenți, care vor să slujească umanitatea aflată în suferință, nu vor căuta titluri. Știința lor va fi dobândită în recunoașterea zilnică a faptului că teama de Dumnezeu este începutul înțelepciunii. Tot ceea ce fortifică mintea va fi cultivat cu toată puterea lor, în vreme ce, concomitent, ei Îl vor căuta pe Dumnezeu pentru înțelepciune. Căci dacă nu sunt călăuziți de înțelepciunea de sus, ei ajung o pradă ușoară pentru puterea amăgitoare a lui Satana, devenind mari în propriii lor ochi, mândri și mulțumiți de sine.

Medicii temători de Dumnezeu vorbesc moderat despre activitatea lor, dar cei novici, cu experiență puțină în lucrul cu trupul și sufletul oamenilor, vor vorbi adesea cu lăudăroșenie despre cunoștințele și realizările lor. Aceștia au nevoie de o mai bună înțelegere a sinelui. Atunci ei vor deveni mai inteligenți în ceea ce privește datoriile lor și vor realiza că, în orice departament ar avea de lucru, trebuie să aibă o minte plină de bunăvoință, un duh silitor și un zel din inimă, neegoist, în încercarea de a face bine altora. Ei nu vor căuta să vadă cum să-și păstreze cel mai bine faima, ci, prin chibzuință și solitudinea lor, vor câștiga reputație pentru iscusință și, prin lucrarea lor plină de compasiune, vor câștiga inimile celor pe care-i slujesc.

Dintre tinerii noștri care intră la colegii medicale din lume, puțini sunt cei care le absolvă curați și nepătați. Lucrurile materiale eclipsează ceea ce este ceresc și veșnic. La mulți, credința și principiile sunt amestecate cu practicile și obiceiurile lumești, iar religia curată este rară. Dar privilegiul oricărui student este să intre la colegiu cu aceeași hotărâre de a păstra principiile, pe care a avut-o Daniel la curtea Babilonului, și, prin felul lui de a fi, el trebuie să-și păstreze integritatea. Puterea și harul lui Dumnezeu sunt asigurate cu un sacrificiu infinit, pentru ca omul să poată birui ispitele lui Satana și să rămână curat. Viața, vorbirea și purtarea constituie argumentul nostru cel mai puternic și cel mai solemn pentru cei care nu sunt creștini și pentru sceptici. Viața și caracterul nostru trebuie să fie un argument forte în favoarea creștinismului, pentru că atunci oamenii vor fi nevoiți să observe că umblăm cu Isus și că am învățat de la El.

Studentii mediciniști să nu fie amăgiți de vicleșugurile lui Satana sau de vreunul dintre pretextele lui perfide. Fiți fermi în principii. Întrebați-vă la orice pas: „Domnul ce zice?” Spuneți-vă cu fermitate: „Voi urma lumina. Voi respecta și onora Maiestatea adevărului!”

Îndeosebi cei care studiază medicina în școlile lumii trebuie să se păzească de contaminarea răului de care sunt permanent înconjurați. Când profesorii lor sunt niște înțelepți ai lumii, iar colegii sunt necredincioși, fără nici o idee despre Dumnezeu, chiar și creștinii cu experiență sunt în pericolul de a fi influențați de aceste asocieri nereligioase. Totuși, unii au trecut pe aici, rămânând credincioși principiilor. Ei nu au mers la cursuri în Sabat și au demonstrat că oamenii se pot califica pentru sarcina de a fi medic fără a dezamăgi așteptările celor care i-au încurajat să-și facă o educație.

Din cauza acestor ispite deosebite, pe care tinerii noștri le au de întâmpinat în școlile medicale ale lumii, trebuie asigurată pregătirea și specializarea medicală în unele școli ale noastre, cu profesori creștini. Școlile noastre mai mari, din diferitele uniuni de conferințe, trebuie astfel plasate, încât să poată pregăti orice tânăr pentru a întruni condițiile de admitere specifice fiecărui stat în ceea ce privește studierea medicinei. Trebuie să avem cei mai buni profesori, pentru ca școlile noastre să poată corespunde standardului. Tinerii și cei puțin mai mari ca ei, care simt că datoria lor e să se pregătească pentru lucrarea care cere trecerea anumitor teste legale, trebuie să poată să-și asigure, în școlile noastre din cadrul uniunilor, tot ceea ce este esențial pentru intrarea la un colegiu de medicină.

Rugăciunea va face minuni pentru aceia care se roagă și veghează. Dumnezeu ne dorește pe toți așteptători plini de speranță. Ce a promis, El va împlini și, în măsura în care există cerințe ca viitorii studenți medicinisti să urmeze un anumit curs pregătitor, colegiile noastre trebuie să se îngrijească și să le asigure pregătirea literară și științifică necesară.

și nu numai că școlile noastre mai mari trebuie să asigure această instruire pregătitoare pentru cei care intenționează să urmeze studii medicale, dar trebuie, de asemenea, să facem tot ceea ce este esențial pentru perfecționarea cursurilor oferite de Colegiul nostru de evangheliști medicali de la Loma Linda. Așa cum s-a arătat la vremea când a fost fondată această

școală, trebuie să ne asigurăm ceea ce este necesar pentru a ne pregăti tinerii care vor să devină medici, pentru ca ei să facă față examenelor de atestare. Ei trebuie învățați să-i trateze cu înțelegere pe bolnavi, pentru ca nimeni să nu-și poată imagina că, în școlile noastre, nu asigurăm instruirea necesară pentru buna calificare a tinerilor și tinerelor, pentru a face lucrarea de medic. Absolvenții trebuie să avanseze continuu în cunoștință, întrucât practica desăvârșește.

Școala medicală de la Loma Linda trebuie să fie de cea mai înaltă clasă, deoarece aceia care sunt în ea au privilegiul de a fi în legătură directă cu cei mai înțelepți dintre toții medicii, de la care se pot primi înalte cunoștințe. Iar pentru pregătirea deosebită a acelor dintre tinerii noștri, care sunt clar convinși că este datoria lor să obțină o educație medicală, care să-i pregătească să treacă examenele cerute de lege, pentru toți cei ce practică medicina, trebuie să asigurăm tot ceea ce este necesar, pentru ca ei să nu fie nevoiți să meargă la școli de medicină, conduse de oameni care nu sunt de credința noastră. Astfel, vom închide o ușă care vrăjmașului i-ar fi plăcut să-i fie deschisă, iar tinerii și tinerele noastre, ale căror interese spirituale Domnul dorește ca noi să le apărăm, nu vor fi nevoiți să ia contact cu necredincioșii pentru a dobândi o bună pregătire în medicină.

Profesorii colegiului nostru medical trebuie să-i încurajeze pe studenți să dobândească toată cunoștința posibilă, în orice privință. Dacă observă că unii studenți sunt deficitari la capitolul interes sau în a înțelege răspunderile ce le revin, ei trebuie să le prezinte situația în mod deschis, dându-le ocazia să se îndrepte și să atingă un standard mai înalt.

Profesorii nu trebuie să se descurajeze, dacă unii studenți sunt înceți la învățat. Nici studenții nu trebuie să se descurajeze dacă au greșit cumva. Când greșelile și defectele sunt arătate cu blândete, studenții, la rândul lor, se vor simți recunoscători pentru tot ce sunt învățați. Nu trebuie încurajat spiritul semeț al studenților. Toți trebuie să fie dispuși să învețe, iar

profesorii trebuie să fie dispuși să-i instruiască, învățându-i să fie încrezători în ei înșiși, competenți, atenți și muncitori. Învățând de la profesori înțelepți și unindu-se cu ei în purtarea responsabilităților, studenții îi pot ajuta pe aceștia să urce până la treapta cea mai înaltă a scării.

Studenții trebuie să fie dispuși să lucreze sub îndrumarea celor cu experiență, să dea curs sugestiilor acestora, să le urmeze sfatul și să meargă oricât de departe în ceea ce privește gândirea, pregătirea și inițiativa inteligentă, dar niciodată ei nu trebuie să calce vreo regulă sau să desconsidere vreun principiu al școlii. Este destul de ușor să cazi. Nesocotirea regulilor este naturală inimii înclinată spre egoism și satisfacții ușoare. Este mult mai ușor să dărâmi decât să construiești. Un student cu idei rele poate face mai mult pentru coborârea standardului decât ar putea face zece bărbați în tot efortul lor de a-i contracara influența degradantă.

Eșecul sau succesul se vor citi în atitudinea studenților. Dacă ei sunt gata să conteste regulile, regulamentele și ordinea, dacă sunt îngăduitori cu sine și, prin exemplul lor, încurajează un spirit de răzvrătire, nu-i primiți. E mai bine ca instituția să-și închidă porțile, decât să îngăduiți ca acest spirit să-i contamineze pe studenți și să desființați barierele care au costat gândire, efort și rugăciune, când au fost stabilite.

Pentru pregătirea de lucrători care să poarte de grijă bolnavilor, în mintea studentului nostru să fie imprimat gândul că ținta cea mai înaltă trebuie să fie întotdeauna urmărirea bunăstării spirituale a celor pe care îi va îngriji. El trebuie să învețe să repete făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu și să se roage stăruitor, zilnic, în pregătirea pentru slujire. Ajutați-l să-și dea seama că întotdeauna el trebuie să păstreze influența sfințitoare a Marelui Misionar Medical față de pacienții săi. Dacă celor în suferință li se poate imprima gândul că Hristos este Mântuitorul lor, plin de compasiune, ei vor primi odihna minții, care este esențială pentru a recăpăta sănătatea.

Importanța studierii Bibliei

Dacă studenții mediciști vor studia cu asiduitate Cuvântul lui Dumnezeu, vor fi mult mai pregătiți să înțeleagă și celelalte cursuri, deoarece întotdeauna, dintr-un studiu serios al Scripturii, rezultă iluminare. Nimic altceva nu va ajuta la formarea unei memorii bune, ca studierea Scripturilor. Lucrătorii noștri misionari trebuie să înțeleagă că, cu cât Îl cunosc mai bine pe Dumnezeu și pe Hristos, și cu cât devin mai familiarizați cu Biblia, cu atât mai bine vor fi pregătiți pentru a-și îndeplini misiunea.

Sarcina cursurilor de Biblie trebuie dată unor profesori credincioși, care se vor strădui să-i facă pe studenți să le înțeleagă lecțiile, nu explicându-le totul, ci cerându-le să explice ei, clar, fiecare pasaj pe care-l citesc. Acești profesori trebuie să țină minte că se realizează puțin prin studiul superficial al Cuvântului. Pentru o înțelegere a acestui Cuvânt, este nevoie de o cercetare atentă și de un studiu constant.

Hristos, Marele Misionar Medical, a venit pe această lume cu un sacrificiu imens, ca să-i învețe pe oameni lecții prin care să-L cunoască așa cum trebuie pe Dumnezeu. El a trăit o viață perfectă, lăsând un exemplu pe care toți trebuie să-l urmeze, în siguranță. Studenții noștri mediciști să studieze lecțiile pe care li le-a dat Hristos. Este esențial ca ei să aibă o înțelegere clară a acestor lecții. Ar fi o mare greșală ca ei să neglijeze studiul Cuvântului lui Dumnezeu pentru studierea teoriilor rătăcitoare, care distrag mintea de la spusele lui Hristos spre falsurile de factură umană. Dumnezeu dorește ca toți cei ce vor să fie misionari medicali ai Evangheliei să învețe conștiincios lecțiile Marelui Învățător. Aceasta trebuie ei să facă, dacă doresc să afle odihnă și pace. Învățând de la Hristos, inimile lor se vor umple de pacea pe care numai El o poate da.

Faceți din Biblie sfătuitoarea voastră. Cunoștința voastră cu acest sfătuitoare se va dezvolta rapid, dacă vă veți păstra mintea liberă de lucrurile nefolositoare ale lumii. Cu cât studiați mai mult Biblia, cu atât mai profundă vă va fi cunoașterea de Dumnezeu. Adevărurile Cuvântului Său vor fi scrise în sufletul vostru, imprimând urme de neșters.

Aceste lucruri mi-au fost arătate de Dumnezeu de-a lungul multor ani. În școlile noastre de pregătire medical-misionară, avem nevoie de oameni cu o profundă cunoaștere a Scripturilor, oameni care pot preda altora, simplu și clar, aceste lucruri, exact așa cum Hristos i-a învățat pe ucenicii Săi ceea ce El considera a fi cel mai important.

Iar cunoștința necesară va fi dată tuturor celor care vin la Hristos, primind și aplicând învățăturile Lui, făcând Cuvântul Său o parte a vieții lor. Duhul Sfânt îl învață pe cercetătorul Scripturilor să judece totul după standardul neprihănirii, al adevărului și al dreptății. Revelația divină îi asigură acestuia cunoașterea a ceea ce este necesar. Aceia care se înscriu sub instruirea Marelui Misionar Medical, pentru a fi împreună lucrători cu El, vor avea o cunoaștere pe care lumea, cu întreaga ei știință tradițională, nu o poate oferi.

Capitolul 68

Creștere spirituală

Fiecărui student care urmărește o educație în medicină, îi spun: Privește dincolo de prezent. Lasă lucrurile trecătoare ale acestei vieți, aspirațiile și satisfacțiile egoiste. Pentru ce urmărești o educație? Nu pentru a ușura suferința umanității? Atunci când capacitatea minții este extinsă prin adevărata cunoaștere, inima va fi încălzită de bunătate, compasiune și dragoste față de Dumnezeu. Sufletul se umple cu o dorință sinceră de a arăta celorlalți cum se poate coopera cu Marele Maestru Slujitor. Faceți mult pentru voi înșivă atunci când împărtășiți cunoștința pe care ați primit-o. Astfel, veți obține și mai multă cunoștință, iar priceperea voastră de a lucra pentru Dumnezeu va spori.

Se găsesc și dintre aceia care vă vor spune că, pentru a avea succes în profesie, trebuie să fii diplomat și, uneori, să te abați de la stricta corectitudine. Aceste ispite își găsesc ușor loc în inima omului. Nu vă lăsați înșelați. Nu vă răsfățați eul. Nu deschideți o ușă prin care să poată intra vrăjmașul pentru a vă lua în stăpânire sufletul. Este periculoasă prima abatere, oricât de mică ar fi. Fiți corecți cu voi înșivă. Păstrați-vă demnitatea, în temere de Dumnezeu. Este mare nevoie ca orice lucrător medical să se sprijine pe brațul Puterii Infinite.

Principiul „diplomației” duce, cu siguranță, la complicații. Acela care privește favoarea oamenilor mai importantă decât favoarea lui Dumnezeu va ceda ispitei de a sacrifica principiile pentru un câștig lumesc sau reputație. Astfel, este sacrificată în mod constant fidelitatea față de Dumnezeu. Adevărul, adevărul lui Dumnezeu, trebuie păstrat în suflet și în dependență de puterea din cer, altfel, puterea lui Satana vi-l va face străin. Niciodată să nu vă gândiți că un medic onest și corect nu poate reuși. Asemenea credință

Îl dezonoarează pe Dumnezeu adevărului și al dreptății. Medicul cinstit poate să reușească, pentru că Îl are pe Dumnezeu și cerul de partea sa. Trebuie să fie în mod hotărât respinsă orice mită. Păstrați-vă integri în puterea harului lui Hristos și El Își va împlini Cuvântul cu voi.

Oricât de tânăr, studentul medicinist are acces la Dumnezeu lui Daniel. Prin harul și puterea lui Dumnezeu, el poate deveni la fel de eficient în chemarea Lui, cum a fost Daniel în înalta-i poziție la curtea Babilonului. Dar este o greșeală a face din pregătirea în științe lucrul cel mai important, în timp ce principiile creștine, care stau chiar la baza succesului activității, sunt neglijate. Mulți care disprețuiesc gândul că au nevoie să se bazeze pe Hristos, pentru înțelepciune în lucrarea lor, sunt ridicați în slăvi, ca oameni iscusiți în profesia lor. Dar, dacă acești oameni, care se încred în cunoștința lor, ar fi iluminați de lumina din cer, cât de departe ar putea ei ajunge! Cât de mari le-ar fi puterile! și cu câtă încredere ar putea aborda cazurile dificile! Omul care este în strânsă legătură cu Marele Medic are la dispoziție puterile cerului și ale pământului și poate lucra cu o înțelepciune și o precizie pe care cel fără Dumnezeu nu le poate avea.

Ca și Enoh, medicul trebuie să fie un om care umblă cu Dumnezeu. Aceasta va fi pentru el o protecție împotriva tuturor ideilor amăgitoare, periculoase, care îi fac pe atâția să fie necredincioși și sceptici. Adevărul lui Dumnezeu, practicat în viață și îndrumător continuu spre tot ceea ce este în interesul altora, va baricada sufletul cu principii cerești. Domnul nu va fi nepăsător la luptele noastre pentru adevăr. Când punem orice cuvânt ieșit din gura lui Dumnezeu mai presus de diplomația lumească, mai presus de aserțiunile rătăcitoare ale oamenilor, vom fi călăuziți în orice cale bună și sfântă.

În acceptarea adevărului prin angajamentul botezului, medicul creștin s-a legat să fie reprezentantul lui Hristos, Marele Medic. Dar, dacă nu veghează cu strictețe asupra sa, dacă lasă ca barierele împotriva păcatului să

fie desfăcute, Satana îl va copleși cu ispite înșelătoare. Atunci, în caracterul lui, va fi ceva urât, care va influența negativ și alte minți. Paralizia morală a păcatului nu va distruge doar sufletul ce se îndepărtează de la principiile stricte, ci va avea puterea de a reproduce și în alții același rău.

Nu este sigur să fim creștini de ocazie. Trebuie să fim asemeni lui Hristos, tot timpul. Atunci, prin har, suntem în siguranță pentru prezent și pentru veșnicie. Cunoașterea practică a puterii și harului primite în vreme de încercare este mai valoroasă decât aurul sau argintul. Ea confirmă credința celui în cauză. Asigurarea că Isus este pentru el un ajutor întotdeauna prezent îi dă un curaj care-l face în stare să-L creadă pe Dumnezeu pe cuvânt și să aibă încredere neclintită în El, chiar în cele mai dificile împrejurări.

Singura noastră siguranță împotriva căderii în păcat este menținerea sub influența modelatoare al Duhului Sfânt și, în același timp, angajarea activă în cauza adevărului și a neprihănirii, împlinind orice sarcină dată de Dumnezeu, dar neluând asupra noastră ceea ce Dumnezeu nu ne-a dat de făcut. Medicii și studenții mediciști trebuie să stea tari sub stindardul soliei îngerului al treilea, luptând lupta cea bună a credinței, cu perseverență și bizuindu-se nu pe propria lor înțelepciune, ci pe înțelepciunea lui Dumnezeu, punându-și armura cerului, Cuvântul lui Dumnezeu, și neuitând nicidecum că au un Conducător care n-a fost și nici nu va fi vreodată înfrânt de păcat.

Oricărui student medicinist, care vrea să fie o onoare pentru cauza lui Dumnezeu în timpul scenelor finale ale istorie acestui pământ, îi spun: Privește la Hristos, Trimisul lui Dumnezeu, care, în această lume și în natură umană, a trăit o viață curată, nobilă, perfectă, lăsând un exemplu pe care toți îl pot urma în siguranță. Domnul Își întinde mâna pentru a salva. Răspunde la invitația Lui: „dacă vor căuta ocrotirea Mea, vor face pace cu Mine, da, vor face pace cu Mine” (Isaia 27, 5). Cu câtă nerăbdare va prinde Mântuitorul mâna tremurătoare în mâna Sa, păstrând-o într-o strângere caldă și sigură, până ce picioarele vor atinge un teren mai prielnic!....

Ai încredere în Cel care îți înțelege slăbiciunea. Ține-te strâns de partea lui Hristos, căci vrăjmașul este gata să răpească pe oricine se depărtează de locul păzit....

Tinerii sunt cei pe care Domnul îi vrea mâna Sa de ajutor. Samuel era doar un copil când Dumnezeu l-a folosit într-o lucrare bună și plină de har....

Adună-ți în suflet lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Nu uita că, zi de zi, lucrezi la zidirea caracterului pentru prezent și pentru veșnicie. Învățătura Bibliei cu privire la zidirea caracterului este clară: „și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți în Numele lui Isus și mulțumiți prin El, lui Dumnezeu Tatăl” (Coloseni 3, 17). Așează-te sub controlul Său și apoi cere-I puterea protectoare. El și-a dat viața pentru tine. Nu-L mâhni. Controlează-te în tot ceea ce spui și faci. Hristos vrea să fii pentru ceilalți tineri reprezentantul Său, misionarul medical al Evangheliei, delegat de El.

Nu uita că, în viața ta, religia nu este doar o influență printre alții; ea trebuie să fie o influență care să-i domine pe toți ceilalți. Fii perfect cumpătat. Rezistă oricărei ispite. Nu face nici o concesie vicleanului vrăjmaș. Nu asculta sugestiile pe care el le pune în gura bărbaților și femeilor. Ai o biruință de câștigat. Trebuie să obții noblețea caracterului.

Isus te iubește.... Inima Sa infinit de iubitoare tânjește după tine.... Poți fi biruitor în și prin influența înălțătoare a Duhului lui Dumnezeu. Prinde mâna lui Hristos și nu-L lăsa să plece.

Poți fi o mare binecuvântare pentru alții, dacă te predai fără rezerve în slujba Domnului. Vei primi putere de sus, dacă vei lua poziție de partea lui Dumnezeu. Prin Hristos, poți evita corupția existentă în lume prin poftă și poți fi un exemplu nobil a ceea ce El poate să facă pentru colaboratorii Săi....

Scopul lui Dumnezeu pentru noi este ca, în permanență, să urcăm. Chiar și-n treburile mai mici ale vieții obișnuite, noi trebuie să creștem continuu în har, alimentați cu motive înalte și sfinte, dătătoare de putere, pentru că vin de la Cel care și-a dat viața pentru a ne stimula în formarea caracterului creștin. Trebuie să fii puternic în Dumnezeu, ancorat în speranța Evangheliei.

Ridică-te în demnitatea dată de Dumnezeu, trăind adevărul în puritatea lui. Hristos este gata să te ierte, să-ți ia păcatele și să te facă liber. El este gata să-ți curețe inima și îți oferă sfințirea Duhului Său. Dacă te dedici slujirii Lui, El va fi la dreapta ta, să te ajute. Zi de zi, vei fi întărit și înnobilit. Privind la Mântuitorul pentru ajutor, vei fi un biruitor, da, vei fi mai mult decât un biruitor față de ispitele care te asaltează. Vei deveni din ce în ce mai mult asemenea lui Hristos. Îngerii din cer se vor bucura să te vadă stând, în neprihănire și sfințenie, de partea Domnului....

Trebuie să devii ceea ce vrea Dumnezeu -- un misionar medical al Evangheliei. Trebuie să fii nu doar un medic, din ce în ce mai iscusit, ci unul dintre misionarii aleși ai Domnului, punând slujirea Lui mai înainte de orice lucrare. Nimic să nu-ți strice pacea. Oferă-I Celui care și-a dat viața, pentru ca tu să poți face parte din familia răscumpărată în curțile cerului, cele mai bune și sfinte sentimente. Lupta pentru cununa vieții nu te va face pesimist sau mai puțin folositor. Marele Învățător dorește să te confirme ca mâna Lui de ajutor. El vrea cooperarea ta. Nu-i vei oferi acum tot ce ai și tot ce ești? Nu-ți vei consacra talentele în slujba Lui?

Această viață este timpul tău de semănat. N-ai vrea să te rogi lui Dumnezeu ca semănatul tău să fie acela care produce nu neghină, ci un seceriș de grâu? Dumnezeu va lucra cu tine. El îți va spori utilitatea. El ți-a încredințat talente pe care, în puterea Lui, să le poți folosi la producerea unui

seceriș bogat.

Celor care, cu perseverență îndârjită, se străduie să prezinte atributele lui Hristos, îngerii sunt mandatați să le ofere imagini detaliate ale caracterului și lucrării Sale, ale puterii, harului și iubirii Sale. Astfel, ei devin părtași la natura Sa și, zi de zi, cresc spre deplina statură de bărbați și femei în Hristos. Sfințirea Duhului este vizibilă în gând, cuvânt și faptă. Slujirea lor este viață și mântuire pentru toți cei cu care se asociază. Despre aceștia este declarat: „Voi aveți tot darul deplin” (Coloseni 2:10).

Exemplul medicului, cât și învățătura lui, trebuie să constituie o putere pozitivă și hotărâtă spre ceea ce este bun și drept. Marea cauză a reformării felului de trai cere bărbați și femei a căror viață practică să fie un permanent exemplu de stăpânire de sine. Tocmai practicarea de către noi înșine a principiilor pe care le predicăm altora dă acestor principii importanță și greutate. Lumea are nevoie să i se prezinte dovezi practice, din care să poată vedea ce este în stare să facă harul lui Dumnezeu pentru a restabili în oameni domnia pierdută și a le reda stăpânirea de sine. De nimic nu are lumea mai mare nevoie ca de cunoașterea puterii mântuitoare a Evangheliei, dovedită într-o viață asemănătoare celei a lui Hristos. (Ministry of Healing, 132, 133).

O pregătire misionară

Cu o armată de lucrători bine pregătiți, pe care ar putea-o constitui tinerii noștri, cât de repede ar fi dusă întregii omeniri solia unui Mântuitor răstignit, înviat și care va reveni curând!

Educația -- o pregătire pentru slujire

Adevăratul obiectiv al educației este acela de a pregăti bărbați și femei pentru slujire, activându-le și dezvoltându-le toate facultățile. Lucrarea în colegiile și școlile noastre de pregătire trebuie consolidată an de an, pentru că în ele tinerii noștri vor fi pregătiți să-I slujească Domnului cu tărie, ca niște lucrători eficienți. Domnul face apel la tineret să intre în școlile noastre și să se pregătească de urgență pentru a activa în lucrare. Timpul este scurt. De lucrători pentru Hristos este nevoie pretutindeni. Motivații urgente trebuie prezentate celor ce se cuvine acum să fie angajați într-un efort sincer pentru Maestru.

Școlile noastre au fost înființate prin Domnul; și dacă activitatea lor se desfășoară în armonie cu intenția lui Dumnezeu, tinerii trimiși la ele vor fi repede pregătiți pentru a se angaja în diferite departamente ale lucrării misionare. Unii vor fi pregătiți să intre în câmpul misionar, în calitate de cadre sanitare, alții ca evangheliști, colportori sau pastori ai Evangheliei. Unii trebuie să fie pregătiți pentru a-și asuma răspunderi în școlile bisericii, în care copiii vor fi învățați primele principii ale educației. Aceasta este o lucrare foarte importantă, care necesită o bună pricepere și un studiu atent.

Satana încearcă să-i îndepărteze pe oameni de principiile drepte. Vrajmaș a tot ce este bun, el dorește să-i vadă educați astfel, încât influența lor să fie greșită, în loc să-și folosească talanții pentru binecuvântarea semenilor lor. Și mulți care mărturisesc că aparțin adevăratei biserici a lui Dumnezeu cad sub amăgirile lui. Ei au fost făcuți să se abată de la loialitatea față de Împăratul cerului.

Semnele care arată că venirea lui Hristos este aproape se împlinesc cu rapiditate. Domnul îi cheamă pe tinerii noștri să lucreze ca evangheliști, colportori, care să facă lucrare din casă în casă în locurile în care adevărul încă nu a fost proclamat. El le spune tinerilor noștri: „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 6, 19.20). Aceia care ies la lucru sub conducerea Maestrului vor fi răsplătiți în chip minunat.

Domnul cheamă voluntari, care să ia poziție fermă alături de El și care se hotărăsc să se unească cu Isus din Nazaret în lucrarea ce trebuie făcută chiar acum. Talentele poporului lui Dumnezeu trebuie puse în slujba prezentării în fața lumii a ultimei solii a milei. Domnul face apel la cei implicați în școlile, sanatoriile și casele noastre de odihnă, ca să-i învețe pe tineri lucrarea de evanghelizare. Timpul și banii noștri nu trebuie folosiți în așa mare măsură pentru înființarea de sanatorii, fabrici alimentare, magazine alimentare și restaurante, încât alte ramuri ale lucrării să fie neglijate. Tinerii și tinerele care se vor angaja în lucrarea de pastorație, de prezentare a Bibliei și de lămurire a oamenilor, nu trebuie siliți la o slujire mecanică.

Tocmai pentru a-i fortifica pe tineri împotriva ispitelor vrăjmașului, am înființat școli în care ei să poată fi pregătiți pentru a fi folositori în această viață și pentru slujirea lui Dumnezeu de-a lungul veșniciei. Aceia care urmăresc doar slava lui Dumnezeu vor dori în mod sincer și serios să se pregătească pentru o slujire deosebită, căci dragostea lui Isus va avea o influență dominantă asupra lor. Această dragoste conferă mai mult decât o putere limitată și pregătește ființele omenești pentru atingerea unor însușiri divine.

Lucrarea lui Hristos pentru omenire

Lucrarea celor care-L iubesc pe Dumnezeu va face vizibil caracterul motivației lor, căci salvarea acelor pentru care Hristos a plătit un preț infinit va fi obiectivul strădaniilor lor. Toate celelalte considerente -- căm --, familie, distracții -- vor trece pe planul doi față de lucrarea lui Dumnezeu. Ei vor urma exemplul Celui care și-a arătat dragostea pentru omul căzut, părăsind cerul sfânt și onorurile îngerilor, pentru a veni pe această lume. El nu S-a dat înapoi de la nici un sacrificiu și n-a prețuit să renunțe la Sine. De dragul nostru, El a fost sărac, pentru ca noi, prin puterea Lui, să putem fi făcuți bogați. Compasiunea Sa pentru noi, cei pierduți, L-a făcut să ne caute oriunde ne-am afla. Iar colaboratorii Săi trebuie să lucreze asemenea Lui, nezezitând să-i caute pe cei pierduți, neconsiderând nici un efort prea greu și nici un sacrificiu prea mare, dacă ar putea să câștige suflete la Hristos. Acela care vrea să fie un bun lucrător pentru Dumnezeu trebuie să fie dispus să îndure ce a îndurat Hristos, să-i trateze pe oameni așa cum i-a tratat El.

Numai acea educație care-l aduce pe elev într-o strânsă relație cu Marele Învățător este adevărata educație. Tinerii trebuie învățați să privească la Hristos, ca la călăuza lor. Ei trebuie să fie învățați lecțiile îngăduinței și încrederii, ale adevăratei bunătăți și blândeți, ale perseverenței și fermității. Caracterul lor să fie ca un răspuns la cuvintele lui David: „Fiii noștri sunt ca niște odrasle care cresc în tinerețea lor, fetele noastre, ca niște stâlpi săpați frumos, care fac podoaba caselor împărătești” (Psalmii 144, 12).

Elevul convertit a rupt lanțul care îl lega în robia păcatului și s-a pus pe sine într-o relație bună cu Dumnezeu. Numele lui este înregistrat în cartea vieții Mielului. El se află sub solemna obligație de a renunța la rău și de a se pune sub jurisdicția cerului. Prin rugăciune sinceră, el trebuie să se apropie de Hristos. A neglija această devoțiune, a refuza această slujire înseamnă a deveni obiectul de joacă al uneltirilor lui Satana.

Cultivându-și mintea, elevul trebuie, de asemenea, să cultive onestitatea și loialitatea față de Dumnezeu, pentru a-și putea dezvolta un caracter ca al lui Iosif. El va respinge gândul de a ceda ispitei, temându-se să nu-și mânjească puritatea caracterului. Asemenea lui Daniel, el va hotărî să fie credincios principiilor și să asigure cea mai bună folosire a capacităților cu care l-a înzestrat Dumnezeu.

Durata lungă a studiilor

Sunt mulți care cred că, pentru a fi apți pentru o bună slujire, trebuie să treacă printr-o lungă durată a studiilor, în școlile lumii, cu profesori erudiți. Într-adevăr, acest lucru trebuie să-l facă, dacă doresc să-și asigure ceea ce lumea numește educație. Dar noi nu trebuie să-i sfătuim pe tinerii noștri să studieze și iar să studieze, aplecați tot timpul asupra cărților. Nici să nu le spunem să-și consume timpul în școli pentru dobândirea așa-zisei „înalte educații”. Cauza lui Dumnezeu are nevoie de lucrători cu experiență. Dar să nu credem că trebuie să urcăm pe cea mai înaltă treaptă a cunoștinței în orice materie. Timpul este scurt și trebuie să lucrăm cu stăruință pentru suflete. Dacă vor studia cu sârguință și rugăciune Cuvântul lui Dumnezeu, elevii vor afla cunoașterea de care au nevoie.

Nu este necesar ca toți să cunoască mai multe limbi. Dar este nevoie ca toți să aibă experiență în cele sfinte. Nu spun că nu trebuie să se studieze limbi străine. În scurtă vreme, cunoașterea acestora va fi o necesitate pentru mulți care vor pleca de-acasă pentru a lucra printre oameni de alte limbi. Iar cei care cunosc aceste limbi vor putea să comunice cu cei care nu cunosc adevărul.

Caracterul profesorilor

Bunăstarea, fericirea, viața religioasă a familiilor aflate în legătură cu tinerii, prosperitatea și sfințenia comunității din care fac parte depind în mare măsură de educația religioasă pe care aceștia o primesc în școlile noastre. Deoarece școlile noastre au luat ființă pentru un anumit scop, înalt și nobil, profesorii trebuie să fie bărbați și femei ale căror vieți sunt curățite de harul lui Hristos, oameni culți și manierați. și trebuie să aibă un ascuțit simț al pericolelor acestui timp și al lucrării ce trebuie făcută pentru pregătirea oamenilor în vederea prezentării în „Ziua Domnului”. Ei trebuie să aibă întotdeauna o conduită care să impună respectul elevilor lor. Tinerii au dreptul să aștepte ca profesorul creștin să atingă un standard înalt și vor fi foarte critici la adresa lui, dacă acesta nu-l atinge.

Profesorii școlilor noastre trebuie să manifeste o dragoste ca a lui Hristos, îngăduință și înțelepciune. Vor veni în școală elevi care nu au un țel precis în viață, care nu au stabilite principii și nici conștiința a ceea ce vrea Dumnezeu de la ei. Aceștia trebuie făcuți să-și dea seama de responsabilitățile lor. Ei trebuie să-și evalueze posibilitățile și să devină exemple de hărnicie, seriozitate și muncă pentru alții. Sub influența unor educatori înțelepți, copiii leneși pot fi treziți, iar cei neglijenți pot deveni serioși. Prin efort stăruitor, și cel mai nepromițător elev poate fi astfel învățat și disciplinat, încât să iasă din școală cu ținte înalte și principii nobile, pregătit să fie un eficient purtător de lumină în întunericul lumii.

Este nevoie de profesori conștiincioși și răbdători pentru a trezi în tineri speranță și aspirații, pentru a-i ajuta să-și dea seama de posibilitățile ce le stau înaintea. Este nevoie de profesori care să-i pregătească pe elevii lor ca să-L slujească pe Maestru, care să-i conducă pas cu pas spre împlinire intelectuală și spirituală. Educatorii trebuie să-și dea silința să conștientizeze măreția lucrării lor. Ei au nevoie de o vedere lărgită, pentru că, în importanță, lucrarea lor stă în rând cu cea a pastorului creștin. Cu o credință

perseverentă, ei trebuie să se bizuie pe Cel Infinit, spunând, asemenea lui Iacov: „Nu te voi lăsa să pleci, până nu mă vei binecuvânta” (Geneza 32, 26).

Oferind lui Dumnezeu ce avem mai bun

Elevii trebuie să-I acorde lui Dumnezeu tot ce au ei mai bun. Efortul intelectual le va fi mai ușor și mai plin de satisfacții atunci când ei se dedică îndatoririi de a înțelege lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Fiecare trebuie să se decidă să nu fie un elev de mâna a doua, să nu lase ca alții să gândească pentru el. El trebuie să spună: „Voi dobândi prin efort perseverent ceea ce au obținut și alții în privința științelor și a Cuvântului lui Dumnezeu”. El trebuie să-și adune puterile cele mai de seamă ale minții și, cu simțul răspunderii față de Dumnezeu, să facă totul pentru învingerea dificultăților. și, pe cât posibil, să caute societatea celor care pot să-l ajute, care îi pot observa greșelile și-l pot pune în gardă față de lenevie, incorectitudine și superficialitate.

Adevăratul motiv al slujirii trebuie păstrat permanent în vederea elevilor. Pregătirea pe care o primesc trebuie să-i ajute să devină bărbați și femei de folos. Trebuie folosite toate mijloacele care înalță și înobilează. Ei trebuie învățați să-și folosească puterile în armonie cu voința lui Dumnezeu. Influența exercitată de o viață curată și sinceră trebuie menținută permanent înaintea lor. Asta îi va ajuta în pregătirea pentru slujire. Zilnic, ei vor deveni, prin harul lui Hristos și prin studierea Cuvântului Lui, mai buni în lupta împotriva răului.

Nici o altă cunoaștere nu este atât de solidă, consistentă și avansată ca cea obținută prin studierea Cuvântului lui Dumnezeu. Aici este fântâna întregii cunoașteri adevărate.

Capitolul 70

Obținând calificare

Îngerul al treilea este prezentat ca zburând prin mijlocul cerului, ceea ce arată că solia trebuie să umble de-a lungul și de-a latul pământului. Este cea mai solemnă solie dată vreodată muritorilor și toți cei care își propun să se implice în lucrare trebuie, mai întâi, să simtă nevoia unei educații, a celei mai atente pregătiri. Trebuie făcute planuri și depuse eforturi pentru pregătirea superioară a celor care intenționează să intre în orice ramură a lucrării.

Nu trebuie încredințată munca pastorală unor tineri și nici lucrarea de ținere de lecturi biblice unor tinere, pentru că își oferă serviciile și doresc să-și asume poziții de răspundere, având însă goluri în experiența religioasă și în pregătire. Ei trebuie probați, căci, dacă nu-și dezvoltă o conștiință fermă de a fi exact ceea ce Dumnezeu vrea ca ei să fie, nu Îi vor reprezenta corect cauza. Toți care sunt angajați în lucrare, în orice misiune, trebuie să aibă o profunzime a experienței. Cei care sunt tineri în lucrare trebuie să aibă ajutorul celor cu experiență și să înțeleagă cum se face lucrarea. Activitățile misionare suferă permanent din lipsă de lucrători devotați și pioși, care să ne reprezinte în mod corect credința.

Sunt mulți care ar trebui să devină misionari, dar care nu intră în lucrare, pentru că cei care se ocupă de ei în biserică sau în colegiile noastre nu-și fac datoria de a lucra cu ei, de a le prezenta ceea ce așteaptă Dumnezeu de la ei, și nu se roagă cu și pentru ei. Perioada optimă, care hotărăște cursul vieții trece, convingerile li se sting, alte influențe și ademeniri îi atrag, și tentația de a căuta poziții care, cred ei, le vor aduce câștig material îi duce în valul lumii. Aceștia ar fi putut fi câștigați pentru cauză.

școlile noastre trebuie să fie școli de pregătire. Dacă din ele ies tineri buni în orice domeniu al câmpului misionar, ei trebuie făcuți să-și dea seama de măreția lucrării. Religia practică trebuie făcută prezentă în experiența lor zilnică, dacă vor să fie buni în orice loc în cauza lui Dumnezeu.

școala continuă lucrarea din cămin

Aceia care frecventează colegiile noastre trebuie să primească o educație diferită de educația dată în școlile de azi. În general, dacă au părinți înțelepți și temători de Dumnezeu, tinerii noștri sunt învățați principiile creștine. Cuvântul lui Dumnezeu a fost la înălțime în căminele lor, iar învățăturile Lui au fost făcute lege în viață. Ei au crescut sub sfatul și îndrumarea Evangheliei. Ajunși în școala noastră, același fel de educare trebuie să continue. Preceptele, obiceiurile și practicile lumii nu sunt învățătura de care au nevoie. Ei trebuie să vadă că profesorii au grijă de sufletul lor, că îi interesează în mod categoric bunăstarea lor spirituală. Religia este marele principiu ce trebuie întronat, căci temerea de Dumnezeu este începutul înțelepciunii.

Plăcerea religiei

Oriunde se înființează o școală de-a noastră, trebuie să existe inimi calde, viu interesate pentru tineri. Este nevoie de tați și de mame care să ofere simpatie caldă și sfaturi blânde. Toată amabilitatea posibilă trebuie pusă în activitățile religioase. Cei care prelungesc aceste activități până la oboseală, lasă impresii urâte în mintea tinerilor, făcându-i să asocieze religia cu ceva uscat, nesociabil și neinteresant. Religia vie, activă este esențială pentru educator. Dacă nu sunt practicate întotdeauna cu grijă și dacă nu sunt însuflețite de Duhul lui Dumnezeu, serviciul divin de dimineață și de seară, de la capelă, și adunările din Sabat vor deveni uscate, formale, împovărătoare

și cele mai plictisitoare dintre activități. Aceste întâlniri trebuie astfel conduse, încât să devină ocazii nu numai de câștig spiritual, ci și de plăcere sfântă.

Cei care îi învață pe copii în școala lui Hristos trebuie să studieze și să-și însușească lecții pe care să le transmită elevilor lor. Este nevoie de o devoțiune sinceră și din inimă. Trebuie evitată orice ușurătate. Educatorul să fie atât de popular, încât să participe cot la cot cu elevii la activitățile și distracțiile lor, fără a le crea impresia că sunt supravegheați. Însăși prezența lui printre ei le va orienta acțiunile și-i va face să fie alături de el.

Tinerii au nevoie de simpatie, afecțiune și dragoste, altfel se descurajează și un spirit de „nu-mi pasă de nimeni și nimănui nu-i pasă de mine” pune stăpânire pe ei. Ei se pot declara urmași ai lui Hristos, dar în spatele lor se află un demon ispititor și sunt în pericol de a deveni apatici și căldicei, și de a se îndepărta de Dumnezeu. Iar unii se vor simți datori să-i blameze și să-i trateze cu răceală, ca și cum ar fi cu mult mai răi decât sunt în realitate. Puțini sau nici unul, poate, nu simt că este datoria lor să depună efort pentru a-i schimba și pentru a le alunga impresiile nefericite, venite asupra lor.

Îndatoririle educatorului sunt importante și sacre, dar nimic din lucrarea lui nu este mai important ca tratarea tinerilor cu o sollicitudine plină de afecțiune. Odată câștigată încrederea elevilor, educatorul îi poate conduce și controla cu ușurință. Motivele sfinte, care marchează viața creștinului, trebuie aduse în viața lor. Mântuirea elevilor săi este cea mai înaltă țintă încredințată educatorului temător de Dumnezeu. El este colaboratorul lui Hristos, iar efortul său deosebit și hotărât trebuie să vizeze câștigarea copiilor la Hristos. Dumnezeu va cere asta din mâinile educatorului.

Fiecare profesor trebuie să ducă o viață sfântă și de efort susținut. Dacă

inima pulsează de dragostea lui Dumnezeu, se va vedea în viață acea iubire esențială și curată. Rugăciuni aprinse se vor înălța, iar avertizările vor fi date cu credincioșie. Atunci când acestea sunt neglijate, sufletele încredințate educatorului se află în pericol....

și totuși, după ce toate aceste eforturi au fost făcute, educatorii ar putea observa că unii copii își formează caractere rele. Ei sunt slabi din punct de vedere moral, rezultat, în multe cazuri, al unor exemple greșite și al unei lipse de disciplină în cămin. Deși educatorii au făcut, probabil, tot ce le-a stat în putință, ei nu reușesc să-i conducă pe aceștia la o viață curată și sfântă. După o disciplină plină de răbdare, după o lucrare plină de afecțiune și după o rugăciune fierbinte, ei sunt totuși dezamăgiți de aceia de la care au sperat mult. Pe lângă aceasta, ei vor avea de suportat și reproșul părinților, că n-au avut puterea de a contracara influența exemplelor rele și a educației neînțelepte, primite de copiii lor în cămin! Dar, în ciuda acestor factori de descurajare, educatorul trebuie să lucreze în continuare, cu încredere că Dumnezeu este alături de el, făcându-și datoria cu fermitate și în credință. Vor fi și alții salvați, iar influența lor va acționa salvând pe alții și alții.

Stabilind un standard înalt

Ceea ce este demn de făcut trebuie bine făcut. În timp ce religia trebuie să fie elementul predominant în fiecare școală a noastră, ea nu va determina, totuși, o minimalizare a dobândirii celorlalte cunoștințe. Ea îi va face pe toți creștinii adevărați să simtă nevoia unei cunoașteri depline pentru a folosi cel mai bine facultățile ce le-au fost încredințate. Crescând în har și în cunoașterea Domnului nostru Isus Hristos, ei vor căuta în permanență să-și dezvolte capacitățile mintale, pentru a putea deveni niște credincioși inteligenți.

Domnul este dezonorat de idei și ținte mărunte din partea noastră.

Acela care nu sesizează cerințele Legii lui Dumnezeu, care neglijează păzirea fiecăreia dintre ele, calcă toată Legea. Acela care se mulțumește să întrunească doar parțial standardul neprihănit și care nu biruie orice inamic spiritual, nu va împlini scopul lui Isus. El devalorizează întregul curs la vieții sale religioase și-și slăbește caracterul. Sub presiunea ispitei, defectele sale de caracter obțin câștig de cauză, iar răul triumfă.

Pentru a atinge cel mai înalt standard posibil, avem nevoie să fim hotărâți și perseverenți. În multe cazuri, idei și obiceiuri prestabilite trebuie să fie depășite pentru a putea prospera în viața spirituală.... Lucrarea esențială este aceea de a conforma gusturi, motive, pasiuni și dorințe înaltului standard al neprihănit. Ea trebuie să înceapă în inimă. Dacă inima nu este în întregime supusă voinței lui Hristos, o mică pasiune, sau un obicei rău, va deveni o putere distrugătoare.

Sfințenia și experiența religioasă stau la temelia adevăratei educații. Dumnezeu vrea ca educatorii din școlile noastre să fie eficienți. Dacă ei progresează în înțelegere spirituală, vor vedea cât de important este să nu fie deficitari în cunoașterea științelor generale. Ei trebuie să fie religioși, dar și culți....

Creștinul aspiră la cele mai înalte însușiri pentru a putea face bine altora. știința armonios împletită cu un caracter asemenea lui Hristos îl face pe om o lumină în lume. Dumnezeu lucrează prin efortul oamenilor. Aceia care își dau toată silința să răspundă chemării pe care le-a făcut-o Dumnezeu, vor simți în mod sigur că o cunoaștere superficială nu-i va califica pentru a fi utili în lucrare. Educația, aflată în echilibru cu o solidă experiență religioasă, îl califică pe copilul lui Dumnezeu pentru o lucrare fermă și plină de înțelegere. Acela care învață de la cel mai mare Educator pe care lumea L-a cunoscut vreodată, va avea nu numai un caracter creștin echilibrat, ci și o minte pregătită pentru o lucrare eficientă.

Dumnezeu nu vrea să ne mulțumim cu o minte leneșă, nedisciplinată, cu gânduri ușoare și cu memorie slabă. El vrea ca fiecare educator să nu se mulțumească cu o mică măsură de succes să-și dea seama de nevoia lui, de o permanentă străduință în obținerea cunoașterii. Trupul și sufletul nostru aparțin lui Dumnezeu, pentru că El le-a răscumpărat. El ne-a dat talente și posibilitatea înmulțirii lor, pentru a ne fi de folos nouă și altora, pe calea vieții. Lucrarea fiecăruia este aceea de a dezvolta și consolida ceea ce Dumnezeu i-a împrumutat. Dacă toți ar fi conștienți de aceasta, cât de deosebite ar fi școlile, comunitățile și misiunile noastre! Nevoia de bărbați ca Daniel, bărbați cu influență, bărbați ale căror caractere s-au evidențiat în lucrarea de binecuvântare a oamenilor și slăvire a lui Dumnezeu, este simțită de puțini și, drept rezultat, puțini sunt cei pregătiți pentru marea cerință a vremii.

Dumnezeu nu-i trece cu vederea pe oamenii neștiutori; dar, dacă aceștia vin în legătură cu Isus, dacă sunt sfințiți prin adevăr, ei vor acumula constant cunoașterea. Folosindu-și orice capacitate pentru a-L slăvi pe Dumnezeu, aceasta va spori. Aceia care sunt dispuși să rămână într-o sferă îngustă, pentru că așa erau când i-a acceptat Dumnezeu, sunt foarte neînțelepți. și totuși, sute și mii sunt cei care procedează așa.

Capitolul 71

Calificare prin slujire

Dumnezeu va împlini o mare lucrare prin adevăr, dacă bărbați devotați și jertfitori de sine se vor dedica fără rezerve lucrării de prezentare a lui celor aflați în întuneric. Aceia care au cunoașterea adevărului și sunt consacrați lui Dumnezeu vor folosi orice ocazie pentru a proclama solia timpului actual. Îngerii lui Dumnezeu mișcă inima și conștiința oamenilor care aparțin altor națiuni, și suflete sincere sunt impresionate, observând semnele timpului în nesiguranța popoarelor. și în inima lor se naște întrebarea: Care va fi sfârșitul tuturor acestor lucruri?

Dar, în vreme ce Dumnezeu și îngerii lucrează pentru a mișca inimi, servii lui Hristos par a fi adormiți. Puțini sunt cei ce lucrează în rând cu solii cerești. Toți care sunt creștini trebuie să fie lucrători în via Domnului. Ei trebuie să fie treji, lucrând cu zel pentru mântuirea semenilor lor, iar în viața lor, de tăgăduire de sine, de jertfire și efort stăruitor, trebuie să urmeze exemplul lăsat de Mântuitor.

Dumnezeu ne-a făcut onoarea de a fi depozitarii Legii Sale și, dacă pastorii și membrii de rând ar fi destul de treji, n-ar rămâne indiferenți. Ei au fost investiți cu adevăruri de importanță vitală, adevăruri ce vor pune la probă omenirea. și totuși, există în țara noastră orașe și sate unde nu s-a auzit deloc de solia de avertizare.

La apelurile făcute pentru ajutor în marea lucrare a lui Dumnezeu, s-au ridicat tineri care au realizat unii pași înainte, dar povara nu-i apasă cu suficientă greutate pentru a-i determina să facă tot ceea ce pot face. Ei sunt dispuși să facă puțin, ceva ce nu le solicită un efort deosebit. Prin urmare, ei

nu învață să depindă întru totul de Dumnezeu și, printr-o credință vie, să se alimenteze de la marele Izvor al luminii și puterii, pentru ca eforturile lor să se poată dovedi pline de succes.

Tinerii trebuie să se autocalifice pentru slujire, învățând și alte limbi, pentru ca Dumnezeu să-i poată folosi drept intermediari, prin care să transmită adevărul Său mântuitor celor din alte națiuni. Ei pot deveni cunoscători ai acestor limbi chiar angajați fiind în lucrarea pentru păcătoși. Dacă sunt judicioși cu timpul lor, ei își pot dezvolta intelectul și se pot califica pentru o mai largă utilitate.

Mergând în câmpuri noi și deștelenind ogorul inimilor omenești, tinerii noștri vor fi întăriți. Această lucrare îi va apropia mai mult de Dumnezeu, îi va ajuta să vadă că, prin ei înșiși, ei nu sunt eficienți, că trebuie să fie cu totul ai Domnului. Ei trebuie să dea la o parte mândria și importanța de sine, punându-L în locul acestora pe Domnul Isus Hristos. Făcând astfel, ei vor fi dispuși să iasă din tabără și să ducă povara de buni soldați ai crucii. Ei vor avea eficiență și iscusință, stăpânind dificultățile și depășind obstacolele. Este nevoie de bărbați pentru poziții de răspundere, dar aceștia trebuie să fie oameni care și-au dovedit pe deplin capacitatea în lucrare, în disponibilitatea de a purta jugul lui Hristos.

Educația cea mai importantă pentru slujitorii Evangheliei

Există lucrători creștini, care n-au primit o educație de colegiu, deoarece le-a fost imposibil acest avantaj, dar Dumnezeu a arătat că El i-a ales și i-a trimis să meargă și să lucreze în via Sa. El i-a făcut conlucrători de succes ai Lui. Ei au un spirit pedagogic, își simt dependența de Dumnezeu, iar Duhul Sfânt este cu ei pentru a-i ajuta în neajunsurile lor. El înprospătează, dă putere minții, îndrumă gândurile și ajută în prezentarea adevărului.

Atunci când lucrătorul se află înaintea oamenilor pentru a prezenta cuvintele vieții, în vocea lui se aude ecoul glasului lui Hristos, observându-se că el umblă cu Dumnezeu, că a fost cu Isus și că a învățat de la El, că are adevărul în sanctuarul intim al sufletului, că acest adevăr este pentru el o realitate vie. El prezintă adevărul în Duh și în putere. Oamenii simt bucuria soliei; Dumnezeu vorbește inimilor lor prin oameni consacrați slujirii Lui.

Înălțându-L pe Isus prin Duhul, lucrătorul devine cu adevărat elocvent. El este serios, sincer și iubit de cei pentru care lucrează. Ce păcat va apăsa asupra oricui ascultă pe un astfel de om doar pentru a-l critica, pentru a-i înregistra greșelile gramaticale sau de pronunțare și pentru a râde de ele!...

Vorbitorul lipsit de studii complete poate, uneori, face greșeli gramaticale sau de pronunțare, poate să nu folosească expresiile cele mai elocvente sau ilustrările cele mai reușite, dar, dacă s-a hrănit pe sine cu pâinea vieții, dacă a băut din fântâna vieții, el poate hrăni suflete înfometate și poate da apa vieții celui care însetează. Greșelile lui sunt iertate și uitate. Ascultătorii lui nu se vor plictisi, ci Îi vor mulțumi lui Dumnezeu pentru

solia de har trimisă lor prin servul Său.

Autoperfecționarea în muncă

Dacă slujitorul s-a consacrat pe deplin lui Dumnezeu și perseverează în rugăciune pentru putere și înțelepciune cerească, harul lui Hristos îi va fi învățător și își va învinge defectele, devenind din ce în ce mai inteligent în cele sfinte. Dar nimeni să nu-și permită, în baza acestui fapt, să fie leneș, să irosească timp și posibilități și să neglijeze învățătura care este esențială pentru a fi bine pregătit. Domnului nu-I plac cei care, având posibilități de a obține cunoștințe, pregetă să valorifice privilegiile ce le sunt puse la îndemână.

Mai repede decât oricine pe acest pământ, cel a cărui minte este iluminată de Cuvântul lui Dumnezeu va simți că trebuie să se dedice cu mai multă perseverență cercetării Bibliei și studierii științelor, pentru că nădejdea și chemarea sa sunt mai mărețe decât orice. Cu cât este mai strâns legat de Izvorul întregii cunoașteri și înțelepciuni, cu atât omul poate fi mai mult ajutat din punct de vedere intelectual, cât și spiritual. Cunoașterea lui Dumnezeu este educația esențială și orice adevărat slujitor face din ea obiectul studiului său.

Capitolul 73

“Potrivit cu ce are omul”

Dumnezeu poate să-i folosească, și o va face, și pe cei care nu au o educație desăvârșită în școlile lumești. Îndoiala față de puterea Lui de a face așa ceva înseamnă necredință evidentă. Mântuitorul nostru nu nesocotea învățătura, nici nu disprețuia educația. Totuși, El a ales pentru lucrarea Evangheliei pescari fără carte, pentru că aceștia nu erau instruiți în obiceiurile și tradițiile lumii. Ei erau oameni dotați în mod natural și cu un spirit umil, primitor de învățătură, oameni pe care îi putea pregăti pentru marea Sa lucrare.

Pe drumurile obișnuite ale vieții, există mulți truditari care își îndeplinesc cu răbdare datoriile zilnice ale meseriei lor, fără să-și cunoască puterile latente, care, trezite la acțiune, îi pot așeza în rândul marilor lideri ai lumii. Este nevoie de atingerea unei mâini pricepute, care să activeze aceste facultăți potențiale. Cu astfel de oameni S-a asociat Isus și le-a oferit privilegiul a trei ani și jumătate de pregătire sub directa Lui îndrumare. Nici un fel de studiu în școlile de rabini sau de filozofie nu putea egala în valoare așa ceva.

Viața consacrată lui Dumnezeu nu trebuie să fie o viață de ignorant. Mulți se pronunță împotriva educației, fiindcă Isus a ales pescari neînvățați pentru a predica Evanghelia. Ei susțin că Mântuitorul și-a arătat preferința pentru oameni neinstruiți. Dar au fost mulți oameni învățați și de vază, care credeau învățătura lui Hristos. Dacă ar fi dat ascultare cu teamă convingerilor conștiinței lor, ei L-ar fi urmat. Capacitățile lor ar fi fost apreciate și puse în slujba lui Hristos, dacă I le-ar fi oferit. Dar ei n-au avut puterea morală ca, înaintea preoților severi și a geloșilor oameni ai legii, să-L recunoască pe Isus și să-și periclitizeze reputația, având de-a face cu umilul galilean.

Cel care cunoaște inima oricui a înțeles acest lucru. Dacă cei educați și distinși nu erau dispuși să facă lucrarea pentru care erau pregătiți să o facă, Hristos avea să aleagă oameni ascultători și credincioși în împlinirea voinței Sale. El a ales oameni modești și S-a însoțit cu ei pentru a-i putea pregăti ca, după plecarea Lui, să continue pe pământ marea Sa lucrare.

Hristos era Lumina lumii, Izvorul întregii cunoașteri. El a putut să-i pregătească pe neinstruiții pescari, ca să poarte înaltul mandat pe care li-l dăduse. Lecțiile de adevăr, date acestor oameni simpli, erau puternic impresionante. Ele aveau să miște lumea. Părea un lucru simplu pentru Isus să ia pe lângă El astfel de personaje umile, dar acest lucru dădea rezultate extraordinare. Cuvintele și faptele lor aveau să revoluționeze lumea.

Dumnezeu îi primește pe tineri, cu talentul și bogăția afecțiunii lor, dacă ei I se consacră. Ei pot atinge astfel cel mai înalt punct al măreției intelectuale. și, în echilibru cu principiul religiei, ei pot duce mai departe lucrarea pe care Hristos a venit din cer să o îplinească.

Elevii colegiilor noastre au mari privilegii, nu numai de a obține o cunoaștere a științelor, ci și de a învăța cum să cultive și să practice virtuțile care le conferă un caracter echilibrat. Ei sunt agenți morali, responsabili, ai lui Dumnezeu. Talanții bogăției, poziției sociale, inteligenței, sunt încredințați omului pentru o creștere înțeleaptă. El a împărțit judicios aceste credite, potrivit capacităților cunoscute ale servilor Săi. și Dătătorul așteaptă restituiri pe măsura darurilor oferite. Nici cel mai umil dar nu trebuie desconsiderat. Fiecare are vocația și domeniul lui. Cel care valorifică cel mai bine posibilitățile încredințate de Dumnezeu Îi va returna

Dătătorului un beneficiu proporțional cu capitalul încredințat. Domnul nu răsplătește volumul muncii. El nu Se uită atât la dimensiunea lucrării, cât

la credincioșia cu care este făcută. Răsplătit este robul cel bun și credincios. Cultivând capacitățile pe care ni le-a dat Dumnezeu, vom crește în cunoștință și pricepere.

Sub controlul dragostei și al temerii de Dumnezeu, perseverența în dobândirea cunoașterii va conferi tinerilor o putere sporită pentru bine, în această viață. Și cei care-și valorifică la maximum posibilitățile de a atinge înalte însușiri ale cunoașterii vor lua cu ei aceste însușiri în viața viitoare. Ei au căutat și au obținut ceea ce nu pier. Capacitatea de a aprecia slava lucrurilor „pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit” (1 Corinteni 2, 9) va fi proporțională cu aceste însușiri ale cunoașterii.

Aceia care își golesc inimile de mândrie și deșertăciune pot, prin harul lui Dumnezeu, să-și purifice mintea și să facă din ea un depozit de cunoaștere, curăție și adevăr. Iar mintea lor va trece continuu dincolo de înguste fruntării ale gândirii, în imensitatea infinitului.

Capitolul 74

Tinerii, ca misionari

Tinerii care doresc să intre în lucrare ca pastori, colportori sau misionari trebuie, mai întâi, să primească un anumit grad de pregătire intelectuală, cât și o pregătire specială pentru slujba chemării lor. Cei neinstruiți și neșlefuiți nu sunt pregătiți pentru a merge acolo unde puternice influențe ale talentelor și educației combat adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. și nici nu vor putea face față cu succes combinațiilor ciudate de eroare filozofică și religioasă, pentru înfruntarea cărora este nevoie de o cunoaștere atât a adevărului științific, cât și a celui scripturistic.

Aceia care au în vedere lucrarea de pastor trebuie să fie conștienți de importanța metodei pregătirii lor pe bază scripturistică. Ei trebuie să învețe de la Marele Profesor blândețea și umilința lui Hristos. Un Dumnezeu care Își ține legământul a făgăduit că, drept răspuns la rugăciune, Duhul Său va fi revărsat peste aceia care învață în școala lui Hristos, pentru ca ei să devină slujitori ai neprihănirii.

Munca de a scoate din minte eroarea și falsa doctrină, pentru ca adevărul și religia Bibliei să poată găsi un loc în inimă, este o muncă grea. Ca mijloc rânduit de Dumnezeu pentru pregătirea tinerilor și tinerelor pentru diversele departamente ale lucrării misionare, au fost înființate colegiile noastre. Dorința lui Dumnezeu este ca din ele să iasă mulți lucrători. Dar Satana, hotărât să-și atingă țelul, și-a recrutat chiar dintre aceia pe care Dumnezeu voia să-i pregătească pentru a fi folositori în lucrarea Sa. Sunt mulți care ar putea lucra, dacă ar fi puși să o facă, și care și-ar putea mântui sufletul lucrând astfel. Biserica trebuie să fie conștientă de marea ei responsabilitate în răspândirea luminii adevărului și în concentrarea harului lui Dumnezeu în interiorul ei, iar influența și banii ar trebui puși în slujba

trimiterii de persoane competente în câmpul misionar.

Sute de tineri ar fi trebuit să fie pregătiți pentru a avea un rol important în lucrarea de răspândire a seminței adevărului în toată lumea. Avem nevoie de bărbați care să pună în evidență valorile crucii, care să persevereze când vin descurajări și privațiuni, care să aibă zelul, hotărârea și credința care sunt indispensabile în câmpul misionar.

Limbi străine

Se află printre noi dintre aceia care, fără să se străduiască să învețe o limbă străină, ar putea fi buni să proclame adevărul altor națiuni. În biserica primară, misionarii au fost în chip miraculos înzestrați cu o cunoaștere a limbilor în care era nevoie să prezinte bogățiile nepătrunse ale lui Hristos. și dacă Dumnezeu a fost dispus să-și ajute atunci servii în acest chip, putem noi să ne îndoim că binecuvântarea Sa va însoți eforturile noastre de a-i califica pe cei care, în mod natural, posedă cunoașterea unor limbi străine și care, încurajați cum trebuie, vor duce conașionalilor lor adevărul? Am fi putut avea mai mulți lucrători în câmpurile misionare străine, dacă cei angajați în aceste câmpuri s-ar fi folosit de orice talent aflat la dispoziția lor.

În unele cazuri, ar putea fi nevoie ca tinerii să învețe limbi străine. Ei pot face aceasta cu cea mai mare eficiență, intrând în legătură cu vorbitorii respectivei limbi și, în același timp, dedicând în fiecare zi un timp studiului ei. Aceasta trebuie făcută, totuși, doar ca un pas pregător, necesar învățării celor care, ei înșiși, se află în câmpurile misionare și care, cu o pregătire adecvată, pot deveni, la rândul lor, lucrători. Este important să fie îndemnați spre lucrare aceia care pot vorbi diferitelor națiuni în limba lor maternă. Este un mare efort pentru un bărbat de vârstă medie să învețe o limbă străină. Cu toate strădaniile lui, îi va fi aproape imposibil să vorbească ușor și corect în măsura în care să se dovedească un lucrător eficient.

Este nevoie de tineri în locurile grele

Nu ne putem permite să ne privăm misiunile locale de influența slujitorilor de vârstă mijlocie sau a celor în vârstă pentru a-i trimite în câmpuri îndepărtate, ca să se angajeze într-o lucrare pentru care nu sunt pregătiți și pentru care nici o pregătire nu-i poate face în stare să se adapteze. Oamenii astfel trimiși lasă locuri goale pe care lucrătorii fără experiență nu le pot suplini.

Dar biserica poate să se întrebe dacă nu cumva tinerii pot fi acreditați cu marile răspunderi ce le implică înființarea și conducerea unei misiuni străine. Răspunsul meu este că Domnul a desemnat ca ei să fie astfel pregătiți în colegiile noastre, prin asocierea în lucrare cu bărbați cu experiență, încât să poată fi capabili să conducă diferite departamente. Trebuie să manifestăm încredere în tinerii noștri. Ei trebuie să fie pionieri în orice întreprindere care implică trudă și sacrificiu, în vreme ce servii mai în vârstă ai lui Hristos vor fi păstrați ca sfătuitori, care să-i încurajeze și să-i binecuvânteze pe aceia care se străduiesc din răspunderi pentru Dumnezeu. Providența i-a împins în poziții de răspundere pe acești patriarhi plini de experiență la o vârstă tânără, când nici puterile fizice, nici cele intelectuale nu le erau pe deplin dezvoltate. Dimensiunea încrederii ce le-a fost acordată le-a stimulat energiile, iar activitatea lor vie în lucrare a ajutat la dezvoltarea lor fizică și intelectuală, deopotrivă.

Este nevoie de tineri. Dumnezeu îi cheamă în câmpuri misionare. Fiind, în comparație cu alții, liberi de griji și alte răspunderi, ei sunt mai disponibili pentru a se angaja în lucrare decât cei care trebuie să asigure îndrumarea și întreținerea unei familii. Pe lângă aceasta, tinerii se pot adapta mai ușor schimbării de climă și societate și pot rezista mai bine la greutăți. Prin tact și perseverență, ei pot atinge inima oamenilor, la ei acasă.

Puterea vine prin exercițiu. Toți cei care-și pun la lucru priceperea pe care le-a dat-o Dumnezeu vor avea o capacitate sporită de a se dedica slujirii Lui. Aceia care nu fac nimic pentru cauza lui Dumnezeu nu vor crește în har și în cunoașterea adevărului. Bărbatul care va sta inactiv, refuzând să-și pună la lucru brațele, își va pierde în scurtă vreme toată puterea de a le folosi. La fel, creștinul care nu-și va exersa capacitățile lăsate de Dumnezeu, nu numai că nu va putea să crească în Hristos, dar își va pierde și puterea pe care deja o avea, devenind un paralic spiritual. Aceia care, cu dragoste pentru Dumnezeu și pentru semenii, se străduiesc să-i ajute pe alții, sunt cei care sunt fixați și întăriți în adevăr. Creștinul adevărat lucrează pentru Dumnezeu nu din impuls, ci din principiu, nu pentru o zi sau o lună, ci tot timpul vieții....

Maestrul cheamă lucrători pentru Evanghelie. Cine va răspunde? Nu toți care intră în armată vor fi generali, căpitani, sergenți, nici măcar caporali. Nu toți vor avea răspunderea de comandanți. Există și altfel de treburi grele. Este nevoie ca unii să sape tranșee și să ridice fortificații, alții să stea santinele, iar alții să poarte mesaje. Ofițerii sunt puțini, în vreme ce este nevoie de mulți soldați care să formeze grosul armatei. Iar succesul armatei depinde de fidelitatea fiecărui soldat. Lașitatea sau trădarea unui singur om poate aduce dezastrul întregii armate. Cel care a dat de lucru fiecăruia după puterea sa nu va lăsa nerăsplătită îndeplinirea cu credincioșie a datoriei. Orice act de loialitate și credință va fi onorat cu distincții speciale ale aprecierii lui Dumnezeu. Fiecărui lucrător îi este dată făgăduința „Cel ce umblă plângând, când aruncă sămânța, se întoarce cu veselie, când își strânge snopii.” (Psalmii 126, 6). (Testimonies for the Church 5:390-395).

Cunoașterea limbilor diferitelor popoare este un ajutor în lucrarea misionară. O înțelegere a obiceiurilor celor care au trăit în timpuri biblice, a locului și a timpului acelor evenimente, înseamnă cunoașterea practică. Aceasta ajută la imaginarea figurilor biblice și la evidențierea puterii lecțiilor

lui Hristos.

Cooperare între școli și sanatorii

Există avantaje clare, obținute prin înființarea unei școli și a unui sanatoriu în strânsă vecinătate, pentru a se putea ajuta reciproc. Instrucțiunile referitoare la aceasta mi-au fost date atunci când hotărâam locul de construire a clădirilor din Takoma Park. Ori de câte ori este posibil a avea o școală și un sanatoriu destul de apropiate pentru a coopera avantajos și totuși destul de separate pentru prevenirea interferării lucrării uneia cu a celeilalte, frățietatea noastră trebuie să acorde cea mai atentă considerare beneficiilor plasării acestor instituții, astfel încât să se poată ajuta reciproc. Una va da influență și putere celeilalte și, de asemenea, pot fi economisiți bani de către amândouă, pentru faptul că fiecare dintre ele poate fi părtașă la avantajele celeilalte.

Lucrarea medical-evangelistică

În ceea ce privește școlile noastre mai mari, trebuie asigurate facilități pentru a se oferi elevilor o bună instruire referitoare la lucrarea medical-misionară, evangelistică. Acest domeniu al lucrării trebuie inclus în programa de învățământ din școlile noastre. Elevii trebuie să învețe cum se îngrijește un bolnav, deoarece mulți dintre ei vor avea de făcut acest gen de lucrare când vor fi misionari în câmpurile în care au fost chemați. Ei trebuie învățați cum să folosească remediile naturale în tratamentul bolii. În vreme ce obțin o cunoaștere a adevărului, ei trebuie, de asemenea, să învețe să fie slujitori ai sănătății pentru cei pentru care lucrează. Ei trebuie să primească o instruire înțeleaptă în ceea ce privește principiile unei vieți sănătoase. Aceasta trebuie privită ca o parte importantă a educației lor, chiar dacă s-ar putea ca niciodată să nu ajungă misionari în țări străine. Chiar din școala primară, copiii trebuie învățați să-și formeze obiceiuri care să le păstreze sănătatea.

Cei care sunt în curs de a deveni cadre sanitare trebuie să fie zilnic instruiți, astfel încât să fie cât se poate de puternic motivați să avanseze în cunoaștere. Ei trebuie să frecventeze colegiile și școlile noastre de pregătire. Iar profesorii acestor instituții de învățământ trebuie să-și dea seama de responsabilitatea de a lucra și a se ruga cu elevii lor. Elevii trebuie să învețe să fie adevărați misionari medicali, strâns legați de lucrarea de evanghelizare....

Ori de câte ori un sanatoriu bine dotat ia ființă pe lângă o școală, el poate spori substanțial eficiența misionară a acesteia, dacă există cooperare între cele două instituții. Profesorii școlii îi pot ajuta pe lucrătorii din sanatoriu prin sfatul lor și stând, uneori, de vorbă cu pacienții. În schimb, cei responsabili cu sanatoriul pot asista pregătirea practică a elevilor care doresc să devină misionari medicali. Desigur, condițiile locale vor determina detaliile aranjamentelor cel mai bine de stabilit. Când angajații celor două instituții vor, în mod neegoist, să se ajute reciproc, binecuvântarea lui Dumnezeu va fi cu siguranță peste fiecare dintre ele.

Nimeni, fie că este profesor, medic ori pastor, nu poate spera vreodată să fie el totul. Dumnezeu a dat fiecărui om anumite daruri și a rânduit ca oamenii să se asocieze în slujba Lui, pentru ca diferitele talente ale diferitelor persoane să se poată împleti. Contactul unei minții cu alta înviorează gândirea și sporește priceperea. Minusurile unui lucrător sunt adesea compensate de darurile altuia. și, în vreme ce medicii și profesorii se asociază în acest mod, pentru a-și împărtăși cunoștințele, tinerii aflați sub controlul lor vor primi o educație echilibrată pentru slujire.

Binele pacienților

Beneficiile unei cooperări sincere și armonioase se extind dincolo --e

cei care o exercită-- medici și profesori, elevi și cadre sanitare. Atunci când un sanatoriu este construit lângă o școală, cei răspunzători de instituția de învățământ au un bun prilej de a fi un exemplu deosebit pentru cei care toată viața au fost niște comozi și care au venit în sanatoriu pentru tratament. Pacienții vor observa contrastul dintre o viață comodă, egoistă și viața de renunțare la sine și slujire, trăită de urmașii lui Hristos. Ei vor vedea că obiectivul lucrării medical-misionare este de a reface, îndrepta și arăta ființelor omenești cum să evite îngăduința de sine, care aduce boală și moarte.

Cuvintele și acțiunile lucrătorilor dintr-un sanatoriu și dintr-o școală apropiată trebuie să arate clar că viața este ceva foarte solemn, gândindu-ne că fiecare dintre noi va da socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu. Fiecare trebuie să-și pună acum talentul la schimbător, sporind darul de la Domnul și binecuvântând pe alții cu binecuvântările primite de el însuși.

Unitate între lucrători

Pentru obținerea celor mai bune rezultate în urma înființării unui sanatoriu în apropiere de o școală, este nevoie de o perfectă unitate între lucrătorii ambelor instituții. Câteodată, așa ceva este greu de realizat, îndeosebi atunci când profesorii și medicii tind să considere că lucrarea în care sunt implicați este cea mai importantă. Atunci când la conducerea unor instituții apropiate se află oameni plini de sine, poate rezulta o mare tulburare, dacă fiecare urmărește doar realizarea propriilor planuri, refuzând să facă concesii altora. Cei din fruntea sanatoriului și cei din fruntea școlii trebuie să se ferească de insistența urmăririi propriilor idei, vizând lucruri care sunt în realitate lipsite de importanță.

Slujire consacrată

O mare lucrare trebuie făcută de către sanatoriile și școlile noastre. Timpul este scurt. Ceea ce este necesar a se face trebuie făcut repede. Cei implicați în această lucrare importantă trebuie să fie pe deplin consacrați. Să nu fie egoiști, să nu trăiască pentru scopuri lumești, reținându-se de la o completă consacrare în slujba lui Dumnezeu. Să se predea trup, suflet și spirit lui Dumnezeu pentru a fi folosiți de El în salvarea de suflete. Ei nu au libertatea de a se întrebuița după bunul lor plac. Ei aparțin lui Dumnezeu, deoarece El i-a cumpărat cu sângele singurului Său Fiu.

și, atunci când au învățat să rămână în Hristos, în inima lor nu va mai fi loc pentru eu. Ei vor găsi deplină satisfacție în slujirea Lui.

Așa ceva să fie învățat și trăit de lucrătorii medical-misionari. Ei trebuie să le spună acelorora cu care vin în contact că viața pe care o duc acum bărbații și femeile va fi într-o zi analizată de un Dumnezeu drept și că fiecare trebuie să facă acum tot ce poate mai bine, oferindu-I lui Dumnezeu o slujire devotată. Aceia care poartă răspunderea școlii trebuie să-i învețe pe elevi să-și întrebuițeze talanții încredințați lor de Dumnezeu pentru a putea face cel mai mare bine în această lume. Elevii trebuie să învețe ce înseamnă a avea o adevărată țintă în viață și să obțină o înțelegere înaltă a ceea ce înseamnă adevărata educație, să știe ce înseamnă a fi un veritabil misionar medical al Evangheliei, misionar care poate lucra alături de slujitorii Cuvântului, în câmpurile în care este nevoie.

Oriunde există o ocazie favorabilă, sanatoriile și școlile noastre trebuie să se ajute reciproc. Domnul vrea ca lucrarea Sa să avanseze cu putere. Să strălucească puternic lumina prin instituțiile Sale, așa cum a hărăzit Dumnezeu, iar El să fie slăvit și onorat. Acesta este planul cerului în înființarea școlilor și sanatoriilor noastre. Medicii și asistenții, profesorii și

elevii să umble, în umilință, cu Dumnezeu, încrezându-se pe deplin în El, ca singurul care poate face să reușească lucrarea lor. (14 Noiembrie, 1905).

Capitolul 76

O vedere mai largă

Pentru lucrarea lui Dumnezeu în țară sau în străinătate, cei aflați în poziții de răspundere trebuie să facă planuri înțelepte, astfel încât oamenii și mijloacele să fie cel mai bine utilizate. Sarcina susținerii lucrării în multe dintre ținuturile străine trebuie purtată, în mare măsură, de conferințele de pe teritoriul nostru. Acestea trebuie să aibă mijloacele cu care să sprijine deschiderea de noi câmpuri, în care adevărurile soliei îngerului al treilea, care pun la încercare credința oamenilor, n-au fost cunoscute încă. În ultimii ani, au fost deschise ca prin minune uși și este nevoie de persoane consacrate, care să pătrundă prin aceste uși și să înceapă o lucrare serioasă, de salvare a sufletelor.

Instituțiile noastre de învățământ pot face mult în vederea întâmpinării cererii de lucrători calificați pentru aceste câmpuri misionare. Trebuie făcute planuri înțelepte pentru întărirea lucrării din centrele noastre de pregătire. Trebuie studiate cele mai bune metode pentru pregătirea unor oameni devotați, care să poarte răspunderea și să câștige suflete pentru Hristos. Ei trebuie învățați cum să-i abordeze pe oameni și cum să le prezinte solia îngerului al treilea într-un mod atractiv. Iar în ceea ce privește problemele de administrație financiară, ei trebuie învățați lecții care să le fie de ajutor atunci când vor fi trimiși în câmpuri izolate, unde vor avea de suferit multe privațiuni și unde va trebui să facă economii dintre cele mai stricte.

Sporind cunoștințele

Dumnezeu a rânduit un plan prin care mulți dintre elevii școlilor noastre pot învăța lecții practice, necesare reușitei în viață. El ne-a dat

privilegiul de a mânui cărți care au fost dedicate avansării lucrării noastre educaționale și sanitare. Prin folosirea acestor cărți, tinerii noștri vor afla multe experiențe, care-i vor învăța cum să rezolve problemele ce-i așteaptă în câmpurile străine. În timpul școlii, ei vor învăța cum să-i abordeze curtenitor pe oameni și să manifeste tact în conversația cu ei, în ceea ce privește opiniile diferite, referitoare la adevăr. și, atunci când vor câștiga într-o oarecare măsură bani, unii vor învăța lecții de chibzuință și economie, care le vor fi de mare folos când vor fi trimiși departe, ca misionari.

Va trebui ca elevii care-și asumă lucrarea de colportaj a cărților Parabolele Domnului Hristos și Divina Vindecare să studieze ceea ce vor să vândă. Familiarizându-și mintea cu subiectul cărții care le trece prin mână și străduindu-se să aplice învățăturile ei, elevii vor crește în cunoaștere, iar puterea spirituală le va spori. Soliile acestor două cărți sunt lumina pe care mi-a arătat-o Dumnezeu că trebuie să o oferim lumii. Profesorii noștri trebuie să-i încurajeze pe elevi să studieze cu atenție fiecare capitol, să-i învețe adevărurile prezentate acolo și să caute să le inspire dragoste pentru prețioasele gânduri pe care Domnul ni le-a încredințat, ca să le transmitem lumii.

Astfel, pregătirea pentru a umbla cu aceste cărți și experiențele zilnice, avute în prezentarea lor lumii, se vor dovedi o școală de neprețuit pentru cei ce participă la acest efort. Sub

binecuvântarea lui Dumnezeu, tinerii vor obține o pregătire desăvârșită pentru slujirea în via Domnului.

Cei care poartă răspunderi în bisericile locale au de făcut o lucrare specială pentru tinerii noștri. Când văd tineri care promit și care sunt dornici să se dezvolte pentru a fi folosiți în slujirea lui Dumnezeu, dar ai căror părinți nu au posibilitatea să-i trimită la școală, ei au datoria să caute cum să-

i ajute și să-i încurajeze pe aceștia. Ei trebuie să se sfătuiască împreună cu părinții și cu tinerii în cauză și să facă, în comun, un plan înțelept. Unii tineri pot fi cei mai potriviți pentru lucrarea misionară din casă în casă. Există, de asemenea, un larg câmp de acțiune și distribuire a literaturii noastre și în transmiterea soliei îngerului al treilea prietenilor și vecinilor. Alți tineri ar trebui încurajați să abordeze lucrarea de lămurire, de vindere a unor cărți mai mari ale noastre. Iar alții pot avea calități care-i vor face de un valoros ajutor în instituțiile noastre.

În multe cazuri, dacă tineri promițători ar fi înțelept încurajați și bine îndrumați, aceștia ar putea fi făcuți să-și câștige banii pentru școală, vânzând Parabolele Domnului Hristos sau Divina Vindecare. Vânzând aceste cărți, ei fac o treabă de misionari, căci duc lumină oamenilor din lume. În același timp, ei ar câștiga bani pentru a putea fi înscriși la școală, unde să-și continue pregătirea pentru o mai largă utilitate în cauza Domnului. În școală, ei ar primi de la profesori încurajare și inspirație, continuând lucrarea de vânzare de cărți; iar când vor termina școala, ei vor avea o pregătire practică, fiind buni pentru dificila, insistenta și jertfitoarea de sine lucrare ce este de făcut în multe câmpuri străine, acolo unde solia îngerului al treilea trebuie dusă în condiții grele și solicitante. Pentru elevi, acest plan este mult mai bun decât trecerea prin școală, fără a primi o pregătire în câmpul muncii, având la terminarea ei povara datoriei taxelor și doar puțină cunoaștere a dificultăților cu care se vor întâlni în câmpurile neumblate!

Cât de greu le va fi să facă față problemelor financiare pe care le implică lucrarea de pionierat în ținuturi străine! și ce povară trebuie suportată până ce datoriile față de școală sunt plătite!

Pe de altă parte, cât de folositor ar putea fi, dacă planul de autofinanțare ar fi urmat! Elevii ar putea termina școala aproape fără datorii financiare, starea financiară a școlii ar fi prosperă, iar lecțiile practice, învățate de ei prin trecerea prin aceste experiențe, le vor fi de o neprețuită valoare în câmpurile

străine.

Acum trebuie făcute planuri înțelepte pentru ajutarea tinerilor meritoși să-și câștige banii pentru școlarizare, lucrând cu aceste cărți, dacă doresc așa ceva. Cei care câștigă astfel suficiente mijloace pentru a-și plăti studiile la una dintre școlile noastre vor dobândi o experiență cât se poate de valoroasă, care îi va ajuta în pregătirea lor ca viitori pionieri ai lucrării misionare în câmpuri noi.

O mare lucrare trebuie făcută în lumea noastră într-un timp scurt și trebuie să studiem pentru a înțelege și aprofunda, mai mult decât am făcut-o în anii trecuți, providența lui Dumnezeu, care ne-a pus în mână prețioasele cărți. Parabolele Domnului Hristos și Divina Vindecare sunt atât mijloace de ajutare a tinerilor meritoși să-și asigure cheltuielile de școlarizare, cât și mijloace de lichidare a datoriilor în instituțiile noastre medicale și de învățământ.

Mari binecuvântări ne sunt rezervate, dacă folosim în mod înțelept aceste cărți valoroase, date nouă pentru propășirea cauzei adevărului prezent. și, lucrând în conformitate cu planul lui Dumnezeu, vom descoperi că mulți tineri consacrați se vor pregăti pentru a merge în câmpuri noi, ca buni misionari. În același timp, conferințele din țară vor avea mijloace cu care să contribuie generos la sprijinirea lucrării întreprinse în noi teritorii.

Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să dăinuie prin propriile merite veșnice; el trebuie luat ca atare și respectat, ca fiind glasul lui Dumnezeu, care mărturisește voința Lui. Voința și glasul omului mărginit nu trebuie interpretate ca fiind glasul lui Dumnezeu.

Aceia care învață cea mai solemnă solie, dată cândva oamenilor, trebuie să-și disciplineze mintea pentru a înțelege importanța Cuvântului.

Tema învierii va fi tratată cu cel mai atent studiu, iar adâncimile ei nu vor fi niciodată explorate definitiv. Nu vă temeți că veți epuiza această temă. Aplecați-vă personal asupra fântânii pentru a fi înviorați din plin. Beți din adâncul fântânii mântuirii, pentru ca Isus să poată fi în voi un izvor de viață veșnică.

O experiență încurajatoare

La una dintre școlile din conferința noastră, profesorii au determinat interesul elevilor lor în vânzarea cărții Parabolele Domnului Hristos. După studierea cu rugăciune a acestei cărți, grupuri de elevi au mers împreună cu profesorii lor într-un oraș mare din vecinătate, câștigând, în lucrarea lor, o experiență solidă, pe care au declarat-o mai valoroasă decât argintul sau aurul. Acest gen de lucrare este, de fapt, unul dintre mijloacele pe care Dumnezeu le-a rânduit pentru pregătirea misionară a tinerilor noștri. Cei care neglijează valorificarea acestor posibilități refuză vieții un capitol de experiență de cea mai mare valoare. Angajându-se cu toată inima în această lucrare, elevii pot învăța cum să-i abordeze cu tact și discreție pe oameni în orice ipostază a vieții lor, cum să-i trateze cu diferență și cum să-i determine să acorde o atenție considerabilă adevărurilor aflate în cărțile pe care le vând.

Elevi, glasul, influența și timpul vostru sunt, toate, daruri de la Dumnezeu și trebuie folosite în câștigarea de suflete. Când se angajează cu înșuflețire în lucrarea de vânzare a cărții Parabolele Domnului Hristos, profesorii și elevii obțin o experiență care îi va pregăti pentru o bună slujire în ceea ce privește adunările de evanghelizare. Prin învățătura pe care o pot da participanților și prin vânzarea de cărți în locurile unde sunt ținute aceste adunări, foștii elevi vor fi capabili să-și facă partea în sensibilizarea inimii mulțimilor de oameni care trebuie să primească solia îngerului al treilea. Profesorii și elevii trebuie să-și poarte partea de povară ce le revine în a arăta poporului advent cum să transmită această solie prietenilor și vecinilor lor.

Atunci când urmăm planurile lui Dumnezeu, noi suntem „împreună lucrători cu El”. --icare ne-ar fi postura-- președinte de conferință, pastor, profesor, elev sau membru laic, suntem răspunzători înaintea Domnului

pentru o cât mai bună valorificare a posibilităților noastre în ceea ce privește luminarea celor ce au nevoie de adevărul prezent. Iar unul dintre principalele mijloace rânduite de El să le folosim este cuvântul tipărit. În școlile și sanatoriile noastre, în comunitățile noastre locale și, în special, în adunările noastre anuale, în natură, trebuie să învățăm să folosim în mod înțelept acest prețios mijloc. Cu silință și răbdare, lucrători aleși ar trebui să-i instruiască pe frații noștri cum să-i abordeze, la rândul lor, pe necredincioși într-o manieră blândă, cuceritoare, și cum să le pună în mână literatura în care adevărul pentru acest timp este prezentat cu claritate și putere.

Numai cu ajutorul aceluia Duh care, la început, „se mișca pe deasupra apelor”, al aceluia Cuvânt prin care „toate lucrurile au fost făcute”, al acelei adevărate Lumini „care luminează pe orice om, venind în lume” (Geneza 1, 2; Ioan 1, 3.9), mărturia științei poate fi corect interpretată. Numai sub directă îndrumare a celui Atotștiutor și prin studierea lucrurilor create de El putem fi făcuți să gândim asemenea Lui.

Capitolul 78

O educație misionară

În lucrarea salvării de suflete, Domnul cheamă laolaltă lucrători având planuri, idei și metode de lucru diferite. Dar, în această diversitate de caractere, trebuie dovedită o unitate a scopului. Adesea, în trecut, lucrarea pe care Domnul o hărăzise înfloririi a fost împiedicată din cauză că oamenii au încercat să pună un jug asupra celor care lucrau cu ei și nu urmau metodele pe care ei le considerau ca fiind cele mai bune.

Nu poate fi stabilit un model precis pentru școlile care urmează să fie înființate în câmpuri noi. Clima, relieful, condițiile țării respective și mijloacele aflate la îndemână, toate își au importanța lor în concretizarea lucrării. Binecuvântările unei educații cuprinzătoare vor aduce succes în lucrarea misionară creștină. Prin mijloacele ei, suflete vor fi convertite la adevăr.

„Voi sunteți lumina lumii”, spune Isus. „Tot așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Matei 5, 14.16). Lucrarea lui Dumnezeu pe pământ, în aceste zile de pe urmă, este reflectarea luminii aduse de Isus în lume. Această lumină trebuie să risipească întunericul dens al veacurilor. Bărbați și femei, care se află în întunericul păgânismului, trebuie să fie contactați de cei care cândva erau în aceeași stare de ignoranță, dar care au primit cunoașterea adevărului Cuvântului lui Dumnezeu. Aceste națiuni păgâne vor accepta cu ușurință învățătura dată lor în cunoașterea de Dumnezeu.

Foarte prețioasă este pentru Dumnezeu lucrarea Sa pe pământ. Hristos,

împreună cu îngerii din cer, veghează asupra ei în orice moment. Pe măsură ce ne apropiem de venirea lui Hristos, din ce în ce mai multă lucrare misionară ne va solicita efortul. Solia puterii înnoitoare a harului lui Dumnezeu va fi dusă fiecărei țări, până ce adevărul va traversa lumea. În numărul celor sigilați, vor fi oameni de orice neam, de orice seminție, limbă și popor. Din orice țară vor fi strânși bărbați și femei care vor sta înaintea tronului lui Dumnezeu și înaintea Mielului, spunând: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului” (Apocalipsa 7, 10). Dar, înaintea ca această lucrare să fie împlinită, trebuie să facem aici, în țara noastră, experiența lucrării Duhului Sfânt în inima noastră.

Să nu urmăm planuri lumești

Dumnezeu mi-a arătat să suntem în primejdia de a introduce în învățământul nostru obiceiuri și modele ce predomină în școlile lumii. Dacă profesorii nu sunt atenți, vor pune pe umerii elevilor lor juguri lumești, în locul jugului lui Hristos. Modelul școlilor pe care le înființăm în acești ani de pe urmă, ai răspândirii soliei, trebuie să fie total diferit de cel al școlilor înființate până acum.

Din acest motiv, Dumnezeu ne cere să înființăm școli în afara orașelor, acolo unde, fără nici o piedică, putem asigura educarea tinerilor noștri potrivit unor planuri în conformitate cu solemnul mesaj încredințat nouă pentru lume. O astfel de educație poate fi cel mai bine asigurată în afara orașului, acolo unde se află teren pentru cultivat și unde exercițiul fizic al elevilor poate fi de așa natură, încât să constituie un element de valoare în zidirea caracterului lor, pregătindu-i pentru a fi folositori în câmpurile unde vor merge.

Dumnezeu va binecuvânta acele școli care-și desfășoară activitatea în conformitate cu planul Lui. La inițierea lucrării educaționale în Australia,

Domnul ne-a descoperit că acea școală nu trebuie să copieze modelul nici uneia dintre școlile înființate în trecut --. Ea a fost o școală-- etalon, organizată după modelul pe care mi-l dăduse Dumnezeu, și El a binecuvântat lucrarea ei.

Metode noi

Mi-a fost arătat că, în lucrarea noastră de educație, nu trebuie să urmăm metodele adoptate în școlile pe care le-am înființat mai înainte. Prea mult ne agățăm de obiceiuri vechi și, din această cauză, suntem foarte departe de unde ar fi trebuit să ajungem cu desfășurarea soliei îngerului al treilea. Fiindcă oamenii n-au putut înțelege scopul lui Dumnezeu în planurile pe care El ni le-a pus în față pentru pregătirea de lucrători în unele dintre școlile noastre, au fost folosite metode care mai mult au stagnat decât au avansat lucrarea lui Dumnezeu. Au trecut în eternitate ani cu rezultate mici, ani care ar fi putut consemna mari împliniri. Dacă lucrătorii de pe pământ ar fi făcut voia lui Dumnezeu, așa cum o fac îngerii din cer, mult din ceea ce azi a rămas nefăcut ar fi putut fi deja împlinit și s-ar fi putut observa rezultate notabile, ca rod al efortului misionar.

Practica învățată în ferma școlară este chiar cea mai importantă educație pentru aceia care merg ca misionari în câmpuri străine. Dacă această pregătire este făcută, avându-se în vedere slava lui Dumnezeu, se vor vedea rezultate mari. Nu va fi lucrare mai eficientă decât lucrarea acelor care, având o educație în ceea ce privește viața practică, merg în câmpurile misionare cu solia adevărului, pregătiți să instruiască în felul în care au fost și ei instruiți. Cunoștința dobândită în lucrarea pământului și în alte aspecte ale muncii fizice, cunoștință pe care, dacă o vor lua cu ei în câmpul lor misionar, îi vor face o binecuvântare chiar și-n ținuturi păgâne. (Special Testimonies, Seria B 11:19).

Profesorul nu trebuie să se despartă de lucrarea din biserică. Aceia care conduc școli de-ale noastre trebuie să considere un privilegiu nu numai faptul că predau în aceste școli, ci și faptul că pot oferi comunității cu care se află în contact aceleași calități care le sunt de folos la catedră. Prin lucrarea și influența lor, biserica dobândește putere. Ei trebuie să-și dea silința pentru a duce biserica la un standard cât mai înalt.

Peste tot, printre noi, se află tineri și tinere care trebuie să primească o pregătire pentru poziții de răspundere și influență. Este nevoie de educație atât pentru o bună achitare de datoriile zilnice ale vieții, cât și pentru succes în orice activitate. Sub călăuzirea Duhului Sfânt, acești tineri pot fi educați și pregătiți astfel, încât toate capacitățile lor să fie puse în slujba lui Dumnezeu.

Tinerii, purtători de poveri

„V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi și ați biruit pe cel rău” (1 Ioan 2, 14).

Pentru ca lucrarea să înainteze în toate ramurile ei, Dumnezeu cere vigoare, zel și curaj tineresc. El a ales tineri pentru a fi de ajutor în propășirea cauzei Sale. Pentru a plănui cu minte limpede și a înfăptui cu braț curajos, este nevoie de energii proaspete și intacte. Tinerii sunt invitați să-I ofere lui Dumnezeu puterea vârstei lor, pentru ca, prin exercițiul capacităților lor, prin gândire inteligentă și acțiune energică, să poată aduce slavă Lui și salvare semenilor lor.

Având în vedere înalta lor chemare, tinerii noștri trebuie să nu caute distracția sau trăirea pentru satisfacție egoistă. Salvarea de suflete trebuie să fie motivul activității lor. În puterea dată lor de Dumnezeu, ei trebuie să se ridice deasupra oricărei practici înjositoare, care înrobește. Ei trebuie să cântărească bine pe ce cărări apucă, neuitând că, pe unde deschid ei calea, alții îi vor urma. Nimeni nu trăiește pentru sine; cu toții exercităm o influență spre rău sau spre bine. De aceea apostolii îi îndeamnă pe tineri să fie atenți. Cum pot fi ei altfel, când își aduc aminte că trebuie să fie conlucrători cu Hristos, părtași cu El la jertfa-I tăgăduitoare de sine, la îndurarea și bunăvoința Lui, pline de har?

Tinerilor de azi li se spune la fel de clar ca și lui Timotei: „Caută să te înfățișezi înaintea oamenilor ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului. Ferește-te de vorbăriile goale și lumești; căci cei ce le țin vor înainta tot mai mult în

necinstirea lui Dumnezeu. și cuvântul lor va roade ca gangrena. Din numărul acestora sunt Imeneu și Filet, care s-au abătut de la adevăr. Ei zic că a și venit învierea și răstoarnă credința unora. Totuși, temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: «Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui»; și «Oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege!» Într-o casă mare nu sunt numai vase de aur și argint, ci și de lemn și de pământ. Unele sunt pentru o întrebuințare de cinste, iar altele pentru o întrebuințare de ocară. Deci, dacă cineva se curățește de acestea, va fi un vas de cinste, sfințit, folositor stăpânului său, destoinic pentru orice lucrare bună. Fugi de poftele tinereții, și urmărește neprihănirea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată.”

(2 Timotei 2, 15-22). „Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea; ci fii o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție.” (1 Timotei 4, 12). Cei care au adus povara lucrării la început merg acum la odihnă.

Mulți dintre înainte mergătorii pe calea reformelor instituite de noi ca popor sunt acum în amurgul vieții, în scăderea forței fizice și intelectuale. Se poate pune, cu cea mai profundă îngrijorare, întrebarea: Cine le va lua locul? Cui să se încredințeze interesele vitale ale bisericii acum, când actualii susținători ai standardului predau ștafeta? Nu putem decât să privim cu nerăbdare la tinerii de azi, ca la cei care trebuie să preia aceste poveri și asupra cărora trebuie să cadă responsabilitățile. Aceștia trebuie să preia lucrarea din punctul în care ceilalți o lasă, felul în care o fac determinând dacă moralitatea, sfințenia și buna credință vor predomina sau dacă imoralitatea și necredincioșia vor strica tot ceea ce este de valoare.

Cei care sunt mai în vârstă trebuie să-i învețe pe tineri, prin sfat și exemplu, să se achite de ceea ce societatea și Creatorul cer de la ei. Asupra acestor tineri trebuie puse răspunderi grele. Întrebarea este: Sunt ei capabili

să se guverneze singuri și să rămână în curățenia în care i-a creat Dumnezeu, respingând tot ceea ce inspiră răutate?

Niciodată până acum miza n-a fost atât de mare. Niciodată rezultatele n-au depins atât de mult de o generație ca de aceea ce intră acum în scenă. Niciodată tinerii să nu creadă că pot ocupa vreo poziție de încredere, fără a avea un caracter bun.

Un caracter bun trebuie zidit cărămidă cu cărămidă. Acele însușiri care-i vor face pe tineri apti să lucreze cu succes pentru cauza lui Dumnezeu trebuie să fie obținute printr-un exercițiu al facultăților, valorificând orice privilegiu oferit de Providență și păstrând legătura cu Izvorul întregii înțelepciuni. Ei nu trebuie să se mulțumească cu un standard coborât. Pentru ei, caracterul lui Iosif și cel al lui Daniel sunt modele bune de urmat; iar viața Mântuitorului este modelul perfect.

Toți au posibilitatea dezvoltării caracterului. Toți își pot ocupa locul rezervat în marele plan al lui Dumnezeu. El l-a acceptat în slujbă pe Samuel chiar din copilărie, pentru că inima lui era curată. El era închinat lui Dumnezeu și Dumnezeu l-a făcut un canal de lumină. Dacă tinerii de azi se consacră așa cum a făcut-o Samuel, Domnul îi va accepta și-i va folosi în lucrarea Sa. Ei vor putea spune despre viața lor: „Dumnezeule, Tu m-ai învățat din tinerețe, și până acum eu vestesc minunile Tale” (Psalmii 71, 17).

În scurtă vreme, tinerii trebuie să preia sarcinile pe care le poartă acum lucrătorii mai în vârstă. Am pierdut timp neglijând să dăm tinerilor o educație solidă, practică. Cauza lui Dumnezeu progresează constant, iar noi trebuie să ascultăm comanda: „Înainte!” Este nevoie de tineri și tinere care nu se vor înclina după împrejurări, care umblă cu Dumnezeu, se roagă mult și depun eforturi susținute pentru a aduna lumină cât pot de mult.

Lucrătorul pentru Dumnezeu trebuie să-și folosească cele mai valoroase capacități intelectuale și morale cu care harul lui Dumnezeu, natura și exercițiul l-au înzestrat. Succesul lui însă va fi proporțional cu gradul de consacrare și jertfire de sine, în care își împlinește lucrarea, mai mult decât cu însușirile naturale sau dobândite. Este nevoie de efort susținut pentru pregătire, dar, dacă Dumnezeu nu lucrează alături de om, nimic nu poate fi realizat. Harul divin este elementul de bază al puterii salvatoare. Fără el, orice efort omenesc este inutil.

Ori de câte ori Domnul are o lucrare de făcut, nu apelează numai la ofițeri care să comande, ci la toți slujitorii. Azi, El cheamă tineri și tinere cu putere și minte activă, dorind ca aceștia să aducă în lupta împotriva răului prospețimea puterii lor fizice și mintale. Dar ei trebuie să aibă pregătirea necesară. Unii tineri se grăbesc să intre în lucrare, nefiind realmente pregătiți pentru așa ceva. Ei nu înțeleg că trebuie să fie învățați înainte de a învăța la rândul lor pe alții, și arată spre oameni care, cu puțină pregătire, au avut succes în lucrare. Dar, dacă aceștia au avut succes, a fost pentru că au pus suflet în lucrare. Dar cât de rodnică le-ar fi putut fi munca, dacă, mai întâi, ar fi primit pregătirea necesară!

Cauza lui Dumnezeu are nevoie de oameni eficienți. Educația și pregătirea sunt, pe bună dreptate, privite ca esențiale pentru viața obișnuită. Cu cât mai mult este esențială atunci pregătirea completă pentru lucrarea de prezentare a ultimei solii a harului în lume! Această pregătire nu poate fi realizată prin simpla ascultare de predici. În școlile noastre, tineretul trebuie să poarte poveri pentru Domnul. Ei trebuie să primească o pregătire desăvârșită de la profesori cu experiență, folosind cât se poate de bine timpul în studiu și practicarea cunoștinței dobândite. Se cer studiu și muncă asiduă pentru a deveni pastor sau lucrător cu succes în orice ramură a cauzei lui Dumnezeu. O cultivare permanentă va spori valoarea darurilor pe care Dumnezeu le-a revărsat pentru o înțeleaptă perfecționare a lor.

Un mare rău este de multe ori făcut tinerilor noștri când sunt lăsați să înceapă să predice, neavând o suficientă cunoaștere a Scripturilor pentru a prezenta credința noastră într-o manieră inteligentă. Unii care intră în lucrare sunt novici în Scripturi. Ei sunt, de asemenea, incompetenți și ineficienți și-n alte lucruri. Ei nu pot citi din Scriptură fără ezitări, fără să pronunțe greșit cuvintele lui Dumnezeu. Aceia care nu pot să citească bine trebuie să învețe să o facă și să devină apți de a-i învăța pe alții, înainte de a apărea în fața publicului.

Profesorii din școlile noastre au obligația să studieze ei înșiși pentru a fi pregătiți să-i învețe pe alții. Ei nu vor fi admiși până ce nu vor trece printr-o riguroasă verificare și până ce capacitățile lor de a învăța nu au fost testate de examinatori competenți. Nu mai puțină exigență trebuie manifestată și-n examinarea pastorilor; cei în curs de a se înrola în sacra lucrare de prezentare a adevărului biblic lumii trebuie verificați atent de oameni credincioși, cu experiență.

Învățământul în școlile noastre nu trebuie să fie la fel cu acela din alte colegii și seminarii. El nu trebuie să fie mai prejos; cunoașterea esențială pentru pregătirea unui popor care să reziste în marea zi a lui Dumnezeu trebuie să fie cea mai importantă dintre teme. Elevii trebuie să fie pregătiți pentru a-I sluji lui Dumnezeu nu numai în această viață, ci și în viața viitoare. Domnul cere ca școlile noastre să pregătească tineri pentru Împărăția Sa.

Mulți profesori sunt în primejdia de a face din pregătirea lor ceva mecanic. Există pericolul ca un serviciu ceremonial să ia locul slujirii sincere, din inimă. Astfel, religia va deveni ceva doar puțin mai mult decât o formă. Elevii școlilor noastre și membrii comunităților noastre au nevoie de ceva mai profund decât aceasta. O religie de tip intelectual nu va satisface sufletul. Pregătirea intelectuală nu trebuie neglijată, dar ea nu este de ajuns. Elevii trebuie învățați că, în această lume, ei trebuie să-I slujească lui

Dumnezeu, că viața lor trebuie supusă voinței lui Dumnezeu.

Cei care au fost pregătiți pentru slujire, trebuie să-și ocupe imediat locul în lucrarea lui Dumnezeu. Este nevoie de lucrători din casă în casă. Dumnezeu face apel pentru eforturi hotărâte în locuri în care oamenii nu știu nimic despre adevărul Bibliei. În casele oamenilor, este nevoie de cântare, rugăciune și lecturi biblice. Acum, chiar acum, este timpul să răspundem însărcinării: „învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit” (Matei 28, 20). Aceia care fac această lucrare trebuie să aibă o cunoaștere exactă a Scripturilor. „Stă scris” trebuie să fie arma lor de apărare. Dumnezeu ne-a dat lumină prin Cuvântul Său, pentru ca și noi, la rândul nostru, să o putem oferi semenilor noștri. Adevărul rostit de Hristos va ajunge la inima oamenilor. Un „așa spune Domnul” va avea putere asupra auditoriului și roadele vor apărea oriunde lucrarea este făcută cu corectitudine.

Capitolul 80

Societăți literare

Adesea se pune întrebarea dacă societățile literare sunt benefice pentru tinerii noștri. Pentru a răspunde corect la această întrebare, va trebui să luăm în considerare nu numai scopul declarat al respectivelor societăți, ci și influența pe care, așa cum a demonstrat-o experiența, ele au exercitat-o realmente. Perfecționarea minții este o datorie a noastră față de noi înșine, față de societate și față de Dumnezeu. Dar niciodată nu vom căuta cultivarea intelectului cu prețul slăbirii morale și spirituale. și numai printr-o dezvoltare armonioasă a facultăților mintale și a celor morale poate fi atinsă perfecțiunea ambelor. Se înregistrează aceste rezultate prin felul în care societățile literare își desfășoară activitatea, în general?

Aproape în totalitate, societățile literare exercită o influență nepotrivită numelui pe care-l poartă. După cum se desfășoară în general, întrunirile sunt dăunătoare societății. Cu cât Hristos este mai puțin prezent în aceste societăți, cu atât lipsește mai mult elementul înălțător, care ar trebui să predomină. Când aceste întruniri sunt conduse de oameni lumești, în stilul care le convine, spiritul lui Hristos este exclus. Mintește este îndepărtată de meditația serioasă, de Dumnezeu, de realitate, spre imaginar și superficial. Scopurile și obiectivele care au determinat înființarea societăților literare pot fi bune; dar, dacă înțelepciunea lui Dumnezeu nu este la cârma acestor organizații, ele devin ceva rău.

De obicei, în aceste societăți sunt admiși oamenii nereligioși și cu inima neconsacrată, și sunt puși adeseori în poziții de responsabilitate maximă. Este posibil să fie adoptate reguli care sunt în măsură să țină sub control orice influență nefastă. Dar Satana, iscusit general, lucrează la modelarea societății potrivit planurilor sale și, cu timpul, prea adesea are

succes. Marele vrăjmaș găsește ușor acces la cei pe care-i avea sub control în trecut, și prin ei își atinge scopul. Pentru a face întrunirile interesante pentru cei din lume, sunt introduse diverse distracții și astfel activitățile așa-zisei societăți literare degenerază, prea adesea, în manifestări ușurate. Toate acestea sunt pe placul unei minți senzuale, aflate în conflict cu Dumnezeu. Ele nu dezvoltă intelectul și nu întăresc moralul.

Asocierea temătorilor de Dumnezeu cu necredincioșii în aceste societăți nu-i face sfinți pe păcătoși. Atunci când poporul lui Dumnezeu se unește de bunăvoie cu lumea și cu cei neconsacrați, dându-le întâietate acestora, influența nesfântă sub care s-a plasat îl va îndepărta de El. Pentru puțin timp, s-ar putea să nu apară nimic pentru care s-ar putea ridica obiecții. Dar mințile care n-au fost aduse sub controlul Duhului lui Dumnezeu nu vor fi ușor atrase spre adevăr și neprihănire. Dacă mai înainte au avut vreo înclinație pentru cele spirituale, aceștia vor trece în rândurile lui Isus Hristos. Cele două clase sunt sub controlul a doi stăpâni diferiți și sunt opuse în aspirații, speranțe, gusturi și dorințe. Urmașii lui Hristos preferă teme serioase, pline de sensibilitate, înnobilitoare, pe când ceilalți, care nu iubesc ce este sfânt, nu-și pot găsi plăcerea în aceste întâlniri, dacă superficialul și irealul nu sunt dominante. Încetul cu încetul, ceea ce este spiritual este eliminat de către ceea ce este nesfânt, iar efortul de a armoniza principii antagoniste prin natura lor se dovedește un eșec clar.

S-au făcut eforturi pentru perfectarea unui plan de înființare a unei societăți literare, care să se dovedească o binecuvântare pentru toți care, aveau tangență cu ea, o societate în care toți membrii să simtă răspunderea morală de a face ceea ce trebuie și de a evita relele care de multe ori fac acest fel de asociații periculoase pentru integritatea principiilor sfinte. Persoane înțelepte și inteligente, care, având o vie legătură cu cerul, observă tendințele rele și nu se lasă înșelate de Satana, se vor menține pe calea integrității, ținând permanent sus stindardul lui Hristos; ele sunt genul de oameni care trebuie să conducă astfel de societăți. O atare influență va impune respect și

va face din aceste întâlniri o binecuvântare, nu un blestem.

Dacă bărbați și femei de vârstă medie s-ar uni cu tinerii pentru o organiza și conduce o astfel de societate literară, aceasta poate deveni interesantă și folositoare. Dar când aceste întruniri degenerază în ocazii de distracții ieftine, ele slăbesc mintea și moralitatea.

Lectura biblică, studierea riguroasă a subiectelor Bibliei, eseuri scrise pe teme ce fac bine minții și oferă cunoaștere, studierea profețiilor sau a prețioaselor lecții ale lui Hristos, toate acestea vor avea o influență care întărește resursele mintale și sporește spiritualitatea. O bună cunoaștere a Scripturii ascute puterea de discernământ și întărește sufletul împotriva atacurilor lui Satana.

Puțini își dau seama că a-ți controla gândurile și imaginația este o datorie. Este greu să ții o minte indisciplinată concentrată asupra subiectelor folositoare. Dar, dacă gândurile nu sunt corect direcționate, religia nu poate înflori în suflet. Mintea trebuie să fie preocupată cu lucruri sfinte și veșnice, altfel ea va nutri gânduri ușoare, superficiale. Atât puterile intelectuale, cât și cele morale, trebuie disciplinate și, prin exercițiu, ele se vor fortifica și perfecționa.

Pentru a înțelege cum se cuvine acest lucru, trebuie să ne amintim că, în mod natural, inimile noastre sunt rele, iar noi înșine nu suntem în stare să urmăm o cale bună. Numai prin harul lui Dumnezeu, unit cu cel mai serios efort din partea noastră, putem obține biruința.

Mintea, la fel ca și inima, trebuie consacrată slujirii lui Dumnezeu. El cere de la noi totul. Urmașul lui Hristos nu-și va îngădui nici o satisfacere a plăcerii și nu se va angaja în nici o activitate, oricât de nevinovată sau lăudabilă ar părea și despre care o conștiință iluminată îi spune că îi va slăbi

zelul sau îi va coborî spiritualitatea. Orice creștin va lucra pentru respingerea valului răului și pentru a feri tineretul nostru de influențele ce-l pot înclina spre ruină. Domnul să ne ajute să ne croim drum împotriva curentului.

Capitolul 81

Lucrarea misionară a elevilor

Nu este destul să încercăm mintea tinerilor noștri cu lecții de o mare importanță. Ei trebuie învățați și să împărtășească ceea ce au primit. Oricare ar fi condiția socială sau materială a celui care are cunoștința adevărului, Cuvântul lui Dumnezeu îi spune că tot ce are i-a fost dat pe încredere, i-a fost împrumutat pentru testarea caracterului. Afacerile sale extraordinare, talentele, mijloacele și ocaziile de a sluji sunt, toate, ceva pentru care trebuie să dea socoteală Celui căruia, prin creațiune și apoi răscumpărare, Îi aparține. Dumnezeu revarsă darurile Sale asupra noastră, pentru ca noi să putem sluji altora, devenind asemenea Lui. Acela care se străduie să obțină cunoștință pentru a putea lucra pentru cei neștiutori și aflați pe calea pierzării își face partea în împlinirea marelui plan al lui Dumnezeu cu oamenii. În slujirea neegoistă pentru binecuvântarea altora, el vine în întâmpinarea înaltului ideal al educației creștine.

Printre elevii școlilor noastre se află copii cu talente de valoare și ei trebuie învățați că aceste talente trebuie puse la treabă. Școlile noastre trebuie astfel conduse, încât profesorii și elevii lor să devină din ce în ce mai buni. Printr-o conștiincioasă punere în practică a ceea ce au învățat, ei vor crește în iscusința de a-și folosi cunoștințele.

Pentru desăvârșita lor educație, este necesar ca studenților să li se asigure timp pentru a --ace lucrare misionară-- timp în care să cunoască nevoile spirituale ale familiilor din comunitatea de pe lângă școală. Ei trebuie să nu fie într-adevăr împovărați de studii, astfel încât să nu aibă timp pentru a-și folosi cunoștințele dobândite, ci încurajați la un susținut efort misionar pentru cei aflați în rătăcire, făcând cunoștință cu ei și arătându-le adevărul. Lucrând cu modestie, căutând înțelepciunea la Hristos, rugându-se și

veghind, ei pot aduce altora cunoașterea care a îmbogățit viețile lor.

Profesorii și elevii din școlile noastre au nevoie de o atingere divină. Dumnezeu poate face pentru ei mai mult decât până acum. Dacă este încurajat un spirit misionar, chiar dacă aceasta ia ceva din timpul afectat în mod normal studiului, va fi multă binecuvântare din cer și mai multă credință și zel spiritual, mai multă conștiință a ceea ce Dumnezeu dorește să facă.

Sunt multe domenii în care tinerii pot fi de folos prin efortul lor. Se pot organiza și pregăti atent asociații de sanitari, de vizitatori evangheliști, de lecturi biblice, de vestitori și de misionari medicali. În vacanțe, mulți elevi au ocazia să iasă în câmp și să lucreze ca evangheliști.

Colportorul conștiincios își găsește drum de acces în multe cămine, lăsând acolo material literar ce conține adevărul prezent. Elevii noștri trebuie să învețe cum să vândă cărțile noastre. Este nevoie de bărbați cu o adâncă experiență creștină, bărbați cu mintea echilibrată, puternici, învățați, care să se angajeze în această ramură a lucrării. Unii oameni au talentul, educația și experiența care-i fac în stare să-i pregătească pe tineri pentru lucrarea de convingere a altora. Ei au o datorie specială de împlinit în învățarea altora.

Lucrarea de lămurire este unul dintre mijloacele rânduite de Domnul pentru extinderea cunoașterii adevărului pentru acest timp. Efortul făcut în unele școli pentru a se pune în circulație cartea Christ's Object Lessons a arătat ce se poate realiza în această lucrare de către elevi. Domnul a binecuvântat eforturile depuse pentru scăparea școlilor noastre de datorii, și cei care s-au angajat în această lucrare au dobândit o experiență excelentă. Lucrând dezinteresat, o mare binecuvântare a venit asupra lor. Mulți au învățat astfel cum să umble cu cărțile noastre.

Oriunde este posibil, elevii trebuie ca, în timpul anului școlar, să se

angajeze în lucrarea misiunii locale. Ei trebuie să facă lucrare misionară în orașele și satele din împrejurimi, putând să alcătuiască echipe care să facă lucrarea de ajutorare creștină. Elevii trebuie să aibă o largă perspectivă a obligațiilor lor, prezente, față de Dumnezeu. Ei nu trebuie să aștepte un timp, după terminarea studiilor, când să înceapă să lucreze intens pentru Dumnezeu, ci să vadă cum pot, din timpul școlii, să se înjuge cu Hristos în slujire neegoistă pentru alții.

Lucrarea muzicală are puterea ei. Elevii care știu să cânte, clar și melodios, cântările dulci ale Evangheliei pot face mult ca evangheliști muzicali. Ei vor afla multe ocazii pentru a-și folosi talentul dat de Dumnezeu, ducând muzică și lumină în multe locuri singuratice, întunecate de neazuri, cântând acelora care rar au privilegiul de a participa la adunare.

Elevi, ieșiți la drumuri și la garduri, încercând să ajungeți și la oamenii din clasele de sus și cei din clasele de jos. Intrați în casele celor bogați, ca și în casele celor săraci și, îndată ce se ivește ocazia, întrebați-i: „V-ar plăcea să vă cântăm niște cântări ale Evangheliei?” Apoi, după ce inimile vor fi înmuiate, se poate ivi ocazia pentru a înălța câteva cuvinte de rugă, cerând binecuvântarea lui Dumnezeu. Nu vă vor refuza mulți. O astfel de slujire înseamnă curată lucrare misionară.

Elevi, învățați-vă să vorbiți în limba Canaanului. Lăsați la o parte orice cuvânt ușor, orice distracție nefolositoare. Atingeți, prin credință, făgăduințele lui Dumnezeu și fiți hotărâți să fiți buni creștini aici, pregătindu-vă pentru mutarea în cer. Dacă vă debarasați de tot ce v-ar împiedica înaintarea în viața de creștin, mintea voastră va fi prelucrată de Duhul Sfânt și veți deveni pescari de oameni. Mântuirea lui Dumnezeu va fi vizibilă prin voi ca o candelă arzând. Dacă inimile voastre sunt pline cu lumină de sus, oriunde vă veți afla, veți revărsa lumină peste ceilalți. Dumnezeu vă va binecuvânta în slujirea voastră, iar voi veți vedea mântuirea Lui.

Îngerul al treilea a fost văzut zburând prin mijlocul cerului, vestind poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Ioan a văzut lucrarea luând amploare, până ce întregul pământ a fost plin de slava lui Dumnezeu. Cu zel și energie sporite, noi trebuie să ducem mai departe lucrarea lui Dumnezeu, până la încheierea timpului.

În cămin, în școală, în biserică, bărbați, femei și tineri trebuie să se pregătească pentru a transmite lumii solia.

Școlile noastre trebuie să fie mai eficiente și mai dependente de Dumnezeu decât școlile profeților. Profesorii trebuie să umble foarte aproape de Dumnezeu. El cheamă tineri puternici, devotați, jertfitori de sine, care să iasă în față și care, după un scurt timp de școală, să pornească bine pregătiți să ducă lumii solia.

Din colegiile și școlile noastre de pregătire trebuie trimiși misionari și în țări îndepărtate. În timpul cât sunt la școală, elevii trebuie să valorifice orice ocazie pentru a se pregăti în vederea acestei lucrări. Aici, ei trebuie testați pentru a se putea vedea aptitudinea lor și dacă au o bună susținere din cer. Dacă au o vie legătură cu cerul, ei vor avea o influență spre bine asupra celor cu care vin în contact.

O experiență valoroasă

Când locuiam în Cooranbong, acolo unde se află Avondale School, s-a pus problema distracției: „Ce facem pentru distracția elevilor noștri?” au întrebat cei din corpul profesoral. Am chibzuit împreună, apoi m-am prezentat în fața elevilor și le-am spus:

„Putem să ne ocupăm mintea și timpul folositor, fără a încerca să găsim

metode de distracție. În loc să petreceți timpul jucând jocurile pe care atât de mulți le joacă, dați-vă silința să faceți ceva pentru Domnul.

Cel mai bine este să vă angajați în lucrare misionară pentru cei aflați în împrejurimi. Ori de câte ori ascultați un cuvânt interesant, luați-vă notițe și însemnați pasajele biblice pe care le folosește vorbitorul, pentru a putea relua cu atenție subiectul. Apoi, după un studiu atent, în scurtă vreme veți reuși să faceți un rezumat al predicilor, alcătuind o formă de lecturi biblice pentru cei care nu au fost la adunările noastre.”

Elevii mai mari s-au hotărât să dea curs acestei sugestii. Ei au organizat întâlniri de seară pentru a studia Biblia împreună. Au lucrat mai întâi de toate în perimetrul școlii și, drept rezultat al studiilor biblice în școală, unii dintre cei neconvertiți au fost câștigați pentru adevăr. Iar efortul pentru vecini a fost o binecuvântare nu numai pentru ei, ci și pentru cei pentru care au lucrat.

Aceia care au ieșit să lucreze pentru oamenii din împrejurimi au fost instruiți să raporteze orice caz de boală cu care s-ar putea întâlni. și cei ce au primit o pregătire în tratarea bolnavilor au fost încurajați să-și folosească în mod practic cunoștințele. A lucra pentru Isus a început atunci să fie un mod de recreare creștină.

După un timp, a apărut în prim plan chestiunea lucrului duminica. Se părea că situația se deteriorează în așa fel, încât să nu mai putem lucra duminica. școala noastră era situată în mijlocul pădurii, departe de orice sat sau stație de tren. Nu locuia nimeni destul de aproape de noi, pentru a fi în vreun fel deranjat de ceea ce am fi putut face. Cu toate acestea, eram supravegheați. Polițiștii au fost chemați să observe ce făceam noi în școală. și au venit, dar nu i-au înregistrat pe cei care se aflau la lucru. Le câștigasem încrederea și respectul prin lucrarea pe care o făcusem pentru cei bolnavi din zonă, încât n-au vrut să se lege de inofensiva noastră muncă din timpul

duminicii.

Altădată, când frățietatea noastră a fost amenințată cu persecuția și s-a pus problema ce este de făcut, am dat același sfat pe care-l oferisem ca răspuns la întrebarea privind distracția de duminică, spunând: „Folosiți duminica pentru lucrare misionară. Profesori, mergeți împreună cu elevii voștri. Duceți-vă în casele oamenilor, în apropiere sau mai departe, și învățați-i pe elevi cum să vorbească. Faceți-i pe oameni să vadă că sunteți interesați de mântuirea sufletelor lor”. Binecuvântarea lui Dumnezeu a fost cu elevii, în vreme ce ei cercetau cu sârg Scripturile pentru a vedea cum să prezinte adevărul pentru a fi primit favorabil.

Profesorii școlilor noastre trebuie să dedice duminica efortului misionar. Să-i ia pe elevi cu ei și să organizeze adunări pentru cei care nu cunosc adevărul. Duminica poate fi folosită pentru multe aspecte ale lucrării, prin care se realizează mult pentru Domnul. În această zi, poate fi făcută lucrarea din casă în casă. De asemenea, pot fi ținute adunări în aer liber și la domiciliu. Faceți aceste adunări să fie foarte interesante. Cântați imnuri mișcătoare și vorbiți cu putere și siguranță despre iubirea Mântuitorului. Vorbiți despre cumpătare și despre adevărata experiență religioasă. Veți învăța astfel mult despre cum trebuie lucrat și veți mișca multe inimi.

Tinerii care fac cel mai mare bine în viață sunt cei care trăiesc după Cuvântul lui Dumnezeu, în relațiile cu semenii. Aceia care primesc pentru a da cunosc cea mai mare satisfacție în această viață. Celor care trăiesc pentru ei înșiși totdeauna le lipsește ceva, fiind întotdeauna nemulțumiți. Nu este creștinește să ne închidem inima. Domnul ne-a rânduit canale prin care să curgă bunătatea, harul Lui și adevărul, și noi trebuie să fim conlucrători cu Hristos în a transmite altora înțelepciunea practică și dragostea de oameni. Noi trebuie să aducem strălucire și binecuvântare în viața lor, îndeplinind astfel o bună și sfântă lucrare.

Întrajutorarea în școală

Elevul are o lucrare specială de îndeplinit. În clasă și în internat, se află un câmp misionar, care își așteaptă lucrătorii. Este aici adunată o diversitate de mentalități, caractere și dispoziții. Dovedindu-se un ajutor și o binecuvântare pentru aceștia, elevul are privilegiul de a-și dovedi puritatea dragostei sale pentru Hristos și dorința de a valorifica ocaziile de slujire, care i se ivesc. Prin vorbe și fapte bune, blânde, el poate împărtăși colegilor harul lui Dumnezeu, revărsat asupra lui.

Dumnezeu vrea ca tinerii să se ajute unii pe alții. Fiecare are de trecut prin încercări, are de înfruntat ispite. Dacă unul poate fi tare în mai multe privințe, el poate fi slab în altele, având greșeli grave de biruit. Dumnezeu spune tuturor: „Purtați-vă sarcinile unii altora și veți împlini astfel Legea lui Hristos” (Galateni 6, 2).

Nu toți tinerii pot prinde ideile cu repeziciune. Dacă vedeți că un coleg are dificultăți în a înțelege lecția, ajutați-l. Explicați-i într-un limbaj simplu, clar. De multe ori, minți aparent greoaie prind ideile mai repede de la un coleg decât de la profesor. Fiți răbdători și perseverenți și, încetul cu încetul, ezităările și nepriceperea vor dispărea. În eforturile voastre de a-i ajuta pe alții, veți fi ajutați. Dumnezeu vă va da puterea de a avansa în studiu. El va lucra împreună cu voi și, în cer, se va spune despre voi „rob bun și credincios”.

Fiecare elev trebuie să-și dea seama că se află în școală pentru a lucra împreună cu Dumnezeu. În simpatie și iubire, el trebuie să-și ajute colegii pe drumul spre cer.

Elevi, cooperați cu profesorii voștri. Prin asta le dați speranță și curaj

și, în același timp, vă ajutați pe voi înșivă să progresați. Nu uitați că de voi depinde în mare măsură reușita lor în lucrarea cu voi. Ei vor aprecia orice efort al vostru de a-i ajuta în munca lor. Elevii trebuie să aibă timpul lor de rugăciune, când pot să se roage lui Dumnezeu, pentru director și corpul didactic, pentru puterea fizică a acestora, pentru înțelepciune, putere morală, discernământ spiritual și calificarea prin harul lui Hristos de a-și face lucrarea cu credincioșie și dragoste fierbinte. Ei trebuie să se roage ca profesorii lor să fie niște agenți prin care Dumnezeu va face ca binele să domine răul. În fiecare zi, elevul poate exercita, prin rugăciune, o discretă influență, cooperând astfel cu Hristos, Marele Misionar.

Suntem foarte departe de unde ar fi trebuit să fim în experiența creștină. Suntem în urmă cu prezentarea soliei ce ar fi trebuit transmisă cu buze sfințite. Chiar și când ședea la masă, Isus învăța adevăruri ce aduceau mângâiere și îmbărbătare în inimile ascultătorilor Săi. Când dragostea Lui locuiește în suflet ca un principiu viu, din vistieria inimii vor ieși cuvinte potrivite ocaziei-- nu cuvinte ușoare, ci cuvinte înălțătoare, cuvinte dătătoare de putere spirituală.

Profesorii și elevii trebuie să urmărească ocazii de a-L mărturisi pe Hristos în conversația lor. O astfel de mărturisire va fi mai eficientă decât multe predici. Sunt puțini cei care-L reprezintă cu adevărat pe Dumnezeu. Mai întâi, El trebuie primit în inimă, ca nădejde a slavei. Apoi, va fi cunoscut ca Dătătorul oricărui dar bun, ca Autorul tuturor binecuvântărilor, ca Acela în care este concentrată nădejdea noastră de viață veșnică.

Elevi, faceți-vă viața de școală cât se poate de bună. Nu treceți decât o dată pe aici și ocaziile pe care le întâlniți acum sunt valoroase. Trebuie nu numai să învățați, dar să și aplicați lecțiile lui Hristos. În vreme ce vă dobândiți educația, aveți ocazia să spuneți despre minunatele adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu. Valorificați orice ocazie care se ivește. Dumnezeu vă va binecuvânta orice minut petrecut în acest fel. Păstrați-vă simplitatea și

dragostea pentru suflete și Domnul vă va conduce pe cărări sigure. Bogata experiență pe care o dobândiți va fi mai valoroasă decât aurul, argintul sau pietrele prețioase.

Nu știți pentru ce slujbă s-ar putea să fiți chemați în viitor. Dumnezeu poate să vă folosească, asemenea lui Daniel, ca să faceți cunoscut adevărul mai-marilor pământului.

Depinde de voi dacă veți avea priceperea și cunoștința de a face această lucrare. Dumnezeu poate să vă dea iscusință în tot ce învățați. Faceți-vă din principiile drepte, nobile și înălțătoare, prioritatea numărul unu. Dumnezeu dorește să mărturisiți pentru El. El nu vă vrea inactivi.

Hristos dorește să-l folosească pe orice elev ca pe un agent al Său. Trebuie să cooperați cu Acela care și-a dat viața pentru voi. Ce binecuvântări bogate ar fi peste școlile noastre, dacă profesorii și elevii și-ar consacra inima, mintea, sufletul și puterea în slujba lui Dumnezeu, ca fiind mâna Sa de ajutor! Mâna Sa de ajutor, asta puteți fi, dacă vă predați Lui. El vă va conduce în siguranță și vă va face în stare să vă croiți cărări drepte, pentru voi și pentru ceilalți. El vă va da cunoștință, înțelepciune și capacitate pentru o slujire deplină. Cu o asemenea oștire, pe care ar putea-o alcătui tinerii noștri, bine pregătiți, cât de curând ar fi dusă în lumea întreagă solia Mântuitorului răstignit, înălțat și care este gata să revină!

Cât de repede a --putea veni sfârșitul-- sfârșitul suferinței, durerii și păcatului! Cât de curând, în locul unui petec de pământ stăpânit aici, ars de păcat și dureri, ar putea copiii noștri să-și primească moștenirea acolo unde „cei neprihăniți vor stăpâni țara și vor locui în ea pe vecie”; unde „nici un locuitor nu zice: «Sunt bolnav»; și unde «nu se va mai auzi în el de acum nici glasul plâsetelor»”. (Psalmii 37, 29; Isaia 33, 24; 5, 19). (Education, 271).